

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CARETTAS

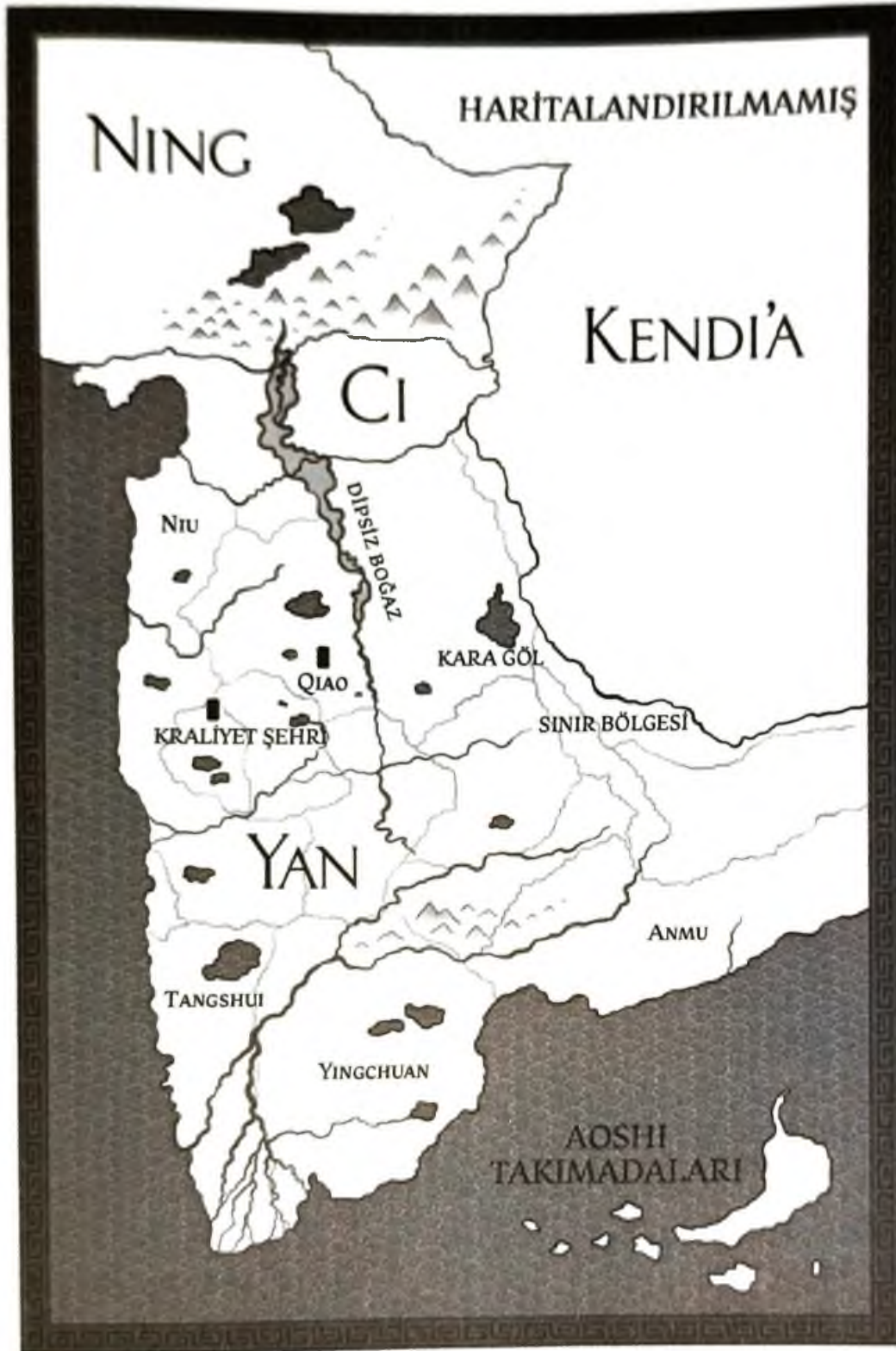
Çeviren: Selenay Karag y

Joan He TURNANIN SOYU

"Entrikalar, sürprizler ve ihanetle dolu sürükleyici bir macera. Okurların beklediği Çin fantastiği işte bu."

—HAISAH FAIZAL

İHANET

İyi tasarlanmış bir kostüm yeni bir kimliktir, derdi babası, yalnızca halktan kimselerin giydiği pelerinini üzerine geçirirken. Şu andan itibaren, geri dönene kadar ben artık kral değilim.

Bana kostüm yapmayı öğret, diye yalvardı kızı.

Kostüm yapmayı ve daha fazlasını öğretti. Mum ışığında, saraydan kaçmanın bildiği bütün yollarını bir bir anlattı çünkü Yan Kralı Wen hakikati severdi ve bu cilalı duvarların içinde pek az hakikat bulunurdu.

BİR

HAKİKAT NEDİR? BİLGİNLER ONU ARAR. ŞAİRLER ONU YAZAR. İYİ KRALLAR ONU DUYSUN İÇİN ALTIN HARCAR. AMA HAKİKAT, ZOR ZAMANLARDA İHANET ETTİĞİMİZ İLK ŞEYDİR.

ON BİRLERİN BİRİNCİSİ, HAKİKAT ÜZERİNE

HAKİKAT? KILIK DEĞİŞTİRMİŞ BİR YALANDIR YALNIZCA.

ON BİRLERİN İKİNCİSİ, HAKİKAT ÜZERİNE

İhanet için mükemmel bir gece yoktur ama söz konusu gece neredeyse mükemmeldi. Üç günlük yas töreni sona ermişti ve çoğu kişi orucunu açmak için eve gitmişti. Şehir sokaklarında oyalandıranlar ise gözlerini Doğu Kapısı'na, kraliçenin yıllık dönüşünü yapacağı yere dikmişlerdi.

Derken sis geldi. Komşu Shanlong Dağları'ndan indi ve ki-reçtaşından bulvarları kapladı. Sis sarayın derinliklerine kadar indiğinde kız ve abisi de geldiler.

Kızın iyi bildiği –kim olduğuna bakılırsa belki de *fazla* iyi bildiği– gizli geçitleri aşılar ve iç avlunun duvarla çevrili koğuşlarıyla bölmeleri arasından geçerek pazar yerine doğru ilerlediler. Genelevler bölgesinin yıkık dökük kemerli kapısına ulaştıkları sırada kızın karnında bir kor kıvılcımlandı. Bazıları şehrin bu en

hırpani ticaret mahallesine sıcaklık satın almak için gelirdi. Peki ya bu kız?

O adalet satın almak için gelmişti.

Karşıya geçmesine kalmadan abisi kızı durdurdu. “Hanımım—”

Böyle bir yerde ona “hanımım” diye seslenecekse Prenses Hesina dese de olurdu. “Efendim, Caiyan?”

“Hâlâ geri dönebiliriz.”

Hesinanın parmakları kalın ipek kuşağından sarkan küçük cam şişenin etrafında kapandı. *Dönebilirlerdi*. Azminin şişedeki bir damlacık zehir gibi dağılıp gitmesine izin verebilirdi. Kolay olurdu. Sonrasında kendisiyle nasıl yaşayabileceğini bulmaksa... kolay olmayacaktı.

Şişeyi daha sıkı kavrayıp abisine döndü. Bin kesikle ölümü göze alan biri olarak son derece sakın gözüküyordu – kabaca yontulmuş *hanfuya** rağmen jilet gibi giyinmişti ve siyah saçlarının her bir teli, tepesindeki topuzun içinde yerli yerindeydi.

“Tereddüt mü ediyorsun?” *Evet*, demesini umuyordu. Caiyan on beş yaşındayken devlet hizmeti sınavlarını geçmişti. On yedi yaşında kraliyet divanında vikont olmuştu. On dokuz yaşına geldiğinde ne şöhretinin ne de zekâsının bir eşi vardı. Yanlış kararlar vermesiyle bilinmezdi, Hesina adına hareket etmiyorsa tabii.

“Yolunu nasıl bulacaksın ki?” Caiyan soruya soruyla karşılık verdi.

“Anlamadım?”

Caiyan kaşını kaldırdı. “Evet, dememi umuyorsun, böylece tek başına devam edebilirsin. Ama anlaşılmamız bu değildi. Oraya kadar yol göstereceğim ya da seni oraya hiç götürmeyeceğim.”

Anlaşılmamız. Ancak Caiyan ihaneti böyle basit ifade edebilirdi.

“Seni koruyamam.” Hesina giydiği *ruqunun*** altında bir ayağını diğerine sürttü. “Yakalanırsak... Biri bizi görürse...”

* (Çin.) Han Çinlilerinin geleneksel giysisi. Genellikle bir eteğin üzerine giyilen cüppe ya da ceketten oluşur. -ç.n.

** (Çin.) Kısa ceket ve altına giyilen uzun etekten oluşur. Han Çinlilerinde kadınların geleneksel *hanfusu*dur. -ç.n.

Köhne bir hanın kiremit saçağının altında adamın teki var gücülle bir opera söylüyordu, porselen bir şey kırıldı ama Caiyan'ın sesi yine de geceyi yarıp geçti. "Beni korumak zorunda değilsin, hanımım." Uzaklara bakarken yüzünün silueti kızıl fener ışıklarıyla aydınlandı. "O benim de babamdı."

Hesina'nın boğazı düğümlendi. Onu korumak zorundaydı, tıpkı babasının –babalarının– yaptığı gibi. *Dünyadaki bütün hayatları değiştirmene imkân yok*, demişti babası on yıl önceki o kış gününde, ikizleri –iki sokak çocuğu, çırpı gibi bir kız ve sıtmalı bir oğlan– evlerine getirdiğinde. *Ama birini iki elinle tutup kaldırebilirsin, bu da yeter.*

Hesina abisini kaldırmıyordu, yoldan çıkarıyordu. Ama Caiyan eline uzandığında ona tutundu, tam da korktuğu gibi. Abisinin kavrayışındaki özgüven Hesina'ya da güven veriyordu, böylece bölgeye beraber girdiler.

Eğri büğrü çayhanelerin ve hanların, genelevlerin ve rehin dükkânlarının bir panflütü oluşturan kamışlar gibi toplandığı bir dünyaya girdiler. Kâğıt perdeli kapılardan dışarı taşan kadınlar ve erkekler yarı çıplaktı, birtakım uzuvlarını sallıyorlardı. Hesina bakışlarını kaçırdı ve Caiyan'a biraz daha yaklaştı.

"Biraz ilerleyince daha iyi olacak." Caiyan bir zamanlar buradan daha beter sokakları evi bilmişti, böylece işportacıların arasından etkileyici bir kolaylıkla sıyrıldılar. Ara sıra karşlarına çıkan dilencileri hiç umursamadı, bir blok boyunca peşlerine takılanı bile.

Çatlak bir *ding* çanağındaki bozuk paraları sallarken, "Gece-den sakının," diye bağırdı adam. Hesina yavaşlasa da Caiyan onu çekiştirerek ilerledi. "Yağmurdan, tahttan ve Görü'den sakının!"

"Aldırma." Caiyan'ın odaklanmış bakışları ışıldadı. "Eski hanedanlıktan bahsediyor."

Ama böyle bir gecede, geçmiş rahatsız edecek kadar yakın geliyordu. Hesina üç asır önceki çağı, köylülerin yaz taşkınlarıyla boğulup kış kıtlıklarında can verdiği zamanları düşünüp ürperdi. Geçmiş imparatorlar haremlerinin, fetihlerin ve ölümsüzlük karışımlarının peşinde koşarken kraliyet münecimlerinin Gö-

rü'leri, direnişin köklerini daha filizlenmeden sökmek için geleceğe dikilmişti. Hastalık ve açlık yüzünden direnemeyecek kadar zayıf olanlara gelince, müneccimler onları aydınlık istikbalin hayaliyle yatıştırdı.

Ve o istikbal geldi – Ning Dağları'na tırmanan, Kendi'a çölleri geçeni ve krallığın surlarını aşip son eski imparatorun kellesini tahtında otururken uçuran on bir kavgacı kanun kaçağının eliyle. Serfleri azat edip hendek ve setler inşa etsinler diye işe koştular. Fırtınalar duruldu. Seller kurudu. Kadınların ve sıradan halkın eğitim görmesine kapı açıldılar ve müritleri de eski kanun kaçaklarının felsefesini anlatan *Öğretiler* adlı kitabı yaydılar. Yan halkı onlara On Birler diyordu. Efsaneler. Kurtarıcılar. Kahramanlar.

“Yalancı iblisten sakının.”

Elbette düşmanlar –imparatorun yordakçıları, müneccimler– olmadan kahramanlar biçimlenemez. On Birler, müneccimlerin diğeri insanlarınkine göre daha hızlı buharlaşan ve tutuşturulunca mavi mavi yanan eşsiz kanları sayesinde onların kökünü kazıdı. Yeni çağı onların entrikalarından korumak için on binlercesini kazığa geçirip yaktılar.

Nedeni ne olursa olsun cinayet cinayettir. Ölen ölmüştür. Müneccimlerden nefret etmek, insanlar böyle hissetmeye devam etse de, Hesina'ya pek mantıklı gelmiyordu. Ama ara sıra, dilencinin meşum uyarılarını bağırıp çağırıldığı şu anda olduğu gibi, müneccimlere yönelik acıma duygusu korkuya dönüşüyordu ve zihnindeki müneccim anlayışı yıkılıp yerine bir yenisi yerleşene kadar içi içini yiyordu: kavrulmuş bir bedenün üzerindeki yüzü olmayan kafa, Cehennem'in On Avlusundan çıkıp gelmiş gibi gözüken gözsüz, dişsiz bir canavar.

Hesina bu görüntüyü zihninden silene kadar dilenci gitmişti ve yerini alan başka bir dilenci aynı teraneleri sürdürüyordu – hem de çok tanıdık bir kadın sesiyle.

“Geride bıraktıklarınızdan sakının.”

Olamaz.

Başlıklı bir figür kararlı adımlarla onlara doğru gelirken Hesina olduğu yerde döndü.

“Bak sen. Bunlar da kimmiş?” Yeni gelen, Hesina’nın etrafında dolandı. “İpek *ruqunu* pek beğendim. Tam da halktan insanlara özgü. Sana gelince...” Caiyan’ın pelerinini kenara çekti ve altındaki sade *hanfuya* bakıp kaşlarını çattı. “Haşarılık peşinde, şen şakrak, on dokuz yaşında bir oğlan gibi gözükme için *bunu* mu giyiyorsun? Nesin sen, çulsuz bir âlim mi?”

Caiyan pelerinini düzeltti. “Bir müzikhaneye gidiyoruz.”

Kız bir elini kalçasına yasladı. “Sanki ‘genelev’ dememiş miydin?”

“Öyle bir şey demedim.”

“Dediğine yemin—”

Şaşkınlığını atlatan Hesina, bakışlarını Caiyan’a dikip, “Sanki,” dedi dişlerinin arasından, “*hiç kimseye* bunun hakkında *hiçbir şey* söylemeyecektin.”

Bunun üzerine Caiyan bakışlarını yeni gelen kıza çevirdi. “Sana söylersem gelmeyeceğini söylemiştin.”

Hesina, “Sen de buna inandın!” diye bağırdı, Caiyan’ın burun köprüsünü iki parmağıyla sıktı.

“Haklısın, hanımım. Affet beni.”

“Şimdi, Na-Na.” Kız başlığını indirdi ve örgülerini kabartıp düzeltti. Kafasının arkasına kelebek kanatları gibi tutturulan, parlak kurdelelerle örülmüş saçları Yan Lilian’ın kendine özgü tarzının bir parçasıydı. İkizi Caiyan’ın kestane rengi gözlerinden birazcık daha açık renk olan gözlerindeki haylazlık da öyle. “Bu taş kafa denedi. Kendisine şantaj yapmam onun suçu değil. Hem, bensiz ihanet etmenize izin vereceğimi mi sandın?”

Hesina öfkelenirse mi, dertlense mi bilemedi. “Oyun değil bu.”

“Söz vermiştin.” Caiyan daha çok dertlenmiş gibiydi.

Lilian onu görmezden gelip Hesina’ya döndü. “Tabii ki oyun değil. Üç kişiye uygun, tehlikeli ve önemli bir görev. Şöyle düşün: Bu yasaklı irfanı dinlemek için bir kişi lazım, davetsiz misafirlere karşı kapıyı tutacak bir kişi ve davetsiz misafirleri dövmek için de bir kişi.”

Hesina, Caiyan'a, "Gönder şunu," diye emretti.

Lilian dans eder gibi Caiyan'dan uzağa kaçtı. "Divandaki bütün o burnu havada arkadaşlarına, meşhur Yan Caiyan'ın boş vakitlerinde erotik romanlar okuduğunu hâlâ söyleyebilirim. En son favorin kimdi? Wang Hütian mı?"

Caiyan boğulur gibi bir ses çıkardı. Lilian güldü. Hesina ise ay ışığının altında uzayan gölgelerini seyretti.

Zaman kaybediyorlardı.

Aklından geçenleri okumuş gibi, "Hadi gidelim," dedi ve Hesina'nın koluna girdi. "Yoldayken de benden kurtulmaya çalışabilirsin."

Hesina zahmet etmemesi gerektiğini biliyordu. İki yandaki alçak dükkânlar daha uzun, sütunlu binalara dönüşürken sessizlik içinde ilerlediler.

Uydurma sarhoş şarkılarının yerini zither ve *pipalardan** yükselen müzik aldı.

"Gelmemeliydin," dedi Hesina sonunda.

"Birazcık tehlike de olmazsa hayatın ne anlamı var ki?"

"Ciddi ol."

"Ciddiyim, Na-Na." Lilian, tam bir abla gibi, hâlâ Hesina'nın çocukluktan kalma lakabını kullanıyordu. "Babamız aramızda olmasa da unutulmayacak. Biz buradayken asla."

"Bu..." Rahatlatıcıydı. Hesina'nın sevdiği ve kaybedebileceği daha fazla insan olmasıysa korkutucu. "Teşekkürler," dedi boğuk bir sesle.

"Eh, zaten bu insanla buluşmamızın sonu bin kesikle ölüm *olabileceğine* göre belki de burada fazla kalmayız."

"Lilian!"

"Pardon. Özür dilerim. Bir şey demedim sayalım."

Caiyan biraz ilerilerinde, üç katlı bir binanın önünde durdu. Binanın dışı, tanrıların yeryüzünde yürüdüğü zamanlarda var olduğu söylenen semavi pagodalardan birini andırıyordu. İçerisi

* (Çin.) Gövdesi armut biçimli, dört telli enstrüman. Tarihi, Han Hanedanlığına kadar uzanmaktadır. -ç.n.

ise tam anlamıyla bir müzikhaneydi. Tırabzanlardan boncuklu perdeler sarkıyordu. Özel odalar dantelli perdelerin ardında sanki kızarıyordu. Mekâna adını veren –telleri tıngırdayıp yayı çekilen– müzik havayı dolduruyor, Hesina'nın endişelerini körüklüyordu.

Yükseltilmiş eşiği aşıp giriş salonuna adım atarlarken Caiyan, “Kimsenin gözlerine bakmayın,” dedi. “Ve pelerininizin başlığını çıkarmayın,” diye komut verdi, kendi başlığını kafasına geçirmeden hemen önce.

Makyajlı kız ve oğlan yığınlarının arasından sıyrılarak gelen bir mama, “Sarı Lotus'a hoş geldiniz,” dedi. Aya benzeyen yüzündeki gülümseme Caiyan'a yaklaştığında soldu. “Buraya ilk kez geliyorsunuz sanırım?”

Lilian öksürdü.

“Bir bakalım...” Odalıkları gözleriyle taradı. “Beyaz Şakayık hoşunuza gidebilir—”

“Gümüş Zambak'la buluşmak için geldik,” diye sözünü kesti Caiyan.

Mama kaşlarını çattı. “Gümüş Zambak en çok rağbet gören sanatkârimızdır.”

“Ben de öyle duydum.”

“Kaligrafi, müzik ve danstan oluşan altın üçlünün ustasıdır.”

“Bunu da duymuştum.”

“Müşterileri konusunda seçicidir ve çalışma saatleri kısıtlıdır.” Mama eğildi ve uzun, zümrüt rengine boyalı tırnağıyla Caiyan'ın pelerindeki sökük bir ipliği çekip çıkardı. “Kendisinin yetenekleri senin gibi insanlarda ziyan olur.”

Hesina yutkundu.

Caiyan ise hiç tepki vermeden sırma işli bir kese çıkardı. “Bu yeter mi?”

Mama keseyi kaptı, ipini çözdü ve içindekilere baktı. Hesina, keseyi yüzüklerle süslü elinde zıplatıp tartan kadının ne düşündüğünü anlayamıyordu, iç çamaşırlarından sızacak kadar terledi.

Sonunda kadın kesenin ağzını büzerek kapattı. “Benimle gelin.”

Kadın önlerine düşüp onları mor *zitan** ağacı basamaklardan yukarı çıkarırken ve ikinci kat koridorunda dizili birçok kapıdan birini tıklarken Hesina kendi bileğini çimdikledi. Beş gecedir çeşitli sorularla kendine işkence ediyordu. Bunu yapması doğru muydu? Yanlış mıydı? Eğer yanlışsa yine de bu işin sonunu görecektik kadar öfkeli, üzgün ya da bencil miydi? Bilmiyordu. Buraya kadar gelmesine rağmen hâlâ bilmiyordu. Ama artık geriye bir tek soru kalmıştı: Hakikati duyacak kadar cesur muydu?

Hesina bunun cevabını biliyordu.

Mama kapıyı tekrar, daha sert tıkladı ve içeriden boğuk bir ses yanıtladı. “Ne?”

“Konukların var.”

“Kaç kişi?”

Lilian, “İki,” dedi. Kapının yanındaki duvara yaslandı. “Ben dışarıda olacağım.”

“Ödeme yaptılar mı?”

Mama dudaklarını ıslattı. “Yaptılar.”

“Kalsınlar o zaman.”

Mama yanlarından ayrıldıktan hemen sonra hiçbir şey olmadı. Kapılar açılmadı. İblisler cezalarını kesmek üzere kirişli tavandan aşağı inmedi. Ama orada beklerken Hesina’nın zihni kendi iblislerini yarattı. Belki takip edilmişlerdi. Belki biri onu tanımıştı. Belki...

Kapılar aralandı ve Hesina’nın iblisleri ihanetin yüzü karşısında kaçıp gittiler.

Muhteşem bir yüzdü. Yaşı belirsiz. İnci gibi. Kapakları gümüşe boyalı gözleri Hesina’ya şöyle bir bakıp Caiyan’da sabitlendi. Gül rengi dudakları memnuniyetsizlikle kıvrıldı ve Hesina’nın, kendisi kapıdan dışarı bile çıkarılmamışken Caiyan’ın *nasıl* olup da bir odalıktan haberdar olduğunu merak etmek için ancak bir kalp atımı zamanı oldu. Odalık kapıyı arkalarından kapatırken fildişi menteşe bir şarkının son notası gibi yerine yerleşti.

* (Çin.) Nadir bulunan, yüksek özkütlesi nedeniyle suda batan ve ince lif dokusu sayesinde karmaşık oymalara dayanabilen bir tür ahşap. -ç.n.

Ne yazık ki Hesina sınırları bozulduğunda gülmeye fazla meyilliydi. Göğsünü gıcıklayan baskıyı görmezden gelme çabasıyla dikkatini odaya çevirdi. Duvarlarda sergilenen *pipaların* kıvrık boyunlarında fildişi kakma perdeler vardı, armut biçimli gövde-lerindeki teller sıkıca gerilmişti. Kalan boşluklar dört sözcüklü beyitler içeren kâğıtlarla kaplanmıştı. Hesina, beyitlerin sadece birini derslerinden hatırladığı için utandı.

Aşağı akar azgın sular;

Yukarı süzülür gerçekleşmemiş rüyalar.

“Çay merasimini atlamak istersiniz herhalde.”

Gümüş Zambak’ın ismi kadar metalik olan sesi Hesina’yı ne-redeyse yerinden zıplattı.

Kapının yanında dikilen Caiyan, “Doğru,” dedi.

“Öyleyse küçük bir uygulama yapalım, olur mu?”

Hesina incelikle ve cömertçe, *Hiç gerek yok*, dediğini hayal etti ama yalan olurdu bu, Gümüş Zambak da bunu biliyordu. Odalığın elinde şimdiden bir saç iğnesi vardı. Parmağını sivri ucuna bastırduğu iğneyi yanmayan bir mumun üzerine tuttu. Boncuk gibi bir kan damlası düştü ve fitilin üzerinde dağıldı.

Bir parça duman.

Bir kıvılcım.

Titrek bir alev.

Duman tutuşup mavi ateşe dönüştü.

Hesina’nın bakışları sersemledi. Ateş bulanıklaştı ama mavi kaldı.

Mavi. Mavi. Mavi.

“Güzel numara, değil mi?” diye sordu Gümüş Zambak. Ses tonu sohbet eder gibiydi ama bakışları Hesina’yı paramparça ediyor, olduğu kişinin kökenine iniyordu: Katillerin torunu.

Hesina’nın karnı buruldu. On Birler’in zalim olduğunu düşünmemeliydi. Daha merhametli bir çağ inşa etmişlerdi, daha adil bir çağ; insanlara tanıdıkları münecimlerin ve soyluların sayısıyla değil de adilce değer verilen bir çağ. Kanunlar tarafın-

dan herkese haklar tanınmıştı - halkı yüzyıllar boyunca manipüle eden münecimlerden başka herkese. Bin kesikle ölüm münecimleri için merhametli sayılmıştı... ve yeteneklerini kullanmak üzere münecimlere iş veren insanlar için de.

Hesina gibi insanlar.

Gümüş Zambak otururken Hesina'ya da oturmasını işaret etti. Dizleri titreyen Hesina ipek minderli tabureye çöktü. Biraz geç olsa da daha yüzünü henüz açmadığını fark etti. Kılık değiştirmek saçmalık gibi gözüküyordu şimdi. Çocukça bir oyun gibi. Gümüş Zambak parmağını mendille sararken Hesina soran gözlerle erkek kardeşine baktı.

Caiyan cevap veremeden önce odalık konuştu. "Söyle bakalım, Prenses Hesina." Topak yapıp ayaklarının altındaki maltızın içine attığı kanlı mendil çabucak alev aldı. "Görmek istediğin nedir?"

İKİ

BİR ŞEYİN FAZLASI –İSTER BAŞARI OLSUN İSTER GÜÇ-
KALBİ ÇÜRÜTÜR.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, MÜNECCİMLER ÜZERİNE

DAHA EN BAŞTA BİLE KALPLERİ YOKTU.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, MÜNECCİMLER ÜZERİNE

Hesina titreyen elleriyle başlığını arkaya itti.

Geleceği görmek için gelmişti. Bilinmezi. Yine de bir anlığına tek görebildiği babasıydı, ulak kostümünü giymiş, zambak tarhında yatan babası. Ne kadar beklediğinden emin değildi. Babasının kalkıp esnemesini, kılık değiştirip arazide keyifle yürümünün ne kadar hoş olduğunu söylemesini beklemişti. Babası hiç kalkmayınca da kendisi uyanmak için beklemişti.

O gün Hesina, Kraliyet Şifacısı'nın eline bir neşter alıp ölü kralın karnını balık temizler gibi yarmasını izlemişti. Bulunacak bir şey yoktu, hiç olmazsa en başta. Şifacı, bitişik odaya doğru ilerlemeden önce kralın ölümünün doğal nedenlerle olduğu sonucuna varmıştı.

Kadın bir saniye daha bekleseydi yarıktan altın rengi bir gazın yükseldiğine şahit olacaktı. Küçük şişedeki bir parçacık dumanı göstermeye çalışan Hesina'ya *inansaydı* Hesina şimdi bura-

da olmazdı. Elleri, tıpkı şifacının cüppesini kavradığı gibi, kendi eteklerini kavramış olmazdı.

Gümüş Zambak'a, "Babamı kim öldürdü?" diye sorarken sesi bu kadar gergin çıkmazdı.

Gümüş Zambak gözlerini kırptı. "Öldürdü mü?"

"Evet, öldürdü!" Hesina tıkanı. "Kral doğal nedenlerle ölmedi. Fermanlar yalan."

Ama Hesina tüm krallığa hakikati gösterebilirdi. Gümüş Zambak'ın Görüşü sayesinde suikastçıyı bulabilir, *tianlao** zindanlarına tıkaabilirdi; ancak ondan sonra, cana karşılık can aldığına belki bu kâbus—

"Kırık parçaların arasından yükselen altın rengi bir gaz Görüyorum," diye başladı Gümüş Zambak. Hesina öne eğildi. "Ama kralı kimin öldürdüğünü Göremiyorum."

Hesina'nın kalbi rüzgârsız kalmış bir uçurtma gibi çakıldı.

"Görebildiğim şey, sana hakikati bulmada yardım edecek kişi."

"Bir temsilci mi?" Hesina hayal kırıklığını maskeleyememişti.

"Evet." Gümüş Zambak dizinin üzerindeki işlemeli kuşağı düzeltti. "Öyle de diyebilirsin."

Hesina şişeciği kalın kuşağına bağlayan kordonu başparmağına doladı. Babasının katilini bulmak için resmi adalet yolunu takip etmeyi seçerse Hesina'nın cinayet iddiasına Tahkikat Dairesi bakacaktı. Davayı resmen mahkemeye devrettiklerinde ise Usul ve Esaslar Bakanı hem müştekiye –bu durumda Hesina'ya– hem de sanığa birer temsilci atayacaktı.

Gümüş Zambak, "Ee?" diye üsteledi. "Duymak ister misin?"

Prencesler dilencilerden pek de farklı değildi. Hesina, ne bulabiliyorsa onu alması gerektiğini öğrenmişti. "Evet."

Gümüş Zambak'ın ceylan gözleri Hesina'nın üzerinde gezindi. Görünüşünde etkileyici hiçbir şey olmadığını kesinlikle bilen Hesina kıpırdandı. Caiyan'ın gözlerinde yanan bilgi açlığından, Lilian'ın şen şakrak dudaklarından yoksundu. Bir keresinde sa-

* (Çin.) Tian, gökyüzü/tanrı anlamlarına gelir; Lao ise yaşlı insanlara hitap ederken kullanılan bir saygı ifadesidir. Tianlao, yüce tanrı olarak çevrilebilir. –ç.n.

raya konuk olan bir ressam Hesina'nın annesinin yüzüne sahip olduğunu söylemişti ama ikisi de Hesina'nın o yüzü asla kraliçe kadar iyi taşıyamayacağını biliyorlardı. Gümüş Zambak nihayet konuşup, "Bir mahkûm," dediğinde Hesina onun sesinde de benzer bir acıma duyduğunu düşündü.

"Bir... mahkûm." Parmağını sıkıp kan dolaşımını kesen kordonu çözdü, uyuşukluğun yerini iğneler batıyormuş gibi bir his aldı. Babasının adaleti... bir mahkûma emanetti.

Neredeyse gülecekti.

"Affedersin." Eğitimcilerini gururlandıracak kadar soğukkanlıydı. "Bir yanlışlık olmalı."

Gümüş Zambak geri çekildi. "Yanlışlık yok. Seni mahkemede bir mahkûm temsil edecek."

"İmkânsız." *Yalnızca* bir grup ümit vadeden memur adaylarının arasından seçilen çalışkan âlimler mahkemede temsilci olabilirdi. Duruşmalar zekâlarını kanıtlamaları için bir sahneydi ve davayı kazanmanın ödülü de ön eleme sınavlarını atlamaktı. On Birler, aile geçmişi ne olursa olsun tüm aydınlara yükselme şansı vermek için bu sistemi kurmuşlardı. Ama bir suçlu bu sistemde ne kazanabilirdi ki?

Hesina'nın şüpheleri daha da yoğunlaştı. "Lütfen tekrar bak."

"Yalan söylediğimi düşünüyorsun."

"Ne? Hayır." Geçmişte insanlar neden müneccimlere inanmışsa Hesina da o yüzden Gümüş Zambak'ın yalan söyleyeceğine inanmıyordu, yani pek değil. Güçlerinin ayrıntılarını içeren kitaplar ve kütüphaneler arındırma sırasında yok edilmiş olsa da belli bazı efsaneler aradan sıyrılmış ve herkesçe bilinir olmuştu. Bunlardan biri de müneccimlerin kendi ömürlerini kısaltmadan görüleri hakkında yalan söyleyemediğiydi. Başka nasıl, demişti âlimler, eski imparatorlar müneccimlerini kontrol altında tutabilirdi ki?

"Neden olmasın?" Gümüş Zambak ayağa kalkıp arkasını döndü. Eflatun eteğinin rengârenk gizli katmanları aşağı döküldü. "Hayatımdan birkaç yıl eksiltmekten korktuğumu mu sanıyorsun?"

Kuşağını gevşetti ve üzerindeki *ruqun* cilalı zemine yayılıp kaldı.

Önce çıplak sırtında çiçeklenen el şeklinde morluklar gözük-tü. Sonra yanık izleri. Yüzlerce ince, kırılgan çizgi. Sanki biri eğ-lence olsun diye, hiddetlenmesini izlemek için Gümüş Zambak'ı bıçakla kesip kanatmıştı.

Hesina'nın boğazı tıkanırken Gümüş Zambak, "Bazıları bin parçaya bölünmemizi ya da kazıkta yakılmamızı değil, sağ kal-mamızı tercih eder," dedi. "Ölümden korktuğum için hakikati söylediğimi varsayıyorsun ama ölenler şanslıydı. Kıvranamazlar ve titreyemezler." Gardırobuna doğru ilerledi. "Ya da duymak is-tediğin şeyleri söylemeye zorlanamazlar."

Ayaklarının dibindeki maltız hâlâ alev alev yansa da Hesina'nın ayakları buz kesti. Buraya gelmemeliydi. Gümüş Zambak onun için kanını akıtmıştı, onun için Görmüştü ama Hesina ona seçenek sunmamıştı, tıpkı önceki müşterileri gibi. Tökezleyerek ayağa kalktı.

"Ben... Üzgünüm. Hiç... Yani ben hiç... Biz gidelim—"

"Bir mahkûm." Gümüş Zambak üzerine başka bir *ruqun* geçirip -bu seferki parlak kan kırmızısıydı ve örgü bir kuşakla bağlanmıştı- "Değneği olan. Tüm gördüğüm bu. Benim kanım seyrelmiş. Aramızdan çok azı atalarımız kadar güçlü. Ama bunu da zaten biliyordun, değil mi?"

Anlamlı bakışları, Hesina'nın makyaj masası üzerindeki ay-nadan yansıyan gözleriyle buluştu.

Hesina'nın ağzı açıldı, kapandı. Hiçbir sözcük çıkmadı.

Kapı tıklatıldı, sonra Lilian'ın sesi duyuldu. "Biri merdiven-lerden çıkıyor."

"Artık gitmelisiniz." Gümüş Zambak bir çekmeceyi açıp kü-çücük bir kavanoz çıkardı. Kavanozun kapağını açtı ve gözka-paklarındaki gümüş boyayı tazeledi. "İlgilenmem gereken müş-terilerim var."

Hesina, "Ta-tabii," diye kekeledi. "Gidelim. Ben... Üzgünüm." Geriledi, Caiyan da yanına geldi ve çıkması için kapıyı açtı

ama Hesina ansızın donakaldı. İçinde filizlenen soru boğazından yabancı otlar gibi yükselip zihnini boğuyordu sanki.

“Neden bana bir şeyler söyledin?”

Gümüş Zambak soğuk bakışlarla, “Bütün bu zaman boyunca sana yalan söylemediğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu.

Çünkü Caiyan öyle söyledi. Çünkü duyduğuma göre yalan söylemenin bedelini ödermişsin.

“Çünkü bana hak ettiğimden fazlasını gösterdin,” dedi Hesina dürüstçe. “Ve...” Dudağını ısıırıp gözlerini kaçırdı. Hesina için, *Saf*, demişti Kraliyet Şifacısı. *Pervasız*. “Ve sana güvenmek istiyorum.”

Çünkü sana acıyorum.

Gümüş Zambak iç çekti. “Gel buraya.”

Hesina temkinli bir tavırla ilerledi, Gümüş Zambak işaret parmağını kaldırıp gösterdi.

Saç iğnesinin açtığı delik yok olmuştu. Yara ne kadar küçük olursa olsun bu kadar hızlı iyileşmesinin imkânı yoktu ve gözlerini Gümüş Zambak’ın pürüzsüz, zarar görmemiş cildine diken Hesina, kadının nefesini kulağında hissedince irkildi.

“Tarihiniz size yalnızca güçlerimizin bize nasıl zarar verdiğini anlatıyor,” diye fısıldadı odalık. “Ama gerçek görüleri dile getirmenin faydaları da var.”

Geri çekildiğinde Hesina’nın kulak kepçesi aynı anda hem sıcak hem de buz gibiydi. “Bana bunu neden anlatıyorsun?”

Gümüş Zambak bir kez daha gözlerini kıza diktiğinde bakışlarındaki buz çözülüp acımaya dönmüştü, sanki insan olan kendisiyken Hesina müneccimdi. “Sen bana neden inanıyorsan ondan: Senin için üzülüyorum.”

Gece yarısını iki gong vuruşu geçerken genelevler bölgesinden ayrıldılar. Doğu pazarının dört bir yanında esnaflar tezgâhlarını toplamış, tatlı şarap lapası ve soya peyniri kızartması *jiutan*larını* arabalara yüklüyorlardı. Hesina kalabalığın içinde bir hayalet

* (Çin.) Genellikle şarap saklamak için kullanılan bir tür toprak kap. -ç.n.

gibi sürüklenirken Caiyan da öfkeli katır arabacılarını ve tahtirevan hamallarını yatıştırıyordu.

“Hoop, önüne bak!”

“Bacağı kopsun mu istiyorsun?”

“Çok özür dilerim,” dedi Caiyan. “Kusurumuza bakmayın. Affedersiniz.”

“Hanımına söyle de gözlerini kullansın.”

Lilian, “Beklesene, Na-Na,” diye seslendi.

Hesina durmadı. Düşünmesi gerekiyordu ve sabit dururken düşünemezdi.

Değneği olan bir mahkûm tarafından temsil edilecekti.

Gümüş Zambak hakikati söylemişti.

Peki, şimdi ne olacak?

Ayakları, onu buraya gelirken geçtikleri terk edilmiş tavernaya yönlendirdi. Elleri bir testi alıp tezgâhtaki musluktan doldurdu. Suyu girişteki beton muhafız aslanın boğazından aşağı damlattı ve heykel, kaidesi üzerinde dönerek yana kaydı.

Birer birer dar delikten aşağı indiler. Lilian heykeli yerine yerleştirirken üzerlerine karanlık çöktü ve Hesina, sonraki adımlarının ne olacağını bir anda çözdü.

“Kraliçe olmam gerekiyor,” diye ilan etti, yeraltı geçidinin basit toprak duvarlarına doğru. Göğsündeki boşluk hissi gibi kadar derin sesi yankılandı.

Lilian, “Tabii ki kraliçe olacaksın,” dedi, tahtın ölen hükümdardan en büyük çocuğuna geçmesiyle işleyen veraset usulünü kastediyordu.

Hükümdar soyundan olsa da olmasa da tüm varislerin hak talep etmeden önce ebeveyninden tasdik alması geleneğine değinen Caiyan, “Annen Ouyang Dağları’ndan döndüğünde tasdikini isteyebilirsin,” dedi.

Tünel boyunca yürürken ikizler karşılıklı konuşup durdular. Usuller. Gelenekler. Usuller. Gelenekler. Hesina’nın tahta çıkmak istediğini değil, çıkması gerektiğini söylediğini ikisi de fark etmemiş gibiydi.

Günlerini kraliyet kumaşlarına nezaret ederek geçiren Lilian'a imrendi. Siyasetle yatıp siyasetle kalkan Caiyan'a imrendi. Hatta Yan milislerine liderlik eden öz kardeşi Sanjing'e bile imrendi. Saltanat onların umutlarına ve hayallerine ulaşmalarına asla engel olmayacaktı.

Ama hayatında ilk kez, Hesina'nın gücünü kullanabileceği bir şey vardı.

"Resmi soruşturma açılmasını istiyorum." Babası hakikate Öğretiler kurallarından ayrılmadan ulaşılmasını isterdi. Bu da bir münecime değil, Tahkikat Dairesi'ne başvurmak anlamına geliyordu. "Duruşma yapılmasını istiyorum." Geçidin sonuna yaklaşırlarken ayaklarının altındaki zemin yükseldi. "Gerçeklerin divan karşısında gözler önüne serilmesini istiyorum."

Dört saraydan oluşan kompleksin merkezine yerleştirilmiş minyatür sıradağların arasından çıkarlarken, "Gerçekten de değnekli bir mahkûm olduğunu mu düşünüyorsun yani?" diye sordu Lilian.

Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Siz devam edin." Hesina kuzeye, zindanlara doğru döndü.

Caiyan kızın dirseğini yakaladı. "Daha az şüphe uyandıracak bir saatte gitsen iyi olur."

Lilian da diğer dirseğini tuttu. "Bir kez olsun şu taş kafayla aynı fikirdeyim. Bir seferde bir ihanet yeter."

Hiç ihanet etmemek daha da iyi olurdu.

Hesina silkinerek ikisinden de kurtuldu. "Adamı *hemen şimdi* temsilcim yapacağım demiyorum."

Keşke o kadar kolay olsaydı. Zengin ve güçlülerin –eski hanedanlık zamanında olduğu gibi– en iyi âlimleri tutup her davayı kazanmalarını engellemek için Öğretiler'de her müştekiye ve sanığa rasgele birer temsilci atanması emredilmişti. Hesina bu nedenle kendi temsilcisini seçemezdi. Seçmesi ihanet olurdu. Seçimden sorumlu tek kişiyi –Xia Zhong, Usul ve Esaslar Bakanı, Öğretiler yorumcusu– ikna etmek de ihanet sayılıyordu.

Ama bu, diye düşündü Hesina, başka bir gecenin derdi.

“Öyleyse zindanlarda ne yapacaksın?” Hesina daldığı düşün-
celerden uyanırken Lillian konuştu. “Değneğini mi inceleyece-
sin?”

Caiyan boğazını temizledi.

Hesina ablasının kolunu pışpışladı. “Bu onuru sana bırakı-
rım.”

“Bu sözünü hatırlatacağım.”

Caiyan, “Geç oldu, hanımım,” diye konuyu değiştirdi.
“Mahkûmların bir yere gideceği yok. Yarına kadar bekle, zihnin
de daha açık olur.”

Hesina’nın karnını buran korku, *bekleme*, diye homurdandı.
Babasını kurtarmak için çok geç kalmıştı, hanedana yayılan “do-
ğal ölüm” haberini durdurmak için çok geç kalmıştı.

Ama Caiyan haklıydı. Bitmek üzere olan yazın sıcaklığı-
la geceye rehavet çökmüştü ve Hesina’nın duyuları bulanmaya
başlamıştı. Genelevler bölgesine yaptıkları yolculuk sanki çağlar
öncesinde kalmıştı ve kraliyet zanaatkârlarının yuvası olan Batı
Sarayı’na ulaştıklarında Hesina artık esnemesini bastıramıyordu.

Madalyon gibi yusuvarlak ayın altında, Lillian diğerlerine iyi
geceler diledi. Kafes işlemeli kapısının ahşabı; içeride serili, asılı
ve yığılı kumaşlar gibi parlak fuşya ve altın rengine boyalıydı.
Başka bir dünyaya bakmak gibiydi âdeta, Hesina’nın sahip ola-
mayacağı bir hayata kısacık bir anlığına göz atmak gibiydi. Kapı
kayarak kapandı, Hesina ve Caiyan, Doğu Sarayı’nın altında bir-
leşen damarlara benzeyen dehlizlerde devam ettiler. Dört sara-
yın en büyüğü olan Doğu Sarayı aynı zamanda divan merkezi-
di. Dış sarayın merasim koridorlarını geçip iç saraya yaklaştıkça
koridorlar daraldı ve gömme tavan alçalmaya başladı.

Kraliyet dairelerinin hemen dışında Caiyan, Hesina’yı dur-
durdu. “Kararın ne olursa olsun Lillian ve ben senin yanındayız.”

Sözleri buruktu, Hesina’ya babasının söylemiş olabileceği
şeyleri hatırlattı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Her şey için.”

Caiyan küçük şişedeki gazdan şüphe etmemişti. Hesina sınır

buhranıyla Caiyan'ın odasına koştuğu zaman kardeşini sakinleştirip seçeneklerini sıralamıştı. Dengeli, güvenilir Caiyan, arkadaş, abi; Hesina'nın minnettarlığına başını hafifçe eğerek karşılık verdi. "Biraz uyumaya çalış, hanımım."

"Sen de." Ama Caiyan'ın kütüphanelere doğru yönelmesiyle Hesina abisinin uyuyacağından şüphe etti.

Hesina tek başına dairesine doğru ilerledi. Kraliyet odalarına giden yol özellikle dolambaçlı yapılmış, olası istilacıların aklını karıştırmak için tasarlanmıştı. Bu gece, cilalı koridorlar ağının perdeli cephelerinin arasında âdeta tuzağa düşmüşken Hesina, bir istilacıdan çok da farklı hissetmiyordu. Yarı şeffaf ipeğe işlenmiş desenlerden bazıları çeltik tarlalarını süren mandaları resmediyordu, çoğunda ise On Birler'in devrimi betimlenmişti. Müneccimlerin etrafını saran ateş ve eski imparatorun kesilmiş kafasından sızan kan gölü en ince detaylarına kadar sırma iplikle işlenmişti.

Hesina düzenli nefes alamamaya başladı. *Resimlerden korkma, Küçük Kuşum*, derdi babası olsa. *Onlar sadece sanat eseri*. Ama artık Hesina da geçmişin imparatorları kadar kötüydü. Bir müneccime başvurmuştu. Daha da kötüsü, içten içe müneccime yakınlık duymuştu ama bunu dile getiremeyecek kadar korkaktı.

Geleceği düşünmeye çalıştı. Hataydı bu. Gerçekleştirmesi gereken görevlerin listesi ürkütücüydü. Değneği olan mahkûmu bul. Xia Zhong'u, mahkûmu temsilcisi olarak seçmeye ikna et. Annenin tasdikini al ve saltanatının ilk eylemi olarak halkına krallarının cinayete kurban gittiğini ilan et.

Unutulmaz bir kraliçe olabilirdi – önce bin kesikle ölmezse tabii.

Odasına iyice yaklaşırken Hesina'nın damarlarındaki kan sürünürcesine yavaşladı. Kapısının altından ışık sızıyordu. Çıkmadan önce bütün mumları söndürdüğünden emindi, bu da tek bir anlama gelebilirdi:

İçeride biri vardı.

Nabızı pır pır ederken bir elini oymalı ahşabın üzerine koydu.

Pek fazla seçeneği yoktu. Yürüyüp giderse ziyaretçisi bütün gece dışarıda olduğunu düşünürdü. İçeri girerse nerede olduğunu açıklamaktan başka seçeneği olmazdı.

Tekrar düşününce, belki de mumları söndürmemişti. Kapıyı itip içeri girerken Hesina tüm kalbiyle durumun böyle olduğunu umuyordu.

“Sanjing?” Kapı savrulup kapanırken Hesina’nın ağzı açık kaldı. “Ne işin var burada?”

Hesina’nın öz kardeşi oturduğu kanepeden kalkarken mum ışığı zırhının katmanlarında dalgalandı. Hâlâ tam takım asker üniformasını giyyordu, saçları dağınık bir topuz hâlindeydi, kıvrımlı *liuyedaosu** deri kuşağına asılı kının içindeydi.

İşlemeli perdelerini geçip alçak masanın etrafından ağır adımlarla dolaştı. “Önce sen, sevgili ablam. *Başka bir yerde* ne işin vardı?”

Yaklaştı. Hesina –kahverengi pelerini, delişmen gözleri ve günah şehrinin saçına sinen kokusuyla– karşıdan nasıl gözüktüğünü çok geç fark etti.

Geriledi ama kardeşi daha hızlıydı. Hesina’nın pelerini avuçladı ve parmakları ipek yerine keten kumaşa dokununca kaşlarını çatı. Sanjing kumaşı burnuna yaklaştırdı Hesina’nın kalbi hızla atmaya başladı. Nabzını yavaşlatmaya çalıştı. Sanjing’le kan bağı vardı. Sanjing ona ihanet etmez, onu bin kesikle ölüme terk etmezdi.

“Şehre gitmişsin. Leş gibi tütsü kokuyorsun.”

Hesina’nın korkusu can sıkıntısına dönüştü. Büyük olan *kendisidi*; toparlanıp sırtını dikleştirerek gayet ortalama olan boyunu olabildiğince uzattı. “Nerede olduğumla ilgilenmene sevindim. Başka? Kiminle konuştuğumu mu denetleyeceksin?”

“Niye uğraşayım ki? Zaten sana adanmış bir eşlikçin var.” Sanjing pelerini bırakınca Hesina yazı masasına doğru geriledi. “Ya da uşağın demeliyim sanırım.”

* (Çin.) Ming ve Qing hanedanlıkları döneminde süvari ve piyadelerin sıklıkla kullandığı kıvrımlı kılıç, söğüt yaprağı kılıcı olarak da adlandırılır. –ç.n.

Hesina masadaki evrakı düzeltti. Fermanlar, önergeler, celpler - annesinin tasdikini alıp tahta çıkana kadar üstlendiği gayriresmi kraliçeliği süresince ona düşen bütün meseleler. Ama Hesina ne kadar odaklansa da ürpertisini bastıramıyordu. *On Birler*. Sanjing niye şimdi gelmişti ki, hiç sırası değilken? "*İsmi Caiyan*."

"Öyle mi? Ben yine de uşak demeyi tercih ederim. Kulağa hoş geliyor."

Hesina'nın elleri *Öğreteler*'in bir kopyasının üzerinde durakladı. *On Birler*'in inançları hakkında yüzlerce makaleyle dolu, kalın, ağır bir ciltti. Parmaklarını kitabın sırtına bastırırken uyguladığı basınca direniyordu.

Hesina acımasız davranabilirdi. Geçmişe gömmek üzere anlaştıkları konuları deşebilir, kardeşini kaçıracağından emin olduğu sözcükleri sarf edebilirdi. Ama sonunda ağır kitabı *güm* diye yerine bırakmakla yetindi. "Niye buradasın, Jing?"

"Tekrar soruyorum, sen niye burada *değildin*?"

"Adalet aramaya gittim."

"Ne için?"

Kolları bacakları buz gibi olmuş, kafası ağırlaşmıştı. Bununla uğraşmak için çok yorgundu. Belki de bu yüzden doğruyu söyledi. "Babamız."

Pelerininin katları arasına uzanıp küçük şişeyi çıkardı. Altın rengi gaz mum ışığında pırıldadı.

Sanjing gözlerini kısarak, "O ne?" diye sordu.

"Zehir."

Tıslar gibi nefes aldı. "Bunu niye şimdi öğreniyorum?"

"*Gerçekten* de doğal nedenlerle öldüğünü mü düşünmüştün?"

"Kraliyet Şifacısı'nın yalan söylemek için bir nedeni olduğunu düşünmemiştim." Sanjing yüzünü ovaladı. "Altı'nın kemikleri adına. Ne yapacağız?"

Biz diye konuşması Hesina'yı umutlandırdı ama yeterli değildi. Esas soru, ne *yapabilecekleriydi*. Krallarının huzur içinde öldüğüne inanan bir krallığa karşı sadece onların sözü ve küçük bir şişe vardı. Tahta çıkmaya ihtiyacı vardı yani. Güce ihtiyacı vardı. İkisini de ele geçirdikten sonra: "Soruşturma açacağız."

“Daire’de mi?”

“Daire’de değil de nerede?”

Sanjing gözlerini kıstı. “Ya savaş ne olacak?”

“Ne olmuş savaşa?” Hesina ne dediğini fark etti. “Ona böyle deme.”

“Sen ne demeyi tercih edersin? Sıdık yarışı mı?” Ablası uyarı bir bakış atınca devam etti. “Burada yalnızız, Sina.” Aralarındaki mesafeyi kapatarak ellerini masaya yasladı. “Ne ad verirsek verelim bu Yan-Kendi’*a* sınırındaki ‘eşkiya baskınları’nın durumunu değiştirmiyor. Bunlar Kendi’*a*dan gelen planlı saldırılar ve er ya da geç halk da bunu fark edecek.”

“Fark etmemeliler.” Öğretiler, haklı olarak, savaşı yasaklamıştı. Eski imparatorlar Ning, Ci ve Kendi’*a* krallıklarına düzenledikleri ölçsüz seferler için yüz binlerce serfi zorla orduya almıştı ve bu çağın halkı da dökülen kanı henüz unutmamıştı. Sanjing ne zaman bir çatışmayı kazansa ona övgüler düzerlerdi – çatışma sözcüğü önemliydi. Yaklaşık her yüzyılda bir, Yan’ın bir kralı ya da kraliçesi On Birler’in pasifist öğretilerini göz ardı eder ve küçük köylerle şehirleri ayaklanma çıkarmak üzere sınırlarının ötesine gönderip savaşmalarını buyururdu.

“Yan’ın suyu var,” dedi Sanjing. “Kendi’*a*nın yok. Bozkırları her geçen yılla birlikte daha da kuruyor. İstila kaçınılmaz ve geldiklerinde onları karşılayacak ordumuz hazır olmalı. Öğretiler kazanç için savaşmayı yasaklıyor, biz kendimizi savunmak için savaşıyoruz. Ama hem savaş başlatmak *hem de* kralın öldürüldüğünü resmen ilan etmek mi? Sorunun ne olduğunu görmüyor musun?”

Hayır, Hesina sorunu görmüyordu. “Halk krallarını kimin öldürdüğünü bilmek isteyecektir,” dedi, bu konuda başka her şeyden çok daha emindi.

Kardeşinin gözlerinde şimşekler çaktı. “Bir günah keçisi isteyecekler, Sina.”

“Halkımız bundan daha iyi.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Babamız onları seviyordu.” Tıpkı kızını sevdiği gibi – kusurlarına rağmen, davranışlarıyla örnek olarak.

“Babamız her zaman haklı değildi.”

Hesina kardeşine bir yabancıymış gibi baktı. Birbirlerinden bu konuda da fikir ayrılığı yaşayacak kadar uzaklaşmışlar mıydı?

“Şu zehri kendimiz inceleyerek başlamalıyız,” diye devam etti Sanjing. “Hakikati kendimiz bulmalı—”

“Senin derdin ne?” Hesina bağırmasa da kardeşi kendisine bağırılmış gibi kaskatı kesildi. “Niye divanımıza bu kadar az güveniyorsun?”

Sanjing’in yüzü sertleşti. “Bunun yüzünden.”

Göğüs zırhının altından çekip çıkardığı kâğıtları ablasının masasına attı. Darbeyle dağılan kâğıtlar turna kanadı gibi yayıldı, bazıları yere düştü.

Hesina kardeşinin kızgın bakışları altında eğilip yerdeki kâğıtları topladı. Diğer kâğıtların üzerine koyup hepsini düzenledi ve dikkatini gönülsüzce kâğıtların içeriğine yönlendirdi.

Okuduklarından bir anlam çıkarmaya çalışırken Sanjing, “Bunları sana göstermek istemiyordum,” dedi. “Endişelenirsin diye düşünmüştüm ama artık gözlerini açmanın zamanı gelmiş.”

Öğretiler’in bir kopyasından koparılan yapraklardı. Ama yazı sütunlarının arasına karalanan karakterler yorum ya da eleştiriler değildi. Raporlardı – birçok sınır kasabasının güvenlik ve taşıma sistemlerini en ince detaylarına kadar açıklayan, bir Kendi’a baskın müfrezesinin çok işine yarayacak bilgiler içeren yazılar.

Bu mektupları ancak bir devlet yetkilisi yazmış olabilirdi.

“Keşif birliklerim birçok şüpheli pakete Kendi’a sınırını geçmeden önce el koydu. Bu mektuplar Kraliyet Ulağı tarafından mühürlenmiş bir sandığın içinde, gümrük raporlarının arasına saklanmış bulundular. Bu saraydan biri Kendi’alılarının köylerimize terör saçmasına yardım ediyor. Birileri savaş çıkmasını *istiyor*. Ellerine bir cinayet davası verirsen onlar da sana bir Kendi’alı verirler.”

Sanjing'in sesi sanki uzaktan geliyordu. Sözcükleri Hesina'nın kafasında yabanarıları gibi dolaştı. Ya da tatarcıklar gibi. İkinci, diye karar verdi mektupları masaya bırakırken. Tatarcıklar zararsızdı. "Yüzlerce divan üyesi var, çoğu da önemsiz," dedi Hesina. "Adaletin yolunu bir kişi tıkayamaz."

"Peki ya önemli biriye? Arkadaşları varsa?"

Hepsi varsayımıdı. Hesina bunları dikkate almadı. "Bilemezsin ki. Üstelik ufak tefek sıkıntılar yüzünden davaları Tahkikat Dairesi'nden sakınmaya başlarsak ortada divan kalmaz."

"Bu farklı. Daha önce hiçbir kral öldürülmemişti."

"Kral olmasından önce bizim babamızdı o. Bunu ona borçluyuz. Yeter." Hesina kardeşinin devam etmesini engelleyerek bir elini kaldırdı. "Sınır bölgesine git. Yanına beş bin milis al, baskınları şimdilik bastırabilecek misin, bak bakalım."

"Cidden mi, Sina?"

"Evet. Müstakbel kraliçenin emri."

Sanjing başını iki yana salladı. "Pişman olacaksın."

'Biz' sözleri buraya kadarmış. Hesina ne bekliyordu ki? Sanjing, Caiyan değildi. İşler istediği gibi ilerlemezse bırakır giderdi. Kardeşinin haftalar, aylar, yıllar süren soğukluğunun hatırası zihninde yükselince Hesina acı bir kahkahayla konuştu, "Birimizin babamızı ve onun ilkelerini sevmesi gerekiyor. Babam insanlara inanırdı, mahkemelere, hakikate ve yeni çağa inanırdı. Ben de inanacağım."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Peki." Sanjing olduğu yerde doğrulurken yüzüne gölgeler düştü. "Gideceğim."

Sağ kaşının üzerinde kıvrılan bir tutam inatçı saç ışıktaki daha da belirginleşmişti. Bu adam General Yan Sanjing'di, kılıç sanatı dâhisi, strateji uzmanı, Yan milislerinin komutanıydı ama yalnızca on altı yaşındaydı, Hesina'dan bir yaş küçüktü. Hesina'nın kalbi bir anlığına titredi. Belki de fazla sert davranmıştı—

"Umarım hükümdarlık tam istediğin gibidir." Sözlerini de kılıç gibi kullanıyordu: Keskin bir dikkatle, ablasının kendine

güvenmediği konulara saphıyordu kelimeleri. “Umarım bu so-
ruşturma da öyledir.”

“Merak etme.” İlerleyip kapıyı açtı ve kardeşinin çıkması için
açık tuttu. Yanında yoldaşları olsa da olmasa da, yolun sonunda
babasının hak ettiği ve savunduğu adalete ulaşacaksa her yolu
yürüyebilirdi. “Öyle olacak.”

“Daire’de mi?”

“Daire’de değil de nerede?”

Sanjing gözlerini kıstı. “Ya savaş ne olacak?”

“Ne *olmuş* savaşa?” Hesina ne dediğini fark etti. “Ona öyle deme.”

“Sen ne demeyi tercih edersin? Sidik yarışı mı?” Ablası uyarıcı bir bakış atınca devam etti. “Burada yalnızız, Sina.” Aralarındaki mesafeyi kapatarak ellerini masaya yasladı. “Ne ad verirse verelim bu Yan-Kendi’ye sınırındaki ‘eşkıya baskınları’nın durumunu değiştirmiyor. Bunlar Kendi’den gelen planlı saldırılar ve her ya da geç halk da bunu fark edecek.”

“Fark etmemeliler.” Öğretiler, haklı olarak, savaşı yasaklamıştı. Eski imparatorlar Ning, Ci ve Kendi’ye krallıklarına düzenledikleri ölçsüz seferler için yüz binlerce serfi zorla orduya almıştı ve bu çağın halkı da dökülen kanı henüz unutmamıştı. Sanjing ne zaman bir çatışmayı kazansa ona övgüler düzerlerdi – *çatışma* sözcüğü önemliydi. Yaklaşık her yüzyılda bir, Yan’ın bir kralı ya da kraliçesi On Birler’in pasifist öğretilerini göz ardı eder ve küçük köylerle şehirleri ayaklanma çıkarmak üzere sınırlarının ötesine gönderip savaşmalarını buyururdu.

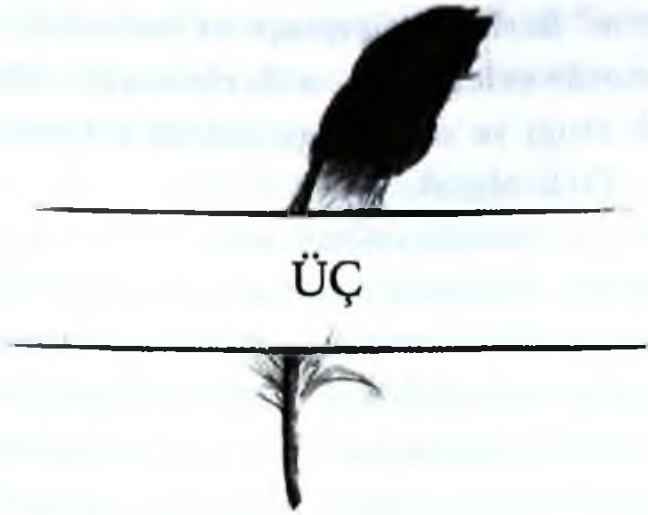
“Yan’ın suyu var,” dedi Sanjing. “Kendi’ye’nin yok. Bozkırları her geçen yılla birlikte daha da kuruyor. İstila kaçınılmaz ve geldiklerinde onları karşılayacak ordumuz hazır olmalı. Öğretiler kazanç için savaşmayı yasaklıyor, biz kendimizi savunmak için savaşıyoruz. Ama hem savaş başlatmak *hem de* kralın öldürüldüğünü resmen ilan etmek mi? Sorunun ne olduğunu görmüyor musun?”

Hayır, Hesina sorunu görmüyordu. “Halk krallarını kimin öldürdüğünü bilmek isteyecektir,” dedi, bu konuda başka her şeyden çok daha emindi.

Kardeşinin gözlerinde şimşekler çaktı. “Bir *günah keçisi* isteyecekler, Sina.”

“Halkımız bundan daha iyi.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

ADALET SATIN ALINAMAZ.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, MAHKEMELER ÜZERİNE

ADALET LÜKSTÜR, BU KADAR BASİT.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, MAHKEMELER ÜZERİNE

Hesina mektupların kenarlarının lekelenmiş olduğunu mum ışığında fark etmemişti. Ancak hepsini bir kitapçık gibi üst üste koyduğunda ve gökyüzü geceden sıyrılınca kâğıtların kenarını çevreleyen yosun yeşili lekeyi gördü.

Sayfalar *Öğretiller*'in özel bir nüshasından yırtılmıştı. Elindeki tek belirleyici şey buydu, tek istediği de buydu. Sanjing şüphe tohumunu ekmişti ama büyümesine izin vermek zorunda değildi.

Mektupları kendinden uzağa itti. Sonra bir çekmeceye koydu. Çekmeceyi açıp mektupları tekrar okudu, parmakları yazı masasının kenarında ritim tutuyordu.

Özel hizmetkârlarından birini çağırdı. "Divan üyelerinin el yazılarından örnekler bul, kaçınınkini bulabiliyorsan," diye emretti. *Lanet olası Sanjing ve lanet olası paranoyası. Şu mektupları yazana da lanet olsun.* "Kendi'a bağlantısı olan memurlar hakkında bir raporla birlikte bana getir. Her türlü bağlantı," diye belirtti Hesina, hizmetkâr sormadan önce. İnsanın kendi krallığına ihanet etmesine yol açacak şeyin ne olduğunu nereden bilebilirdi ki?

“Anlaşıldı, *dianxia*.” Hepsi bu kadar mı?”

Hesina gözlerini elleriyle kapattı. “Hepsi bu kadar.”

Hizmetkâr oğlan gittikten sonra Hesina en eski elbisesini giydi; etek uçları sökülmiş, zindandaki birkaç su birikintisinin içinde sürüklenmesine aldırmaz etmeyecek, erik moru bir *ruqun*.

On Birler’in hüküm sürdüğü dönem *basitleştirme* sözcüğüyle tanımlanabilirdi. Bir ve İki, yeni çağın ilk eş-hükümdarları, eski çağdan kalan fazlalıkları ellerinden geldiğince söküp atmışlardı. Sıradan halkın okumayı öğrenmesini engellemek amacıyla soylular tarafından geliştirilen karmaşık yazı dilini sadeleştirmişlerdi. Terzilerin *hanfu* ve *ruqun* eğirirken sandıkları doldurabilecek değerli metalleri kullanmalarını yasaklamışlardı. İmparatora ölümsüzlük sağlayacak bir iksir geliştirmeye adanmış olan kralliyet simyacılığını feshetmişlerdi. Bütün bir ay süren festivallerin süresi bir haftaya indirilmişti. Seçkin askeri bölükler milis kuvvetlerine katılmıştı.

Ama yeraltı zindan şebekesi gömütler, hücreler ve işkence odalarından oluşan karmaşık bir labirent olarak kalmıştı. Eski imparatorlar bu zindanları başkaldırı liderleriyle ve sıradan halkla doldurmuştu. On Birler ise müneccimlerle.

Artık hücrelerin çoğu boştu. İdam edilmekten kurtulan bir avuç müneccim ya Gümüş Zambak gibi yaşıyordu ya da diğer üç krallığın uzak köşelerine dağılmışlardı. Geride sadece sıradan suçlular kalmıştı, Hesina’nın karşısındaki soyguncu gibi.

Eski sorgu odalarından birinde oturdular; gizli konuşmalar için tamamen ses geçirmez olarak inşa edilmiş ama duvardaki kan lekeleri nedeniyle estetik açıdan sıkıntılı bir yerdi. Bir kakurbağası kadar sessiz olan mahkûm kamburunu çıkarmış, sandalyede oturuyordu. Başını öne eğmişti; bir tutam dağınık, kahverengi saç gözlerini perdeliyor, ne düşündüğünü ya da hissettiğini, hatta nefes alıp almadığını anlamayı zorlaştırıyordu. En azından bu şekilde oturduğunda Hesina adamın yüzündeki

* (Çin.) Ekselansları, majesteleri gibi ancak yalnızca doğuştan prenses ya da prens olan kişiler için kullanılan bir hitap biçimi. -ç.n.

morlukları göremiyor ve mahkûmun gözünde yaratacağı berbat ilk izlenim yüzünden hayıflanmıyordu.

Hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti. Mahkûmların kişisel eşya edinme izinleri yoktu ve belli ki soyguncunun hücrelerinde bulunan eğri büğrü, yamuk değnek de kişisel eşya sayılıyordu. Hesina muhafızların değneği çizmelerinin altında paramparça etmelerine engel olsa da soyguncuyu yumruklamalarını engellemek için geç kalmıştı. Değneği aralarındaki masaya bırakmıştı şimdi. Bu barış teklifinin yeterli olacağını umuyor ama yetmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Mahkûm tek kelime etmeden değneği aldı.

Hesina boğazını temizledi. “Özür dilerim.” Sesi fazlasıyla resmî olmanın sınırında dolanıyordu. Gümüş Zambak’ın karşısında olduğu gibi duygularının kendisine ihanet etmesini istemiyordu. “Bütün bunların çok...” –*tuhaf*– “...ani olduğunu biliyorum.”

Sessizlik.

“Aklında birçok soru vardır, eminim.”

Belli ki yoktu.

Derin bir nefes alan Hesina babasının hangi koşullarda öldüğünü açıklamaya başladı. Sözcükler önce yavaş yavaş geldi, sonra onlar da bahçedeki o günden kaçmaya çalışıyormuş gibi hızla içinden kopup çıktılar.

Altın rengi zehri tarif ederek bitirdi. Nefessiz kalan göğsü inip kalktı.

“Gördüğün gibi, kral doğal yollarla ölmedi, fermanların söylediğinin...” Mahkûmlar fermanları okuyor muydu ki? “Krallığın geri kalanının bildiklerinin aksine. Bir kez soruşturma açarsam Daire, delillerdeki hakikati görecektir. Davayı mahkemeye devrettiklerinde bir temsilciye ihtiyacım olacak ve...” –*laftı daha ne kadar dolandırabilirdi?*– “Yani, zamanı geldiğimde buna gönüllü olur musun? Temsilcim olmaya.”

Sessizlik üstüne sessizlik üstüne sessizlik.

Hesina’nın elleri nemlendi. Başka şeylere odaklandı, mahkûmun saçının rengi gibi. Seramik çamuru gibi kahveren-

gıydt, Yan çocuklarının doğuştan sahip olduğu k  m  r karası in-
cecik saçtan en az     ton daha açıktı.

Belki bu adam Yan değildi. Belki s  ylediklerinin tek kelimesi-
ni bile anlamamıştı. Bu durum Hesina'nın planlarındaki ilk engel
olmasa da en k  t  s   olurdu. Adamın okuryazarlığı bile yoksa
sınav adayı gibi g  z  kmesini nasıl sağlayacaktı?

"Affedersin," diye fısıldadı Hesina, sanki adam uyukluyordu
ve Hesina da onu uyandırmak istemiyordu. "Dilimizi anlıyor-
sun, değil—"

Adamın bakışları bir anda yukarı   evrilince Hesina'nın nefesi
tıkandı.

Hırsız, y  z  ndeki b  t  n o şışlıkların ve morlukların altında,
beklemediği kadar gen  ti. Saçı gibi g  zlerinin rengi de tuhaftı,
kaya gibi griydi ve bakışları karşılaştığında aklından ne geçtiği
anlaşılmıyordu.

Birdenbire Hesina'nın sağ elini kavradı. Adam avucuna bir
parmağıyla bastırıp ortak dilin harflerini titrek hatlarla   izerken
Hesina neredeyse   ığlık atacaktı.

BEN SIRADAN B  R SOYGUNCUYUM. SANA YARDIM EDE-
MEM.

Bu da bir başlangıçtı. "Seni elimden gelen her şekilde destek-
leyeceğim."

NEDEN BEN?

NEDEN ARADIN?

NEDEN DEğNEK?

Adam, Hesina'nın kapanan elini daha sıkı kavradı. Başını
yana eğip Hesina'ya dikkatle baktı. Kızın parmak eklemlerine pıt
pıt vurdu ve hızla atan kalbini yavaşlatmaya   alışan Hesina, kıv-
rılan parmaklarını isteksizce açtı.

S  YLEYEM  YORSUN.

Yazmayı bıraktı, sonra devam etti.

KEND  NE G  VENEMEZKEN BANA NASIL G  VENECEKS  N?

Kullandığı dile yabancı olan birinin   izdiği p  r  zl     izgiler
ve kaba hatlar ortadan kaybolmuştu.

Tam da güvenilir olmaktan bahsedecek adamdı. “Dava ile ilgili konularda dürüst olmaktan başka bir şey beklemiyorum” dedi Hesina, aslında hissetmediği bir özgüvenle. Söze dökmediği sırlarını görebiliyor muydu bu adam? Ya da dişlerini lekeleyen yalanları?

PEKİ, TEMSİLCİN OLMAYI REDDEDERSEM?

“O zaman reddetmiş olursun.” Bu senaryoyu düşününce midesi buruldu – bütün gece ihanetle kur yapıp eli boş dönmek. “Buna hakkın var.”

PRENSİP SAHİBİ BİR İNSAN.

HAKİKAT İÇİN YALAN SÖYLEYEN.

Hesina ifadesiz bakışını değiştirmede. Saniyeler geçerken, *Eee?* diye düşündü, bu arada adamın kendisini gerçekte olduğu gibi gördüğünü apaçık anladı. Babası ona dürüstlüğü öğretmişti ama Hesina’nın konuştuğu ilk dil, aldatmacanın diliydi. *Eee? İki-yüzlü biriyle çalışabilir misin?*

Adam bu sefer karakterleri daha yavaş çizdi, karar vermeye çalışıyor gibiydi. Parmağını kaldırdığında Hesina nefes almaktan bile çekiniyordu. Sözcüklerin görünmez olmasına rağmen aşağı baktı ve adamın dokunuşunun bıraktığı ürpertinin içinde bir cevap aradı.

DÜELLO YAPMAYI BİLİYOR MUSUN?

Hesina mahkûmla olan konuşmasını anlattıktan sonra, Caiyan, “Düello mu?” diye sordu.

Bir gün sonraydı. Sabahki divan toplantısından sonra kralın ofisinde buluşmuşlar, *zitan* oyun masasının etrafında, Çin lahanası biçimli yeşim taşı taburelerde oturuyorlardı.

“Evet, düello.” Fildişi *xiangqi** tahtasındaki taşlara bakarak düşündü. “Ancak kazanırsam beni temsil edeceğini söyledi.”

“Seninle alay ediyor,” sonucuna vardı Lilian. “Ya da flört ediyor. Ya da ikisi birden.”

Caiyan, “Amacının ne olduğu belirsiz,” diye toparladı. “Ama seni temsil etmek istemeseydi hiç koşul öne sürmezdi. Sen ne düşünüyorsun, hanımım?”

* (Çin) Çin satrancı ya da fil satrancı olarak da bilinen bir strateji oyunu. -ç.n.

Hesina'nın eğitmenleri hep, *Harekete geçmeden önce düşün*, derlerdi. Kulağa kolay geliyordu. Gerçekte ise Hesina genellikle düşünmek yerine harekete geçiyordu. Konuşmalarının devamını hatırlarken yanakları kızardı. “Epey dürüst gözüküyordu.” Ve epey şüpheli. “Sanırım sözünü tutacağına güvenebilirim.” Gerçi adam konuşabiliyor mu, bunu bile bilmiyordu.

Ama Gümüş Zambak değnek hakkında yalan söylememişti, tüm zindanlardaki tek değnekti. Ve mahkûm da, hapishane dokümanlarının belirttiği gibi bir soyguncudan daha fazlasıydı belli ki. Hesina adamın parmağının dokunuşlarını hatırladı. Yüzündeki sıcaklık boynuna doğru indi. Araba taşını telaşla üç kare ilerletip başka biriyle aynı hizaya getirdi, böylece Caiyan'ın imparatorunu evreledi.

“Adamla bensiz buluşmana hâlâ canım sıkkın.” Kanepeden Lilian'ın sesi yükseldi. Sırtüstü yatmış, bir ayakbileğini diğer dizine yaslamıştı ve sa kurdelesinden yaptığı kedi beşiği parmaklarının arasına dolanmıştı. nlğnde açık mavi ve toprak sarısı lekeler vardı. Atölyede boyama günüydü.

Hesina, “Biraz şansımız varsa kendisini mahkemede görürsün,” dedi.

“Değneğiyle falan mı?”

Caiyan, Hesina'nın arabasının hareketini bir kara barut fıısıyla engelleyip aynı anda atını da tehdit ederken, “Lütfen,” dedi. “Daha yeni öğlen oldu.”

Lilian burnundan solur gibi güldü. “Erotik roman okuru mu diyor bunu?”

Caiyan i çekse de Hesina abisinin karanlık gözlerinde bir gülümsemenin ışıltısını gördüğünü düşündü. Ani bir kıskançlık hissiyle dikkatini yeniden oyun tahtasına çevirdi. Kendisiyle Sanjing arasındaki atışmalar asla bu kadar basit olmamıştı.

“Düello yapacaksan kılıç ustalığını tazelemenı öneririm, hanımım.”

“*Sen* mi nerirsin?” Lilian kahkahaya boğuldu. “Na-Na en azından kılıç kullanabiliyor.”

Hesina, “Orası tartışılır,” diye hatırlattı. Sanjing'in şahin gibi

kılıç hünerlerinin yanında Hesina çırpınan bir *yuanyang*^{*}  rde-
 i gibi kalırdı. Ama Lilian da haklıydı. Hesina, Caiyan'ın silah
tuttu una hiç şahit olmamıştı, yaralandı ını ise sadece bir kez
görmüştü. Ve bu da hatırlamak istediği bir anı değildi.

 kili araba formasyonu engellenince Hesina çareyi imparatoru-
runu korumak için sakladığı kara barut fı ısında buldu.

Caiyan piyadelerinden birini ilerletti. "Hanımım, planlarında
bir boşluk var."

Hesina imparatorunu savunmak için bir nazırı gönülsüzce
 ne sürdü. "Söyle bakalım."

Caiyan'ın piyadesi tahtanın ortasından geçen ırmağı açıp
rütbe kazandı. "Diyelim ki Tahkikat Dairesi delilleri inceleyip
zanlı listesini daralttı ve dava açıldı. Sen de düelloyu kazandın,
mahkûm seni temsil etmeyi kabul etti. Xia Zhong'u zanlıyı sana
ataması için nasıl ikna edeceksin?"

"Orası kolay." Lilian elini şöyle bir salladı. "  retiler'den ikna
edici bir alıntı yap, yeter. Pasaj 1.1.1. 'Bir bakan hizmet etmeli-
dir!' Pasaj 1.1.2. 'Bir kraliçe, de ne i olan bir mahkûm tarafın-
dan temsil edilmelidir!'"

Lilian'ın taklidine karşılık Hesina kıkırtısını bastırmaya çalı-
 ırken Caiyan ba ını iki yana salladı. Xia Zhong gerçekten de On
Birler'in riyazet öğretilerini kelimesi kelimesine düz anlamıyla
yorumlardı. Sarayda dolanan söylentilere bakılırsa adamın  a-
tısı akıyordu, pirinç  uvallarında pirinçten çok fare pisli i vardı,
bir seccadenin üzerinde uyuyordu, kışları evinde sadece bir tane
maltız yakıyordu ve on yıldır aynı i   ama ırını giyiyordu. Hesina,
bakanın iyiliği için, en azından sonuncusunun doğru olmadığını
umuyordu.

"Bir yolunu bulurum," dedi Caiyan'ın sorusuna cevaben. Kısa
zamanda bulacağını umuyordu.

"Ona rüşvet veremezsin."

Bir ke i in bile istediği *bir şey* olmalıydı.

* Çinliler Mandarin  rde ine "yuanyang" der. Yuan erkek mandarin  rde i, yang
ise di i mandarin  rde i anlamındadır ve Çin kültüründe, diğer ördek türlerinin
aksine, Mandarin  rde inin hayat boyu tek e li olduğuna inanılır. - .n.

Hesina bunu dile getirince Lilian, “Tabii,” dedi. “Öğretiller’in elyazması orijinalini bulursan adam muhtemelen arşa erer.”

Arşa eren bir tek Xia Zhong da olmazdı. On Birler’in biz-zat kaleme aldığı Öğretiller’i bulsaydı Yan’ın dört bir yanındaki âlimler Hesina’ya âdeta tapardı. Kitap eski saltanatın çöküşünden kısa süre sonra ortadan kaybolmuştu ve Hesina’nın bu kitabı bulma ihtimali, efsanevi Baolin Adaları’nı bulma ihtimalinden daha yüksek değildi.

Oyunu Caiyan kazandı. Hesina şakaklarını ovaladı. “Sadece Öğretiller mi?”

“Yani, Xia Zhong’dan bahsediyoruz.” Lilian kedi beşiğini fırlatıp attı, kanepede gerindi. “On Birler. Ben asla öyle yaşayamazdım.”

Ama aynen öyle yaşamıştı. İkizler geçmişleri hakkında pek konuşmazdı ama Lilian girdiği her odada en sıcak yere yerleştiğinde ve Caiyan boş pirinç kâsesine çay doldurup son damlasına kadar içtiğinde Hesina o geçmişin izlerini görebiliyordu. Sahip oldukları konforu her an kaybedebilecekmiş gibi; evsiz, yemeksiz ve babasız olmanın neye benzediğini hatırlıyormuş gibi yaşıyorlardı.

Hesina ise ikizler gibi değildi. Babasını kaybetmek eskiden bildiği bir dünyaya dönmek gibi değildi. Hazırlıksızdı.

Yalnızdı.

Kare *zitan* masadan yavaşça uzaklaştı. Ofisin üst yarısında yerden tavana kadar uzanan pencerelere çıkan birkaç basamağı tırmandı.

Aşağıdaki kraliyet bahçelerinden fazla olgunlaşmış şeftalilerin tatlı kokusu yükseldi. Bütün saraylar aynı plana göre düzenlenmişti: bahçe içinde bahçeler, iç içe geçmiş salonlar. Babasının ofisi, genel dağılımın istisnasıydı. Odanın yarısı yerden yükselen bir granit tabakasının üzerine dikilmişti, böylece Hesina, tepeler ve hünnap ağaçlıkları arasında zikzak çizen kemerli yollarla birbirine bağlanan dört bahçenin –koi, ipek, taş, meyve bahçeleri– ve her birinin içindeki göletlerin en sevdiği manzarasını buradan izleyebiliyordu.

Hesina'nın kalbi sıkıştı. 'Üpkı kendisinin şu an yaptığı gibi, sekiz gün önce babası da bu pencerelerden dışarıyı mı izlemişti? Yaz şeftalilerinin cezbedici kokusuna kapılmış, rafların arkasına gizlenmiş geçitlerden çıkıp gitmiş miydi? En sevdiği bağa sandalyesini yamuk bırakmıştı, kurt kılı fırçaları mürekkebe batırılmıştı. Masasının üzerine dağılmış üç ayaklı bronz kadehi, bir enfiye şişesi, On Birler'in Birincisinin biyografisini içeren sayfası açık hâlde Öğretiler'in bir kopyası terk edilmiş, bekliyorlardı. Hesina bu eşyaları böylece bıraksa mı yoksa babasının asla geri dönmeyeceğini kabullense mi diye uzun uzun düşünmüştü.

Nihayetinde, babasının öldüğü anda üzerinde olan ulak kostümü dahil her şeyi toplayıp kutulara kaldırmıştı. Matemini de kutulamıştı sanki. Tozlanmayacağı bir yere, yeni gibi kalacağı bir yere yerleştirmişti.

"Na-Na..." Omuzlarına bir kol sarıldı, Hesina da Lilian'ın onu çekip kucaklamasına verdi. "Ne zaman istersen yavaşlayabilirsin. Bizden destek alabilirsin. Buradayız."

Aynı şey değildi. Babası gecelerini gölge oyunları, kılık değiştirmelerle ve gizli geçitlerin haritalarıyla doldururdu. Yıllarca Hesina'yı omuzlarına alırdı -Hesina'nın kendi tahtı- ve ikisi beraber, sağlığı zayıflayan kraliçeyi Ouyang Dağları'ndaki sanatoriyuma geri götüren arabanın sisler arasında kaybolmasını izlerlerdi. Sonra kral Hesina'yı cennet hurması bahçesine götürürdü. Dallardan topladıkları meyveleri karınları şişene kadar yerlerdi, sonra Hesina kendisini hiç özlemeyecek annesini özlediği için ağlardı.

Gözyaşları, karşısındaki koşulsuz sevgiyi görmesini engelledi. Artık, *teşekkür ederim*, demenin tek yolu adaleti sağlamaktı. *Hoşça kal*, demenin tek yolu. *Ben de seni seviyorum*, demenin.

Caiyan da odanın yüksek kısmındaki kızlara katıldı. Ellerini ikisinin de omuzlarına koydu ve üçü, uzaklardan bir davul sesi havayı doldurana kadar öylece durdular. Koroya üflemeliler de katıldı ve gong sağır edici tek bir nota çaldı.

Hesina kendini çekerken ikizler geriledi.

Kendi kendisine koşmamasını, acele etmemesini söyleyen Hesina odadan çıktı. Yalnızca aptallar hayal kırıklığını hevesle beklerdi. Ama gongun sesi eskiden olduğu küçük kıızı uyandırmıştı ve doğu gözetleme kulesinin basamaklarını önce düzgün bir tempoyla, sonra koşturarak, en sonunda düpedüz koşarak tırmanırken Hesina yine aptallaşmıştı.

Kapıları savurup açtı, irkilen muhafızların arasından geçti ve granit korkuluğun üzerinden eğildi. Kule şehir surlarından tamı tamına bir *li** uzaklıktaydı ama Hesina artık sıra sıra arabaları kendi başına da görebilecek kadar uzun boyluydu. Konvoy matem beyazı pullarla kaplı, kraliyet nişanından boynuzları olan bir yılan gibi kıvrılarak halkın arasında ilerledi ve Doğu Kapısı'nı aştı.

Hesina'nın kalbi dolup taşarken aynı anda sanki bomboştu. Annesi nihayet eve dönmüştü.

* (Çin.) Çin mili olarak da adlandırılan geleneksel uzunluk ölçüsü birimi. İfade ettiği mesafe zaman içinde değişmekle beraber, artık 500 metre olarak standartlaştırılmıştır. -ç.n.

DÖRT

HER BAKANLIK İÇİN BİR TANE OLMAK ÜZERE LİYAKATE GÖRE ATANMIŞ ALTI BAKAN OLMALIDIR.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, BAKANLAR ÜZERİNE

BAKANLAR YOZLAŞMAYA KARŞI SON SAVUNMA HATTIDIR.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, BAKANLAR ÜZERİNE

Sıradan halk ve soylular aşağıdaki Şakayık Pavyonunu doldururken taraçalarda dikilen Hesina babasının ofisinin sıcaklığını hatırlayamıyordu. Annesi taraçalara doğru yavaş yavaş çıkarken hava bıçak gibiydi, saygıyla eğilen insanlar sanki dalgalanıyordu. Kraliçenin dönüşüyle birlikte yaz bitmişti ve sonbahar, ölüm mevsimi, başlamıştı.

Kraliçeyi bekleyen kraliyet çocukları her yıl olduğu gibi belli bir düzenle yerleşmişlerdi. Hesina'nın sağında Sanjing vardı, solunda ise İkinci Hanım'ın oğlu Rou vardı. Hesina'nın anlayamadığı gerekçelerle, Xia Zhong, Caiyan ve Lilian'a göre Rou'nun kralın doğuştan soyuna daha yakın olduğuna karar vermişti. İkizler arkada, Güney Sarayı'ndaki konutundan nadiren ayrılan Fei Hanım'la beraber dikiliyordu. İkinci Hanım Fei, konutundan ayrıldığında tüm yüzünü kapatan, perdeli bir başlık giyerdi. Bu başlık birçok dedikoduya kaynaklık etmişti ve Hesina bunu iyi biliyordu çünkü bazı dedikoduları kendisi yaymıştı.

Dürüst olmak gerekirse o zamanlar çok küçüktü. Rou'yu - iki yaşında bir bebekken- uzaktan ilk kez gördüğünde dört yaşındaydı. Gerçeği -kralın morsalkım sarmaşıklarının ardındaki Güney Sarayı'nda yaşayan bir odalığı olduğunu ve Rou'nun, mavilere bürünmüş çocuğun, Hesina'nın babasına baba dediğini- öğrendiğinde altı yaşındaydı.

İlk kez karşılaştığı ihanetin tadı bir kâse tosbağa kanı toniği gibi inmişti midesine. Babası yalan söylemişti. Bu oğlan komşu Ci Krallığı'ndan konuk olarak gelen bir prens *değildi*. Kraliçe, kralın bütün sevgisine sahip *değildi*. Hesina haftalarca babasıyla konuşmamıştı. Sonra, öfkeli kalmak canını acıtmaya başlayınca kralı affetmişti ama kalbinde bir düğüm kalmıştı ve o düğümü çözmenin tek yolu da başka birini suçlamaktı.

O da İkinci Hanım Fei'yi ve Rou'yu suçlamıştı. Doğru değildi ama daha kolaydı.

Yani, en azından Rou onunla göz göze gelmek için ısrarla uğraşmadığı zaman daha kolay oluyordu. Oğlanın konuşmak için cesaretini toplamaya çalıştığını fark ettikçe Hesina'nın yılgınlığı daha da artıyordu. Nihayet kraliçe son taraçanın sahanlığına varmak üzereyken Rou, Hesina'ya gülümsedi ve, "İyi şanslar, Abla," dedi.

Tam aksine Hesina'nın kendini berbat hissetmesine neden olan davranışlardan biriydi bu; yanıt olarak başını sertçe sallamakla yetindi. Daha sonra ne için şansa ihtiyacı olduğunu merak edecekti. Kraliçeyle karşılaşacağı için mi? Tasdikini isteyeceği için mi? Yoksa üvey kardeşi nazik biri olduğu için genel olarak mı şans dilemişti?

Önemli olduğu yoktu gerçi. Konu annesi olunca Hesina'nın şansı hiçbir zaman yaver gitmezdi.

Kopkoyu mavi, dolgun bir *ruquna* özenle sarınmış olan kraliçe son taraçaya ulaştı. Yüzü seramik gibiydi - göz alıcı ama kırılğan; iki öz çocuğundan başka kimseyi önemsemeyen ağzı aşağı bükülmüştü.

Hesina ve Sanjing, sarayın giriş salonunun önünde yükselen

kızıl cilalı eşiğe doğru annelerini takip ettiler. Kraliçe burada kızının uzattığı kolunu reddedip onun yerine Sanjing'in koluna girdi. Daha kötüsü de olabilirdi. En azından Hesina bütün halkın önünde aşağılanmamıştı.

Küçümsemeler devam etti. Kraliçenin dairesine vardıklarında anneleri Hesina'nın çayını reddedip Sanjing'in getirdiği çayı tercih etti. Maiyetindeki hizmetçiler bir şey fark etmemiş gibi davranarak kraliçeyi yelpazelemeye devam ettiler. Hesina umursamıyormuş gibi davrandı.

"Benim tasdikimi istiyorsun, öyle mi?" Kraliçenin altın iğnelerle tutturulmuş saçı Hesina'nınki gibi simsiyahtı. Kraliçeye zaman işlememişti – ya da buraya geldiği birkaç gün için bütün yıl özenle korunan bu daireye.

Burada bulunmak Hesina'nın kendini tekrar altı yaşında gibi hissetmesine neden oluyordu. Kirişli tavandan sarkan orkideler alayla gülen yüzlere benziyordu ve Hesina'nın dizleri, kızıl kahve *huanghuali* döşemelerin anısıyla sızlıyordu. Sesini ifadesiz, soğukkanlı ve ümitsiz tutarak, "Evet," diye yanıtladı Hesina.

"Güvenilir bir kâtibin var mı?"

Ama birazcık umut hep yavaşça yükseliyordu. "Var. Çağırta-bilirim—"

"İyi. O zaman sahte bir tasdik belgesi yazdırabilirsin çünkü benden asla onay alamayacaksın."

Hizmetçilerin yelpazeleri durdu, sonra tekrar hızlandı.

Hesina sinirlerini bastırdı. Bu tasdikin geçerli olmasına ihtiyacı vardı. "Görevlerimi yerine getirmeye hazırım, anne."

Annesi, ilgisizce elindeki çay fincanını izledi. "Taç giymen kaçınılmazmış gibi konuşuyorsun." Porseleni şingırdatarak fincanı yerine bıraktı. "Burada kalmayı seçebilirim."

Odadakiler donakaldı.

Annem. Kalacak. Saltanat naibi olarak.

Hesina bu olasılığı hiç düşünmemişti ama belki de kötü bir

* (Çin.) Çine özgü, Gül ağacı ailesinden, küçük-orta boylu, kıymetli bir ağaç ve bu ağacın kerestesi. -ç.n.

şey değildi. Annesine kralın ölümünün ardındaki gerçeği söylerse elbette o da suikastçıyı bulmak isterdi. O zaman tacın ve tahtın ne önemi kalırdı ki?

Kraliçeyle neredeyse hizmetçileri kadar sık ilgilenen Kraliyet Şifacısı yan sehpayı dumanı tüten bir porselen kâse bıraktı. Keskin ginseng kokusu Hesina'nın burnuna dolarken Şifacı konuştu. "Mantıklı olun, majesteleri. Dağ havasından uzun süre uzak kalamazsınız."

Kraliçenin yanında dikilen Sanjing, "İyileşmeye odaklansan daha iyi, Anne," diye ekledi. Hesina'nın aksine, oraya ait gözü-küyordu, bakışları ablasına dönerken Hesina'nın vücudu gerildi. "Sina iyi bir hükümdar olacak."

Kraliçe havlar gibi güldü. "Ablanın yerine konuşuyorsun ama aklından geçenlerin yarısını biliyor musun acaba?"

Sanki kendisi biliyormuş gibi.

Kraliçe kafasını Hesina'nın olduğu tarafa çevirdi, Hesina'nın omurgası kaskatı kesildi. "Sen. Hükümdar olmayı niye bu kadar çok istiyorsun?"

Bir hafta önce olsaydı Hesina bu soruya cevap veremezdi. Kader onu seçmişti. Ama şimdi, on yedi yıl sonra, Hesina da onu seçiyordu. Hakikat için, adalet için ve babası için.

Ama annesine içini dökme alışkanlığı yoktu. "Neden istemeyeyim?" Ne de olsa hayatı boyunca bunun için yetiştirilmişti. Kaligrafi, kozmoloji ve diplomasi dersleri için sıradan ilgi alanlarını feda etmişti.

"Bunu baban için yapıyorsan faydası yok."

Hesina gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Kraliçe elini kaldırıncı bir hizmetçi hemen eline masaj yapmaya başladı. "Yapacağın hiçbir şey onu geri getirmeyecek."

Annesi onu ne sanıyordu, çocuk mu? Eğitimcilerin küçük öğrencilerine anlattığı masallara, yeterince çalışırsa ölümsüz bir bilge olabileceğine ya da ölümleri uyandıracak güçler kazanacağına hâlâ inandığını mı zannediordu?

Hesina cevap veremeden önce Şifacı azarlar gibi cıkcıklayıp buharı tüten tonik kâsesine doğru başını salladı. Kralın doğal ne-

denlerle öldüğü konusunda ısrar ederken olduğu kadar sakın bir tavırla, “Soğuyor,” dedi.

Ama Hesina bu sefer geri çekilmeyecekti. Tonik kâsesini kaptığı gibi diz üstü çöktü ve başını eğdi. “Lütfen, anne. Bunu kabul et.”
Beni kabul et.

Kraliyet Şifacısı yanılıyordu. Kâsedeki karışım soğumamıştı. Hesina’nın parmaklarının yumuşak etini aşan sıcaklık kemiğine işledi. Kâseyi hürmetinin göstergesi olarak sunan Hesina direndi. Kraliçenin yapması gereken tek şey kâseyi almaktı.

Hesina’nın kolları giderek ağırlaşırken oda kapısı tıklatıldı. Hizmetçilerden biri telaşla kapıyı açtı ve Hesina’nın kısıtlı görüş alanına ancak *hanfusunun* ucu giren ziyaretçi, kraliçeye yaklaştı.

“Mevzu önemli olsa iyi olur, Bakan Xia,” diye çıkıştı annesi.
Xia Zhong?

Hesina inanmadı. Usul ve Esaslar Bakanı’nın konuştuğunu duyduğunda ya da adam üzerinden yükselen ıslak, soğuk çay yaprakları kokusuyla yanında diz çöktüğünde bile inanmakta zorlandı. “Önemli olmasaydı rahatsız etmezdim,” dedi Bakan.

“Dönüşünüzü duyar duymaz geldim,” dedi Xia Zhong. “Veraset hakkında.”

Hesina gerildi. *Biliyordu*. İhanetini, zindanlara yaptığı ziyareti biliyordu. Hesina’nın babasınıninkine hiç benzemeyen ikiyüzlü kalbini görmüştü. Tahta çıkmaya uygun olmadığını duyurmaya gelmişti.

“Kız daha hazır değil.” Annesinin itirazı canını yaksa da bin kesikle ölümün yanında hiçbir şeydi. Hesina’nın başı döndü. Bakan ezberden okurken söylediklerini takip etmekte zorlandı:

“Pasaj 2.1.3. ‘Hiçbir hükümdar, genç ya da yaşlı olsun, bilecek her şeyi bilemez. Diyarımız büyük, halkımız kalabalıktır. Danışmanlarının ve bakanlarının rehberliği olmadan en tecrübeli krallar ya da kraliçeler bile kifayetsiz kalır.’”

Sözlerini bitirdiğinde kimse konuşmadı.

Sonra kraliçe konuştu. Tam da Hesina pasajın anlamını kav-

ramışken, "Çık dairemden," diye emretti. Xia Zhong, Hesina'yı suçlamak için gelmemiştir. Tam tersine, kraliçeyi kızını tasdiklemeye teşvik ediyordu.

Bir dakika.

Bakan yerlere kadar eğildi. Dizlerini tek tek kaldırarak ayağa kalktı ve geri çekilirken yüzünü kraliçeye dönük tutarak azami saygıyı gösterdi. Kapı kapanırken Hesina adamı geri çağırarak kadar gücü olmasını diledi. Ama bir anlamı olmazdı – annesi kararını vermişti.

Dişlerini gıcırdatırken Hesina'nın şakakları gerildi. Kâseyi indirmeye başladı.

Bir anda kâsenin ağırlığı ellerinden kayboldu.

Porselen parmak uçlarından ayrılmıştı.

"İstediğin buysa, taç senin olsun. Tasdikim senindir."

Hesina, başı hâlâ öne eğik, ümitlenmeye cesaret etti.

"İstersen krallığı bozguna uğratabilirsin, banane."

Kraliçenin bıraktığı kâse içindeki karışımla beraber yere çarpıp parçalandı.

Kraliçe güldü, öksürdü, sonra gülerken öksürdü.

Hizmetçilerin yarısı kırıkları toplamak üzere Hesina'nın etrafına doluşurken diğer yarısı kraliçeyle ilgilendi.

Hesina diz çökmüş hâlde bekledi. Bir zamanlar annesinin porselen kalbi için kendini, hastalığı, annesinden başka herkesi ve her şeyi suçlayarak ağlardı.

O zamanlar artık geçmişti. Cilalı zeminde koyu yeşil sıvı yayılırken Hesina bir elini diğerinin üstüne koydu, avucunu zemine ve alnını da ellerinin üzerine bastırarak kraliçeye son bir *kou-tou** yaptı. Annesi sayesinde, Hesina babası için her şeyi ve daha fazlasını riske atabilirdi. Annesi sayesinde, Hesina'nın hiçbir pişmanlığı yoktu.

* (Çin.) Secde edip alını yere değdirerek gerçekleştirilen, derin saygıyı gösteren hareket. -ç.n.

“Xia Zhong! Bekleyin!”

Bağırarak hiç kraliçelere yaraşır bir hareket değildi ama Hesina umursamadı. Kız kemerli koridorda aceleyle ilerlerken bakan da ona doğru döndü.

Adama yaklaştığında, “Teşekkürler,” dedi. Sözümona yalnızca tofu ve pırasayla beslenen biri için adamın yürüyüş hızı etkileyiciydi. Kuzey Sarayı –eski imparatorlar döneminde haremken artık bakanların ofisiydi– taş bahçelerinin hemen ardındaydı.

Xia Zhong, boynunda asılı tahta tespihi tıkırdatarak eğildi. “Bir bakan görevinin gereğini yapmalıdır.”

“Lütfen, rahat olun.” Adamın doğrulmasına yardım etti.

Bakan yaşlandıkça yıpranmıştı. Burnu sivri ve keskin hatlı, uzun gövdesi inceydi ama cildi kırışıp sarkmıştı, kel kafası yaşlılık lekeleriyle kararmıştı. Gözleri çökmüş, ağır göz torbaları göz kenarlarının kırmızısını gösterecek kadar çökmüştü; gözleri neredeyse balık gibiydi.

Divan cüppesi de daha iyi günler görmüştü. Siyah kumaş solup kömür rengine dönmüştü, bakırtaşı kol düğmeleri yosun tutmuş gibi yeşermişti. Nemli çay yapraklarının kokusu Hesina’yı bir kez daha çevreledi. Öğürmemeye çalıştı.

Xia Zhong, kızın rahatsız olduğunu hissetmiş gibi bir adım geri çekildi. “Size yardım edebilir miyim, *dianxia*?”

Dilinin ucuna gelen ilk cevap hayırdı. Adama teşekkür etmeye gelmişti, kendi yetersizliğini gözler önüne sermeye değil.

Fakat bakan, Hesina’yı en kötü durumundayken görmüştü. Onu desteklemek için konuşmuştu. Adamın sözcükleri Hesina’nın en derinlerde, karanlık zindanlarda tuttuğu özgüvensizliğine ışık tutmuştu. Arkadaşı değildi belki ama Hesina kartlarını doğru oynarsa yandaşı olabilirdi.

“Sizden tavsiye almak isterim.” Xia Zhong’u kendisiyle yürümeye davet etti, koridorda ilerleyip taş bahçeleri boyunca ilerlediler. İki yanlarındaki eğri büğrü süngertaşı kayaların uzun ömürlülük gibi talihli nitelikleri andırması beklenirdi ama Hesina eskiden babasıyla saklambaç oynadığı köşelerden ve oyuklar-

dan başka bir şey göremiyordu. “Eğer, diyelim ki, babam doğal yollarla ölmediyse...”

Alay edilmeye ve küçümsenmeye hazırladı kendini.

İkisi de olmadı.

“Eğer öldürüldüyse,” diye cesaretle devam etti, “halkın bunu bilmeye hakkı olmaz mı?”

“Pasaj 3.4.1: ‘Özel ya da kamusal da olsa, kişisel ya da kurumsal da olsa bir suçtan şüpheleniliyorsa dava ilgili şehrin Tahkikat Dairesi’ne yönlendirilmelidir.’ Durumu Daire müzakere eder, siz ya da ben değil. Daire yeterli delil ve zanlı bulursa dava mahkemeye gider ve halk da Öğretiler yasası gereğince bilgilendirilmelidir.”

Keşke Xia Zhong kardeşimi de ikna edebilseydi, diye düşündü. “Peki, siyasi ortam... dengesizse?”

“Pasaj 3.4.2: ‘Adalet bir kas gibidir. İnanç olmazsa zayıflar. Kullanılmazsa çürür. Zorlanmazsa güçlenemez.’ Küçük davaların kendi zorlukları vardır, *dianxia*. Büyük davaların da.”

Hesina Öğretiler’i, münecim karşıtı pasajlarıyla, propaganda gibi görmüştü hep. Babası bile kitabı kelimesi kelimesine düz anlamıyla okumaması için Hesina’yı uyarmıştı. Ama bu pasajlar Xia Zhong’un ellerinde âdeta silaha dönüşüyordu. Hesina’yı afallatıp şaşırtıyordu.

Geçidin sonuna yaklaşırlarken, “Başka bir şey yoksa,” dedi bakan, “artık gitmeliyim.”

“Bir şey daha var.”

Kuzey Sarayı’nın yuvarlak geçidine gelmişlerdi. Hesina, kesme kireçtaşından yapılmış yuvarlak açıklıktan içeriye, bakanın konutuna bir göz attı. Tam da dedikodulardaki gibi, çatıdaki kiremitlerin yarısı eksikti.

Xia Zhong kızı içeri davet etmedi. Hesina bunun için onu suçlayamazdı.

Geçidin saçağının altında dikildiler, bakan Hesina’nın konuşmasını bekliyordu. Hesina cesaretini incecik dallardan bir ev dikmeye çalışır gibi topladı. “Sizden bir iyilik isteyeceğim.”

“Öğretilere uygun mu?”

Yalan söyleyemezdi. “Bilmiyorum.”

“O zaman size yardım edemem.”

Xia Zhong yürümeye başlarken Hesina, “Bekleyin,” dedi. Bir anlığına adamın kızarmış gözlerinde öfke pırıltısı gördüğünü zannetti ama tekrar baktığında ortadan kaybolmuştu.

“Tanıdığım bir oğlan var. Muazzam yetenekli ve marifetli bir oğlan.” Yalanlar bu kez kolayca çıkıyordu ağzından. Fazlasıyla kolayca. Babası olsa ne düşünürdü diye hayal edince Hesina neredeyse yüzünü ekşitecekti. “Bazı hatalar yapmış. Hayatı zorluklarla doluymuş ve o da çaresizmiş. Ama ezelden beridir hayali devlet hizmeti sınavlarını geçmek ve devlete hizmet etmekmiş.”

Sesine kat kat duygu ekledi, hikâyeyi gerçeklerle besledi. Sonuçta tanıdığı böyle bir oğlan vardı. Caiyan.

Ama Caiyan hiçbir tüccardan beş yüz *banliang** çalmamıştı. “Şimdi zindanlarda çürüyor. Onu affedebilirim ama ne evi var ne de ailesi. Zindanlardan salarsam sokaklarda çürümeye mahkûm olacak. Onu kurtarabilecek tek şey ön eleme sınavlarını atlaması için bir bilet.”

Daha lafını bitirmeden Xia Zhong başını iki yana sallamaya başladı. “Hayır.”

“Lütfen. Eğer babamın davası mahkemeye taşınırsa onu benim temsilcim yapın.”

“Hayır, dedim.” Kızın yanından geçip gitti.

Hesina yumruklarını sıktı. Öğretiller hakkında başka bir inceleme ya da tefsir okuyarak, pasajları eğitmenlerine tekrar ederek geçirdiği güneşli günlerin sayısını unutmuştu artık. Bütün emeği boşa gidemezdi. Xia Zhong ölümlerin sözcüklerini kullanacaksa Hesina da kullanabilirdi.

“Pasaj 5.7.1: ‘Hırsızlık ve vandalizm gibi basit suçlar için idam cezası kaldırılacak çünkü bu insanların topluma katkıda

* (Çin.) Banliang ya da Ban Liang, Çin İmparatorluğu'nun ilk standart para birimidir. Genellikle bronz ya da kurşundan yapılan, gümüşten yapılmış çeşitleri de bulunan ve ortasında kare bir delik olan yuvarlak biçimli para ilk kez M.Ö. 210 civarında kullanılmıştır. -ç.n.

bulunma potansiyelleri varlığını sürdürmektedir.' Pasaj 4.6.3: 'Sınav sistemi cinsiyet, sınıf veya kişinin geçmişine göre ayrımcılık yapmayacak.' Pasaj 5.2.2: 'Yeni dönemde herkesin kendi hayatını idame ettirme şansı eşit olacak.'"

Xia Zhong olduğu yerde kalakaldı.

Hesina, işi garantiye almak için, "Pasaj 2.4.1," diye ekledi. "Bakanlar hizmet eder."

Geçitte şiddetli bir rüzgâr esti, dökülen ilk gingko yapraklarını Hesina'nın ayaklarının altına süpürdü.

Hesina konuşmayınca bakan, "İsim. Hemen," diye çıkıştı. "Fikrimi değiştirmeden önce."

İsim.

İsim.

Zihninde bir isim yoktu. Bütün bu karmaşık hikâyeyi ismini bile bilmediği bir çocuk hakkında uydurmuştu. *İblisler alasıca*. "Hücre 315."

Bakan tek kelime etmeden yürüyüp giderken Hesina yerin dibine batmak istiyordu.

Ertesi gün Hesina'nın masasında üç mektup belirdi.

Biri Tahkikat Dairesi'ndendi; kralın öldürülmesi hakkındaki başvurusunu aldıklarını ve dava mahkemeye giderse kendisine bilgi verileceği yazıyordu.

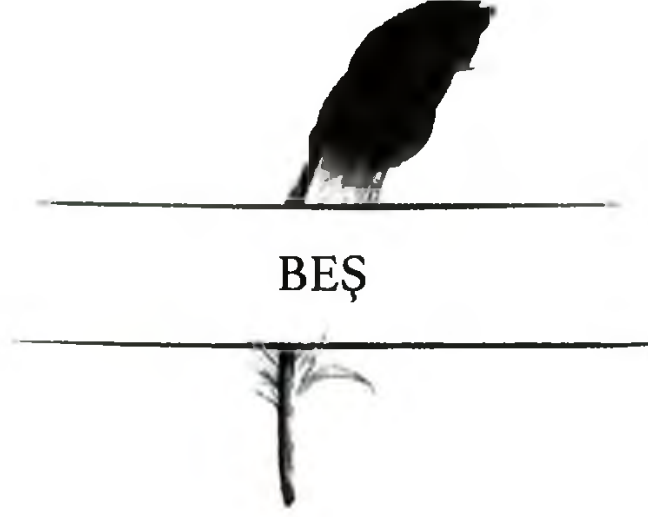
İkincisi Kraliyet Kozmoloğu'ndandı, taç giyme töreni için hayırlı bir gün seçmişti, iki gece sonrasını.

Son mektup ise Xia Zhong'dandı.

Hesina bu mektubu yavaş yavaş açtı, tedirginlikten ağzı lotus macunu gibi kurumuştu.

Pasaj 2.4.1: 'Bakanlar hizmet eder.'

Eğer dava açılırsa Mahkûm 315'i taç giyme hediyeniz olarak kabul edin.

BEŞ

SAVAŞ, BÜYÜK ÖLÇEKLİ BİR HIRSIZLIKTIR.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, SAVAŞ ÜZERİNE

İMPARATORLAR SAVAŞI OYUN SANIYOR. TAHTLARINDA OTURUP İNSANLARIN KENDİLERİ İÇİN ÖLMESİNİ İZLİYORLAR.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, SAVAŞ ÜZERİNE

Aşağıya doğru darbe.

Düello yapmayı biliyor musun?

Kabzayı sıkı kavra.

Hazır olduğunda beni bul.

Sola savurmaya geçiş, hareketi gövdenle yönet.

Kazan.

Kolunu göz hizasına kaldır.

Ben de davanda seni temsil edeyim.

Sağa kesik.

“Yanlış yapıyorsun.”

Hesina kılıcını indirdi.

Sanjing arkasından yaklaştı, ablasının tutuşunu düzeltti. Sonra da kızın kollarını yönlendirerek bir dizi darbe gösterdi. “Rakibin kesilecek bir ağaç değil, bitirilecek bir resimdir. Kılıcının ucu

her zaman emin hareket etmeli. Hareket alanını genişletmek için bileğini gevşek tut.” Geri çekildi. “Tekrar dene.”

“Baskın tarafına oynamayı bırak,” diye bağırdı üçüncü denemeden sonra. “Tahmin edilebilir oluyorsun.”

Hesina sağa kesik atıp önüne döndü. “Sen her zaman kazanıyorsun,” diye homurdandı. Bir esinti beyaz kireçtaşı duvarlardan sarkan söğüt yapraklarını kıpırdatarak iç avludan geçip gitti. “Yani sen de tahmin edilebilir oluyorsun.”

Sanjing kollarını kavuşturdu. “Göz kamaştırıcı olmaktan alamıyorum kendimi.”

Hesina homurdandı, sonra gülümsedi. Aralarındaki gerginlik –şimdilik– yatışmıştı. “Buralarda ne arıyorsun?”

“Batıya doğru yola düşmeden önce uğrayayım dedim. Yanlış hatırlamıyorsam bir savaşı ertelememe yönelik emirlerini gerçekleştirecektim.”

“Şimdi mi?”

Gülümsemesi kaybolan Hesina kardeşinin kılığını fark etti. Bacaklarını kaplayan deri korumalar takmıştı. Omuzlarına yağın yağmuru dışarı atmak için hasır pelerinini giymişti. At sürmek için giyinmişti.

Kardeşinin konuşmasını bekledi ama Sanjing bahçenin ortasındaki fildişi masaya doğru yürümekle yetindi. Masanın üzerine saçılmış siyah ve beyaz taşlar, tamamlanmamış bir Go oyununu gösteriyordu.

Sanjing pozisyonları inceledikten sonra beyaz taşlardan birini kaldırdı. “Yan-Kendi’ye sınır karakolundan gönderilen bir posta şahini geldi az önce.” Taşı yerleştirdi. “Bir köyü kaybetmişiz. Köy tamamen yok oldu.”

“Başka bir baskın mı?” Hesina sorusunun ne kadar saçma olduğunu fark etti. Baskınlarda inekler, sığırlar ya da bakliyat ambarları kaybedilirdi. Bazen para, bazen de insan.

Bütün bir köy değil.

* Sazdan örülen ve yağmurluk olarak kullanılan pelerinlere Mino da denir ve geleneksel bir Japon giysisidir. –ç.n.

“Açıklasana, Jing.” Korku ve sinir bozukluğu saplandı içine. Cevaplar alması gerektiği için sinir bozukluğu; hiç cevap alamayacakmış gibi hissettiği içinse korku. Ne kadar çok şey öğrenirse öğrensın krallığı çok büyüktü. Köşelerini asla göremeyecekti. “Ne demek, ‘yok oldu’?”

“Ne demek olduğunu sanıyorsun ki?” Sanjing’in gözleri simsiyah, alev alevdi. “Orada hiçbir şey yok artık. Ne hayvanlar kaldı ne de insanlar. Her şey hiçbir iz bırakmadan kaybolmuş.”

Siyah taşlardan birini kaldırdı, sanki fırlatacakmış gibi kavradı. Hesina geri çekilince kardeşinin gözlerindeki alev yatıştı.

Taşı oyun tahtasındaki beyaz taşlardan birinin yanına bıraktı. “Müneccimlerin işi olduğunu düşünenler var.”

“Jing...”

“Ne? Bana inanmıyor musun?”

Hesina, kardeşi gözlerindeki şüpheciliği görmesın diye bakışlarını oyun tahtasına çevirdi. Evet, Görüleri nedeniyle müneccimlerden nefret edilirdi. Bu yetenekleri eski çağda isyan etmeyi sadece aklından geçiren sayısız insanı ispiyonlamalarını sağlamıştı.

Ama nefretin ağızdan ağıza, nesilden nesile süregelmesinin nedeni, müneccimlerin sihir yapabildiği söylentisiydi. Neyi nasıl yaptıklarının detayları zamanla kaybolmuştu. Arındırma sürecinden sonraki yüzyıllar boyunca yakalanan bir avuç müneccimin kesinlikle sihir gücü yoktu. Olsaydı kendilerini bin kesikle ölümden kurtarmazlar mıydı?

Şimdi kardeşi, bütün bir köyün yok olmasından müneccimlerin sorumlu olduğuna inanmasını bekliyordu. Sihrin gerçek olduğuna inanmasını. Bununla da kalmayıp müneccimlerin Kendi’a’ya yardım ettiğine inanmasını bekliyordu. Böyle bir şeyi sokaklarda söyleseydi, Yan kargaşaya kapılırdı. İnsanlar, Hesina’nın yardımını olmaksızın, krallarının suikasta kurban gittiğine inanabilirlerdi. Bir şeyler yerine oturdu ve zihninde kavrayışın kapısı açıldı sanki. “Neyin ne olduğunu görüyorum.” Bakışlarını oyun tahtasından kaldırıp kardeşinin gözlerine odaklandı.

“Korkutma taktiklerin bana işlemez. Ne söylersen söyle babam için adalet aramaktan vazgeçmeyeceğim.”

“Müneccimler—”

“—köylerin yitip gitmesine neden *olmuyorlar*. En son ne zaman bir müneccimle karşılaştın?” Hesina için bunun cevabı ‘birkaç gün önceydi ama bu, kastettiği şeyi değersizleştirmiyordu. “En son ne zaman *birileri* Görüden başka gücü olan bir müneccimle karşılaşmış? Sihir gücü olan müneccimler yok, Jing. Arındırmadan sonra kalmadı. Kum fırtınaları var, bir de senin bitmek bilmeyen paranoyan.”

“Benim korkum *kendim* için mi sanıyorsun? Sen—” Sanjing kelimelerini yuttu. *Liuyedaosunun* topuzunu kavrayan parmak eklemleri bembeyaz kesildi. “İnanılmazsın.”

“Sen de kuruntulusun.” İkisinden biri kuruntuya kapılmış olmalıydı.

“Tabii.” Kardeşi neşesiz bir kahkaha patlattı. “Belli ki öyleyim. Peki dinlemenin sağlamanın sırrı ne? *Öğretiller*’den pasajlar mı savurmalıyım?”

Öğretiller mi? Hesina gözlerini kırpıştırdı. Bu nereden çıkmıştı ki?

“Neyse, tebrikler.” Sanjing çok da neşeli olmayan bir sesle konuştu. Çıkmak üzere yuvarlak kapıya döndü, sonra durdu. “Taç giyme töreninde eksikliğimi hissetmeyeceğine eminim ama olur da hissedersen diye söylüyorum, törene benim yerime Mei katılacak.”

“Seninle gitmiyor mu?”

“Yapacak daha mühim işleri var, tecrübesiz bir kraliçeyi gölgelerin arasından izlemek gibi.”

“Ona ihtiyacım yok,” dedi Hesina. Kısmen inadına, kısmen de Komutan Mei’nin, birçok hayranı olsa da pek fazla arkadaşı olmayan kardeşi için ne anlam ifade ettiğini bildiğinden. Tek ortak noktaları buydu. “Muhafızlarım var. Bir de...”

“Kim?” Kardeşi dudak büktü. “Uşağın mı?”

“Aradan on yıl geçti, Jing.” Babaları ikizleri evlat edineli on yıl

olmuştu, Sanjing'in kıskançlığına katlanarak geçen on yıl. Sanjing ablasını kendisinin yerini Caiyan'la doldurmakla suçlamıştı. Ablası da onu aciz davranmakla. Ama Hesina, Caiyan'a yakınlattıkça Sanjing'den uzaklaşmıştı ve merak ediyordu – herkesin kalbi annesinininki gibi miydi? Sevgi –bazen eşitsiz olarak– paylaştırılması gereken bir kaynak mıydı?

Masayla uyumlu fildişi tabureye oturup kılıcını kucağına yerleştirdi. Savaş konusundan Caiyan'a geçmişlerdi, bir tartışmadan ötekine. Ama en azından, Hesina bu kavgaya aşinaydı.

"Caiyan sana daima nazik davrandı." Özellikle de o malum kış gününde, Sanjing'in gölde ona yaptığı şeyden sonra. "Ondan hoşlanmak zorunda değilsin, Jing. Ama varlığını kabullenabilirsin."

"Güvenmediğim bir insanı kabullenemem."

"Caiyan'a güvenmemen için bir tane mantıklı neden söyle."

"Kötü örnek oluyor." Hesina burnundan gülerken Sanjing'in çenesi kasıldı. *Kötü örnek* ve *Caiyan*. Hesina bu ikisini aynı cümlede duyacağını hiç düşünmezdi. "Onun yüzünden sen..."

"Ben ne?"

"Unut gitsin."

"Ne söyleyecektin?"

Sanjing bakışlarını kaçırdı. "Genelevler bölgesine gittin."

Hesina'nın kucağındaki kılıç kayıp düştü. Ne yaptığını fark etmeksizin ayağa kalkmıştı. "Beni gözetliyorsun."

Soru değildi.

Önce *Öğretiler* hakkındaki lafı. Şimdi de bu.

Bir an kardeşinin inkâr edeceğini zannetti.

İnkâr etmedi. "Bana hiçbir şey söylemiyorsun da ondan."

"Eh, tabii. Kendi işine bakmayı beceremeyen küçük bir oğlana niye güveneyim ki?"

Kelimeleri yerini buldu. Kardeşi hışımla döndü ve öyle hızlı uzaklaştı ki Hesina yüzündeki ifadeyi bile göremedi.

İyi. Kendini yine taburenin üzerine bıraktı ve sıkkin bir soluk koyuverdi. Bastırdığı tüm duyguları dışarı sızdı: Gücenme

- kardeşi ne cüretle onu gözetlerdi? Rahatlama - yaptığı en kötü şeyden haberi yoktu. Ve son olarak, bozguna uğrama - kardeşi, gerçekleri ona kendi iyiliğı için söylemediğini asla bilemeyecekti. Onun yerine doğruca haralara gidecek ve hızla at sürecekti. Hesina'nın umursamadığını düşünecekti, ablasına yanıldığını gösterme şansı vermeden.

Hesina ayağı kalktı. Kılıcını aldı ve avuç içleri su toplayana kadar, cildindeki yaralar dikkatini dağıtıp içindeki acıyı unutturana kadar hareket dizisini tekrar etti.

Bekleyebilirdi. Dava açılmasını bekleyebilirdi. Becerilerinin gelişmesini bekleyebilirdi. Ama tek istediğı şey dövüşmektir. Duygularla değil, kılıçlarla; kardeşine değil, galip gelebileceğı birine karşı.

Hapishanenin idman sahasında, mahkûmun yüzündeki yarı iyileşmiş yaralar ve morluklar güneş ışığıyla belirginleşmişti. Tahta kılıcın kabzasını kavrayışını düzeltti, zindan esvabının kol uçları lime limeydi.

Hesina da tahtaya işleyen terine aldırmadan tutuşunu düzeltti. Heyecanlı değildi. Heyecanlanamazdı. Ya bu mahkûm temsilcisi olacaktı ya da hiç temsilcisi olmayacaktı.

Kılıcını çekti ve mahkûmla aralarındaki mesafeyi tarttı.

Sakin ol.

Nefes al.

Nefesini tut.

Şimdi.

Öne atıldı.

Çatırtı. Tahtayla tahta çarpıştı. İkisi de dönerken ayaklarının altından çakıl taşları fırladı. Hesina adamın kuvvetini test etmek için birbirine dolanan kılıçlara doğru bastırdı. Hamleye karşılık verirken adamın giysisinin kolları dirseklerinde toplandı.

Kuvvetlerinin birbirine denk olduğuna karar veren Hesina hızla geriye atıldı, duruşunu düzeltti ve tekrar saldırdı. Bir kez daha çarpıştılar. Seri üstüne seriler açıldı ve Hesina ritmi yakala-

dı, adamın darbelerini hesaplayıp karşılık vermeye başladı. Kararan gökyüzü gölgelerini yuttu. Çakıl taşlarının üzerine düşen ilk birkaç damladan hemen sonra bardaktan boşanırcasına yağan yağmur âdeta bulutları yarıyordu.

Hesina yenilenen bir gayretle mahkûmu savunmaya çekilmeye zorladı. Adamın kılıcına yukarı doğru bir darbe vurdu ve kullanabileceği bir açıklık yarattı. Geriye doğru tökezleyen adamın ayağı kaydı, açıklık genişledi.

Adamın arkasında âdeta dans eden Hesina adamı sağ taraftan kesti. Adam tutuşunu korumakta zorlandı. Zafer her türlü Hesina'nındı. Bastırmaya devam ederek adamı bir duvarın önüne kadar sıkıştırdı. Ama kılıcıyla öne doğru saldırırken yağmurun apaçık ortaya serdiği şeyleri gördü: adamın yamru yumru bilekleri, kemikli göğsü, çökük ve uykusuzlukla berelenmiş gözleri.

Eşitlik dünyanın doğal işleyişi değil, diye fısıldadı babasının sesi. Eşitlik beslenmeli.

Kılıcı taşa çarptı.

Mahkûmun tahta kılıcın önünü kesti. İçgüdüleri devreye giren Hesina kılıcını tam zamanında kaldırdı ama darbe omzuna kuvvetle çarptı. Avucunu kılıcının düz tarafına bastırdı ama bu sırada adam sıçrayıp uzaklaştı ve sanki tamamen farklı bir kılıç ustası gibi geri geldi.

İlk hamlesi Hesina'yı duvara doğru sürdü. İkincisi ürpermesine neden oldu. Üçüncü hamle ise kızın ellerindeki kabzayı çekip aldı ve idman sahasının öbür ucuna fırlayan kılıç briket duvara çarparak parçalandı.

Adam kılıcını kaldırdı ve tahta ucunu Hesina'nın boğazına yasladi.

Hesina hırıldayarak nefes aldı. Nasıl? Nasıl olmuştu da adamın gerçek becerisini görememişti? Adam niye saklamıştı? Kendini soyguncu ilan eden ve böylesine güçle ve zarafetle dövüşen bu adam kimdi? Ama cevapların önemi yoktu. Hesina kaybetmişti. Hesina'yı sıırılsıklam eden yağmur dünyayı temizledi.

Buraya kadar bir hiç için gelmişti.

Savaş duruşundan çıktı, sonra sabit kaldı, adamın da aynı şeyi yapmasını bekledi.

Yapmadı, en azından başta. Tahta yalım, küçük düşmesinin acısını uzatarak kızın boğazına çevrili kaldı. Sonra adam kılıcını yere bıraktı ve iç çekti. “Peki.”

Hesina gözlerini ona dikti.

“Kazandın,” diye devam etti adam. “Yani, teknik olarak kaybettin—”

“Akıcı konuşuyorsun?”

“Hı?”

“Yanca konuşabiliyor musun?” *On Birler adına, bu adam konuşabiliyor muydu?*

“Ha.” Kafasını kaşıdı. “Geçen yıl öğrendim. Hapishanede yapacak pek bir şey yok.”

Hesina’nın kulaklarının ucu ısındı. “Peki, bütün *bunlar...*” – elini şöyle bir salladı– “neyin nesiydi?”

“Seni uzaklaştırmak içindi.” Omuz silkti. “Dediğim gibi, kaybettin ama bilerek yenildin.”

“Ne... Niye... *Bekle... Bilerek* yenilmedim.”

“Daha iyi karşılaşmalarım olmuştu, kabul etmeliyim. Açıklıktan saldırmak adil gözükmemiştir herhalde.”

Kıza yaklaştı, o da geriye doğru sendeledi. Yağmur adamın giysilerini derisine yapıştırmıştı, kollarındaki eski, kabarık yara izlerini ve yüzünün neredeyse tilki gibi keskin, ince açılarını belirginleştiriyordu. Gözleri genç olsa da ömür boyu yetecek kadar zafer ve kayıp yaşamış gibi karanlıktı.

Hesina bir adım daha geriledi. “Sorumun cevabı bu değil. En başta niye bana düello yapma seçeneği verdin ki?”

Adam birkaç sukamışı boyu uzaklıkta durdu. “Niye kendi yerine bir savaşçı göndermedin? Yenildiğini zannettiğinde niye beni tehdit etmedin?”

“Öyle anlaşılmamıştık.”

“Ama senin bu kadar—”

Avucunu açtı. Kader çizgilerinin birleştiği yerde yusufçuk bi-

çimli, gümüş bir şey vardı. Hapishanenin her kapısını açan anahtar, Hesina'nın kuşağına bağlı kordondan çekilip alınması

“—onurlu olmanı beklemiyordum.” Elinde anahtarla idam sahası boyunca yürüdü. “İlkeler faydasızdır. Seninki de düellon kaybetmene neden oldu.”

Adam bir mahkûmdu. Hesina ise onun kraliçesi olacaktı. Geri gelmesini emredebilirdi, hatta daha iyisi, küstahlığında dolayı onu kırbaçatabilirdi. Bunun yerine etrafa sular sıçratarak yeraltı zindanına inen merdivenlere doğru yürürken ruqun eteğini çamura bulayarak mahkûmun arkasından seğirtti. “Öyleyse neden beni temsil etmeyi kabul ettin?”

“Kaybın için üzüldüğümü söylesem bana inanır mıydın?”

“Hayır.”

“Beni affedeceğin yönünde bir tahminim var. Özgürlüğüm için kabul ettim. Şimdi bana inanıyor musun?”

Tahmini doğruydu ama yine de, “Hayır.”

“Şuna ne dersin? Meraklandım.” Zindanın karanlığı, briket tüneldeki meşalelerle ara ara eriyen içyağı gibi katılaşmıştı. “Ölü bir kral,” diye devam etti mahkûm. “Kandırılan bir halk. Gerçeğin peşine takılmış biri. Çok iyi ya da çok berbat bitebilecek bir hikâyeye benziyor ve ben de buna izleyici olmak istiyorum. Şimdi inandın mı?”

“O kadar da dürüst olmak zorunda değildin,” diye homurdandı Hesina.

“Pardon. Aklımdan geçirirken kulağa daha iyi gelir sanmıştım.”

“Hakikat bu mu yani? İzlemek için mi buradasın?”

“Ve yardım etmek için, sanırım.”

“Sanırmış!” Hesina topuğuna basınca adam sendeledi.

“Yardım etmek için!” Adam toparlanıp omzunun üzerinden Hesina'ya baktı. “Yardım etmek için.”

Zayıf ışıpta adamın gözleri yağmur suyu birikintileri gibiydi, açık ettiğinden daha fazlasını yansıtıyordu. Neşeyle kıvrılan dudaklarının aksine bir ifadeyle, bakışları aynı zamanda kederle

bulutlanmıştı. Kan kaybederken bile gülümseyebilecek birinin gözleriydi. Hesina aniden pişmanlığa kapıldı. Adama çelme tak-
tığı için özür dilemek istedi ama adam önüne dönüp o gözlerini
de gülümsemesini de sakladı. “Ama açıkçası yardım etmekten
çok zarar vermeye alışığım.”

Neye alışık olduğu önemli değildi. Hesina adamın suçluluk
geçmişini yırtıp atabilirdi. Ona yeni bir kimlik, motivasyon iş-
leyebilirdi.

“Sana neden bu işe bulaştığını anlatayım,” dedi adamın hü-
resinin bulunduğu bloğa yaklaşırken. “Sen bir âlimsin. En büyük
hayalin krallığa hizmet etmek. Ama akranlarına göre korkunç
dezavantajlı bir çocukluk geçirdin—”

“O kadar da kötü değildi.”

“—ve bu davayı *kazanmak*, devlet hizmeti sınavlarına girebil-
mek için tek şansın.”

Mahkûm eliyle ensesini ovaladı. “Anlıyorum.”

Hesina sınav yapan bir eğitmen gibi, “Kimsin sen?” diye sordu.

“Bir âlim.”

“Amacın ne?”

“Devlet memuru olmak.”

Hesina olumlu anlamda kafasını salladı fakat mahkûm aklı
karışmış gibi gözükiyordu.

“Ee, peki hangi alanda çalışıyorum? Âlim olarak, yani?”

“Şeyde çalışıyorsun...” Eskiden aldığı tüm kraliyet derslerini
düşündü ve en az nefret ettiği konuyu seçti. “Tarım.”

“Tarım.”

“Evet.” Kendi kitaplarını adama gönderebilirdi. Koyun cins-
leri ve soya fasulyesi döngüleri hakkında ona eğitim verebilirdi.

Hücresinin önünde durdukları anda, “Başka bir şey önerebi-
lir miyim?” diye sordu adam.

Hesina'nın fikrine itiraz ediyordu. Bu, anahtarını çalması-
dan daha kırıcıydı neredeyse.

Anahtar demişken...

Mahkûm, “Kral zehirlendi demiştin,” derken Hesina da ada-

mın eline uzanıyordu. Bir saniyeyle kaçırdı ve adam anahtarı asma kilide doğru kaldırırken parmakları birbirine dokundu. Tıpkı kilit gibi, Hesina'nın içinde de bir şey çözüldü âdeta.

Adam hücreye girdi ve kapıyı içeriden tekrar kilitledi.

“Zehirle ilgili bir şey okusam nasıl olur?” dedi, parmaklıkların arasından anahtarı uzatırken. “Şifa gibi.”

Hesina anahtarı alırken adamın cildine dokunmamaya çalıştı. “Peki, şifa olsun. Dava açıldıktan sonra cezan affedilecek.” Adamı *hemen* salıverecek kadar da güvenmiyordu ona.

Her şeyi anlamış gibi başını salladı mahkûm.

“O zamana kadar...” Hesina ne diyeceğini bilemedi. Babasının adaleti bu mahkûmun ellerindeydi. Bu da Hesina'yı savunmasız bırakıyordu. Çaresiz bırakıyordu. Kendini parmaklıklardan uzaklaşmaya zorladı. “Kimsin sen?”

“Bir âlim—”

“Hayır. İsmim.”

“Birçok ismim var.”

“Hangisini tercih ediyorsun?”

Mahkûm karar vermeye çalışırken dişlerini alt dudağında gezdirdi. Sonunda, “Akira,” dedi.

“Akira.” Hesina bu ismi ezberledi, sonra silahsız kalmış ama yenilmemiş bir hâlde arkasını döndü. “Mahkemede görüşürüz.”

ALTI

HALKINI YÜZÜSTÜ BIRAKAN BİR HÜKÜMDAR, HÜKÜMDAR DEĞİLDİR.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, HÜKÜMDARLAR ÜZERİNE

BASİT ŞEYLER GİY. DAHA DA BASİT ŞEYLER YE. BİR ZAMANLAR HEPİMİZ SIRADAN HALKTANDIK.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, HÜKÜMDARLAR ÜZERİNE

Gece boyunca, tahta çıkışını tebrik etmek üzere birçok hediye gelmişti. Gün bitmeden önce daha da çok hediye gelecekti. Ama Hesina'nın en çok istediği şey elindeydi.

TAHKİKAT BÜROSU CELBİ
YENİ ÇAĞIN 305. YILININ
ONUNCU AYININ İLK GÜNÜNDE,
İKİ GÜN SÜREN İNCELEMEDEN SONRA,
YÖNETİCİMİZİN NEZARETİ İLE,
BÜRO, AŞAĞIDAKİ DAVANIN
{KRALIN CİNAYETİ}
DELİLLERİNİ VE ZANLILARINI YETERLİ BULMUŞTUR.
MAHKEMEDE ADALET YERİNİ BULSUN.

Hizmetkârı, “İlan edilsin mi?” diye sordu.

“Daha değil.” Hesina, kelimelere hayretle bakarak celbi tekrar okudu. Gerçekti. O kadar gerçekti ki taze mürekkep sızdırıp ellerini boyuyordu. Hesina nihayet belgeyi bir kenara, masasını kaplayan yeni haritaların, kitapların, fırçaların ve terazilerin; divan üyeleriyle bakanlardan gelen ikramların arasına bıraktı.

Bu gece. Karnına yumruk yemiş gibi bir anda tekrar dank etti, taç giyme töreni *bu geceydi*. Daha iki gün önce annesinin tasdikini almak için yalvarıyordu. Annesinin tasdikinin aksine, celp beklediğinden daha çabuk çıkmıştı. Tam da zamanında çıkmıştı çünkü Hesina bu gece ilk hükmünü duyuracaktı, bu hüküm saltanatının nasıl süreceğinin belirleyicisi olacaktı. Davayı ilan etmekten daha uygun ne olabilirdi ki? Bir anda gece gözüne çok uzak gözüktü.

İlk hükmünü yazdı. Sonra ilk bağışlama belgesini yazdı ve küçük bir para kesesiyle beraber hizmetkârına verdi. Şehirde birkaç gece konaklamaya yetecek kadar para koymuştu kesenin içine.

“Yemek yediğinden emin ol.” Akira davaya kadar birkaç *jin*^{*} alsa çok iyi olurdu. “Giysilere gelince...” Ne yazık ki özel dikim giysiler için yeterli zaman yoktu. “Bulabildiğin en iyi âlim cüppelerinden al.” Saç! Saç meselesini neredeyse unutuyordu. “Bir de adamı berbere götür. Eli yüzü düzgün olsun istiyorum.”

“Anlaşıldı, *dianxia*. Ama bir şey var... Bu adam kuvvetli mi?”

“Ne?”

“Hızlı mı?” diye sordu hizmetkâr. “Kaçarsa onu yakalayamam diye korkuyorum.”

“Ha.” Hesina sandalyesinde arkaya yaslandı. “Endişelenme.”

Endişelenen hizmetkârın kaşları çatıldı. “Yeni salıverilmiş bir mahkûmun ne yapacağı belli olmaz. Belki yanımızda bir muhafız olmalı.”

Hesina bu sözleri değerlendirdi. Akira'nın kaçması durumunda kaybedecek çok şeyi vardı sonuçta. Ama bağlanmış bir

* (Çin.) Catty ya da kati de denen geleneksel Çin ağırlık ölçü birimi. Doğu ve Güneydoğu Asya'da kullanılmıştır. Bir jin 500 grama eşittir ama farklı ülkelerde bu standart değişebilmektedir. —ç.n.

katır değil, güvenebileceği bir temsilci istiyordu. Adam sözüne sadık kalmazsa Hesina durumu ucuz atlattığını varsayacaktı. “Hayır, gerek yok. Kaçarsa onu yakalayamazsın, denemeye bile kalkışma.”

Hizmetkâr yeni görevlerini gerçekleştirmek üzere çıkarken içeri Lilian girdi. “Zavallı çocuk. Bu kadar sersemlemiş birini hiç görmemiştım. Ne yaptın çocuğa?”

Hesina yeni bronz terazilerinden birini kurcaladı. “Yakışksız bir şey yapmadım.”

“İyi bari. Öyle bir şeyi kaçırmak istemezdim.” Kolunda asılı duran *ruqunu* kaldırdı. “Atölyeden hediyeler getirdim. Beğendin mi?”

“Cenaze cüppesi gibi gözüküyor.” Taç giyme töreni cüppesi olmalıydı bu. Bütün takım –dökümlü kollarından eteğin ortasından sarkıtılacak sırmalı *bixi** paneline kadar– bembeyazdı. Rengi ve hayatı solmuş gibi gözükken giysi ipek yerine kaba keten ku- maştan yapılmıştı. Mesele de buydu tabii. Tahta çıkış bir kutlama değil, daha çok anma töreniydi; hüküm süren barışın geçmişin kanıyla inşa edildiğini hatırlamak içindi.

Lilian başını yana eğdi. “Gerçekten de biraz renksiz. Süsleyeyim mi?”

“Lütfen yapma.” Kralın gerçek ölüm nedenini açıklayarak ortalığı yeterince karıştıracaktı zaten. Beyaz giyinebilirdi, gayet uygun olurdu çünkü diğer herkes geçmişin kahramanları için yas tutarken Hesina prenses olarak yaşamının bitmesinin yasını tutacaktı.

Lilian çıkıp hizmetçileri içeriye akın ederken Hesina, *Bunlar babam için*, diye kendine hatırlattı. Yüzünü pirinç pudrasıyla boyarlarken sanki babasıyla beraber opera maskelerini pudralıyorlarmış gibi yaptı. *Ruqununu* giymesine yardım ederlerken babasıyla beraber kostümler deniyorlarmış gibi yaptı. Ama saçını çekiştirip yerçekimine meydan okuyan bir biçimde durmaya

* (Çin.) Diz örtüsü olarak kullanılan geleneksel bir aksesuar. Geçmiş, üreme organlarını örtmek için kullanılan hayvan postlarına kadar uzanır ve hem erkekler hem de kadınlar tarafından kullanılır. Ming Hanedanı'ndan itibaren resmi kıyafetlerin bir parçası olmuştur. -Ç.H.

zorlarlarken Hesina babasının gerçekten orada olmasını ve onu çaktırmadan gizli geçitlere götürmesini diliyordu.

Babası bir daha asla onu kurtaramayacaktı. Onun yerine araya girip hizmetçileri kovalayan kişi, nedimesi Minger olmuştu.

Minger makyaj masasındaki yerini alıp seçtiği iğneleri çıkarırken sevecen bir sesle, “Ne kadar da büyüdün,” diye mırıldandı. “Daha dün şu kolum kadardın ve yıkanmaktan nefret ederdin.

Hesina bebeklerin tuhaf yaratıklar olduğu sonucuna vardı. “Umarım çok sorun çıkarmamışımdır.”

“Ah, çiçeğim. Sorun çıkaran tek şey zaman.”

Hesina, Minger için gülümsemeye çalıştı. Sonra da önüne dizilen saç iğnelerine baktı. Lal taşı, opal, safir. Bir kraliçeye layık mücevherat. Ama bir tanesi kayıptı.

“Minger, hani...”

Minger son iğneyi tam ortaya yerleştirirken Hesina'nın sesi giderek kısıldı. Beyaz yeşim taşı iğnenin ucunda kanatları açılmış, tüyleri tek tek oyulup uzun olanları obsidiyene batırılmış, uçan bir turna vardı.

Babası bu iğneyi tıpkı sevgisi gibi hediye etmişti: Hesina'nın doğduğu anda, elleri onu kavramak için çok küçükken. Gözleri yaşardı. Minger saçını tararken Hesina gözlerini kapattı – bir tarak darbesi, iki, üç derken kapı *güm* diye açıldı.

Hesina anında gözlerini açtı. Hizmetçileri diz çöküp *koutou* yaparak yere yapışmıştı, böylece Hesina doğruca annesini gördü.

Kraliçe bir öğlen ışığı hüzmесinin içinde dikiliyordu. Yüzü solgun, saçı darmadağınktı. İnce içlik elbisesinin çapraz sargılı önü açılmış, gırtlğındaki yara izi şeridini açığa çıkarmıştı.

Yutkunmaya çalışırken Hesina'nın gırtlğı inip kalktı. Böyle kalın ve kesintisiz, neredeyse kendi başına bir yaka gibi gözüken yara izini nasıl bir şeyin bırakabileceğini bilmiyordu ama karşısındaki görüntü yüzünden tedirgin oldu.

Annesi boyalı kirişin altından ve turna işlemeli iki ipek perdenin yanından geçerek oturma odası boyunca âdeta sürüklendi ve Hesina'nın iç odasına girdi.

Kızının makyaj masasına gelince, "Bizi yalnız bırak," dedi.

Ming'er elindeki iğneyi yerine bırakınca Hesina'nın kalbi de iğneyle beraber çöktü. Ming'er, dul kraliçenin doğrudan emrine itaatsizlik edemezdi. Yine de Hesina çok düşkün olduğu bu kadının tevazuyla eğildiğini görmekten nefret etti. Ming'er odadan çekilirken ipek perdeleri kapatarak anne kızı içeride bıraktı.

Dul kraliçe kızının saçından bir tutam ayırıp tahta bir çubuğa sarmaya başlayınca Hesina bu alışılmadık sevecenlik karşısında gerildi. Kız çocuğu olarak duruma uygun bir şey söylemeliydi ama annesine karşı numara yapmasının anlamı yoktu, bu yüzden sessiz kaldı ve bakışlarını, ikisinin de yüzünü yansıtan eğimli bronz aynaya dikti.

Benzerlikleri Hesina'yı her seferinde irkiliyordu. Kahverengiden siyaha çalan irisleri, şeftaliden zeytuniye çalan ciltleri ve güneşte asla solmayan, her teli bambu gibi dümdüz olan abanoz siyahı saçlarıyla Hesina ve annesi yaşamın farklı noktalarındaki aynı kişiydi sanki.

Ama bugün annesinin yanakları kızarmıştı. Nefesi ağırdı ve tatlı cila kokusunu bastıran bir kokuyla doluydu, berrak ama acı bir koku, kül gibi, buz gibi, sanki...

Sorgum şarabı.

Hesina, Kraliyet Şifacısı'nın kesinkes yasaklamasına rağmen neden şarap içtiğini annesine soramadan önce, "Ee," dedi dul kraliçe. "Duyduğuma göre babanın ölümüyle ilgilenmeleri için Tahkikat Dairesi'ni işe koşmuşsun."

Bir hile mi vardı? Bir test? Hesina parmaklarını eteğine doladı. "Evet."

"Aptal kız." Annesi beyaz yeşim turna yerine uzun, narin bir opal iğne seçmişti. "Baban nihayet gitti. Bunu niye değiştiresin?"

Kelimeleri tokat gibiydi. Hesina'nın kalbine iğneler battı, sonra kafa karışıklığı ve korkuyla uyuştı. "Nihayet gitti mi?"

Dul kraliçe bir melodi mırıldandı.

"Babam hep senin hayret uyandırıcı olduğunu söylerdi. Çok zeki, çok cesur olduğunu." Hesina durmalıydı. Özür dileyip söz-

lerini geri almalıydı. Ama sesini biraz alçaltmakla yetindi. “Sana ne oldu?”

Annesinin eli kaydı. Onunla beraber saç iğnesi de kaydı ve iğnenin ucu aniden yukarı hareket edip deriye tutununca aynada sanki şimşek çaktı. Hesina kafasında bir acı patlaması hissetti. Çılgılığını bastırıp yutkundu. “Onu sevdiğini sanıyordum. Bir kez olsun davranışlarımı anlayacağını sanıyordum.”

Hesina hayal görmüyorsa eğer, annesinin de nefesi titriyor gibiydi. İğneyi bir kez daha kaldırdı, Hesina’nın saçını sıkıca dolayıp iğneyi güzelce yerleştirdi. “Ne mi oldu? Babanın zamanıydı. Hepimizin zamanıydı. Yine de yaşadık. Bir zamanlar dünya bizi seviyordu. Artık sevmiyor. Unutulmanın ne anlama geldiğini bir gün anlayacaksın.”

Hesina bunu şimdiden biliyordu.

Ama bu kez sessiz kaldı.

Tahtırevanla taraçalardan aşağı inerken Minger, Hesina’nın saçını tekrar yaptı. Hesina zahmet etmemesini söylemeliydi aslında. Dul kraliçe kendi kızının taç giyme törenine katılmazsa topuzunun yamuk olmasını hiç kimse umursamazdı. Ama sonunda Hesina kadını işini yapmaya bıraktı çünkü böylesi onu rahatlatmasa bile Minger’i rahatlatıyordu.

Nihayetinde Hesina yine haklı çıktı. İnsanlar fısıldaşmakla öyle meşguldü ki saçını kimse fark etmedi. Taraçaların en alt kısmındaki Şakayık Pavyonuna çıkarken Hesina etraftaki konuşmalardan birkaç kelime yakaladı. *Kızı onu küstürecek ne yapmıştı?*

Yakında öğreneceklerdi. On Birler’in Birincisi ve İkincisi’nden beri bütün taç giyme törenleri dışarıda, halkla birlikte yapılmıştı. Bu geleneğe uygun olarak, halk arasından seçilmiş bir kişi kireçtaşı merdivenleri çıkan Hesina’yı takip etti. Hesina başını eğdi ve bu kişi, Yükselen Anka’yı tacının üzerine yerleştirdi. Açılmış kanatları kırmızı mercandan oyulmuş, kocaman bir başlıktı bu. Hesina batan güneşe ve yükselen yıldızlara eğilip selam verirken her seferinde başlığın devrilip

ayak parmaklarını ezmesinden korkuyordu. Fakat başlık mucizevi bir biçimde yerinde kaldı.

Sağır edici alkışlar eşliğinde sırtını dikti. Altı bakanlığın üyeleri pavyonun önünde *koutou* hareketiyle yere kapanmıştı. “*Wansui, wansui, wan wansui!*” Kalabalığın geri kalanı da katıldı. “*Wansui, wansui, wan wansui!*”

Kraliçe on bin yıl yaşasın, on bin yıl, on binlerce on bin yıl.

Kraliyet Besicisi kızıl tepeli turna sürüsünü serbest bıraktı ve kuşlar gökyüzünü beyaz ve kırmızı renklerle beneklendirerek yükseldiler. Ning ve Ci temsilcileri akın akın öne çıkıp Ning buz göllerinin altından çıkarılmış elmaslarla ve Ci çamur bataklıklarından toplanmış incilerle dolu sandıklar sundular. Kendi’alılar ortalıkta yoktu ama bir düzine el eteklerine uzanıp ağlayan bebekler suratına itelendiğinde, onların yokluğu Hesina’nın dert edineceği son şey hâline geldi. Halkın coşkusu yanlış sarılmış bir kuşak gibi sıkıştırıyordu. Hesina’nın bütün eğitmenleri başarısız olmuştu. Hiçbiri onu bu duruma hazırlamamıştı; Hesina boğularak ölecekti.

“Yol açın!” İzdihamın arasında bir anlığına gümüş göründü. “Seni kurtarmaya geldim,” diye fısıldadı Lilian, Hesina’nın yanına ulaşınca. Siyah madalyon baskılı, pırıl pırıl metalik *ruqunu* içinde büyüleyici gözüküyordu. Halk hemen ona doğru akın etti; ikizlere kralın cömertliğinin fiziksel sureti olarak tapıyorlardı.

“Vakti gelmişti,” diye hırıltıyla soludu Hesina.

“Ödemeni konuşalım.”

“Ödeme mi? İyi kalpli olduğun için beni kurtarman gerekmiyor muydu?”

“Evet ama acıktım.”

“Biraz kemirgen ye.” Tören yemeği mütevazıydı, On Birler’in firariler olarak çok daha azıyla beslendikleri günlerin anısına.

“Ööğ, almayayım sağ ol.” Lilian ürperdi. “Fareleri kediler için ayıracağım.”

“Galiba sincap.” Ya da belki rakun. Hesina Saray Kileri’nde fırça kuyruklu bir şeyler gördüğünü hatırlar gibiydi.

“Bak ne diyeceğim. Sana indirim yapıyorum. Bugünkü hizmetlerim için yalnızca üç sepet alıç şekerlemesi *istiyorum*.”

“Yanımda kalırsan beş sepet.”

Lilian sırtınca Hesina rahatladı. “Anlaştık.”

Herkesle ilgilenene kadar ay iyice yükselmişti. Saray hizmetçileri pavyona maltızlar getirdi ve yıldızların altında soylularla sıradan halk bir araya gelip rezene kökü ve sincap pişirdiler. Kraliyet tiyatrosu oyuncularını eski hanedanlığın son imparatorunun idamını canlandırdı. Kraliyet mühendisleri son geliştirdikleri havai fişekleri meydana çıkardılar: güneş kadar parlak şakayıklar ve açelyalar çiçek açıp gece göğünde soldu.

Her şey mükemmeldi – en azından Hesina öyle düşünüyordu. Eğlencenin en önemli öğesiye kadar tadını çıkarmak zordu. Gece soğuk olsa da onu izleyenlerin gözleri cildini ısıtıyordu. Zamanın daha hızlı geçmesini diledi. Zaman hızlanmasa da beklediği an geldi.

Hizmetkâr oğlanlardan biri sarı şarap dolu iki ibriği Hesina'ya getirdi. Hesina ibriklerden birini kaldırırken anneler çocuklarını susturdu. Şarabı dökerken ibriğin ağırlığıyla eli titriyordu. Şarap, ölenlerin şerefine yere saçıldı.

“Geçmişin ve yeni çağ için feda edilenlerin şerefine.”

On Birler'in eski hanedanlık düşmeden önce can veren dokuzu için ve devrim uğruna hayatını kaybeden yüzbinlerce sıradan insan için başlar öne eğildi.

İstemsizce, Hesina'nın zihninde Gümüş Zambak'ın yüzü belirdi. Bu çağ uğruna on binlerce münecim de ölmüştü ama bu konudaki vicdan azabını asla dile getiremezdi.

Boğazına yumru gibi takılan suçluluk hissine rağmen ikinci ibriği kaldırırken, “Ve geleceğin şerefine,” dedi. “Başdanışmanım, Vikont Yan Caiyan olacak.”

Caiyan ilerledi. Kardeşinin bulunduğu yere varınca başını onaylarcasına salladı ve Hesina'nın cesaretlenmek için tüm ihtiyacı buydu.

“İlk hediyem, en çok eksikliğini çektiğimiz ürün olacak.”

Kraliyet muhafızları tuz çuvallarını taşıyarak öne çıktılar. Eskilerin dediği gibi, su ve tuz hayatın kanını oluştururdu. Krallıkları göllerle, nehirlerle, membalarla kutsanmıştı ama hem besinleri saklamak için hem de ecza için şart olan bu beyaz kristale erişimleri Kendi'a'ya bağlıydı. Kendi'a'nın yakın zamanda gerçekleştirdiği sınır ihlalleri ticareti sekteye uğratmıştı ve Yanda tuz fiyatları görülmemiş yüksekliklere çıkmıştı. Bu nedenle muhafızlar herkesin payını dağıtırken aileler şükranla ağlıyordu.

Sabırsızlığı bu ânı Hesina için tatsızlaştırdı. Heyecanın yatışmasını beklerken kendini zor tuttu. "İlk fermanım..."

Derin bir nefes aldı.

"... kralın ölümü ile ilgili. Kral vaktinden önce öldü. Tahkikat Dairesi, bir dava açmak için yeterli delil bulunduğu görüşünde. Hakikat bulunmalı ve adalet sağlanmalı."

Gece bir anda ağırlaşp havasız kaldı. Kimse nefes almadı, kimse kıpırdamadı. Hesina bir parçacık destek bulmak için karışındaki insan denizinin yüzlerini taradı. Sessizlikte boğuldu.

Nihayet biri, "Dava mı?" diye sordu.

"Tahkikat Dairesi mi?"

"Tahkikat yapılacak ne var ki?"

Seslerden biri, diğerlerini kırbaç gibi yarıdı. "Saçmalık!"

Hâlâ beyaz matem bandını saçından çıkarmamış yaşlı, ufak tefek bir kadındı konuşan. Yaramaz bir çocuğu azarlar gibi, "Ne demeye çalışıyorsun?" diye çıkıştı Hesina'ya. "Kral cinayete mi kurban gitti?"

Cinayet. Bu kelime Hesina'yı tırmıklayıp birikmiş öfkesini altüst etti. "Evet. Evet, buna inanmak için gerekçelerimiz var."

"Yalan!" diye bağırdı adamın biri. "İmkânsız!"

"Kim kralımızı öldürmek ister ki?"

"Fermanlar huzur içinde öldüğünü söylüyordu!"

Yüzler öfkeyle kızardı. Sesler yükseldi. Hesina'nın sesi duyulmaz oldu. Öfkesi cızırdayarak sönüp panik dumanına dönüştü.

Kimi kandırıyordu? Bunu yapamazdı. Empati uyandıran babası gibi değildi. Otorite saçan annesi gibi değildi. Başka bir

zaferle ışıldayan Sanjing, mantığıyla herkesi kendine hayran bırakan Caiyan ya da sevimliliğiyle kalpleri kazanan Lillian da değildi. Yalnızca Hesina'ydı, kraliyet dersleri sırasında yerinde duramayan; tarımı devlet yönetiminden, efsaneleri tarihten daha ilginç bulan prenses. Her zamanki gibi kifayetsiz.

"*Dianxia*."

Yavaşça, sanki bedeni dışındaki bir düzencekle hareket ettirilmiş gibi, başını öfkeli kalabalıktan yanındaki yeni sese doğru çevirdi.

Kraliyet muhafızı eğilip selam verdi. "General Sanjing'in yedinci sınır lejyonundan bir keşif eri az önce geldi," diye bildirdi kadın. "Sizi görmeyi talep ediyor."

"Şimdi mi?"

"Evet."

Hesina şaşkın gözlerle tekrar halka baktı. *Halkına*. Ama o anda sıra sıra insanlar düşman gibi kaynıyordu ve kendisi de yıkmaya çalıştıkları öncü koldu. "Bekleyemez mi?"

"Buraya geldi bile ve" –muhafız sesini alçalttı– "fazla zamanı kalmadı. Son arzusu kraliçesiyle konuşmak."

İşaret beklermiş gibi, kireçtaşında toynaklar tıkırdadı. Bu ses etraftaki patırtıyı yırtıp geçti çünkü ortalık sakinleşmeye başlamıştı. Bağırtiların yerini aniden tutulan nefesler aldı. Atlı ortaya çıkar-ken insanlar geri çekildi. Caiyan, Hesina'nın manzarayı görmesini engellemeye çalışsa da geç kalmıştı. Hesina çoktan görmüştü.

Bir insanın bu atlı gibi gözüküp de hâlâ... hayatta olması mümkün değildi.

Adamın yüzü yoktu. Yüz hatları olması gereken yerde kapkara kömür vardı. Adam o kadar fena yanmıştı ki atının üzerinde bağlı kalmasını sağlayan halat, uyluklarındaki kumaşı ve deriyi sıyırmıştı. Altta gözüken eti parlak kırmızıydı ve at yaklaştıkça halatlar daha fazlasını açığa vurdu.

Sonra adamın alın kemiğinin altından iki tane beyaz kurtçuk çıktı bir anda. Hesina nefesini tuttu. Kurtçuklar kırıştı. Gördükleri kurtçuk değildi.

Adam gözlerini açmıştı.

Hesina'nın boğazı asitle yandı. Kaçmak istedi. Saklanmak. Ama bunun yerine öne çıktı. "Ne oldu?"

"Geri geldiler." Sesi bambu çalılarından esen rüzgâr gibi ılık çalıyordu. "Onlar geri geldiler ve Kendi' alılarla beraberler."

"Kim?" Ata doğru titrek bir adım daha attı. "'Onlar' kim?"

Onlar insan değiller. Onlar—

"Müneccimler."

—canavarlar.

Hesina kalabalığın tepkisini duyamadı. Görünüşe bakılırsa duyabildiği tek ses kardeşininkiydi.

Bir köyü kaybettik, demişti Sanjing. Yok oldu, demişti Sanjing.

Müneccimlerin işi, demişti.

Tiksintisine korku karıştı, biri diğerine dolanıp duyularını engelleyen, adamın söylediklerinin yalnızca çok azını anlamasına neden olan bir tümör oldu.

Yakalanmıştı... Kendi' alılar... sırlıslam etmiş... müneccimlerin kanı... bırak... yak... eyere bağlanmış... bir tek görev verilmiş...

"—ödeyeceksiniz." Isık sesi şırıltıya dönüştü, adamın her nefesi ve kelimesi kanla yağlanıyordu. "Size, atalarınızın suçlarının bedelini ödeyeceğinizi söylememi istediler."

Sonra boğularak sustu.

Caiyan bağırarak su isterken Hesina elini uzatıp sendeledi. Biri telaşla bir kadeh getirdi, bu sırada adam da önüne doğru yığılıp kaldı.

Bir daha kıpırdamadı.

Hesina'nın eli uzanmış, gergin kaldı. Neye uzandığını bilmiyordu. Bağrışlar tekrar yükselirken kolunu indirdi, parmakları kapanırken tırnakları avucuna battı.

"Müneccimlermiş!"

"Kendi' alılarınmış!"

"Kraliçemiz haklı! Kralımız öldürülmüş!"

"Dava! Dava! Dava!"

İsmini zikreden insanlar Hesina'nın önünde diz çöktü. Bakanlar yanına gelip dava süreci için rehberliklerini sundular. Hesina çığlık atmamak için çenesini kilitledi. Birlik olmuş bir halkın kraliçesiydi ve kendini hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti.

II

DAVA

Kral kızının yatağına yayılmış karmaşaya bakıp gözlerini kırptırdı. Bir darı kesesi, tahta bir kılıç, kızına yıllar önce verdiği beyaz yeşim saç iğnesi...

Ne yapıyorsun, Küçük Kuş?

Kaçıyorum.

Bensiz mi?

Kız toparlanmaya başladı. *Söylesem de gelmezdin.* Adam kızının kılıcı bir heybeye sığdırmak için uğraşmasını izledi. *Senin yerinin sarayda olduğunu söyledin. Ama benim burada hiçbir şeyim yok.*

Lilian ve Caiyan var.

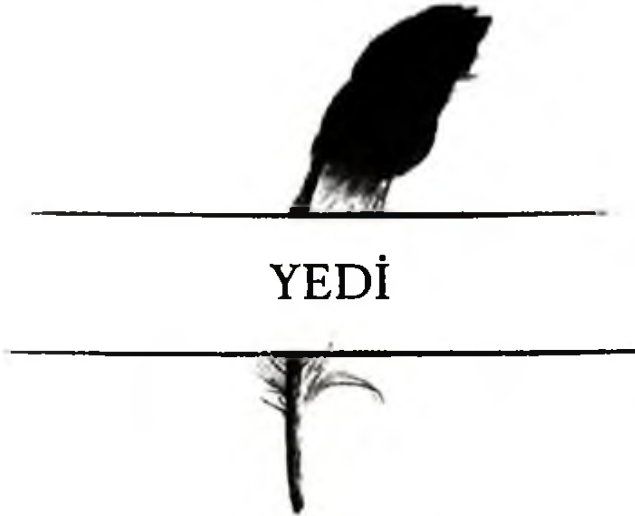
Onlarla oynadığımda Sanjing kötü davranıyor. Hiç arkadaşım olmamasını tercih ederim.

Kral kılıcı çekip aldı. *Dur, yardım edeyim.* Kılıcı kızının sırtına bağladı. *Bak ne diyeceğim – taş, ipek, orak oynayalım. Kazanırsam burada kalırsın.*

Kız teklifi düşünürken kaşlarını çattı. *Ama sen de kalacaksın. Ben kazanırsam sonsuza kadar kalacağına söz vermelisin.*

Kral şartları kabul etti ve oynadılar. Reflekslere dayalı bir

oyundu, kralın yıllar ve yıllar boyunca geliştirdiği refleksler. Kızın küçük elinin taş yapmaya başladığını gördüğünde orak yaptı çünkü kızın kazanmasını istiyordu. Yanlış bir hareket olsa da tutamayacağı bir söz vermek istiyordu.

YEDİ

İÇ SARAYDA KARGAŞA VARSA DİVANDA DA VARDIR.
ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, POLİGAMİ ÜZERİNE

YATAKLARINDA, TAHTLARINDA OLDUĞUNDAN DAHA
FAZLA ZAMAN GEÇİRİYORLAR.
HAREMİNDE YİRMİ KADIN OLAN HANGİ ADAM AYNI
ŞEYİ YAPMAZ Kİ?

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, POLİGAMİ ÜZERİNE

Hesina en son ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu.

Başta nereye baksa askerin yanmış yüzünü gördüğü içindi. Fincanının dibindeki çay topaklarında adamın yüzü vardı. Kızının taç giyme töreninden sonra Doğu Kapısı'ndan çıkıp dul kraliçeyi Ouyang Dağları'na geri götüren arabanın inleyip gıcır-damasında adamın sesi vardı.

Sonra ise uyuması *mümkün olmadığı* için. Bir günde kraliçeye yetecek kadar saat yoktu, o kadar basit. Kendi'a'ya mektuplar yazıp bir açıklama istemediği ya da müzakere talep etmediği zamanlarda tamamen varsayımsal bir savaşta tam olarak ne kadar büyük bir tehdit olacaklarını anlamak için müneccimler hakkında okumalar yapıyordu.

Faydasız bir araştırmaydı. Kitaplar birbiriyle çelişiyor ya

da Hesina'nın zaten bildiği şeyleri anlatıyordu: Müneccimler uğursuzdu, tüm müneccimlerin sihir gücü yoktu ve kendi ömürlerini kısaltmadan görüleri hakkında yalan söyleyemezlerdi. Hesina'nın içinde kelimelerden çok resimler olduğu için ciddiye almadığı bir cilt, müneccimlerin paylaştıkları her gerçek görü için doğal yaşam sürelerine bir yıl *eklediğini*, bazı müneccimlerin dürüstlük erdemiyle yüzlerce yıl yaşadığını iddia ediyordu.

Hesina, belki de bu yüzden müneccimler hakkında bu kadar çok kitabı yakmışlardır, diye düşündü kuru kuru. Okul çağındaki çocuklar ölümsüzlüğe giden bir kısa yol bulurlarsa çıkacak rezaleti düşünsene! Ama tanrılığa giden tek yol gerçekten de çok okumaksa Hesina yolu yarılamış olmalıydı. Bütün evrak işlerinin üzerine, hizmetkârı Kendi'â bağlantılı divan üyeleri hakkındaki raporunu ve elyazısı örnekleri olarak da arşivlenmiş önergelerden yüzlercesini teslim etmişti. Koca kâğıt yığınları masasının üzerinde sivri kuleler gibi yükseliyordu. Hesina kâğıtları elden geçirirken sarayın dışındaki taraçalarda giderek daha çok insan toplandı. Herkes davanın açılmasını bekliyordu. Krallıkta cirit atan bir katil vardı ve bu katilin bulunmasını istiyorlardı.

Hesina da aynı şeyi istiyordu. Ama aynı zamanda kendi halkının gözlerinde de cinayet bulmuştu ve Tahkikat Dairesi'nin celbini bir açıp bir kapatmadan duramıyor, belgeyi kaş çizgileri gibi kırıştırıyordu. Xia Zhong, adalet bir kas gibidir, demişti; peki bu kas insanların öfkesine direnecek kadar güçlü müydü? *Daire* o kadar güçlü müydü?

Bazı geceler sorunlarını taht salonuna taşıyordu. Piton kakmalı sırlı koridor boyunca yürüyüp sunak benzeri siyah lake kürsüye çıkar ve otururdu; arkasında on iki tane *zitan* ve sabuntaşı panelle donatılmış bir paravan, karşındaysa yapay geçitlerle çerçevelenmiş boş bir toplanma alanı ve parlak kırmızı sütunlar vardı. Eski imparatorlar tarafından yaptırılmış inanılmaz yükseklikteki kesonlu tavanın altında inanılmaz küçük kalan Hesina tavsiye isterdi ama cevap beklemezdi. Tebaasının uyku-

ya ihtiyacı vardı ve hiçbirinin sesi babasının sesinin yanına bile yaklaşmazdı.

Ama dava yaklaştıkça Hesina'nın gerçek cevaplara olan ihtiyacı da büyüyordu ve davadan önceki gece yolunu değiştirip Tahkikat Dairesi'ne gitti. Kendi gözleriyle görmeye kararlıydı.

Hesina geçidin sonundaki taştan kapılara yaklaşırken iki sıra kraliyet muhafızı –görünüşe bakılırsa zindanlardaki meslektaşlarından daha sıkı silahlanmışlardı– eğilerek selam verdi. Zincirler ve asma kilitlerle kapalı iki kapı da, mitolojik *taotie*' yüzünün birer oymasını taşıyordu. Yaratığın çıkıntılı boynuzlarından sarkan bronz efsunlar ve kâğıt tılsımların amacı münecimleri uzak tutmaktı.

Hiç işe yaramışlar mıydı? Hesina tılsımlardan birine uzanınca muhafızlar gerildi. Elini çektiğinde rahatladılar ama *taotien*in taştan burnuna dokunduğunda yine gerildiler.

Taş soğuktu. Taşın arkasını, başkentteki tüm davaların görüldüğü odayı görebilecek gücü olmasını diledi.

“Unutmanın faydası yok, kraliçem.”

Dönüp bakınca geçidin diğer ucundan yaklaşan Xia Zhong'u gördü. Şamdan ışığı adamın cildini sarıya boyuyordu.

“Hatırlıyor musunuz?” Yanına geldi, parmakları boynundaki boncukları okşuyordu. “Soylular Daire'ye canlarının istediği gibi girip çıkarlardı. Delilleri ve zanlıları önceden görmek için münecimlere başvurur ve dava istedikleri gibi sonuçlansın diye her ikisini de kendi yararlarına kullanmak için şikâyetçiler tutarlardı.”

“Hatırlıyorum.” Daire'nin bu seviyede güvenliğe sahip olmasının ve Daire üyeleri dışındaki hiç kimsenin delilleri ya da zanlıları davadan önce öğrenememelerinin nedeni buydu. Müşteki-ler, sanıklar ve her ikisinin temsilcileri, öğrenmeleri gereken tüm bilgiyi mahkemede ediniyorlardı.

“Öyleyse neden buradasınız?” diye sordu Xia Zhong. “Sistemden şüphe mi duyuyorsunuz?”

* (Çin.) Antik Çin mitolojisinde, Hundun, Qingqi ve Taowu ile birlikte dünyanın dört kötücül yaratığından biri. –ç.n.

ya ihtiyacı vardı ve hiçbirinin sesi babasının sesinin yanına bile yaklaşmazdı.

Ama dava yaklaştıkça Hesina'nın gerçek cevaplara olan ihtiyacı da büyüyordu ve davadan önceki gece yolunu değiştirip Tahkikat Dairesi'ne gitti. Kendi gözleriyle görmeye kararlıydı.

Hesina geçidin sonundaki taştan kapılara yaklaşıırken iki sıra kraliyet muhafızı –görünüşe bakılırsa zindanlardaki meslektaşlarından daha sıkı silahlanmışlardı– eğilerek selam verdi. Zincirler ve asma kilitlerle kapalı iki kapı da, mitolojik *taotie** yüzünün birer oymasını taşıyordu. Yaratığın çıkıntılı boynuzlarından sarkan bronz efsunlar ve kâğıt tılsımların amacı müneccimleri uzak tutmaktı.

Hiç işe yaramışlar mıydı? Hesina tılsımlardan birine uzanınca muhafızlar gerildi. Elini çektiğinde rahatladılar ama *taotienin* taştan burnuna dokunduğunda yine gerildiler.

Taş soğuktu. Taşın arkasını, başkentteki tüm davaların görüldüğü odayı görebilecek gücü olmasını diledi.

“Unutmanın faydası yok, kraliçem.”

Dönüp bakınca geçidin diğer ucundan yaklaşan Xia Zhong’u gördü. Şamdan ışığı adamın cildini sarıya boyuyordu.

“Hatırlıyor musunuz?” Yanına geldi, parmakları boynundaki boncukları okşuyordu. “Soylular Daire’ye canlarının istediği gibi girip çıkarlardı. Delilleri ve zanlıları önceden görmek için müneccimlere başvurur ve dava istedikleri gibi sonuçlansın diye her ikisini de kendi yararlarına kullanmak için şikâyetçiler tutarlardı.”

“Hatırlıyorum.” Daire’nin bu seviyede güvenliğe sahip olmasının ve Daire üyeleri dışındaki hiç kimsenin delilleri ya da zanlıları davadan önce öğrenememelerinin nedeni buydu. Müşteki-ler, sanıklar ve her ikisinin temsilcileri, öğrenmeleri gereken tüm bilgiyi mahkemede ediniyorlardı.

“Öyleyse neden buradasınız?” diye sordu Xia Zhong. “Sistemden şüphe mi duyuyorsunuz?”

* (Çin.) Antik Çin mitolojisinde, Hundun, Qingqi ve Taowu ile birlikte dünyanın dört kötücül yaratığından biri. –ç.n.

“Hayır!” diye hemen cevap verdi Hesina. Sonra daha kısık sesle, “Hayır,” diye tekrarladı. “Ben sadece... nasıl yürüdüğünü görmek istedim. Anlamak için.” Adama bir bakış attı, bir yol gösterir ya da teselli eder, annesinin dairesinde olduğu gibi müttefi-ki olur diye umuyordu. “Anlamadığım çok şey var.”

“Anlamanız gereken tek bir şey var.” Xia Zhong *hanfusunun* kıvrımlarının arasına uzandı ve bir avuç kuru çay yaprağı çıkardı. Yaprakları ağzına atıp çiğnemeye başladı. “Hiçbir şey ideal değildir. Daha iyisi vardır, daha kötüsü vardır. Daha azı ve daha çoğu vardır. Daha önce, halk kralın doğal yollarla öldüğüne inanırken daha mı iyiydi? Şimdi, siz istediğiniz davaya ve temsilciye ulaşmışken daha mı kötü? Kararı siz verin, kraliçem.”

“Siz ne düşünüyorsunuz?” Hesina hangisinin daha iyi ya da daha kötü olduğunu bilmiyordu. Hedefleri erişilebilir mesafeye geldikçe, berraklıkları azalıyordu sanki.

“Bir bakan hükümdarı adına karar verme cüretini göstere-
mez.”

“Ama bir bakanın kılavuzluk etmesi ve uyarması gerekir.”

Xia Zhong kapıya sırtını döndü. “Bana sorarsanız, eskisine göre daha az olan tek şey sizin inancınız.”

Lilian ertesi sabah tuzlu ördek yumurtaları ve kavrulmuş göl-kestanesi dolu tepsiyi Hesina’nın yazı masasına çarparken, “Yeter artık,” diye çıkıştı. “Yemeğe, uykuya ve üstünü değiştirmeye ihtiyacın var. Kraliçemizin mantıklı davranmasını sağla,” diye emretti Caiyan’a.

“Bir kraliçenin hayatı, doğası gereği yoğun olur—”

Lilian kardeşinin kulağını çekti. “Mantık, dedim!”

“—bu da her şeyi kendi başına idare edemeyeceğin anlamına gelir.” Caiyan suratını buruşturarak kulağını çekiştirip kurtardı, sonra Hesina’nın burnuna kadar yükselen elyazısı örneklerine gözünü dikti. “Dava devam etmeli, hanımım. Ferman duyuruldu, zarlar atıldı. Halk bekliyor. Temsilcin de bekliyor.”

“Kaçmadı mı o?” Hesina hayal kırıklığına uğramıştı. *Kendisi*

olsa, fırsat bulsaydı kaçırdı. Bu saraydan uzağa, inancın bir gün sahip olup ertesi gün kaybedebileceği bir şey olduğu bir yere.

“Hayır, hanımım.” Caiyan elini uzattı ve bir an durakladıktan sonra elini kabul eden Hesina'nın kalkmasına yardım etti. “Gi-yindi ve hazır.”

“Senin de olman gerektiği gibi.” Lilian ipeğe sarılı bir bohça uzattı. Hesina bohçanın bağlarını çözdü.

İçinden kumru grisi bir *ruqun* döküldü. Parlak kırmızı nakış-lar kıvrımlı kollarından yukarı kafes gibi yükseliyor ve omuz hi-zasında birleşerek anka kuşu tüylerine dönüşüyordu. İpek kumaş ağır ve gösterişliydi ama aynı zamanda Hesina'nın ellerinde buz gibiydi. Kumaşın katmanları parmaklarının arasından yılanbalı-ğı gibi kaydı.

Kumaşı sımsıkı tuttu.

Caiyan ve Lilian haklıydı. Sonsuza kadar oyalanamazdı. İnanc-ı olmalıydı, o inancı ikizlerden ödünç alması gerekse bile.

Taht odası gibi mahkeme salonu da eski çağın bir kalıntısıydı; tuhaf tasarımı Jieting Denizi'nin ötesindeki uzak bir batı ülke-sinden ithal edilmişti. Kraliyet mimarları bu yapıya çift cidarlı diyordu ama Hesina ve babası işin aslını biliyorlardı. Bazen iki dava arasında göz göze gelip gülümserlerdi çünkü cidden, mah-keme binası yumurta biçimliydi. Sivri bir tepesi ve yuvarlak bir tabanı vardı. Bakanlar bastonlarını vurup diyarın kaderini tartışırken her şey bir yumurtanın içinde olup bitiyordu.

Ama bugün mahkeme binası gerçek bir yumurta olsaydı çat-lardı. Salonun üst yarısını çevreleyen tırabzanlara soylular doluş-muştu. Alt yarıdaki sıradan halk griler, bejler ve kahverengiler-den oluşan bir kırkyama işi gibi iç içe girmişti.

İki yarının arasında kavis çizen asma koridor çift kanatlı ka-pıda başlıyor, kısa bir merdivene bağlanıyor ve iki yanında tanık bölmeleri olan kürsüde sona eriyordu. Hesina ve Lilian koridoru beraber geçtiler ve kürsünün üzerinde yer alan kraliyet balkon-u-na çıktılar.

Balkon büyük oranda boştu. Divan üyesi olan Caiyan'ın yeri üst sıralardaydı. Sanjing sandalyelerden çok eyerlerde otururdu. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın dul kraliçe Ouyang Dağları'nda yaşıyordu. Bu balkonun tek değişmezi Hesina'nın babası olmuştu ve onun kucağından izlediği davaları hatırlayan Hesina'nın boğazı tıkanı.

Artık mahkeme onun için kalkıp onun için oturuyordu. Tahkikat Dairesi'nin yöneticisi kürsüye çıktı, standart malakit yeşili ve siyah *hanfuyu* giymiş, kanatlı *wusha** şapkasını takmıştı. Balkona doğru eğilip selam verdi. "Başlayabilir miyiz?"

"Başlayalım," dedi Hesina. Gözleriyle sıraları tarayıp Caiyan'ı buldu. Caiyan iki parmağıyla çenesine dokununca Hesina kendi çenesini biraz daha yukarı kaldırdı. Sonra bakışları Xia Zhong'u buldu, bakan dikkatini yöneticiye vermeden önce Hesina'yı başıyla kısaca selamladı. Tıknaz memur bir parşömen tomarını açtı.

"305'inci mahkemeye hoş geldiniz," diye gürledi sesi. "Bugün söz konusu dava kralın cinayeti ile ilgili. Müşteki, kraliçemiz Yan Hesina. İlk celsede temsilcileri, ön delilleri ve zanlıyı kürsüye alacağız. Her iki tarafı temsil eden âlimleri tanıtmama izin verin. Sanığın temsilcisi: Yingchuan Şehri'nden Hong Boda!"

Büyük kapılar açıldı.

Zanlıyı savunması için atanan âlim, orta yapılı genç bir adam, sakal bırakmaya çalışıp başarısız olmuştu. Kaşları ise sakalını tamamen gölgede bırakmaya yeterdi; ağzını bir koluyla kapatıp esnerken ipekböcekleri gibi tombul kaşları yavaşça yükseldi.

"Sonra, sırada..." Yönetici elindeki tomara bakıp kaşlarını çattı. "Niu Şehrinden A-ke-la."

Daha başlarken işler ters gidiyordu.

Hesina yüzünü buruştururken Lilian, "Ayy," diye fısıldadı. "Adı böyle mi telaffuz ediliyor?"

"Hayır." Yan alfabesinde Akira'nın ismindeki sesleri sembolize eden harfler yoktu. "Adı Akira."

* (Çin.) Tarihi 6. Yüzyıl'a kadar dayanan, evrimi boyunca çoğunlukla devlet görevlilerinin kullandığı, iki yanında oval kanatları olan siyah şapka. -ç.11.

“Çok daha iyi.”

Akira salona girerken Hesina koltuğunda öne eğildi. Düello-
larının üzerinden üç hafta geçmişti. Hesina kürsüye çıkan ada-
mı dikkatle inceledi. Genel olarak bakınca... neredeyse saygın
gözüküyordu. Sanığın temsilcisi gibi Akira da siyah beyaz âlim
hanfusu giymişti, bu giysi keskin hatlarının çoğunu saklayacak
kadar boldu. Saçı serbest bırakılamayacak kadar uzun, topuz ya-
pılamayacak kadar kısa olan tuhaf bir boydaydı ama kısa, kahve-
rengi bir kuyruk hâlinde arkada toplanmıştı. Yüzündeki kesikler
ve bereler de çoğunlukla iyileşmişti. Hesina rahatlayıp iç çekti.

Lilian o kadar etkilenmemiş gibiydi. “Daha fazlasını bekliyor-
dum.”

“Daha fazla ne?”

“Bilmem. Cüsse. Kas?”

“Kasları mahkemede çok işimize yarardı.”

Lilian burnunu çekti. “Neyin işe yarayacağını bilemezsin.”

Şu an işe yarayacak şey, Hesina'nın midesindeki yusufçukla-
rı öldürecek bir tür yenebilir böcek ilacı olurdu. Kendi kendine
bugünün sadece formalite olduğunu hatırlattı. Temsilcilerin, de-
lillerin ve zanlının tanıtılması, sınavın kendisi değil de kâğıtların
dağıtılması gibiydi. Şu anda kendini kaybederse gerçek davayı
kaçırırdı.

Yönetici ön delilleri sundu. Kral zehirlenmişti, örneğin yarısı-
nı bizzat Hesina teslim etmişti. Kralın öldüğü gün saraydan kim-
se ayrılmamıştı. Saraya kimse girmemişti. Hesina'nın gayet iyi
bildiği gibi saraya girip çıkmanın başka yolları da vardı ama gizli
geçitler babasıyla arasındaki bir sırdı. Satın alınabilecek hiçbir
haritada gözükmeylerdi, bu da yabancı bir suikastçı olasılığını
azaltıyordu. Hayır, zanlı bu krallıktan biriydi.

Bu *saraydan* biri.

Yönetici elindeki tomarı gerisingeri toplarken Hesina'nın kar-
nındaki yusufçuklar çoğaldı. “Son olarak, ilk zanlıyı sunmama
müsaade edin.”

Adam bir unvanı dile getirdi. Bir ismi dile getirdi. Bu unvan ve
isim, Hesina'nın kulaklarında yanlış basılmış bir nota gibi çınladı.

Mümkün değildi.

Hiç mantıklı değildi.

Güney Sarayı'ndan hiç ayrılmayan bir odalık, nasıl Hesina'nın babasını öldürmekle suçlanabilirdi ki?

Büyük kapılar savrulup açıldı ve herkes, içgüdüsel bir merakla boynunu uzatıp kraliyet ailesinin en gizemli üyesine döndü. Hesina hareket edemiyordu. Koridorda ilerleyenin İkinci Hanım Fei değil de oğlu Rou olduğunu gördüğünde bile tepki veremedi.

Rou kürsüye çıkarken izleyicilerin arasından fısıltılar yükseldi. Yönetici kaşlarını çattı. "Saygıdeğer İkinci Hanım unvanıyla ya da Fei adıyla mı bilinirsin?"

"Hayır."

Üvey kardeşinin cırlamasıyla Hesina kendine geldi, tüyleri ürperdi. Bu sırada, "Peki, kralı öldürmekle suçlanan sen misin?" sorusuyla devam etti.

Hayır. Hesina'nın kafa karışıklığı mide bulantısına döndü. İkinci Hanım Fei. Kralı öldürmek. Bu kelimeler bir aradayken kulağa yanlış geliyordu, bir cenazede çalınan düğün baladı gibi.

"Hayır," diye tekrar etti Rou.

"Öyleyse neden buradasın?"

Rou deniz kabuğu mavisi *hanfusunun* içinde titredi ve tiz sesini duyurmakta zorlanırken Hesina yüzünü buruşturdu. "Bir yanlışlık var. Annem, babamı öldürmüş olamaz."

Hem üst hem de alt galerilerden alaylı sesler yükseldi. Yönetici kolunu yavaşça uzatınca gürültü yatıştı. "Yanlışlık olup olmadığına karar vermek mahkemeye düşer."

"Ha-hayır."

"Hayır mı?"

"Be-ben anneme kefil olabilirim."

Ciddiye almayan bir tavırla, "Tabii," dedi yönetici. "İyi bir evlada da bu yakışır."

"Lütfen." Rou titrek bir halka çizerek döndü. Koltuk sıralarına, tırmanması gereken bir kuyunun duvarlarıymış gibi baktı. "Annem o gün Güney Sarayı'ndan hiç ayrılmadı. O—"

"İtham etmek hüküm vermek değildir, Fei oğlu Prens Yan."

Hesina'nın gözleri Xia Zhong'a döndü. Diğer bakanların yanında oturuyordu, mücevherlerin arasında donuk bir taş. Ama sözlerine devam ederken sesi nazikti. "Annenizin, onu savuncak bir temsilcisi var. Bırakın adalet işlesin."

Rou ikna olmamış gibiydi.

"Yeter," dedi yönetici. "Temsilciler, dava başlamadan önce yirmi dört saatiniz var. İddialarınızı ve savunmalarınızı hazırlamak üzere temsil ettiğiniz taraflarla buluşabilirsiniz. Oturuma ara verilmiştir."

Ama kimse ayağa kalkmadı çünkü Hesina kalkmamıştı. Dikilmek de bir çeşit önderlikti. Artık ne olup bittiğini bile anlamazken Hesina nasıl önderlik yapacaktı?

Lilian bıyık altından, "Kalk hadi," diye homurdanırken Hesina'nın dirseğinden tutarak kalkmasına yardım etti. Diğer insanlar da kalkarken duyulan sürtünme sesleri toplu bir iç çekiş gibiydi ve Hesina'nın boğazındaki tıkanıklık açıldı. İlk kez gerçekten nefes alıyormuş gibi hissederek havayı içine çekti ve Lilian'ın koluna tutundu.

"Babamın ofisinde buluşalım. Hizmetkârıma söyle, Akira'yı da oraya getirsin. Git hadi."

Lilian dudak büktü. "Yürüyeblecek misin?"

"İdare ederim." Öyle ya da böyle, bu kâbus gibi mahkeme salonundan çıkacaktı.

Lilian gittikten sonra Hesina adımlarını yavaş yavaş attı, Ebedi Ahenk Salonu'ndan geçerek binadan çıkan son kişilerden biri oldu. Talih bu ya, karşılaşmaktan en çok korktuğu insan arkasından seslenmeden önce çok uzaklaşmamıştı.

"Abla!"

Hesina önce duymamış gibi yaptı ama Rou tekrar seslenince ikinci kez duymazdan gelmek içine sinmedi. Dayanıklı *huang-huali* ile yapılp üzerine sedeften turnalar, anka kuşları ve balıkçılar işlenmiş son sütun çiftinin arasında durdu ve Rou'nun ona yetişmesini bekledi.

* (Çin.) Çine özgü, mobilyacılıkta kullanılan, gül ağacı ailesinden bir ağaç. -ç.n.

Ama Rou yanına geldiği anda beklediğine pişman oldu çünkü çocuk hemen yere kapanıp *koutou* yaptı.

“Annem masum,” diye zırladı. “On Birler üzerine yemin ederim.”

Daha beter bir zaman seçemezdi. Arkalarında hâlâ divan mensupları vardı, merakla ikisini izliyorlardı. Hesina, Rou’yu çekip çıkartıp çabucak ayağa kaldırdı.

Başkaları duymasın diye tıslayarak konuştu. “Kes şunu. Durum zaten yeterince kötü. Seni böyle yerlerde sürünürken görürlerse annenin adını asla aklayamazsın.”

“Ö-özür dilerim.” Rou’nun gözbebekleri korkuyla ve ümitle büyümüştü. Hesina bu gözlerde kendi yansımasını gördü. “Yani... Bana inanıyor musun?”

Hesina üvey kardeşine, kepçe kulakları ve inci gibi parlayan alnına dökülen seyrek siyah saçlarına dikkatle baktı. Rou’yu genellikle senede dört beş kez -elinden gelirse daha da az- görüyordu ve çocuk her seferinde aynıydı. İçten. Ağırbaşlı. Kibar.

Ona karşı öfkeli olmayı çok zorlaştırıyordu.

Bu sefer yüksek sesle, “Mahkeme ne sonuca varırsa ona inanacağım,” diyerek işitme mesafesindeki herkese duyurdu. Sonra topuğunun üzerinde döndü ve arkasındaki ayak sesleri onu takip edince homurdanıp hızlandı.

“Benden de mi kaçmaya çalışıyorsun?”

“Ah.” Siyah ve altın rengi vikont *hanfusunun* içinde âdeta kral gibi gözüken Caiyan yanına geldi. “Sen miydin?”

Genç delikanlı Hesina’nın yanında yürümeye başladı. “İyi misin, hanımım?”

Hesina sertçe, evet der gibi başını salladı.

Labirent gibi binaların arasında ilerlerken Caiyan, “İkinci hanımla bir geçmişiniz olduğunu anlıyorum,” dedi, “ama bunun seni etkilemesine izin verme.”

Söylemesi kolaydı. Belki Hesina ikinci hanım hakkındaki bilgileri arayarak arşivleri altüst etmemiş olsaydı ya da babasının kalbini bölen kadını görmek için Güney Sarayı’ndaki çalılıklarda

saklanmış *olmasaydı* bu çocukluk anıları zihnine damla damla üşüşmezdi.

Kralın ofisinde Akira bahçelere bakan, en uzaktaki pencere-nin pervazına oturmuştu. Lilian en sevdiği kanepeye uzanmıştı, ellerinin arasında yeşil bir saç kurdelesı vardı. “İkinci Hanım Fei, ha? Ee, bu konuda ne düşünüyorsunuz?”

Caiyan volta atıyordu. “Zanlı sarayın içinden biri olmak zorundaydı.”

“Ama cidden, İkinci Hanım mı? Bu, kralı *senin* öldürmüş ola-bileceğini söylemek gibi bir şey. Nasıl yapabilirdi ki?”

“Belli ki zehirleyerek.”

“Onu demiyorum, taş kafa.”

“Ne dediğini biliyorum.” Caiyan odanın sonuna varınca ge-risingeri döndü. “Ve benim de şüphelerim var. Ama ona da her-hangi bir zanlı gibi yaklaşmalıyız.”

Herhangi bir zanlı gibi yaklaşmalıyız.

Hesina odanın alt kısmındaki kitap dolu duvarın yanında di-kiliyordu. Buradaki bazı ciltleri belli bir sırayla çıkarırsa raflar ortadan ikiye ayrılırdı. *Meyve bahçelerine açılan bir gizli geçit*, de-mişti babası göz kırparak. Bu, masasındaki asla tükenmeyen taze cennet hurması stokunu açıklıyordu. Babası hakkında görünüşte gizemli olan pek çok şeyin basit açıklamaları vardı. Ama kral, dul kraliçeye ettiği evlilik yeminini İkinci Hanım Fei için neden bozmuştu? Hesina bunu asla öğrenemeyecekti.

Ama ikinci hanım hakkında yaptığı araştırmalar sayesinde başka şeyleri biliyordu. Caiyan’ın sözleri ve İkinci Hanım Fei’ye asla sıradan bir zanlı gibi yaklaşamayacağını fark etmesiyle, Hesina’nın düşüncelerinin arasından bir şey sıyrılıp su yüzüne çıktı.

Hesina dengesini korumak için bir rafın kenarına tutunurken Lilian, “Ne oldu, Na-Na?” diye telaşla seslendi.

“İkinci Hanım Fei’nin büyükbabası, bir önceki Kendi’a veliaht prensinin danışmanıydı.”

“Ne demek istiyorsun?”

Sanjing'in haklı olduğunu söylüyordu. Başından beri haklıydı ve şimdi, ağzı konuşamayacak kadar kuruyan Hesina, kardeşi burada bulunup bu duruma şahit olmadığı için çok memnundu.

“Hanımım, ikinci hanımın günah keçisi olduğunu söylemeye çalışıyor.” Her zamanki gibi, Hesina kendi kendine yardım edemezken Caiyan yardımına koşmuştu. Lilian'dan Hesina'ya döndü. “Kralı öldürdüğüne inanmıyorsun.”

Hesina babasının onu taşıdığı gibi Rou'yu da omuzlarında taşıdığını görmüştü. Bazen Güney Sarayı'nda bulunan mor salkımdan bir dalın *hanfus*unun yakasına takıldığını fark ederdi. İstese de istemese de, babasının İkinci Hanım Fei'ye duyduğu sevgiye şahit olmuştu. Hiçbir mahkemenin ya da temsilcinin ortaya çıkaramayacağı bir gerçektir bu.

“Lilian haklı,” dedi sonunda. “İkinci Hanım Fei'nin babamı öldürmek için hiçbir nedeni yoktu.”

Caiyan içeride bir tur daha attı. “Aksi kanıtlanana kadar birçok nedeni olduğunu varsay.”

“Bu konuda Na-Na'ya katılıyorum,” dedi Lilian. “Ama halk savaştan nefret eder. Sırf krallarının katilinin Kendi'a'yla uzaktan bağlantısı var diye seferber olmazlar. İkinci Hanım Fei'ye komplo kuran her kimse o da bunun farkında olmalı.”

Ya da, diye düşündü Hesina kara kara, kadına komplo kuran kişi insanların müneccimlere duyduğu nefretin savaşa göre daha büyük olduğunun farkındaydı ve taç giyme töreninde olanları kendi çıkarına kullanıyordu.

“Neyse, İkinci Hanım'ı aklamak kolay olacak.” Elindeki kedi beşiğini bir kenara atıp doğruldu. “O sırada başka bir yerde olduğunu kanıtlarız.”

“Hayır.” Akira pencere pervazından kayarak indi ve sessiz adımlarla odanın alt kısmına yürüdü. O geçerken Hesina bir adım geriledi. Bir tane çalıntı nesne yeterliydi.

Lilian kaşını kaldırdı. “Hayır mı?”

Kralın masasına doğru yürüyen Akira, “Belli ki bu Fei Ha-

nım gözlerden uzak yaşıyor. Tek yoldaşları oğlu, şahsi hizmetçileri ve muhafızlarıysa,” dedi sakince, “tanık ifadelerinin tarafsız olduğuna kim inanır?”

Adam masanın etrafında dolanıp bir parmağıyla oymalı çerçevesine dokunurken Hesina, “Akira haklı,” dedi. Akira’nın hareketi rasgele gibi gözükse de söz konusu o olunca Hesina neyin düşünmeden, neyin kasten yapıldığını anlayamıyordu. “Yönetici Rou’nun tanıklığını reddetti, sen de gördün.”

Lilian homurdandı. “Öyleyse ne yapacağız?”

Hesina, Akira’nın cevabını bekledi. Eski mahkûm sadece burada bulunarak güvenilirliğini kanıtlamıştı. Ama güvenilirlik yeterli değildi. Caiyan ve Lilian yanında olsa da, Hesina kendi çağırdığı yılanın karanlık ağzına bakıyormuş gibi hissetti; gerçekler zehrin ve sivri dişlerin ardına gizlenmişti.

Akira’nın parmağı masanın köşesinde durdu. “Bekleyeceğiz.”

Lilian kollarını kavuşturdu. “Bu kadar mı?”

“Bekleyeceğiz.” Parmağını kaldırdı. “Deliller uydurma mı ya da diğer temsilci savunmayla pek uğraşmayacak mı diye baka-
cağız. Eğer ikinci hanım gerçekten günah keçisiyse bu ikisinden biri olmak zorunda.”

“Ya ikisi de olursa?” diye sordu Caiyan.

Akira, zindandaki o günden beri ilk kez Hesina’ya baktı, yüz ifadesi iğne deliğinden geçirilen ip gibi içine işliyordu. “Eğer öyle yapmamı istersen zanlıyı savunurum.”

Hesina tutunduğu rafı yavaşça bıraktı. Omuzlarını dikti. “Evet, istiyorum.”

Caiyan çatık kaşlarıyla yanından geçti. “Müşteki temsilcisinin zanlıyı savunması görülmüş şey değil.”

Hesina’nın içi burkuldu.

Lilian göz devirdi. “Ama yasalara aykırı değil, değil mi?”

Caiyan, “Daha önce hiç yapılmadı,” diye itiraz etti.

“Diğer bir değişle, yasalara aykırı değil,” dedi Lilian. “On Birler aşkına, küçük detaylara takılmayı bırak.”

SEKİZ

HEM MÜŞTEKİ HEM DE SANIK İÇİN, ÜMİT VADEDEN
ÂLİMLER ARASINDAN BİRER TEMSİLCİ ATANIR.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, DAVALAR ÜZERİNE

USUL VE ESASLAR BAKANİ, BU TEMSİLCİLERİN RASGE-
LE SEÇİLMESİNİ SAĞLAMALIDIR.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, DAVALAR ÜZERİNE

Akira delillerde boşluk olmasına oynuyordu. Hesina'nın bahsi ise Gümüş Zambak'ın Görüşünün doğru olduğu üzerineydi. Ortada pek çok kumar vardı ve Hesina bu durumdan hoşlandığını pek zannetmiyordu.

Ama ne yapabilirdi? Ertesi gün benzi atmış, gözaltları morarmış Rou'yu hâlâ annesinin yerinde dikilirken bulduğu mahkeme salonuna gitmekten başka hiçbir şey. Belli ki geceyi uykusuz geçiren yalnızca kendisi değildi.

Yönetici, Tahkikat Dairesi'nin İkinci Hanım Fei'ye karşı topladığı delillerin ve tanıkların listesini sundu. Hesina'nın çenesi kasıldı ve ikinci hanımın temsilcisi savunmasını yapmak üzere çağrılırken dişlerini gıcırdattığını fark etti.

Âlim, cüppesinin kollarını sallayıp boğazını temizleyerek oyalandıktan sonra yalnızca, "Savunmanın sunacağı bir şey yok. Deliller kuvvetli," dedi.

Caiyan attığı adımın ortasında durdu ve Akira'ya döndü.
"Delillerde boşluk olmasına oynuyorsun."

Lilian, "Detaylar, dedim!" diye bağırdı ama Akira'nın dudaklarının köşesi alayla kıvrılmıştı ve Hesina, adam Caiyan'a cevap verirken gözlerinde beliren soyguncu sinsiliğini gördü.

"Daha fena bahisler de oynadım."

Hesina'nın elini tutan Lilian, "Yok daha neler," diye söylendi.

Başı dönen Hesina gözlerini kapattı. Sanjing böyle bir şey olacağını biliyordu ama onu dinlememişti. En büyük kardeş olarak en bilgeleri olması gerekirken bu kadar *saf* olduğu için kendisini azarlayan kardeşinin sesini duyabiliyordu âdeta.

Yönetici, "Öyleyse İkinci Hanım Fei, kralı öldürme suçunu kabul ediyor mu?" diye sordu.

Aynı anda iki ses duyuldu.

Rou, sesinde Hesina'nın kalbine saplanan bir ıstırapla, "Hayır!" diye haykırdı.

Temsilci, "Evet," dedi.

"Bunun davayı kaybettiğiniz anlamına geldiğini anlıyor musunuz?"

"Evet." Temsilcinin sesi bir opera şarkıcısı gibi yankılandı. "Kralın katli tüm krallığı ilgilendirir. Kendi çıkarlarımı düşünmeyi aklımdan bile geçiremem."

Sanki onurlu davranmış da hakikat uğruna, devlet hizmeti sınavlarının ilk aşamasını atlamasını sağlayacak bileti feda etmiş gibi herkes alkışladı.

Lilian, "Kusacağım şimdi," dedi.

Hesina da çok farklı durumda değildi. Kahvaltısının -turp turşusu- tadı ağzına gelince yutkundu, sonra da Akira'nın kürsüye çıkışını izlemek için gözlerini açtı.

Akira arkasından yürürken ona doğru dönen yönetici, "Kapanış konuşması mı?" diye sordu.

"Evet." Akira, bir kedinin kuyruğu gibi yöneticiyle birlikte döndü, adamın sırtına pat pat vurduğunda etraftan şaşkın sesler yükseldi. Adam ağzı açık donakalınca Akira'ya elindeki tanık listesini işaret etme fırsatı tanımış oldu. "Listedeki şu hizmetçiyi görebilir miyim?"

Yöneticinin çenesi çat diye kapandı. Aniden geri çekilip cüppesini düzeltirken, "Saygısızlık!" diye bağırdı.

"Bunu 'evet' sayıyorum."

Yönetici homurdanıp kapılara doğru el salladı. Muhafızlar

kapıyı açınca krem rengi *ruqun* giymiş, ortanca mavisi manşetleri nedime olduğunu gösteren bir hizmetçi içeri girdi. Kadın koridor boyunca süzüldü ve başını dik tutarak tanık bölmesine girdi.

“İfadeni müştekinin temsilcisi için tekrar et,” diye talimat verdi yönetici.

“Dört gün önce hanımımın makyaj masasını temizlerken pudrasını gördüm,” diye başladı hizmetçi. “Kutunun kapağı düzgün yerleştirilmemişti. Tam kapatacaktım ki pudranın renginin tuhaf olduğunu fark ettim.”

Tanık bölmesine bir dirseğiyle yaslanan Akira, “Rengin tuhaf olduğunu nasıl anladın?” diye sordu.

Nedime, adamı pirinç lapasında bulduğu bir böcekmiş gibi süzdü. “Çünkü o pudrayı her gün kullanıyor.”

Akira, Rou’yu işaret etti. “Peki, oğlu bu pudranın rengini doğrulayabilir mi?”

“Erkekler böyle şeylerden anlamaz,” diye burnunu çekti kadın. “Başta, basitçe hanımımın pudra değiştirdiğini düşündüm. Gerçi o da mantıklı değildi. Bu yeni pudra cilt tonuna uymuyordu. Sonra Tahkikat Dairesi’nin her tür şüpheli şeyi aradığını duydum. Renk değişikliğini hatırlayınca pudra kutusunu onlara götürdüm.”

“Ne kadar da düşünceli bir hareket.”

“Yorum yapmayın,” diye çıkıştı yönetici. “Yalnızca sorular.”

“Anlaşıldı. Dur. Ee... Affedersiniz?” Akira nedimeye döndü. “Devam edin lütfen, rica ediyorum.”

Lilian gülüşünü bastırdı.

“Daire, pudrayı Kraliyet Şifacısı’na inceletti,” dedi kadın resmî bir tavırla. “Şifacı Hanım zehir olduğunu söyledi.”

Mahkeme yükselen seslerle bölündü ve Hesina’nın boğazına âdeta cam kırıkları battı. Kraliyet Şifacısı’yla her zaman anlaşmasa da kadının sadakatine güveniyordu. Şifacı pudranın zehirli olduğu sonucuna varmışsa, öyleydi. Altın pus ya da değil, *tuzak* ya da değil, zehir zehirdi. Delillerdeki boşluğu bulmuşlardı işte ve doğruca içine düşmüşlerdi.

Akira, "Pudra kutusunu kendim de inceleyebilir miyim?" diye sordu.

Nedime konuşmadan önce yönetici başını kraliyet balkonuna çevirdi. "Kraliçem," dedi. "Temsilcinizin kuralları anlamadığınızı zannediyorum."

Sonra Akira'ya döndü. "Oğlum, senin işin kraliçeyi ve yalnızca kraliçeyi temsil etmek. Katil hüküm giydi, davayı kazandınız. Yeni yılda ön eleme sınavları açıldığında muaf olacak—"

"Yönetici Lang." Hesina'nın sesi tüm bakışların sıcaklığını üzerine çekti. Güneş altında kalan bir filiz gibi büzülmemeye çalıştı. "Temsilcimin listelenen tüm delilleri incelemeye hakkı var."

Mahkemede bir fısıltı dolaştı.

Daha önce hiç yapılmadı, demişti Caiyan.

Ama daha önce bir kralın cinayeti de soruşturulmamıştı.

Ya da bir mahkûm, temsilci olarak kullanılmamıştı.

Hesina ayağa kalkınca mahkeme salonundaki herkes de onunla beraber dikilmek için telaşla hareketlendi. Sadece görgü kurallarına uyuyor olsalar bile Hesina bu insanlar askerleriymiş gibi yaptı.

"Kutu," diye buyurdu yöneticiye.

Yönetici elini savurdu. "Kutu!"

Hizmetkâr oğlanlardan biri, üzerinde küçük bir seramik kutu olan varaklı tepsiyi Akira'ya getirdi.

Akira kutunun kapağını açarken nedimeye, "İkinci hanımın buna benzer başka kutusu var mı?" diye sordu.

"Hayır. Tek pudra kutusu bu."

Akira pudrayı kokladı, sonra bir parmağını üzerinde gezdirdi. "Bunun zehir olduğunu kim söyledi?"

Diğer tanık bölmesindeki Kraliyet Şifacısı, "Ben," diye mırıldandı.

"Özelliklerini açıklar mısınız?"

"Pudra, kurutulmuş *jinsuo* kökünden yapılmış." Şifaci'nin sesi, şifahanesinde olmayı ve çözeltileriyle uğraşmayı tercih ediyormuş gibiydi. "Bu bitki sadece kuru ve sıcak iklimde yetişir."

Krallığımız bağlamında, Yan-Kendi'a sınırının belli kısımları boyunca bulunabilir. Su bazlı bir maddeyle beraber alınırsa hızlı ve acısız bir ölüm kesindir.”

“Peki, kuru hâliyle?”

“Zehirli değildir ama uzun süreli temas durumunda cildi yakacağı kesindir. Yani o parmağınızı silmenizi öneririm.”

Şifacı'nın dediğini yap, diye içinden geçiren Hesina, Akira bunu yapmayınca sinirlendi.

Akira, “Yani aşındırıcı bir madde,” dedi.

“Fazlasıyla. Camın bile rengini bozabilir.”

Lilian, On Birler ve anneleri hakkında bir şeyler homurdandı. Hesina'nın ciğerlerinde aynı şeyi yapacak kadar hava yoktu.

Ama Akira etkilenmemiş gibiydi. Rou'ya döndü ve, “Sana bir görev vereceğim,” dedi.

Rou biraz hastalıklı görünüyordu. “Ben mi?”

“Evet, sen.” Akira'nın sesinde aniden beliren hiddetle mahkeme aniden gerildi. “Bana ikinci hanımın en son çöpünü alıp getir.”

Sessizlik.

Mahkeme kahkahaya boğuldu.

Yönetici, “Yeter artık!” diye kükrese de Rou çoktan kapılara doğru seğirtmişti. Kıkırdayan muhafızlar zorluk çıkarmadı ve çocuk mavi bir flaş gibi dışarı fırladı.

Lilian, “Akira'nın hedefi ne?” diye fısıldadı.

Gerçeği bulmama yardım etmek. Ama şu anda? “Hiçbir fikrim yok.”

Mahkeme salonundan Güney Sarayı'na yürüyerek gidip gelmek yirmi dakika sürüyordu. On dakikadan daha kısa zamanda kapılardan içeri daldığına göre Rou yol boyunca koşmuş olmalıydı. Kıpırmızı yüzüyle, soluk soluğa kürsüye tırmandı ve Akira'nın emriyle kenevir bezi torbayı yere boşalttı.

Yönetici, mermere yayılan çöplere burnunu kırıştırarak baktı. “Bu mahkemeyi domuz ahırını mı sanıyorsun sen?”

Akira adamı umursamadan buruşuk ıvır zıvırın yanına diz çöktü. Beyaz bir şeyi eline aldı. “Bu dünün çöpü mü?”

Krallığımız bağlamında, Yan-Kendi'a sınırının belli kısımları boyunca bulunabilir. Su bazlı bir maddeyle beraber alınırsa hızlı ve acısız bir ölüm kesindir.”

“Peki, kuru hâliyle?”

“Zehirli değildir ama uzun süreli temas durumunda cildi yakacağı kesindir. Yani o parmağınızı silmenizi öneririm.”

Şifacı'nın dediğini yap, diye içinden geçiren Hesina, Akira bunu yapmayınca sinirlendi.

Akira, “Yani aşındırıcı bir madde,” dedi.

“Fazlasıyla. Camın bile rengini bozabilir.”

Lilian, On Birler ve anneleri hakkında bir şeyler homurdandı. Hesina'nın ciğerlerinde aynı şeyi yapacak kadar hava yoktu.

Ama Akira etkilenmemiş gibiydi. Rou'ya döndü ve, “Sana bir görev vereceğim,” dedi.

Rou biraz hastalıklı görünüyordu. “Ben mi?”

“Evet, sen.” Akira'nın sesinde aniden beliren hiddetle mahkeme aniden gerildi. “Bana ikinci hanımın en son çöpünü alıp getir.”

Sessizlik.

Mahkeme kahkahaya boğuldu.

Yönetici, “Yeter artık!” diye kükrese de Rou çoktan kapılara doğru seğırtmişti. Kıkırdayan muhafızlar zorluk çıkarmadı ve çocuk mavi bir flaş gibi dışarı fırladı.

Lilian, “Akira'nın hedefi ne?” diye fısıldadı.

Gerçeği bulmama yardım etmek. Ama şu anda? “Hiçbir fikrim yok.”

Mahkeme salonundan Güney Sarayı'na yürüyerek gidip gelmek yirmi dakika sürüyordu. On dakikadan daha kısa zamanda kapılardan içeri daldığına göre Rou yol boyunca koşmuş olmalıydı. Kıpırtımızı yüzüyle, soluk soluğa kürsüye tırmandı ve Akira'nın emriyle kenevir bezi torbayı yere boşalttı.

Yönetici, mermere yayılan çöplere burnunu kırıştırarak baktı.

“Bu mahkemeyi domuz ahırını mı sanıyorsun sen?”

Akira adamı umursamadan buruşuk ıvır zıvırın yanına diz çöktü. Beyaz bir şeyi eline aldı. “Bu dünün çöpü mü?”

“Ve önceki günün,” dedi Rou gözünü bile kırpmadan.

Hesina oturduğu yerde doğruldu. Üvey kardeşinin bu yeni özgüveni nereden çıkmıştı?

Akira, “Prensinle aynı fikirde misin?” diye sordu nedimeye.

Kadın yerdeki yığına baktı. “Evet, sanırım.”

Akira ayağa kalktı. “Madem öyle,” derken beyaz, kare bir ipek parçasını gösterdi, “bu yüz mendili neden burada?”

Kumaşı herkesin görmesi için kaldırdığında Hesina da herkesle beraber gözlerini kısıp baktı.

Beyaz kumaş şeftali pembesi pudrayla lekelenmişti.

“Bu, pudranın değişmeden önceki rengi mi?” diye sordu Akira.

“Hatırlamıyorum.”

“Sadece erkeklerin böyle şeylerden anlamadığını söylememiş miydin?”

“Değiştirilmiş pudra olabilir. Kumaşın üzerinde daha koyu renk gözüktüyor olabilir.”

“Hayır.” Akira’nın bakışı bilenmiş çelik gibi kıvılcım saçtı. “Zehirle cinayet işleyen hiç kimse aşındırıcı pudrayı kendi yüzüne sürece kadar aptal olamaz.”

“Belki başka bir kutu kullanmıştır.”

“Ama hanımının bir tane kutusu olduğunu söylemiştin. Cevabından şüphe mi ediyorsun?”

Divan mensupları ve bakanlar kendi aralarında fısıldaştılar. Hesina vikontların arasından Caiyan’ın bakışlarını yakaladı. Caiyan’ın yüzüne, önceki tüm itirazlarına rağmen, Hesina’nın çok iyi bildiği bir ifade yerleşmişti. Caiyan kazanabileceklerini düşünüyordu. Caiyan asla yanılmazdı.

Hesina’nın göğsünde ümit yeşerdi. Kırılgan, hassas bir ümit. Dikkatini aşağıdaki kürsüye yönlendirip yöneticinin kararlı adımlarla Akira’ya doğru yürüdüğünü görünce neredeyse parçalanan bir ümit.

Ama Akira pudra kutusunu tepetaklak çevirdi ve yönetici şeftali rengi toz bulutundan kaçarak geri çekildi. “Yeter! Yeter dedim!”

Akira seramik kutunun içine baktı, sonra da mahkemedeki herkesin görmesi için uzattı. “İç kısımdaki porselene dikkatle bakın. Ne görüyorsunuz?”

Divan mensuplarından biri, “Beyazlıktan başka hiçbir şey!” diye dalga geçti.

“Emin misiniz?”

“Beni aptal mı sanıyorsun?”

Akira'nın dudakları seğirdi. “Kesinlikle hayır. Aslında, zihni mi okuduğunuz için çok zeki olduğunuzu düşünüyorum. Camın bile rengini bozabilecek bir zehrin porselen kabını bembeyaz bırakmasını *ilginç* buluyorum.”

Mahkemeye sessizlik çöktü.

Hesina'nın başı dönüyordu. Şifacı yalan mı söylemişti? Zehir aslında zehir değil miydi?

“Zehir elbette gerçek,” dedi Akira, boş kutuyu hizmetçi oğlana verirken. “Ama bu pudra kutusunun bir kopya olduğunu düşünüyorum. İkinci hanım, eski pudrasını her şeyden habersizce kullanmaya devam ediyordur muhtemelen. Ayrıca bu zehrin, kutuda en fazla bir haftadır bulunduğunu düşünüyorum. Eğer bir örnek oluşturmama yetecek zamanı vererseniz bir aylık aşındırmanın neye benzediğini gösterebilirim. Her koşulda...”

Akira'nın bakışları suya atılmış bir taş gibi Hesina'nın kalbini dalgalandırdı, ikisi de aynı soruyu soruyorlardı.

Gerçeği söylemeli miyim?

Hesina başıyla onayladı.

Akira tekrar salona döndü. “...bu pudranın sahte bir delil olduğunda anlaşılabiriz sanıyorum.”

Utanç kontrolsüz bir yangın gibiydi. Mahkemeden ayrılırken Hesina'nın göğsünü kavuruyordu. Alevleri boğazını yakıyor ve odalarına doğru giderken Hesina'yı yiyip bitiriyordu. Ama tıpkı kontrolsüz bir yangın gibi, sürdürülemezdi. Yiyebileceği bir şey kalmayınca çatırdayıp patladı ve *büyüdü*.

Utanç, suçluluk duygusuna dönüştü.

Hesina bundan kaçanmıyordu. Bu mahkeme komedisine Hesina sebep olmuştu.

Ama Hesina tek başına suçlu değildi.

Kılıcını aldı ve geldiği gibi hızla odadan çıktı. Adım attıkça ivme kazandı, suçluluk duygusu utancın etrafında kartopu gibi büyüdü ve öfkesi ikisini de eritti. Bu sefer hiç kimse ya da hiçbir şey onu durduramazdı. Ne efsunlar, ne tilsimler ne de Daire kapısındaki zincirler.

Muhafızlar onu durdurmaya çalıştı ama Hesina kılıcını çekip kendi etrafında döndü, muhafızlara da kılıçlarını çekmeleri için meydan okudu. Öyle bir şey yapmadılar ve Hesina kapıya atılıp darbe indirdi. Bir darbe daha ve zincirler yere düştü. Muhafızların ellerinden sıyrıldı ve taşın iki yarısına omuz atarak ilerledi.

Bütün Daire'yi tavşanlar gibi sinmiş, uzun tahkikat masalarının arkasına saklanmış hâlde buldu.

Hesina'dan korkuyorlardı.

Bunu fark etmek, daha da katılaştırmadan önce Hesina'yı bir nabız atımı süresince afallattı. İyi. Ondan *korkmalılardı* çünkü kendisi de ne yapabileceğini bilmiyordu. Bakışları Daire mensuplarıyla masalar ve masaların üzerindekiiler arasında gidip geldi. Gözleri büyüdü.

Yavaşça masalardan birine doğru ilerledi.

Masa soybilim kitaplarıyla tepeleme doluydu.

Hakikat buydu.

Başka bir masaya yürüdü, bu masa kraliyetler arası soya sahip divan mensuplarının aile ağaçlarıyla kaplıydı.

Bu adaletti.

Üçüncü bir masaya yürüdü, burada ister saray hizmetçisi olsun ister bakan, Kendi'a bağlantısı bulunan insanların isimlerinin sıralandığı tek bir kâğıt vardı.

Bu babasının hakikati ve adaletiydi.

Parmak uçlarını o son kâğıt parçasının üzerine koydu. Parmaklarını bastırırken kâğıt tümsekleşip elinin altında küçük bir dağa dönüştü.

Dağı ezdi.

“On Birler adına!” Arkasındaki açık kapıdan bir böğürtü yükseldi. “Ne—”

Hesina arkasına dönerken yönetici olduğu yerde kalakaldı.

Hesina’nın yumruklarını ateş bastı. Yöneticiye doğru atıldı ve adam geriye doğru düştü.

“*Dianxia*. Lütfen. Açıklamama izin—”

Vızıldayan bir sinekti sanki, Hesina’nın anlamadığı bir dil konuşuyordu. Hesina’nın gözleri kısıldı. Adamı susturmak istiyordu. Adamın yüzüne, bahanelerle şapırdayan dudaklarına bir saniye daha baksaydı yapabilirdi. Ama bunun yerine bakışları adamın arkasındaki masada duran *Öğretile*’e kaydı.

Kitabın kenarları yeşil lekeliydi.

Sanjing’in el koyduğu mektuplar gibi yeşil.

Öldürdüğü avına atlayan bir kurt gibi kitabın üzerine atladı, kitabı alıp parçalarcasına açtı.

İşte. Tam ortada. Koparılmış bir çift yaprak vardı, On Birler’in felsefesi dışında bir şey için kullanılmış sayfalar – mesela mektup yazmak için.

“Bu kimin?” Hesina Daire’ye döndü. Kimse cevap vermedi. “*Kimin?*”

“Bakan Xia’nın.” Genç bir Daire çalışanı titrek bir sesle cevap verdi ve yöneticiden ters bir bakış kazandı. “Soruşturmamızın *Öğretile*’e uyduğundan emin olmamız için bize ödünç verdi.”

Xia Zhong.

Bir şeyin kırılabilme sınırı vardır. Hesina’nın güveni bugün zaten kırılmıştı, daha fazla kırılamazdı. Sakin ve neredeyse korkutucu bir açıklıkla, Xia Zhong’un *Öğretile* kopyasının neden burada olduğunu bir anda anladı. On Birler’in felsefesiyle hiç ilgisi yoktu.

Kitabı aldı ve Daire’yi terk etti. Odalarına kadar koşar adım yürürken göğsü yanıyordu. Hızla ofisine girip yazı masasına atılırken kâğıtlar her yana saçıldı, önergeler çığ gibi döküldü.

Yüzlerce belge arasından Xia Zhong tarafından yazılmış bir

tanmesini buldu. Hesina yazı sanatı eğitimi almamıştı. Kendi elyazısı acınacak hâldeydi. Ama Xia Zhong'un elyazısının ağırlığını ve üslubunu mektubu yazan kişinininkiyle karşılaştıracak kadar anlıyordu. Mektupları aldı ve Öğretiller'in içine yerleştirdi. Yırtık kenarlar birbirine tamamen uyuyordu. Mektupların ve kitabın yeşil tonu da birdi.

Mektupların yazarı Xia Zhong'du. Xia Zhong, Kendi'a'ya bilgi sızdırıyor ve Yan'ın sınır köylerine düzenlenen baskınlara yardım ediyordu. Hesina'nın şoku, etkisi geçmiş bir ilaç gibi azaldı; gözlerinin arkasına şaşkınlık ve acı batıyordu. Neden? *Neden?*

Bir keşişin bile istediği bir şey olmalıydı.

Kendi'a' bağlantısı olan memurlarla ilgili rapor yığınınına döndü hızla. Raporları daha önce dikkatli incelememişti çünkü görünüşe bakılırsa herkesin o kum ve ateş ülkesiyle bir bağlantısı vardı, bir dönüm arazi ya da üçüncü göbek kuzeni bile olsa. Hesina bu sefer, Xia Zhong'un adını yazan minik karakterleri arıyordu. İlk raporda yoktu, ikincisinde de. Üçüncüye geçti ve Kendi'a tuz endüstrisiyle bağlantılı bakanların bir listesini buldu.

Xia Zhong burada da yoktu.

Ama Yan tuz ticaretiyle ilgili bir rolü *olduğu* listelenmişti. Sayıları görünce Hesina keskin bir nefes aldı. Xia bir yıl önce iki yerel tuz madeni satın almıştı ve dört tanesine de yatırım yapmıştı. Büyük bir sayıydı bu. İlişkileri bozulmadan önce Yan'ın tuzunun büyük bir kısmını Kendi'a'dan ithal ettiğini de düşününce, *tehlikeli* bir sayıydı.

Xia Zhong ve tuz. Xia Zhong ve yatırımlar. Eski püskü cübbe-leri ve delik çatısıyla Xia Zhong ve *kâr*.

Bütün bunları... para için mi yapıyordu?

Hesina yere yığıldı, etrafına kâğıtlar saçılmıştı ve elinde soğuk, nemli bir şey vardı. Avucunu açtı ve Tahkikat Dairesi'nin, artık küçük bir taş boyutuna gelmiş isimler listesine bakıp gözlerini kırptırdı. Kâğıdı o kadar sıkı tutuyordu ki artık kâğıt onun bir parçası olmuştu. Bu dava *her zaman* onun bir parçası olmuştu. Bu davayı hayata geçiren kendisiydi.

Kimsenin davayı alıkoymasına izin vermeyecekti.

Kendini toparladığında aradan ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Tek bildiği, güneşin alçaldığı ve yığının arasından tek bir mektubu giysisinin yenine saklayıp iç bahçelere doğru giderken havanın da zihni kadar karanlık olduğuydu.

DOKUZ

KADERİ SERVET BELİRLEMELİDİR.
ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, TOPLUMSAL HİYERARŞİ ÜZERİNE

TÜM KRALLIKLARIN SOYLULARI VARDIR AMA HER
KRALLIKTA KRAL OLARAK HÜKÜM SÜRMEZLER.
ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, TOPLUMSAL HİYERARŞİ ÜZERİNE

Bütün ginkgo ağaçları bir anda yaprak döküp ağaçları altın sarısı yapraklarla donatmıştı. Ama Hesina sütunlu geçitler boyunca ilerlerken akşam havası sonbahara göre fazla sıcaktı, iki hafta önce genelevler bölgesine gittiği o gecenin havasını hatırlatıyordu. Ama bu gece, saklayacak bir şeyi yoktu. Bir bakanı ziyarete giden bir kraliçeydi ve adam istese de istemese de ona cevap vermek zorunda kalacaktı.

Kuzey Sarayı'na, eski imparatorların en gözde odalıklarının barındıkları yere ulaştı. Xia Zhong'un bahçesinin yapısı bile, tüm bakanlar arasında en köhnesi olmasına rağmen, iğrenç bir zarafetin izlerini taşıyordu. Kalkık çatı uçlarında şaha kalkmış ejderhalar vardı; pençeleri, kâğıt fenerlerin daldaki mandalinalar gibi sarktığı kancaları oluşturuyordu.

Hesina da fenerini diğerlerinin yanına astı ve kafesli kapıyı tıklattı. Kapı kanatları neredeyse anında açıldı ve bir hizmetçi telaşla dışarı çıkarken Hesina geriye doğru sendeledi.

Görüntü Hesina'yı afallattı. Xia Zhong hizmetçiyi kendisi mi sıkıştırıyordu yoksa İkinci Hanım Fei'nin nedimesini sıkıştıran Daire'deki ahbaplarından biri miydi?

Hesina adamın bu konuyla ilintisini gözünde canlandırmakta hâlâ zorlanıyordu. Ama yeşil lekeli *Öğretiller**'i görmüştü. Elyazısını eşleştirmişti. Bir sebep bulmuştu. Ama şimdi, adamın sesi iç odadan gelirken –“Kim o?”– adamın hep çiğnediği çay yapraklarını kadar tatsız bir his vardı ağzında.

“Kraliçeniz.”

Bakan telaşla paravanın arkasından çıktı, bir kolu yamalı yinden* geçmişti. “Konutum berbat durumda,” dedi, diğer kolunu silkip gömlek ceketinin koluna sokmaya çalışırken. “Bu pisliğe maruz kalmamalısınız.”

Hesina eşiği geçip kapıyı arkasından kapatırken, hiçbir pislik Xia Zhong'un kendisinden daha beter olamaz, diye düşündü. “Konutunuz iş görür.”

Xia Zhong eğildi. Hesina doğrulmasını söylemeye zahmet etmediği için de, kraliçeyi iç daireye davet ederek paravanın arkasına yönlendirirken kamburunu çıkarmış hâlde kaldı.

Bronz bir şamdanda yanan ucuz koyun yağı mumlar tütüyor ve berbat bir et kokusu salıyordu. *Öğretiller*’in kopyalarıyla dolu alçak *kang*** masa da ucuz gözüküyordu, çizikler ve kertiklerle doluydu, cilasının çoğu soyulmuştu. Sadece duvarda asılı olan çift taraflı kılıç değerli bir şeye benziyordu. Basit ve işlemsizdi ama çeliğinin ısıltısı kalitesini gösteriyordu.

Hesina kuru kuru, Xia Zhong gizli bir kılıç ustası olsa da şaşırmayacağını düşündü.

*Kang*ın önündeki yırtık pırtık mindere oturdu.

Bakan geri geri yürürken, “Gidip çay yapayım,” dedi.

“Dur bakalım.”

Xia Zhong olduğu yerde kaldı.

* (Çin.) Bir *hanfun*ün üst parçası olarak giyilebilen, açık ön kısmı çapraz bağlanan gömlek. –ç.n.

** (Çin.) Kısa bacaklı, hem masa hem de gerektiğinde yatak olarak kullanılabilen bir tür Çin mobilyası. –ç.n.

Hesina, “Gel,” dedi ve adam geldi. “Otur.”

Bakan *kangın* diğer tarafındaki mindere diz çöktü. Masanın üstündeki *Öğretiller* adamı neredeyse gizliyordu. “Bu şerefi neye borçluyum?”

Hesina cevap olarak yenindeki mektubu alıp masaya attı.

“Bu nedir?” diye sordu Xia Zhong. Sesi, çok fazla evrak okumuş ve bir tanesine daha bakmak bile istemeyen bezgin bir adam gibi çıkmıştı.

“Bence ne olduğunu gayet iyi biliyorsunuz.”

“Anlamıyorum.”

“Madem öyle, açıklayayım. Krallıklarımız arasındaki ticaret sürdükçe Yan’daki tuz madenlerinin Kendi’a madenleri ile yarışamayacağını biliyorsunuz. Yine de son zamanlarda, Yan’ın Yingchuan ve Tangshui şehirlerindeki epeyce madene yatırım yaptınız. Âdeta savaş yüzünden krallıklar arası ticaretin duracağını öngörmüşsünüz... Kendi’a divanına yazarak gerçekleştirmeye çalıştığınız bir savaş.”

Kelimeleri tertemizdi, leşçil kuşların temizlediği kemikler gibi. Hesina’nın sesi titremedi, sarsılmadı. Öfkesi sinirlerini dağılamıştı. Hissiz bir tavırla devam etti, “Baskın müfrezelerine bilgi sızdırıyorsunuz. Bu ihanettir.”

Xia Zhong tepki vermedi. Ellerini gömleğinin geniş kollarına sokmakla yetindi. “Pasaj 2.3.2: ‘Şüphe kalbi zehirler. Bir hükümdar danışmanlarını rakibi olarak değil, arkadaşı ve akıl hocası olarak görmelidir.’”

Bir zamanlar bu adama benzemeye çalıştığını düşünmek zordu. “Bana inanmıyorsanız açın şunu.”

Xia Zhong mektubu kendine doğru çekti. “Gördüğüm kadarıyla *seçilmiş* temsilcinize kanınız ısınmış gibi.”

Hesina mektubun üzerine bastırdı.

Masanın ve ellerinin arasında köprü oluşturan mektubun üzerinden bakışları birbirine kitlendi. Bakanın balık gibi gözleri kurnazlıkla parladı, eskiden Hesina bunu bağınazlık zannedirdi.

“Ödeştik sayalım,” dedi Xia Zhong. Elini mektuptan zarıfçe çekti. “Siz bu mektupları unutun, ben de mahkûmunuzun sizde kalmasına göz yumayım.”

“Ben temsilcimi hak ettim.”

“Hak etmek mi?” Xia Zhong kurbağa gibi bir sesle güldü. Öne eğilerek, “Tatlım,” dedi, gölgesi masanın üzerine düştü. “Sen davayı Daire’ye götürmek konusunda rahat hisset diye onu sana *verdim*.”

“Sen—”

“Dul kraliçenin karşısında seni destekledim çünkü o gücü elde edersen babanın ölümünü araştıracağını biliyordum.”

Hesina’nın ciğerlerindeki nefesi de çekerek geri yaslandı. Hesina, dilinin tutulmasına neden olan bir dehşetle gerçek düşmanın yüzüne bakakaldı.

Xia Zhong, “Bana öyle bakma,” dedi. Keşif ortadan kaybolmuştu. Bakanın diksiyonu değişmişti. Sesi bile kurnazlaşmıştı. “Kendi’le savaşı olmazsa halk senin soruşturmanın yasa boğulmuş bir çocuğun kaprisinden başka bir şey olmadığına inanırdı. Hedeflerimizin aynı safta olduğunu varsay. Akıllıysan, babandan daha akıllıysan, benimle çalışırsın.”

“Seninle çalışırım,” diye tekrar etti Hesina, kelimeler yabancıydı.

“Evet. Bana savaşımı ver, ben de sana davayı vereyim.”

Altındaki minder bir parmaktan daha kalın olamazdı ama Hesina aniden kendini batıyormuş gibi hissetti; kontrolü kazanma arzusunun –ve adamın teklifinin bedelini sadece aklından geçirmiş olmasından bile duyduğu utancın– bataklığına batıyormuş gibi. “*Öğretiler* savaşı yasaklar,” dedi zayıfça.

“*Öğretiler* mi?” Xia Zhong’un sesinden küçümseme akıyordu, masasında kitabın her baskısından birer nüsha yığılı değildi sanki. Usul ve Esaslar Bakanlığı’nın varlık sebebi bu kitaplardı. Hesina *Öğretiler*’deki her şeye katılmıyordu, özellikle de müneccimler söz konusu olduğunda ama Xia Zhong, “*Öğretiler* kâğıttan başka bir şey değil,” dediğinde ona da katılmadı.

Bu, bir çağın sonuydu. Hesina, Lilian bakanı taklit ettiğinde bir daha asla gülemeyecekti.

“Böyle bir parayla ne yapacaksın ki?” diye sordu. Hiç mantıklı değildi ve Hesina mantıksız şeylerden yorulmuştu. Bakanlar iyi maaş alıyordu. Xia Zhong’un böyle yollara girmeden de çatısını tamir ettirecek ya da yeni cüppeler alacak imkânı vardı.

“Bu bir sorgu değil, *dianxia*,” dedi bakan dostça. “Sana bir ortaklık, bir anlaşma öneriyorum. Davaya karşı savaş. İşine gelirse.”

Hayır. Hayır demeliydi. Ama sözcük ağzından çıkmıyordu. Sessizlik uzadı ve bir damla ter, kendine Hesina’nın kürekkemiklerinin arasından bir yol açtı.

Sınırı çiz. Ama sınır neredeydi? Bu dava için vatana ihanet etmişti. Bu dava için Xia Zhong’a şantaj yapıyordu. Üzerine basıp geçmek için sınırı tekrar tekrar çiziyordu. Fedakârlık fikrinden korkmuyordu. Esnemeye gönüllüydü.

Ama böyle yaparsa babasının saygı duymadığı türden bir insan olurdu.

Sırtındaki ter soğudu. Ayağa kalkıp bakanın kel kafasına tepeden bakarak kendisiyle göz göze gelmesini bekledi. “Halkımın gereksiz yere insanların canına mal olacak bir yalana inanmasına vesile olmayacağım. Sen de öyle. Başka birine tuzak kurmadan önce bunu hatırla.”

Mektubu bilerek masada bıraktı. Hareketleri yeterliydi. Başka mektuplar da vardı. Bunu feda edebilirdi.

Xia Zhong tek kelime etmeden mektubu mum alevine tuttu.

“Bunu götüne sokabilirim,” diye homurdandı Lilian, ipek göletlerinin çakıl kaplı kıyısında uzun saplı kepçesinin ucunu sıkıştıırıyordu. Söğütlerle çevrili ve ipeklere bürünmüş sularıyla kraliyet bahçelerinin en sessiz kısmındaydılar. “Ya da adamı bir varil kumaş boyasında kaynatabiliriz. Kızlarla bu kış için gül renkleri ve griler düşünüyorduk. Sence keşişe gülkurusu yakışır mı?”

Caiyan iç çekince Lilian ona da çıkıştı, “Ne? *Senin* derdin ne peki?”

Caiyan cevap vermeden Hesina’ya döndü. “Mektuplar güvenli bir yerde mi?”

“Evet.” Mektupları ofisindeki döşeme tahtalarının altına, titiz hizmetçilerinin temizlemediği tek yere saklamıştı.

“Güzel. Onları kullanma.”

Lilian kepçesini gölete savururken, “Onları *kullanmalı*,” diye hırladı. Yan’daki ipekböcekleri dut ağaçları yerine nilüfer yapraklarına koza yapıyordu, böylece ipek toplama işlemi suyun üzerinden ham ipeği sıyırmak kadar kolay oluyordu. Ama bugün Lilian zıpkınla kaplan köpekbaliğine saldırıyormuş gibi gözüküyordu.

“Xia Zhong bizim zannettiğimizden çok daha fazlası,” dedi Caiyan.

“Xia en aşağılık mahlûklardan da aşağılık bir varlık,” diye karşılık verdi. Kepçeyi çekip çıkardı ve ağa yakalanmış beyaz saç gibi ipek topakları Hesina’nın yüzüne su sıçrattı. “Herif sümük-lüböcek torunu.”

Caiyan bir yumruğunu ağzına götürüp su kıyısında volta atmaya başladı. “Çok üstüne gidersen nasıl misilleme yapacağını bilmiyorsun.”

İpek tutamlarını çözüp sepetine fırlatan Lilian, “İşte o yüzden,” diye dişlerini sıkarak konuştu, “önce biz misilleme yapmalıyız.”

“Hanımım, temkinli ilerlemelisin.”

“Başlarım temkinine! Na-Na—”

“Durun!” Hesina zonklayan kafasını tutarken ikizler donakaldı. “Durun... biraz.”

Saniyeler geçerken Caiyan’la Lilian arasında sözsüz bir konuşma geçti. Bir sonuca varıldı ve Caiyan eğilip selam verdi. “Akşam yemeğinde görüşürüz, hanımım.”

İkizi yanlarından ayrılırken Lilian çömeldi, yerde sürünen kaçak bir ipekböceğini alıp gerisingeri suya bıraktı. “Özür dilerim, Na-Na.”

“Sorun yok.” Hesina’nın tek istediği sorunlarına bir cevap bulmaktı ama Ne Caiyan’ın ne de Lilian’ın önerileri doğru cevap gibi geliyordu. Lilian’ın yanına çömeldi. “Xia Zhong’un beni dinleye-

ceğinden şüpheliyim. Tahkikat Dairesi'yle daha yakın çalışması yeter. Bundan sonra zanlıları temize çıkarmak daha zor olacak."

"O kadar emin olma," dedi Lilian. "Akira çok becerikli gözüküyor."

Peki ya ben? Benim ne yapmam gerekiyor?"

Ama Hesina aptallık ediyordu. Artık bir prenses değildi. Güç, bıçağı savurmak değil, onun için savuracak birine sahip olmaktı.

Lilian homurdanarak dikildi. "Kendi'a divanından haber var mı?"

Belli ki güç aynı zamanda kraliçeden gelen mektupları görmezden gelmekti. Kardeşiyle beraber ayağa kalkarken, "Hayır," diye mırıldandı.

"En güçlü savaşçılarından bir grupla yanlarına gidip kılıç tehdidiyle cevap vermelerini sağlamalısın."

"Bunu niye daha önce düşünmedim, bilmiyorum."

"Çünkü danışmanın ben değilim, o taş kafa. Divanında *ben* olsaydım bütün krallıkları korkudan sindirirdik."

"Divandan nefret ediyorsun."

Lilian parmağını kaldırdı. "Ama kaslı savaşçıları ve insanları tehdit etmeyi seviyorum."

Hesina homurtu gibi bir ses çıkardı. Lilian kıkırdadı. Homurtular kıkırtıya ve kıkırtılar homurtuya dönüştü. Hesina'nın yanakları sızladı, sanki neşelenmek için gereken kasları körelmişti. Tam da bir kasının falan çekildiğini düşünürken arkalarındaki çakıl taşları şıkırdadı ve Hesina, ziyaretçisiyle yüz yüze gelmeden önce yüz ifadesini kraliçeye yakışır bir hâle getirmek için kendini zorladı.

Lilian, "Ah, Prens Rou'dan başkası değilmiş," diye bağırıp gözlerini kırıştırdı ve Rou'nun kızarıp kekeleyerek aynı seviyede olmalarına rağmen eğilip selam vermesine yol açtı. Hesina yüzünü buruşturdu.

"A-abla, bir dakikanı alabilir miyim?"

"Akşamı yemeğinde görüşürüz," diyen Lilian, Hesina'nın orada kalması için ömür boyu yetecek kadar alıç şekerlemesi teklif etmesine fırsat vermeden dönüp gitti.

Sen kaybedersin. Ama Rou ile beraber tuhaf bir sessizlik içinde dikilirken Hesina daha çok kendisi kaybetmiş gibi hissediyordu.

Sonunda Hesina koi göletlerini gezmeyi önerince Rou hevesle kabul etti. Etraflarında çağılayanlar dökülürken kayalıklarda oturdular ve Rou çapraz yakalı mavi *hanfusunun* kıvrımlarının arasına uzandı. Bir avuç lotus tohumu çıkarırken Hesina gözlerini ona dikti. Önce Xia Zhong. Şimdi de Rou. Kıyafetlerinin içinde yemek taşımayan bir tek kendisi mi kalmıştı?

Rou çekirdekleri gölete saçınca balıklar kaçıştı, sonra yavaş yavaş geri döndüler. Balıklar çekirdeklerin peşine düşerken Rou boğazını temizledi. “Teşekkür ederim.”

İki kelimeyle, Hesina’nın bin kelimeyle anlatamayacağı duyguları ifade etmişti.

“Bana teşekkür etme.” Üvey kardeşine, başka bir krallıktan gelen temsilciymiş gibi konuşmak daha kolaydı. *Nazik ol.* “O benim babamdı.” *Dürüst ol.* “Masumların onun adına suçlanmasını engellemek benim görevim.” *Metin ol.*

Rou bir avuç daha tohum attı. “Benim de görevim.”

“Öyle olmadığını söylemedim.”

Sesi niyetlendiğinden daha keskin çıkmıştı, Rou bakışlarını dizlerine indirdi. “Sarayın annem ve benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Ama bu, onun benim de babam olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Yani sen benim ablamsın ve ben sana yardım etmeliydim.”

Hesina gülmemeye çalışarak nefes verdi.

“Be-ben yanlış bir şey mi söyledim?”

Genellikle yanlış bir şey söylüyorsun. Rou’nun nezaketi her seferinde Hesina’ya babasının ihanetini hatırlatıyordu.

Hesina cevap vermek yerine avucunu açtı. Rou ablasının avucuna, kader çizgilerini kapatarak lotus tohumları döktü; sonra da kendi avucunu kapatıp kalan tohumları suya savurdu. Bir saniye sonra Hesina da ona katıldı ve beraber oturup koilerin gelmesini beklediler. Tohumlar bittiğinde ve oturmaya devam etmek için bahaneleri kalmadığında Hesina neredeyse üzülecekti.

Birbirlerine döndüklerinde aralarındaki boşluğu pekiştiren sessizlik geri geldi. Söğütler kararmaya başlamıştı ve bir söğüt çiçeği Rou'nun saçına takılıp kalmıştı. Hesina hafifçe vurup çiçeği düşürmek için düşünmeden uzandı. O anda Sanjing'in asi saç tutamını hatırladı. Eli yana düştü.

Rou, pat diye, "Cennet hurması sever misin?" diye sordu.

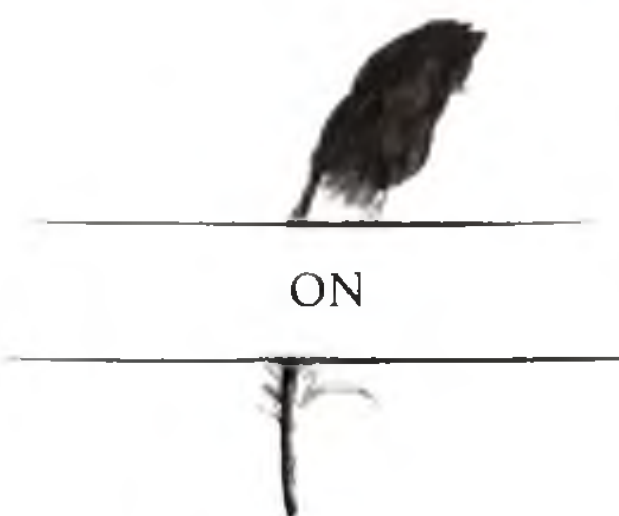
"E-eyet."

"Belki... bir ara bizim bahçelerimizi ziyaret etmek istersin? Meyveler olgunlaştı ve, şey, ben cennet hurması pek sevmiyorum ama annem seviyor ve en iyi zamanlarının şimdi olduğunu söylüyor ve, şey, seninle tanışmak hoşuna gider. Uzun zamandır seninle tanışmak istiyordu."

Uzun zaman ne kadar uzundu? Çalılıkların arasından ikinci hanımı gözlediği zamanlardan beri olmamasını içtenlikle umdu Hesina, eğer öyleyse kadını ziyaret etmekle yüzleşemezdi. "Davet için teşekkür ederim, aklımda tutacağım. Annene selamlarımı ilet, lütfen. Ve..." Hesina bakışlarını ayaklarının altındaki yosun tutmuş taşa gezdirdi, kendini toparladı ve Rou'nun gözlerinin içine baktı. "Özürlerimi."

Rou yanıt olarak utangaçça gülümsedi.

Çocuğun uzaklaşmasını ve açık mavi *hanfus*unun gün batımında fildişi rengine dönüşmesini izlerken Hesina azimle sarmalandı. Rou'ya kardeşi olarak seslenmeyi henüz tam olarak kabul edememesi önemli değildi. Onu koruyacaktı. İkinci Hanım Fei'yi koruyacaktı. Babasının katilini kendi başına bulacak ve bu davadaki tüm masumları koruyacaktı.

ON

BİLGİ HAKİKATTİR.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, HALKIN EĞİTİMİ ÜZERİNE

BİR SOYLUYA KİTAP VERİRSENİZ, O KİTABI YALNIZCA
KENDİSİNİN KULLANABİLECEĞİ BİR SİLAHA ÇEVİRİR.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, HALKIN EĞİTİMİ ÜZERİNE

Bir enfiye şişesi.

Bir kitap.

Bir bronz kadeh.

Bir katlanmış ulak kostümü.

Babasının eşyalarına bakarken Hesina'nın midesi buruldu. Eğer zehir arıyorsa başlaması gereken yerin kadeh olduğu açıktı - *nasıl* başlayacağını bilseydi tabii. Bilinmez bir denizde bin tane yön vardı ve özel tahkikata girişmenin tüm gerektirdikleri bir anda Hesina'nın üzerine yığılmıştı.

Tecrübeli bir mahkemeye karşı kendisi. Savaş gelgitlerine karşı kendisi. Kralın suikastçısına karşı kendisi.

Akıra haklıydı, izlemeye değer bir hikâye olacaktı.

Başını iki yana sallayıp sandığı kapattı. Sonra mürekkep gibi yayılan bir düşünceyle sandığın kapağını sımsıkı tuttu.

Akıra.

Fei Hanım'a yönelik delilleri öyle ustaca parçalamıştı ki Hesina adamın kim olduğunu neredeyse unutmuştu. Bir mahkûm. Değneği olan o mahkûm, kaderinde hakikati bulmasına yardım etmek olan.

Hesina sersemlemiş bir hâlde ayağa kalktı ve temsilcilerin dava süresince konakladığı yere, dış saraydaki hizmetkârlar binasına yollandı.

Akira basit odasında yerde oturuyordu, sandalyesine el sürülmemişti. Yanında tıbbi kitap ciltlerinden oluşan bir yığın duruyordu ve ona da el sürülmemişti. Adam tamamen değneğine odaklanmıştı, küçük bir bıçakla değneği soyuyor, Hesina'nın görebildiği kadarıyla talaş çıkarmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Sa-sana göstermem gereken bir şey var." Kekelemeye niyeti yoktu ama Akira'nın etrafındayken hiçbir şey niyetlendiği şekilde gitmiyor gibiydi. Temsilcisiyle nasıl konuşmalıydı? Eşiti gibi mi? Astı gibi mi? Hizmetkârı gibi mi? Yoksa arkadaşı gibi mi?

Adama emirler yağdırmaya alışsa da olurdu aslında, kraliçeler böyle yapmaz mıydı?

İç çekip, "Gel," dedi. "Taşınıyorsun, eşyalarını da al."

"Taşınma" Akira'nın değneğini taşıması ve Hesina'nın tam iki kapı ilerideki odaya kadar olan uzun yolda öncülük etmesinden ibaretti. Hesina kapının kilidini açtı ve Akira'nın girmesi için kapıyı açık tuttu. Adam kapı çerçevesinin altında durdu.

Yüksek rütbeli bir hizmetçinin olan bu oda yakın zamanda boşalmıştı. Dedikoduya bakılırsa, kız nişanlısıyla yakalanmıştı – saray hizmetkârlarının kendi ailelerini kurmalarına izin verilmiyordu. Hesina saray dedikodularını genellikle iki ay geriden takip ederdi ama bu hizmetçi özeldi.

Daha doğrusu bu oda özeldi. İlk bakışta bile süslü ayrıntılarıyla diğerlerinden ayrılıyordu. Alçak masanın eteğine filizlenen dallar işlenmişti, divanda kıvrımlı bulut desenleri vardı. Cilalı yatak başlığına, ellerinde şeftaliler tutup koşturan maymunlar yontulmuştu.

Akira içeri girerken havayı koklayıp, "Bu biraz... fazla," dedi.

Hesina da öyle düşünüyordu ama burayı dekoru için seçmişti. Doğruca karşı duvara ilerledi. “En önemli kısmını daha görmedin.”

Duvara asılmış sırmalı halıyı kaldırdı ve arkasındaki *zitan* panelle yumruğunu vurdu. Panel arkaya düştü ve dış sarayda başlayıp kıvrılarak iç sarayın içine giren birkaç gizli koridordan birini açığa çıkardı.

Bu koridor, tesadüf bu ya, doğruca Hesina’nın dairesine çıkıyordu.

Sessizlik içinde varaklı koridora diktiler gözlerini. Eski çağdan kalma bir yerdi ve –Hesina’nın yanaklarını aniden ateş bastı– kocalarının büyüyen haremlerine meydan okuyarak hizmetkârlar arasından âşıklar edinen imparatoriçeler tarafından sık sık kullanılmış olmalıydı.

Akira onun için her neyse, âşığı *olmadığı* kesindi. Adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğine göre *yabancı* daha uygun olurdu. Ama bildiği bir şey vardı.

“Babamın katilini bulacağım.” Dönüp Akira’nın yüzüne baktı. “Ve yardımına ihtiyacım var.”

Adam kafasını kaşıdı. “Zaten yardım ettiğimi sanıyordum.”

Hem evet hem hayır. Hesina dürüst bir tahkikat beklemişti. Adil bir dava beklemişti. Fakat bunun yerine yalanlara karşı savaşıyorlardı. Zaferleri masumları kurtarsa da hakikate yaklaşmalarını sağlamıyordu.

Akira yatağın yanına, yere oturdu. Değneğini alıp oymaya başladı. “Gerçekleşiyor.”

“Ne?”

“İdealizminin kaybı.”

Hesina keskin bir nefes aldı. “Tek istediğin iyi bir gösteri mi gerçekten?”

Oymayı bıraktı.

Hesina bekledi ve adam bakışlarına karşılık verdiğinde, gözlerinin içinde kendini kaybedebileceğini düşünene kadar o gri irislerin içine baktı.

Göz temasını önce Hesina bozdu. Ne bekliyordu ki? Herkes aynıydı, herkes başarısız olmasını bekliyordu. Ama başarısızlık bir seçenek değildi, özellikle de davası bir zulme dönüşmek üzereyken.

“Bu...” –çenesiyle koridoru gösterdi– “...daha kolay buluşabilmemiz için. Diğer ucu özel ofisime çıkıyor. Sahip olduğum delilleri sana getiririm. Sen, öte yandan, istediğin zaman gelmekte özgürsün.” Akira’ya bakmıyordu. “Yani, kabul edersen.”

İşte. Yapmıştı. Açık açık yalvarmaksızın yardımını istemişti.

Fakat takip eden sessizlik, acaba diz çöküp yardım dilenmesi mi *gerekirdi* diye düşünmesine neden oldu.

“Peki.” Akira’nın sesi yumuşaktı. Neredeyse nazikti. “Sana yardım edeceğim. Tek bir isteğim var.”

“Evet?”

“Eğer sonunda hakikat seni harap ederse kafamı sağ salim tutmak isterim.”

Ve böylece sesi her zamanki Akira gibi çıkmaya başladı; dünyadaki korkunç her şeyi görmüş ve hiçbir şeyin aslında o kadar da korkunç olmadığına karar vermiş biri gibi. Ama Akira geçmişte her ne yapmışsa –ister soygunculuk isterse daha kötü bir şey olsun– Hesina bunu görmezden gelebilirdi. İhtiyacı olan tek şey bu *evetti*.

“Teşekkür ederim.” Başka ne diyeceğini bilemiyordu. “Keyfine bak. Bir şeye ihtiyacın olursa bana...yani hizmetçilere... hizmetçilere haber ver.”

Yanıt yoktu.

Harika. Adam herhalde Hesina’nın iyiden iyiye deli olduğunu düşünüyordu. Kendini hazırlayıp nihayet ona doğru döndü.

Akira’nın başı eğikti. Ensesindeki bağcık çözülmüştü ve dar-madağınık küllü kahverengi saçları tutam tutam alnına düşmüştü.

“Akira?”

Nefesi de yavaşlamıştı.

Hesina adamı korkutmamış, sıkıntıdan helak etmişti.

Yataktaki kuş tüyü ve ipek battaniyeyi toparlayıp Akira’nın

önünde diz çöktü. Adamın değneği uyurken bile elindeydi. Hesina bu detaya hafifçe gülümsedi ve battaniyeyi adamın omuzlarına yerleştirdi.

Bu sırada gözüne bir şey takıldı. Adamın *hanfusunun* çapraz yakası kaymış ve omzunun üzerine kapanan koyu renkli bir pençeyi açığa çıkarmıştı.

Hayır, pençe değil. Bir yaprak dövmesiydi, yaprağın ucu köprücük kemiğine uzanıyordu. Geri kalanı ise boyun kemiğinin kıvrımında kaybolmuştu.

Hesina merakını bastırdı – temsilcisini soymak, yapmak istediği son şeydi– ve battaniyeyi özenle Akira'nın çenesinin altına yerleştirdi.

“Merhaba.”

Hesina öyle hızlı döndü ki neredeyse mumu devirip masasını tutuşturacaktı. Ama duvarında dikilen yalnızca Akira'ydı. Akira gizli çıkışın panellerini çekip kapatırken Hesina da iç çekerek sandalyesine yığıldı. “Lütfen bundan sonra kapıyı tıklat.”

“Tıklattım.” Eh, Hesina duymamıştı. Belki de kapının sesi, dişlerini gıcırdatan migreninin içinde kaybolmuştu. Kraliçe olmak yorucuydu ve postürü için de berbattı; bir önceki gün Akira'yı gördüğünden beri kamburunu çıkarmış, evrak işlerine gömülmüştü ve delil sandığını ona iletmeye bile fırsat bulamamıştı.

Akira başını yana eğdi. “Sen de onlardan birisin, değil mi?”

“Onlar...?”

“Güpegündüz suikasta uğrayacak bir kraliçe.”

Hesina daha gücenmeye fırsat bulamadan Akira yanına yaklaştı ve Hesina'nın yabancılara karşı her zaman korumayı tercih ettiği geniş kişisel alanı işgal etti. Hesina telaşla masasını toparlamaya çalıştı ama adam yanından geçip kitaplıklara doğru gitti.

Rafları inceleyen adama, “Hangisini istersen alabilirsin,” dedi Hesina.

Seçebileceği onca kitabın arasından, Hesina'nın *Çağlar Boyu Suikastçılar* kopyasını çekip çıkardı.

“Evet, o kitaba sahip olmasam daha iyiydi.”

Yüzü her zamanki gibi ifadesiz olan Akira sayfaları karıştırdı.
“İlginç?”

“Ne?”

Cevap vermeden –Hesina’nın sinir bozucu bulduğu bir huy- kitabı rafa geri yerleştirdi ve yere oturdu. “Ee, bunu nasıl yapmak istiyorsun?”

Hesina yazı masasının çekmecesiyile bir süre cebelleştikten sonra babasının eşyalarını taşıyan sandığı başarıyla çıkarabildi. Sandığın içindekileri çıkardı. Enfiye şişesi. Üç ayaklı bronz kadeh. Babasının bıraktığı gibi açık duran *Öğretiller*. Babasının giydiği giysileri açtı: Koyu mavi ulak *hanfusu*, üzerinden sarkan soyma bıçağıyla sırmalı geniş kuşağı ve bir madalyonun etrafına sarılıp düğüm olmuş kordon.

Şişeciği saklayan keseyi en son çıkardı ve küçük cam şişeyi çıkarırken bir an tereddüt etti. Tahkikat Dairesi gazın yarısını çoktan harcamıştı. Altın rengi duman her zamankinden de küçüktü. Zorlukla yutkunarak şişeyi Akira’ya verdi.

Adam şişeyi ışığa doğru tuttu. “Bunu biraz daha inceleyebilir miyim?”

Hesina şişeyi korumak, gözlerden uzak tutmak istiyordu. Ama Akira’ya güvenmeliydi ve bu yüzden, “Nasıl istersen öyle yap,” dedi. Sonra bronz kadehe uzandı. “Al. Bu da bağlantılı—”

“Dur. Bu nesneler nereden geldi?”

Hesina elini yavaşça geri çekti. “Babamın ofisinden. Görüldüğü son yer orasıydı.”

“O gün odaya başka kimse girdi mi?”

“Hayır. En azından, hizmetçilerin dediğine göre.”

“Muhafızlar?”

“Onlar bilemez.” Kuşağındaki bir püskülü işaretparmağına tekrar tekrar doluyordu. “Babam onların iç sarayda konuşlanmasından nefret ederdi. Ama ben mutfağa gittim, şeyden sonra...”

Cesedini bulduktan sonra.

Hesina ona kadar saydı. Yediye geldiğinde girtlağı tıkanmayı

bıraktı. Dokuzda görüşü düzeldi. Ama tüm evrende, tekrar konuşmaya başlasa da kalbindeki deliği kapatmaya yetecek kadar sayı yoktu. “Kahvaltı babamın en sevdiği öğündür.” *Öğündü.* “Ama tüm aşçılar ve hizmetçiler, babamın o gün kahvaltı istemediğinde ısrar ettiler.”

Akira kadehi alıp kenarında parmağını gezdirdi. “Burada bir kalıntı var.”

“Babam bazen ofisinde cennet hurmaları bulundurur.” *Bulundururdu.* “Sularını kendi sıkmayı sever.”

Derken Hesina donakaldı. Eğer o gün kimse yiyecek içecek getirmediyse babası ne zaman zehirlenmişti?

“Bazı zehirlerin etkisini göstermesi günler sürer,” dedi Akira. “Ya da kadeh önceden zehirle kaplanmıştı.”

Mantıklıydı. Hesina parmağının etrafındaki kordonu yavaş yavaş çözdü.

Akira *Öğretiler*’i yakınına çekti. Sayfaları beraber incelediler. On Birler’in Birincisi’nin biyografisi açık kalmıştı. Bu adam, imparatora karşı bilinmeyen bir suç işleyip idam cezası almadan önce, gençliğini mütevazı bir sokak sanatçısı olarak geçirmişti. Detayların geri kalanı da –diğer on mahkûmla beraber kaçması ve ardından liderliğe yükselişi– bir o kadar belirsizdi.

Hesina buna hiç şaşırmadı. Efsaneler insanların gönüllü olarak gözlerine örttükleri bir çeşit kumaştı, özellikle de kahramanlar söz konusu olduğunda. Bir, buna en iyi örnekti: Paragrafın büyük bir kısmı adamın iyi kalpliliğine ve adilliğine övgüler diziyordu. Bu iyi kalpli, adil adam on binlerce münecimi öldürmüştü ama kimse bundan bahsetmiyordu.

Akira’nın Bir hakkında ya da On Birler’den herhangi biri hakkında bir fikri varsa bile belli etmiyordu. Kitabı da alarak ayağa kalkmakla yetindi ve sayfaları masadaki mumun alevinin üstüne tuttu.

“Ne arıyoruz?” diye atıldı Hesina. Yine, her zaman Sanjing’in bir adım gerisinde kaldığı kılıç derslerindeymiş gibi hissetmeye başlamıştı.

“Bir suikastçı işareti.” Akira kitabı burnuna değdirdi. Hesina bir an için telaşlanarak adamın kitabı yalayacağını zannetse de Akira sayfaların kokusunu içine çekmekle yetindi.

“Ama suikastçı neden işaret bıraksın ki?” Cevabı ortada olan bir şey sorduğundan korkuyordu. “Bu, suikastçıyı ele vermez mi?”

“İnsanlar zehrin en incelikli cinayet yöntemi olduğunu düşünür.” Akira kitabı bırakıp diğer nesneleri karıştırmaya başladı. “Gerçekte ise bir araba kazasını da aynı kolaylıkla ayarlayabilirsin. Zehirlediği insanın cesedini ortadan kaldırmayan bir katil bir mesaj gönderiyor demektir.”

Hesina bir şey soramadan önce Akira kordona bağlı madalyonu kızın eline tutuşturdu ve dikkatini ulak *hanfusuna* çevirdi.

Yeşim taşı halkaya işlenmiş karakteri inceledi Hesina kendi kendine. *Uzun ömür*. Sıradan bir süs eşyası. Etrafını saran kordonda da göze çarpan bir şey yoktu.

Yırtılan ipeğin çılgılığıyla Hesina'nın düşünceleri paramparça oldu. Akira *hanfunun* dikişlerini açarken irkilse de kumaş katlarını düzeltip açmasına yardım etti. İçeride sıradışı hiçbir şey gözükmiyordu.

Gerisingeri topuklarının üstüne oturdu ve “delil” dediği şeyin gerçekte ne olduğunu gördü: rasgele toplanmış ıvır zıvır. Bir süs eşyasından ya da babasının her gün kuşağına taktığı soyma bıçağından ne öğrenebilirdi ki? Hayal kırıklığıyla sersemlemiş bir hâlde, kalan son nesneye uzandı: Enfiye şişesi.

Kaymaktaşı şişenin bir tarafına minicik bir dağ resmedilmişti. Hesina başparmağının tırnağını sokarak yeşim taşı tıpayı açtı.

“Dikkatli ol.” Akira şişeyi alıp önce kendisi kokladı. Sonra geri verdi. “Sadece tütsü.”

Soya fasulyesi kadar açıklığı burnuna kaldıran Hesina, neredede olsa tanıyacağı bir koku boğazının arkasına vurunca şişeyi yavaşça indirdi. Konuştuğunda sesi pürüzlüydü. “Annemin kokusu.”

Çocukken, annesinin dairesinde diz çöküp oturduğu zamanlarda tam olarak bu ardıc kokusunu taşıyan tütsü çubukları peş

peşe yanardı. Bu enfiye şişesinin babasının masasında ortaya çıkması ne demektir? Akira uzun, çok uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemeyince Hesina'nın gerginliği arttı.

Nihayet, "Kimsenin babanı öldürmek için bir nedeni var mıydı?" diye sordu adam.

Daha önce olsa bu soruyu cevaplayamazdı. Kalbi böyle bir düşünceyi bile kaldıramayacak kadar hassastı. Ama artık yarası kabuk bağlamıştı, yaranın sert kenarlarının etrafından dolanıp konuştu. "Xia Zhong."

Yazı masasına gitti ve boş bir tomarla mürekkebe bulanmış bir fırça alarak geri döndü. "Yan'ın Kendi'a ile savaşa girmesini istiyor. Babam buna asla müsaade etmezdi."

Bakanın adını yazarken eli titredi ve on fırça darbesinin üçünü bozdu – gerçi adam daha iyisini hak etmiyordu zaten.

İşi bitince Akira fırçayı aldı. "Peki, krala yakın insanlar? Ab-lan mesela. Lilian mıydı?"

Hesina'nın gözleri aniden Akira'ya dönünce adam kendi ensesine hafifçe vurdu. "Bir anlaşmamız vardı."

"Milletin kafasını uçurmaya çok meraklı değilim," diye homurdandı Hesina. Yine de Akira, Xia Zhong'un yanına hızlı ve keskin fırça darbeleriyle Caiyan ve Lilian yazarken huzursuzca yanağını çiğnedi.

"Ya dul kraliçe?"

"Annem yapmış olamaz." Hesina hiddetle inkâr etti. Enfiye şişesinin kraliçeye ait olması ya da zihin marazının korkunç şeyler söylemesine sebep olması önemli değildi. Babası annesini sevmişti. Hesina'nın onu savunmasını isterdi. "Bir kez dağlara gittiğinde aylar boyunca orada kalıyor. Hatta şimdi de orada."

Akira ayağa kalktı. "Öyleyse odalarını aramamızı umursamaz."

"Ya..." *Yapmamalıyız.*

Ama Akira çoktan kapıya varmış, bekliyordu.

İsteksizce adamın yanına giderken, *sadece arama*, dedi kendi kendine.

Gizli koridordan geçip Akira'nın odasından çıkmaya ozen gösterdiler. Buna rağmen kraliçe yanında hiçbir refakatçisi olmaksızın temsilcisinin odasından çıkınca birçok hizmetkâr ha kakaldı. Yanaklarını ateş bassa da Hesina bakışlarını kaçırdı ve annesinin kanadına giden yola odaklandı. Şu işi ne kadar çabuk hallederlerse o kadar iyiydi.

Yine de dul kraliçenin opal kakmalı kapılarına geldiklerinde bocaladı. Akira oturma odasını boylu boyunca geçerken Hesina kabak biçimli taburelerin ve taburelerle uyumlu masaların etrafından dikkatle dolandı. Perdeler çekiliydi. Aradan sızan bir parçacık gün ışığı pas kırmızısıydı ve odanın, ürkütülürse ofkelenecek, uyuyan bir canavarın kalbi gibi görünmesine neden oluyordu.

Tak. Tak. Tak.

Akira değneğiyle zemini test ederken Hesina yerinden sıçradı. Dul kraliçenin yatak odasına yaklaşan Akira, sırmalı perdelerin altına eğildi.

Bir anlığına kendisiyle mücadele eden Hesina da eğildi.

Adam değneğiyle makyaj masasının altını yoklayıp çekmece-leri açmaya başlarken Hesina, "Burada olmamalıyız," diye fısıldadı. İçerideki hava, kalbiyle beraber çarpıyordu sanki. Buhurdanların hiçbirisi yanmasa da ardıç tütsüsünün kokusunu aldığına yemin edebilirdi.

Akira'nın yanıtı, "Yatağı kontrol et," oldu.

"Ben mi?"

Bazı şişeleri altüst edip bazılarını da cebine atmakla çok meşgul olan Akira cevap vermedi.

Hesina yastık tomruğunun altına baktı. İşlemeli yatak örtüsünü kaldırdı. Yanlış gözüken hiçbir şey bulamadı.

Rahatlaması kısa sürdü, Akira çoktan banyoya doğru ilerlemeye başlamıştı. Hesina da peşinden gitti ve pençe biçimli ayaklarıyla gül ağacından yapılmış, yerinde öylece duran küveti görünce başı dönmeye başladı.

"Hiçbir şey bulamayacaksın," demeyi denedi bir kez daha.

Sesi, Akira değneğiyle vurduğunda küvetten çıkan ses kadar boş geliyordu kulağa.

“Sen bulabilirsin.” Duvara gömülü lapa raflarını inceleyerek devam etti. “Sen kızısın. Önemli bir şeyi nereye koyacağını düşünmeye çalış...”

Hesina, daha dün yaşanmış kadar canlı bir hatıra zihninde canlanırken gözlerini küvete dikti ve adamın sesi yavaşça silindi. Annesinin oturma odasında saatlerce diz çöktükten sonraydı. Çiçek yaprakları suyun yüzeyinde küçük kayıklar gibi geziyordu. Buhar bulutları yükselip dağıldı ve omuzları çıplak, gözleri kapalı annesini açığa çıkardı. Hesina yalnızca, gidebilir miyim, diye sormak için içeri bakmıştı. Annesinin boynundaki yara izinin açıldığını, suda buruşmuş derisinden sızılan kanı görmemesi gerekiyordu.

Geri geri uzaklaşmayı denedi.

Ayağı takıldı.

Annesinin gözleri aniden açıldı.

Banyodan geri geri çıkıp doğruca annesinin sunağına çarptığı yerde hissettiği acı omurgasını çatırdatınca Hesina bir anda içinde bulunduğu âna geri döndü. Berbat bir morluk olacağından emin olduğu yeri ovalarken gözlerini kaldırdı ve eski imparatorların onlara dönüşmeye can attığı ölümsüz tanrılar işlenmiş taş sütuna baktı.

Annesinin zihin marazı Kraliyet Şifacısı’nı öyle çaresiz bırakmıştı ki kadın nihayet ruhsal tedavi tavsiye etmişti. İşe yaramamıştı ama yine de sunak, muhtemelen hizmetçilerin canını sıkarak, burada kalmıştı. Sunakların bakımı dertliydi. Belli bir şekilde temizlenmeleri gerekiyordu. Ve belli bir şekilde konumlanmaları.

Bu da sunakları mükemmel birer zula yapardı.

Hesina’nın omurgasındaki acı uçup gitti ve onun yerini ilhamın soğuk ürpertisi aldı. Titreyen eliyle uzandı ve –cennetler affetsin– sunak sütununu çevirdi.

Arkasında bir oyuk vardı ve oyukta bronz bir sandık vardı.

Gizli koridordan geçip Akira'nın odasından çıkmaya özen gösterdiler. Buna rağmen kraliçe yanında hiçbir refakatçisi olmaksızın temsilcisinin odasından çıkınca birçok hizmetkâr bakakaldı. Yanaklarını ateş bassa da Hesina bakışlarını kaçırdı ve annesinin kanadına giden yola odaklandı. Şu işi ne kadar çabuk hallederlerse o kadar iyiydi.

Yine de dul kraliçenin opal kakmalı kapılarına geldiklerinde bocaladı. Akira oturma odasını boylu boyunca geçerken Hesina kabak biçimli taburelerin ve taburelerle uyumlu masaların etrafından dikkatle dolandı. Perdeler çekiliydi. Aradan sızan bir parçacık gün ışığı pas kırmızısıydı ve odanın, ürkütülürse öfkelenecek, uyuyan bir canavarın kalbi gibi görünmesine neden oluyordu.

Tak. Tak. Tak.

Akira değneğiyle zemini test ederken Hesina yerinden sıçradı. Dul kraliçenin yatak odasına yaklaşan Akira, sırmalı perdelerin altına eğildi.

Bir anlığına kendisiyle mücadele eden Hesina da eğildi.

Adam değneğiyle makyaj masasının altını yoklayıp çekmece-leri açmaya başlarken Hesina, "Burada olmamalıyız," diye fısıldadı. İçerideki hava, kalbiyle beraber çarpıyordu sanki. Buhurdanların hiçbiri yanmasa da ardıç tütsüsünün kokusunu aldığına yemin edebilirdi.

Akira'nın yanıtı, "Yatağı kontrol et," oldu.

"Ben mi?"

Bazı şişeleri altüst edip bazılarını da cebine atmakla çok meşgul olan Akira cevap vermedi.

Hesina yastık tomruğunun altına baktı. İşlemeli yatak örtüsünü kaldırdı. Yanlış gözüken hiçbir şey bulamadı.

Rahatlaması kısa sürdü, Akira çoktan banyoya doğru ilerlemeye başlamıştı. Hesina da peşinden gitti ve pençe biçimli ayaklarıyla gül ağacından yapılmış, yerinde öylece duran küveti görünce başı dönmeye başladı.

"Hiçbir şey bulamayacaksın," demeyi denedi bir kez daha.

Adamı kapıya doğru yürüyüp eşikte durdu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Evet!"

Akira değneğini kaldırıp indirdi, sanki sözcükleriyle değneği tartıyordu. "Bazen kendimi kaybediyorum," dedi sonunda. "Fazla odaklanıyorum. Duyguların da önemli olduğunu unutuyorum. Böyle yetiştirildim ve bunu düzeltmeye çalışıyorum."

Hesina önce yanına gitmek için cesaretini topladı, sonra da elini adamın sırtına koymak için. Hesina'nın avucu kürekkemiğinin keskin çıkıntısında dururken Akira gerildi ve Hesina da kendi cildinin altındaki kemiklerin varlığını kesinlikle hissederek yutkundu.

"Bazen..." Sesi tılandı, tekrar denedi. "Bazen bilmemem gereken sırları bulmaktan korkuyorum." Ya da, annesi söz konusu olduğunda, öğrenmeyi hak etmediği sırları. "Ama daha cesur olmak istiyorum. Daha güçlü olmak. Hakikati hak etmek istiyorum. Ve... Bana yardım edebilirsen çok mutlu olurum."

Lütfen.

Uzun bir an geçtikten sonra Akira başını tamam der gibi salladı. Sonra kızın dokunuşundan uzaklaştı. Hesina'nın eli boşlukta kalsa da kalbi kalmadı. Bu, ortaklıklarının sonu değil, başlangıcıydı.

Hesina minnettarlıkla nefes verdi. "Kilit için özür dilerim. Fazla zamanımız olmadığını biliyorum." Daire'nin soruşturmasına karşı onlarınki, masumlara karşı onların zanlıları söz konusuydu.

Kraliçenin dairesinden çıkarken, "Avantajını korumanın başka yolları da var," dedi Akira.

"Mesela?"

"Bilmiyorum." Bir elini saçından geçirdi. "Söyleyince içini rahatlatacak bir şey gibi gelmişti."

İşte bu kesinlikle içini rahatlatacak bir şey değildi.

Akira'nın yanından ayrıldıktan sonra Hesina beynini zorladı. Olası günah keçilerinden oluşan otuz kişilik bir listesi vardı ama

Sandıktan gümüş rengi, yarım ay biçimli bir asma kilit sarkıyordu. Hesina bakakaldı, bir şey bulduğu için muzaffer ve aynı nedenle korku içindeydi.

Kendini toparlamasına fırsat kalmadan Akira geldi ve sandığı kaldırdı.

“Bir nikâh kilidi,” diye açıklarken üç kadranı kurcalıyordu. “İkili bir setin teki, düğün sırasında takas edilir. Şifresi genellikle diğer eşin doğum yılına ayarlıdır.”

Gözleri beklentiyle Hesina’ya döndü.

“265.” Eski hanedanlığın yıkılışından sonraki iki yüz altmış beşinci yıl.

Akira her bir kadranı çevirdi. Kilit bana mısın demedi. Hesina’ya tekrar baktı. Hesina düşünürken yanağının içindeki açık bir yarayı kurcalıyordu.

“906’yı dene.” On Birler takvimi baştan başlatmasaydı bu yıl olacaktı.

Akira bu sayıları girdi. Kilit sımsıkı kapalı kaldı. Yine Hesina’ya baktı, bu kez yüzünde şüphe vardı.

“Kendi babamın doğum yılını biliyorum,” dedi Hesina savunmaya geçerek. Adamın gri gözleri itiraz edince sandığı yakaladı. Elleri hafifçe birbirine dokundu ve Akira’nın yüzü o buz gibi odaklanma ifadesini kaybetti. Alnına dökülen saçlarının arasından dikkatle Hesina’ya baktı, sanki kızın kanı çekilmiş, terli yüzünü ilk kez görüyordu.

“Babamın doğum yılını biliyorum,” diye sessizce tekrarlayınca Akira da başını sallayıp onayladı. Ama olan olmuştu, sandığın kapağındaki sarmal pas lekelerine bakarken Hesina’nın gözleri kaşınmaya başladı. Onları durduran *kendisiydi*, Tahkikat Dairesi değil çünkü babasını neredeyse kendini tanıdığı kadar iyi tanısa da annesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Babasının doğum yılı olmadığına göre, dul kraliçenin şifre olarak ne seçebileceğini bilmiyordu.

Akira değneğini alırken Hesina konuşmaya devam etti. “Doğru sayıları bulacağım. Söz veriyorum. Biraz zaman ver, yeter.”

İkinci Hanım'dan sonra Kendi'a ile en ufak bir bağlantısı olan herkes hedef olabilirdi. Bir sonraki kurbanlarının kim olduğunu bilmenin bir yolu olsaydı keşke. Xia Zhong'un ya da yöneticinin gelecekteki hamlelerini öngöremezdi ama...

Nakışlı iki cephenin ortasında durdu, kollarının arasına aldığı göğsü ağırlaşmıştı. Her iki yanında asılı ipeklerde kazıklara çivilenmiş, etraflarını alevler sarmış müneccimler resmedilmişti.

... Görebilecek biri vardı.

ON BİR

İNSANLARI KORKUYLA YÖNETTİLER.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, ESKİ İMPARATORLAR ÜZERİNE

KORKUYLA VE MÜNECCİMLERLE.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, ESKİ İMPARATORLAR ÜZERİNE

Sır saklamaya ne zaman başlamıştı?

Caiyan'ın kapısından geri dönerken, Caiyan başdanışmanım olduğundan beri, diye düşündü Hesina. Kapıyı çalmadan uzaklaşmıştı; Caiyan'ın dairesine kadar bütün bu yolu, sadece Gümüş Zambak'ı tekrar ziyaret etme niyetini gizlemek için gelmişti. Caiyan'ın güvenliği artık her zamankinden de önemliydi. Sanjing ülkenin öteki ucundayken Hesina aniden ölürse divan ve taht geçici olarak Caiyan'ın olacaktı. Elbette Caiyan, Hesina'nın güvenliğinin bundan daha önemli olduğunu savunurdu ve bu tartışmayı kazanırdı. Tam da bu nedenle, Hesina bu tartışmaya girmek istememişti.

Kendi başına altını hazırladı, başkentin haritasını inceledi; sonra da fildişi *kangın* başına oturup evrak işleriyle uğraşmak için taht salonuna gitti. Saatler geçmek bilmiyordu. Başhizmetkârı günlük diyar raporunu getirdiğinde salon alacakaranlıkla lekelenmişti.

Hizmetkârı güncellemelerini tamamladığında Hesina, "Kendi'adan yanıt var mı?" diye sordu.

"Yok, *dianxia*."

Lilian'ın güç kullanma önerisi daha önce hiç bu kadar çekici gözükmemişti. Ama Hesina'nın, bileği işlemez hâle gelene kadar mektuplar yazmakla yetinmesi gerekecekti. İşte, bir kraliçenin yüce diplomasisi buydu.

Hesina altyapı hakkındaki bir önergeyi düzeltmeye geri dönerken hizmetkâr, "Ama sınır bölgesinden haber var," dedi.

"Evet?"

"Bir köy daha yok olmuş."

Hesina'nın fırçası kâğıt boyunca kaydı.

Bir anlığına ne düşünebildi ne de konuşabildi. Gözleri siyah mürekkebin ardında bıraktığı yaraya dikildi. Siniri daha da bozuldu –bu belgeyi yazmak için bir saat harcamıştı– ve tüm evren etrafında yıkılırken bu basit duyguya tutundu.

Bir köy.

Bir köy daha.

"Nerede?"

"Kuzey lös havzasının yirmi *li* güneyinde ve Yingchuan'ın elli *li* batısında kalan bir darı köyü," dedi adam. "Nüfusu altmış civarındaydı."

Civarındaydı.

Fırça ruhsuzca elinden sarkıyordu. Önergeye mürekkep damlayıp kan gibi sıçradı. "İnsanlar? Besi hayvanları?"

Hizmetkâr sessizce başını iki yana salladı.

Hesina'nın görüşü karardı. "Kardeşim?"

"En yeni raporlar, generalin güney sınır bölgesi boyunca çatışmalarda savaşmayı sürdürdüğünü bildiriyor."

Öyleyse kardeşi güvendeydi. Savaştığı sürece güvendeydi.

Hesina panik duygusuyla yüzleşip mücadele etti. Cesaretini kaybederse Xia Zhong'un eline koz vermiş olurdu. "Bu haber ne kadar yayıldı?"

"Posta güvercinini geldiği anda yakaladık. Haberler kontrol altında."

Şimdilik. Hesina böyle kalacağından şüpheliydi. Xia Zhong'un istediği yolda ilerliyorlardı – Kendi'halılara yönelik şüphenin günbegün arttığı yolda. İnsanlar *iki* köyün ortadan kaybolmasını göz ardı edemezdi.

Önergeyi buruşturup masasındaki ateş çanağına uzattı ve pirinç kâğıdı ateşte kıvrılıp kararırken ölçülü nefesler aldı. “En iyi gözcülerini Xia Zhong'un peşine tak.”

“Xia Zhong derken... Usul ve Esaslar Bakanı olan mı?”

En azından bakanı yanlış değerlendiren yalnızca Hesina değildi. “Evet, ta kendisi. Her bir hareketini ve ağzından çıkan her kelimeyi bilmek istiyorum.”

“Anlaşıldı, *dianxia*. İzlenmesini istediğiniz başka kimse var mı?”

Peki, krala yakın insanlar? diye fısıldadı Akira'nın sesi.

Alevler parmak uçlarını yakınca Hesina tıslayarak kâğıttan geriye kalanı bıraktı.

“Hayır.” Kendi ailesini gizlice gözlemektense göklerin verdiği yetkiyi kaybederdi daha iyi. “Başka bir şey yok.”

Hizmetkârdan biraz sonra Hesina da taht salonundan ayrıldı. Kararsızlığın vakti geçmişti. Zanlılara önce Xia Zhong ulaşırsa Yan-Kendi'a ilişkisinin tabutuna son çiviye çakmış olurdu. Hesina bundan önce Gümüş Zambak'ı görmeliydi.

Dairesine geri döndü ve Ming'er kenardan izlerken, sıradan halkın giydiklerine benzeyen peleriniyle boğuştu.

“Hava kararıyor, çiçeğim.”

“Çok uzun sürmez.”

Ming'er pelerini elinden alırken Hesina itiraz etti ama kadın kumaş düğmeleri beceriyle ilikledi. Son düğmeyi ilikten geçirirken, “Dikkatli ol,” dedi.

Hesina dikkatli olacağına söz verdi. Sonra da merkez bahçedeki yapay dağ sırası boyunca aceleyle ilerledi. Elindeki kamışı süngertaşındaki bir deliğe sokarken liken kaplı kayalıklar Hesina'yı meraklı gözlerden gizliyordu. Dağlar ikiye ayrıldı.

“Yavaş olun.”

Hesina kamışı kılıç gibi tutarak kendi etrafında döndü. “Kendini göster.”

"Buradayım."

Hesina döndü ama hiçbir şey yoktu. Sadece gölgeler vardı
Gölgelerin içinden seni koruyacak.

Hesina kamışı indirip iç çekti. Sanjing, burada yokken bile ablasını aptala çeviriyordu. "Mei."

"Hmm?"

Hesina bir kez daha döndüğünde karşısında kıvrak bir kız dikiliyordu; tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü, bedenine oturan *hanfus*undan belindeki kılıflara takılı hançerlere dek. Kılığı kadar siyah olan saç örgüsü başlığının bir yanından dışarı sarkmıştı ve yalnızca kızılımsı kahverengi gözlerini açıkta bırakan siyah bir kumaş yüzünü kaplıyordu.

Dostça davranmaya çalışan Hesina, "Ah, merhaba," dedi.

Mei selamına karşılık vermedi. "Şehri ziyaret etmek için kötü bir zaman."

"Şehri ziyaret edeceğimi mi söyledim?"

"Cevap beklemeyen sorular yoluyla yalan söyleme eğiliminiz hakkında uyarılmıştım." Mei, Hesina'nın kuşkuyla homurdanmasını göz ardı ederken bedenini inceledi. "Silah yok." Etraflarını yavaşça tarafı. "Muhafız yok."

"Beni ne zamandır takip ediyorsun?"

"Taç giyme töreninden beri."

"Ve kötü hiçbir şey olmadı."

"Şimdilik," dedi Mei, sesi Sanjing'e fazlasıyla benziyordu.

Generaline bak komutanını al. Bezgin bir öfkeyle iç çeken Hesina, Mei'nin geniş kuşağına takılmış hançerlerden birini alıp kendi kuşağına soktu. "Daha iyi mi?"

Mei, "Pek sayılmaz," dese de Hesina'nın geçide girmesini engellemedi.

Sonbahar hasat festivaline birkaç gün kalmıştı. Sokaklar tıklım tıklım olmalıydı. Sorgum şarabı ve yemeklik yağ ya da sıcak *zongzi* –lotus yaprağıyla sarılmış lapa pirinç üçgenleri– ve kizantem deseniyle damgalanmış kırmızı fasulyeli ay pastası depo-

lama zamanıydı. Ama Hesina terk edilmiş tavernadan çıktığında pazar yerine ölüm sessizliği hâkimdi. Tüccarların yokluğunda işporta tezgâhları sahipsiz kalmıştı. Dar sokaklarda salınan tah-tirevanlar yoktu. Yoldan çekilmeleri için çocuklara bağırarak katır arabacıları yoktu. Puslu gece havası ağırdı ve genelevler bölgesi-ne doğru bakan Hesina'nın nefesi kesildi.

Ufukta ürkütücü bir parıltı vardı, çıkıntılı çatıların silüetini siyaha boyuyordu.

“Gördüğünüz yetti mi?” diyen kısık bir ses geldi arkasından.

Mei'yi duymazdan gelen Hesina, ilk hayat belirtisine ulaşma-kadar adımlarını hızlandırdı: kaçışan bir kalabalık. Yüzleri-ne korku işlemiş insanlar yanından koşarak geçiyor, genelevler bölgesinden uzaklaşıyordu. Telaşlı çığlıklar ve bağırarak söyle-nen kelimeler başının üstünden süzülürken şehir muhafızlarının çaldığı boynuzun gürültüsüyle baltalandı.

Bir grup zırhlı kadın ve erkeğin başındaki bölük komutanı, “Destek çağırın!” diye bağırdı. Uygun adım geçerlerken kırmızı püsküllü kargıları ışıldıyordu.

Hesina muhafızlardan birinin pelerinini yakaladı. Adamın mızrağı Hesina'nın boğazına doğru atıldı ve görüş alanının he-men dışında bir siyahlık çaktı ama Mei kan dökmeden önce He-sina adamı bıraktı. “Neler oluyor?”

Muhafız geriledi, kargısı hâlâ saldırmaya hazırdı, Hesina'nın basit giyimini fark etti. “Genelevler bölgesinden uzak durun.”

Hesina, “Neden?” diye ısrar etse de adam çoktan arkadaşla-rının yanına dönmüştü. Muhafızlar yanından telaşla geçerken Hesina'nın eli ipek kuşağından sarkan kraliyet mührüne gitti. Sonra kıpırtısız kaldı. Kimliğini açığa çıkarırsa istediği cevapları alabilirdi ama bu sefer de muhafızlar elli tane Caiyan gibi etra-fına üşüşürdü. Gümüş Zambak'a ulaşma şansını tamamen kay-bederdi.

Mei onu durduramadan önce Hesina dönüp akıntıya kar-sı koşmaya başladı. Batı kemerinin altından geçti ve rehin dükkânlarının, tavernaların ve çayhanelerin sıralandığı sokaklar

boyunca, kireçtaşı caddenin ortasında biriken kalabalığa ulaşana kadar hız kesmeden koştu.

Kaçan ve kalabalığa karışan insanlardan oluşan canlı bir şeydi sanki. Muhafızlar kalabalığı çevrelemişti ama izdihamı dağıtmak ya da kargaşanın merkezinden gelen bağırtyı susturmak için hiçbir şey yapmıyorlardı.

“Bir köy daha yok oldu!” Hesina kimin konuştuğunu göremiyordu, yalnızca adamın havaya kaldırdığı meşaleyi görebiliyordu. “Kendi alılar her zamankinden daha güçlü!”

Meşaleli başka biri, “Peki neden?” diye haykırdı. “Onlar yüzünden! Onların soyu aramızda yaşıyor! Dilenci ve fahişe kılığına giriyorlar, sabırla bekleyip On Birler’in indirdiği darbenin yaralarını iyileştirirken toplumun süprüntüleri arasında gizleniyorlar. Aha buraya yazıyorum! Bir gün solucanlar gibi ortaya çıkacaklar! Bizi güçleriyle bir kez ezdiler! Bir kez daha ezecekler!”

Kolların ve gövdelerin arasından bir bir süzülen Hesina, insanların oluşturduğu barikatı geçti. Kalabalık aniden bitti ve Hesina kendini açıklıkta buldu.

Ortada aceleyle dikilmiş bir kazık vardı. Kazığa bağlanmış kızlar ve oğlanlar, genelev renklerinin içinde egzotik kuşlar gibi göze batıyordu ama güzel değillerdi. Gözlerini çevreleyen sürme boyalı yanaklarına sızmıştı, dudaklarındaki karmen boya kan lekesi gibi yayılmıştı. Kalabalık öfkeyle kaynarken korkudan sindiler.

“Müneccimler!”

“Orospular!”

“Solucanlar!”

“Yok edin şunları!” diye bağırdı bir kadın. “Onlar bizi yok etmeden önce!”

Hesina, kendine konuşabilecek kadar güvenmiyordu. Sesinin kendisini ele vereceğinden, sesinin tonunun bile dehşetini ve Gümüş Zambak’tan bir şey alıp karşılığında hiçbir şey vermediği için hissettiği suçluluğu açığa çıkaracağından korktu.

Bu nedenle, adamlardan biri elindeki meşaleyi başka birine

verip kazığa bağlı odalıklardan birine yaklaşırken diğerkleriyle beraber izledi. Adam bağlarını keserken kız büzölüp kazığa iyice yaslandı.

Adam kızı çekiştirip ayağı kaldırdı. “Bugünden sonra onların kim olduğunu açığa çıkarıyoruz!” Kıza döndü. “Yan,” dedi tükürücmesine. “Yan ve bize gerçek kimliğini göster.”

Adam elini kaldırdı.

Bir şey yap.

Kuşağından bir şey çekti.

Bir şey yap.

Bir oraktı, On Birler’in tercih ettiği silah, halkın müneccimlere ve soylulara karşı olan mücadelesinin sembolü. Sivriltilmiş kenarı meşale ışığında sırttı, Hesina’nın boğazındaki havayı düğümledi. Sonra gümüş bir şimşek gibi aşağı savruldu.

Hızlı bir an olmalıydı; bir saniyede, fişkıran kanla, belki mavi ateşin alazıyla bitmeliydi. Ama zaman yavaşladı. Hesina yine Gümüş Zambak’ı düşündü. Kadının sırtını gördü, Hesina’nın krallığının cildine kazıdığı korkunç hakikati gördü. Sessiz kalırsa kendisinin de hakikati olacaktı.

“Dur!”

Yalım cilde değmek üzereyken durdu.

Gözler önce Hesina’ya döndü, sonra da havaya kaldırdığı yeşim taşından mühre. Hesina serbest eliyle Minger’in özenle iliklediği düğmeleri kopardı. Pelerin kayıp yere düştü.

İnsanlar yere kapanırken şaşkın nefesler yükseldi. Saniyeler önce başka bir lidere tapan kalabalık topluca *koutou* yaparak iki büküm oldular. Bu hareket Hesina’nın daha da tiksinesine neden oldu. Elebaşlarına döndü. “Kızdan uzaklaşın.”

Adamlar uzaklaşınca Hesina bu kez kalabalığı açmaya çalışan muhafızlara döndü. “Silahlarını alın.”

Sonra Mei’nin hançerini çekti ve uzun adımlarla genç odalığa doğru yürüdü. Hesina kolunu kavrayınca genç kızın benzi attı.

Ama yalımın altında parçalanan, odalığın cildi değildi.

Bir kalp atımı anında Hesina kendi önkolunu kesti ve hançe-

“Dünya düzenbazlarla dolu,” diye bağırdı arkasındaki çatırtıyı bastıran bir sesle. “Ve korkudan daha büyük bir düzenbaz yoktur. Bu gece korkunun kurbanı olduk. Bizi kör etmesine izin verdik. Canavarları avladığımızı düşündük...”

Ateşin aydınlattığı yüzlerden oluşan denize baktı. Gözlerini kaçırmamak için bütün gücünü kullandı. *Ama canavar bizlerdik.*

Sonra kendi yaktığı ateşin büyüdüğü büyümesini izledi. Alevler çatıya sıçrarken gözleri sulandı. Yapabileceği tek şey, insanları avlayacak müneccim kalmadığına inandırmaktı. Bu yalan, Gümüş Zambak’ın hakikatine karşılık hediyesiydi.

Alevler şarabı tüketip ahşabı yalamaya başlarken kızıla döndü. Kirişler ve kolonlar eridi. Çatının yarısı çöktü ve gece göğüne korlar fırlattı. Hesina, dünyası kararmadan önce gece göğünün nasıl da kapkara olduğunu düşündüğünü hatırladı.

HEPİMİZ EŞİT OLARAK YENİDEN DOĞACAĞIZ.
ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, YENİ ÇAĞ ÜZERİNE

ÖNCE, ESKİ OLAN GİTMELİ.
ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, YENİ ÇAĞ ÜZERİNE

Hesina kendine geldiğinde, babasının gölge oyunu kuklalarından biriymiş gibi hissediyordu. Eti kâğıt, kemikleri çubuklardı.

“Jia!”

Korkutucu bir darbeyle sarsıldı ve en yakınındaki katı şeye –bir bileğe– tutundu ve bunun babasının bileği olduğunu hayal etti.

Annesi görseydi, *kızı şımartıyorsun*, diye çıkışırdı.

Babası da gülümseyip omuz silkerek cevap verirdi. *Benden başka kimse şımartmıyor.*

Ama Hesina'nın o anda tutunduğu kol babasının olamayacak kadar inceydi, hem de siyah, dolgulu deriden kolluğuna rağmen. İnce kemikli avucun içinde dizginler filizlendi ve Hesina'nın başı yukarı yönelirken binici bir kez daha *jia!* diye bağırdı.

Mide bulandırıcı bir yalpa daha. Etraflarındaki dünya hızla bulanıklaştı ama binicinin yüzü sabit kaldı. Kızıl kahve gözler. Kuzgun karası saç örgüsü.

* (Çin) Türkçedeki “deh” gibi, at sürerken kullanılan ünlem. –ç.n.

Mei.

Mei'nin koluydu, Hesina'yı önünde dik tutuyordu. Mei'nin atıydı, nereden bulduysa. Mei'nin peleriniydi, pas kokulu ve yapış yapış.

"Kanıyorsun," diye fısıldayan Hesina kendi sesinin kırılmalılığıyla irkildi.

Mei ileriye bakmayı sürdürdü. "Ben değil, siz kanıyorsunuz."

Hesina'nın bileğinden bir ağrı yayıldı. Bileğini kestiğini hayal meyal hatırlıyordu. Ne saçma bir şeydi. Gözleri yavaşça kapandı.

"Benimle kalın." Etrafındaki kollar Hesina'yı daha sıkı kavradı. "Adınız ne?"

Hesina. "Ölen turnalar" sözcüklerinin sesteşi, küçük Sanjing'in ona sık sık hatırlatmaktan hoşlandığı gibi. Artık ona "Sina" diye sesleniyordu ki bu da ilerleme sayılmazdı; sesteşi, "Daha ölmedin mi?" diye tercüme edilebilirdi.

Öyle ya da böyle, Mei de bu soruyu soruyor gibiydi. "Ölüyor-muşum gibi mi gözüküyor?" diye mırıldandı Hesina.

Mei, *evet*, demek istermiş gibi atını mahmuzladı.

Hesina kaşlarını çattı. İyiydi. Sadece yorgundu. Uykusuzdu. Uyku...

"Kendinizi neden kestiniz?"

Beni kendi hâlime bırak. "Yapmam gerekiyordu."

Mei, "Neden?" diye ısrar edince Hesina yine kaşlarını çattı.

"Emin değildim... Kızın da kanının..."

... Bizimki gibi aktığından.

Ya da bir münecciminki gibi.

Tekrar kendine geldiğinde Hesina artık saraydaydı.

Sessiz salonlar, kafesli pencerelerden sızan ay ışığıyla parlıyordu. Maltızlara kömür yığılmış, tütsüler diplerine kadar yanmıştı.

Mei tarafından taşınırken Hesina'nın zihnindeki sis dağıldı ve bir anda yine külle kalınlaşmış dumanın tadını almaya başladı.

Boğulmanın anısıyla ciğerleri sıkıştı. Ama sonra gerçekten boğuluyordu. Her şey geri gelirken dünya bir anda kararıp bir

anda aydınlandı; üşüyordu, iliklerine kadar üşüyordu. Babasının arkasına saklanmak, yüzünü pelerinine gömmek istiyordu. Bir saniyelğine babasının dünyada olmadığını unutarak hırıldayıp onu çağırırdı.

Hatırlamak, babasını en baştan kaybetmek gibiydi. Acıyla ağladı. Mei hızlandı ama yanlış yöne gidiyorlardı. Hesina'nın Kraliyet Şifacısı'na ihtiyacı yoktu. Paramparça olurken yaslanabileceği birine ihtiyacı vardı.

Soluk soluğa, "Beni Caiyan'a götür," dedi.

Mei şifahaneye açılan kemerden hemen önce durdu. "General Sanjing beni takdir ediyor olabilir ama ölmenize izin veririm beni asla affetmez."

"Ölmüyorum."

"Ve üstüm başım sizin kanınıza bulanmış değil."

Hesina bütün unvanlarını –çok fazla unvanı vardı– sıralayıp son sözü kendisinin söylediğini hatırlatabilirdi. Ama bir gün için yeterince kraliçelik yapmıştı. "Lütfen, Mei."

Sessizlik.

Mei sonunda iç çekti. "Öbür dünyada tanrılar beni kutsasın." Sonra olduğu yerde döndü ve dış sarayı içeriye bağlayan sütunlu geçide girdiler. Nakışlı cephelerin olduğu yere girdiklerinde Hesina'nın karnı gerildi ama Mei resimlere bakmak için yavaşlamadı. Caiyan'ın odalarına gelince kılıç ustası kadın Hesina'yı yere bıraktı ve Hesina uzanamadan önce kapıyı tıklattı. Kapı arandığında selam vermekle zaman kaybetmedi.

"Kraliyet Şifacısı'nı çağırarak isteyebilirsin," dedikten sonra gölgelerin arasında kayboldu.

Kapı tamamen açıldı.

"Hanımım? Sorun ne? Yaralı mısın?"

Hesina ağırbaşlı bir tavırla abisine baktı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama belli ki Caiyan'ın evrak işlerini bırakıp uykuya geçeceği kadar geç bir vakitti. Tepesindeki topuz açılmıştı ve koyu renk bukleleri darmadağınaktı. Siyah ve altın rengi vikont hanfusunu pijamalarının üstüne pelerin gibi geçirmişti. Bu inti-

zanısız hâliyle gerçek değilmiş gibi gözükiyordu. Hesina, bacakları tutmayınca Caiyan dirseklerinden tutarak ona destek olduğunda bile onun gerçek olduğuna *inanmadı*.

“Hanımım—” Hesina’nın yenine bulaşan kanı görünce donakaldı. Panellerine kapıların deseniyle uyumlu balıkçılar işlenmiş yatağa kadar yürümesine yardım etti. “Şifacıyı çağırayım.”

“Hayır.” Hesina, Caiyan’ın *hanfusunun* kolunu tuttu. “Bana... sadece...”

Hesina dehşet içinde, ihtiyacı olan hiçbir şeye ulaşamayacağını fark etti.

Boğazından bir hıçkırık yükseldi. “Gitti. He-hepsi gittiler.”

Bir sonraki hıçkırığı hüngür hüngür ağlamaya dönüştü.

Caiyan yavaşça oturdu. Hesina’yı yanına çekti. Abisinin kollarının arasında, taze mürekkep kokusuyla sarmalanan Hesina gözyaşları tükenene dek ağladı. Sonra, içi tertemiz oyulmuş bir sonbahar kabağı gibi, ciğerlerine yeniden hava çekti ve olan biten her şeyi anlattı.

O konuşurken Caiyan da arkasına yastık tomruklarını dizi-yordu ama Hesina arkasına yaslanmadı. İhtiyacı olan tek destek, Caiyan’inkiydi.

Hesina anlatmayı bitirince Caiyan, “Oldu işte, hanımım,” dedi. “Güvendesin. Sen güvende olduğun sürece her şey iyi olacak.”

Normalde Caiyan’ın sözleri onu rahatlatırdı. Sakin sözcüklerdi. Güvenilirdi. Sözleri Hesina’nın omzunda hissettiği kalp atışını bile maskeliyordu neredeyse.

Hesina aniden gelen huzursuzluk hissiyle arkasındaki yastıklara gömüldü. “Hiçbir şey iyi değildi ki. On Birler zalimlere zulmederek mazlumlara özgürleştirdi.”

Mazlum. Zulüm. Zalim. Hesina’nın zihnindeki her şey ne başını ne sonunu ayırt edebildiği bir yumağa dönüşmüştü. “Bu ne zaman bitecek? Barışın bedelini ödemeyi ne zaman bitireceğiz?”

“Bilmiyorum, hanımım.”

“Ama bilmelisin,” dedi Hesina büyüyen iç sıkıntısıyla. Caiyan’ın her şeye bir cevabı olmalıydı.

Caiyan sessizce kalktı, pencerelerine doğru yürüdü. “Öyle ya da böyle, bedelini ödüyoruz. Bir şeylerden feragat etmeden kazanamayız. Örneğin, Gümüş Zambak gitmiş olabilir ama sen de özgür kaldın.”

“Özgür mü?”

“Sırrından.” Dışarıdaki karanlığa ve panjurların kapalı olmasına rağmen Caiyan gözlerini pencereye dikmişti. Hesina’yla yüz yüze gelmek için arkasına döndü. “O gece onunla konuştuğunu hiç kimse asla bilmeyecek.”

Hesina düşüncelerini düzenlemekte zorlandı. Caiyan haklıydı. İhaneti de Gümüş Zambak’la birlikte ölmüştü. Ama Hesina özgür değildi. On Birler’in öğretileri sürdüğü ve halka kendisinin yerine korku hükmettiği sürece özgür olmayacaktı.

Yapabileceği bir şey olmalıydı. Belki—

“Hanımım, bunu duymak istemeyebilirsin ama danışmanın olarak konuşmalıyım.”

“Dinliyorum.”

Caiyan tekrar yatağa doğru yürüdü. “Bazıları bugünkü performansından şüphe edecek, özellikle de kadının yandığını kendi gözleriyle görmüşlerse.” Hesina’nın önünde diz çöktü. “Bazıları, müneccimlerden yana olduğunu bile düşünebilir.” Kızın ellerini tutup sıktı. “İlk önceliğin bu şüpheleri yatıştırmak, insanları güvende hissettirmek olmalı.”

“İnsanları güvende hissettirmek...”

Caiyan’ın elleri kardeşinin omuzlarına yükseldi. “Eğer o kadın ve onun halkı için bir şey hissettiysen bunu göstermemelisin. Ne sözlerinle ne de hareketlerinle. Bana söz ver, hanımım.” Tutuşuyla beraber sesi de gerildi. “Hükümdarlığını tehlikeye atmayacağına söz ver.”

Hesina, Caiyan’ın bakışına karşılık verdi. Niyetini gördü. Caiyan onun için en iyisini istiyordu. Zaten ne zaman istememişti ki?

Ama Hesina yine de söz vermedi. “Hiçbir şey yapmamamı istiyorsun.”

“Bana güveniyor musun?”

“Evet.” Ama eskiden yanında Caiyan olmadan gizlice şehre gitmezdi ya da kendi özel soruşturmasını başlatması gibi büyük bir şeyi Caiyan’dan asla gizlemezdi.

İkisinin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordu ve Hesina’nın yükselen suçluluk hissi onu, “Ve söz veriyorum,” diye devam etmeye zorladı.

Caiyan’ın kestane rengi gözleri yumuşadı. “Teşekkür ederim.” Ellerini çekti.

Bu kez yeni bir güç Hesina’yı yerinde kalmaya zorladı. “Sen hiç...” Dudaklarını ıslattı. “Sen hiç onlar için bir şey hissettin mi?”

Müneccimler için.

Yalnızca bu soru bile, yanlış kişiye sorulursa, hükümdarlığını tehlikeye atmak anlamına gelebilirdi ve Hesina, sözünü bu kadar çabuk bozduğu için Caiyan tarafından azarlanacağından korktu.

Ama Caiyan başını iki yana sallamakla yetindi. “Hayır.”

Hesina’nın kanı soğudu, özellikle de rahatladığı için. “Güzel.” Caiyan’a da kendisi gibi bu düşüncelerin musallat olmasını istemiyordu. İpek perdelerdeki tasvirleri gördüğünde, kraliyet tiyatrosunun oyunlarını izlediğinde efsanelerindeki kahramanların aslında kötü adamlar olup olmadığını merak etmesini istemiyordu.

Ama bu, çektiği acıda yalnız olduğu anlamına geliyordu aynı zamanda.

Kraliyet Şifacısı’nı ziyaret ettikten sonra –ki kadının çektiği nutuk, Hesina’yı ölüme yarasından bile daha fazla yaklaştırmıştı– Hesina uyanık hâlde yattı. Geceler serinlemeye başlamışsa da yatağı sıcaktı. Bir o yana bir bu yana dönerken ipek çarşafı etrafına koza gibi dolanıyor ve battaniyeleri de kolunu bacağına kısıtırıyordu.

Örtüleri savurup attı ve güçlkle nefes alarak doğrulup oturdu.

Mektuplarına bir Kendi’alidan cevap almayı beklerken halkının korkusunun bir irin gibi birikmesine neden olmuştu. Daha fazla bekleyemezdi. Savaşın önünü alamayacaksa, hiç olmazsa savaş patlamadan önce hakikati ortaya çıkarabilirdi.

Sessizce yazı masasına yürüyen Hesina bir mum yaktı. Annesinin sandığı alev ışığında mücevher gibi parladı, gümüş kilit altın sandığa dokunuyordu.

Düşün, diye zihnine emretti, sanki bir divan mensubuyla konuşur gibi. Hatıralarında bir yerde, kilidin şifresinin neden babasının doğum yılı olmadığını açıklayacak bir bilgi kırıntısı olmalıydı.

Anlamalı bir sayı olması gerekiyordu. Yeni çağa göre geçerli tarih olan 265 değilse ya da eski takvime göre 906 değilse belki ikisinin farkı olabilirdi. Eski imparatorun ölüm yılının, yani On Birler takvimi sıfırlamadan önceki son yılın 641 olduğunu biliyordu. Bunun nedenini sorduğunda, *Tüm yaşamların yeniden doğabilmesi için*, diye açıklamıştı babası. *Genç, yaşlı, zengin, fakir, kadın, erkek — hepimiz yeni çağın çocukları olduk.*

Hesina tereddütle ilk kadranı 6'ya ayarladı, ikincisini 4'e ve sonuncusunu da 1'e.

641.

Kilide asıldı ama kilit yerinden oynamadı. Sandığı kendinden uzağa itti ama bu da kilidi hareket ettirmedi. Uzun bir süre boyunca gözünü bile kırpmadan sandığa baktıktan sonra homurdanarak sandığı yine kendine çekti.

641 de değilse neydi? 000 mı? 641'den hemen sonraki, On Birler'in takvimi baştan başlattığı yıl mı?

Hesina dudak bükse de bir tane 0 ayarladı. Bir 0 daha. Üçüncüsünü neredeyse yapmayacaktı. Çok basitti. Çok aşikârdı. Çok—

Son 0 da yerine yerleşti ve kilit hafif bir uğultuyla açıldı.

Hesina'nın bir yanı şifrenin işe yaramayacağını ummuştu, kendine yalan söyleyemezdi. Annesinin babasına duyduğu sevgi, ikisinin paylaştığı tek şeydi ve Hesina bunu kaybetmeye hazır değildi. Yine de kapağı iki eliyle kavradı. Eğer bu sandığın içindekiler başka kimsenin canı yanmadan önce davayı bitirmesine yardım edecekse gözlerini sımsıkı kapayabilirdi. Kapağı kaldırıbilirdi.

Kapağın ağırlığı geriye doğru salındı. Menteşeler tıkırdadı. Gözkapaklarının ardındaki karanlıkta Hesina'nın düşünceleri çözüldü.

Yadsımanız geçecek, demişti Şifacı.

Yapacağın hiçbir şey onu geri getirmeyecek, demişti annesi.

Hakikat seni harap edebilir, demişti Akira.

Ama diğerlerini bastıran bir ses vardı. Bilgi hakikattir, Küçük Kuş.

Zihninin uçları suya karışan mürekkep gibi dağıldı ve uzun yıllar önce yaşanan bir konuşma yüzeye sızdı.

Şehir hendeği boyunca gezerken, *Sence neden başkentte yaşayan çok fazla âlim var?* diye sormuştu babası.

Çünkü âlimler akıllı.

Evet. Bir hükümdar, etrafında bilge insanlar bulundurmalı çünkü bilgi hakikattir. Öğrenmeyi reddedenler, yanlışlıklar dünyasında yaşar. Eski imparatorların kendilerini öğrenmekten nasıl alıkoyduğunu hatırlıyor musun?

Kitapları yaktılar.

Babası başıyla onayladı. *Halklarının müşkül hâline gözlerini kapattılar ve kendilerini eleştirenleri de idam ettirdiler.*

Ama On Birler de kitap yakmadı mı? diye sordu Hesina, düşünmeden ağzına geleni söyleyerek.

Babası durakladı.

Evet, yaktılar. Bir elini Hesina'nın başının üzerine koydu, gülümserken gözleri kırıştı. *İşte bu yüzden sen hepsinden daha iyi bir hükümdar olacaksın.*

Hesina gözlerini açarken hatırası eriyip gitti. Babasının sesi zayıfladı. Ama neredeyse kararan ortamda babasının varlığını hissetti. Buradaydı. Kızının yanındaydı. Sandığın içindeki şeye beraber bakıyorlardı, bir... kitaba.

Kitap.

Hayal kırıklığı kitaptan daha ağırdı – hafif bir ciltti, Öğretiler ne kadar kalınsa o kadar ince ve inanılmaz berbat hâlde. Kapağı

yer yer alazlanmış, yer yer de mürekkep, yağ ve şüpheli bir biçimde kana benzeyen kahverengimsi bir şeyle lekelenmişti. Sağ tarafında alt alta dizili üç karakter vardı ama şans bu ya, Hesina bu dili okuyamadı ve anladığı kadarıyla Ci, Kendi'a ya da Ning dillerinden biri de değildi.

Daha da kötüsü, Hesina'nın zorunlu kaligrafi dersleri bu yazar için kesinlikle faydalı olurdu. Kitabın içindeki karakterler sıkıştı ve her bir kısa metin sütununda birçok karakterin üstü çizilmişti. Ama Hesina'yı delirten bu değildi. Karakterler ne kadar okunaksız olsa da aklına takılmışlardı ve Hesina, ne kadar uğraşsa da neden bu karakterlerin çok tanıdık gözüktüğünü çözemiyordu.

Birçok sözlük kurcaladığı saatlerden sonra bıkkınlıkla kitabı çarpıp kapattı. Bir çıkmaz daha. Hesina şu dili çözene kadar krallık bekleydi keşke. Ama çok fazla şey istiyordu. Güneş yine yükselecek, mahkeme yine toplanacaktı. Kendi'alılar mektuplarını görmezden gelmeye devam ederken halkının korkusu da sürecekti. Yapabileceği tek şey yerinden kalkmak, gerinip sırtını çıkırtırmak ve başka bir bitmemiş göreve geçmekti.

Taht salonuna yollandı. Hesina oraya varmadan önce sesler ona ulaştı, çift kanatlı oymalı kapının ardından eşekarıları gibi vızıldıyorlardı.

Hesina dişlerini sıktı. Ne yapması, ne söylemesi gerektiğini biliyordu.

Masum insanların kesilip yakılmasını hoş görmeyeceklerdi ve birkaç söylentiye dayanarak bütün şehirde müneccim aramaya katilen başlamayacaklardı.

Ama aynı zamanda boş durup Kendi'a'nın sınır tehditlerini sürdürmesine de izin vermeyeceklerdi.

Savaşa gidiyorlardı.

Hesina salona girerken tebaası sustu, oturduğunda ise Yüce Müsteşar elindeki kâş boruyla beraber, telaşla yaklaştı.

Hesina borunun kilden yapılmış kapağını sabitleyen sicimi çözerken kadın, "Kendi'adan, kraliçem," diye mırıldandı.

Hesina'nın elleri kıpırtısız kaldı. Sonra kapağı son sicim parçasından koparıp açtı. Parşömen tomarı avucuna düştü.

Tomarı açınca ortak dilde yazılmış karakterleri gördü.

Yan Kraliçesine

Müzakere talebinizi aldık ve kabul ediyoruz. On birinci ayın ilk gününde, sizi Kara Göl kıyısında bekleyeceğiz. Bunu uygun bir orta konum olarak göreceğinizi umarız. Seçeceğiniz altı adet refakatçiyi getirebilirsiniz, daha fazlasını değil.

Ateşe Hükmeden Ejderha, Adının Beşincisi, Veliaht Prens Siahryn iradesiyle

Hadım Tasn tarafından dikte edilmiş,

Kâtip Jikan tarafından kaleme alınmıştır.

ON ÜÇ

DÖRT KRALLIK BARIŞI KORUMALIDIR.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, SAVAŞ ÜZERİNE

ASKERE ALMADAN ÖNCE, HİÇ OLMAZSA HALKINIZI
BESLEYİN.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, SAVAŞ ÜZERİNE

Hesina Kara Göl'e gidecekti, Caiyan'ın yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şey fikrini değiştiremezdi.

Caiyan yine de denemekten geri kalmadı.

Mektubu aldıktan iki gün sonra, Hesina'nın yola çıkacağı sabah, "Gidersen," dedi, "ateşkesi bozabilirler." Doğu gonk kulesinin tepesindeki kraliyet posta odasına tırmanmışlardı ve eğimli tavanla kuş pisliği kaplı taş zeminin arasındaki boşlukta eğilmiş dikiliyorlardı. "Taleplerini –toprak, su, her neyse– dile getirebilir ve itiraz edersen saldırabilirler. Hatta seni öldürebilirler."

Herkesin kolayca öldürülebileceğini düşünmesi can sıkıcı, diye düşündü Hesina huysuzca.

"Böyle yaparak Yan'ın elini zorlarlar," diye devam etti Caiyan. "Ölümünle savaş patlak verir."

"Her zaman risk olacak." Tartışmanın, her argümanın ve karşı argümanın iyi prova edilmiş bir dansın adımlarına benzediği

kısmına gelmişlerdi. Belki de bu yüzden, Hesina elini hafifçe sallayıp doğaçlama devam etti. “Orada münecimler bile olabilir.”

Caiyan'ın ifadesi kil gibi katılaştı ve Hesina sözlerini geri alabilmeyi diledi. Münecimlerin Kendi'ahlılarla müttefik olduğuna inanmak istemiyordu ama hem o hem de heyetinin geri kalanı bu duruma hazırды – insan giysisinin kollarına ve ayakkabılarına tıkılmış münecimsavar muskalarla ne kadar hazır olabilirlerse.

“Durumun ideal olmadığını biliyorum.” Hesina, Sanjing'in kuş kafeslerinin yanından geçerken kumrular cıvıladı. “Ama bir şey yapmalıyım. Ve evet, biliyorum,” diye ekledi, Caiyan araya giremeden. “Hükümdarlığımı tehlikeye atmayacağıma söz verdim.”

Bir kafesin kilidini açtı. “Hadi alternatifi değerlendirelim. Diyelim ki gitmedim. Dava daha fazla zanlıya iftira atarken Kendi'da da sınırlarımızı tehdit etmeye devam etti. İnsanlar gün geçtikçe paranoyaklaştı. Savaş patladı ve yüzyıllar sonraki ilk zorunlu askerlik görevini emrettim, böyle de hükümdarlığım tehlikeye girdi.”

Caiyan burun köprüsünü çimdikledi. “Eriklerle hurmaları karşılaştırıyorsun.”

Hesina'ya göre ikisi pek de farklı değildi zaten.

“Tahtta otururken her tür tehlikeyle yüzleşilebilir,” diye ısrar etti Caiyan. “Ama ta orada? Desteksiz?”

“Korumam var.” Kibrit kadar bir boruyu, seçtiği doğanın bacağına bağlarken kuş Hesina'ya kınayan gözlerle baktı. “Ve bir yedek planım var.”

Caiyan doğanı süzdü. “Yedek plan dediğin General Yan Sanjing.”

“Ki kendisi de sınır bölgesinde bulunuyor.” Kuşu, bulutlu güne açtığı panjurlu pencereye taşıdı. Şehir surlarının ötesindeki tarım arazisini sis sarmıştı. “Her zaman en yakınınımdaki kaynakları kullanmamı tavsiye eden sendin.”

“Kara Göl yakın bir konum değil.”

Hesina iç geçirdi. Caiyan'ı yenmesinin yolu yoktu ve o da avantajını hissedip bastırmaya başlamıştı.

“Yerine birini gönder, hanımım. Divandaki kimseye güvenmiyorsan beni gönder.”

Hesina doğanı serbest bıraktı ve Caiyan'a dönmeden önce kuş bulutların önünde bir noktadan ibaret kalana kadar bekledi. “Haklısın. Divanda senden başka kimseye *güvenmiyorum*.”

“O yüzden—”

“O yüzden burada kalmalısın.” Anlamasını dileyerek Caiyan'ın ellerini kavradı. Kara Göl'e gidip dönmek bir aydan fazla sürebilirdi... Xia Zhong'u kendi hâline bırakmak için çok uzun bir zamandı bu. “Ben yokken diğer memurları yalnızca sen idare edebilirsin. Sana ihtiyacım var.”

Ve benim seni korumam lazım. Hesina o kış gününü, korkunç çatırtıyı hatırladı. Göletin siyah suları. Buzun üzerindeki kan. Caiyan bir kez neredeyse ölmüştü zaten. Eğer Kendi'alılar ateşkesi gerçekten bozarsa Hesina onu tekrar kurtarabileceğinden emin değildi. Kendi kanındanmış gibi yakın olduğu tek abisini kaybedemezdi.

“Sana ihtiyacım var,” diye tekrar etti, bu kez daha kısık sesle.

Bıçağı nereye saplayacağını bilseydi, *Beni yanında götürecektedir, kadar değil*, diye cevap verebilirdi Caiyan.

Ama o Sanjing değildi. İç çekip eğilmekle yetindi. “Öyleyse beni uygun gördüğün gibi kullan, hanımım.”

Gong kulesinin altında halktan bir grup insan toplanmıştı; kraliçe ve başdanışmanı çıkınca hepsi diz çöktü. Bazıları *ruqununa* dokunmak için uzandığında Hesina irkilerek geri çekilmekten kendini alamadı. Gümüş Zambak'ı öldüren ellerdi bunlar. Onlardan uzak durmak istiyordu.

Kalabalığın içinde ilerlerken, “Birkaç kelime eder misin?” diye önerdi Caiyan.

Kelime mi? Beyni darı peltesi gibiydi. Caiyan'ın kaygıları yersiz değildi. Müzakereler başarısız olabilirdi. Sanjing yetişemeye-

bilirdi. Şehir surlarından öteye, hem de ta sınır bölgesine yapacağı ilk yolculuğunda bin farklı şey ters gidebilirdi.

Ama hangi kraliçe, halkını veda bile etmeden bırakmıştı ki?

Güç veren öfkesi ya da kederi yokken, Hesina kalabalığın karşısında küçülmüş hissetti. “On Birler daha merhametli bir çağ inşa etmeyi umuyordu,” dedi, bu sırada *Öğretiller*’den medet umduğunu fark etti. Ağzına yine kül tadı geldi. “Bize üç asır süren bir barış dönemi verdiler, korumaya kararlı olduğum bir barış.”

İnsanlar söylediklerini hemen kabullendi. Yüzlerinde umut belirdi. Dudakları tezahüratlarla açıldı.

“Dianxia! Dianxia!”

“Wansui, wansui, wan wansui!”

Hesina’yı huzursuzluk sardı, ardından izleniyor olduğu hissi- ne kapıldı. Kalabalığın kafalarının ötesinde bir grup divan men- subunu gördü. Xia Zhong da aralarındaydı. Gözleri birbirini bul- du ve adamın dudakları kıvrıldı.

Ne yapabileceğini sanıyorsun? diye soruyordu sanki. Parçalar yerine oturdu; bu savaşı durduramazsın.

Göreceklerdi.

Doğu Kapısı’nda bekleyen Lilian bir yığın giysiyi Hesina’nın kollarına sıkıştırdı. “Müzakere edeceksen şık görünmelisin.”

Hesina siyah ipekten yapılmış *ruqunu* sallayıp açtı. Kıvrımlı bir ejderha –Kendi’a sembolü– önden arkaya dolanıyordu, çok vahşi, çok güzel ve çok... kafasız.

Belli ki Hesina kendi cenazesinde de şık görünecekti. “Bu...”

“Teşekküre gerek yok,” dedi Lilian, Hesina kesik boyundan fışkıran kırmızı nakışlara dokunurken. “Bari birazcık zırh görevi görsün diye iplikleri gümüşle dokudum. Seninle bozuşacak ka- dar aptallarsa eğer, yine de hiç yoktan iyidir.”

Lilian bahsedince Hesina her bir pulun ısıltılı iplerle işlendi- ğini fark etti. Tüm ejderhayı dikmesi günler sürmüş olmalıydı. Bakışları Lilian’ın gözlerini buldu. “Hiç gerek yoktu.”

Bir kez olsun, ablasının bakışları ciddiydi. “Lafı olmaz.”

Hesina duygularını ne kadar sıkı bağlasa da Lilian düğümle-

rini çözüyordu. Söylemek istediği şok şey vardı ama sadece, "Hasat festivalini kaçıracagım için üzgünüm," diyebilirdi.

Sözleri soğuktu; halka hitap etmek gibi, sevgi ifadeleri de Hesina'ya zor geliyordu.

"Ben değilim," diye cıvıldadı Lilian. "Senin ay pastası payını da ben yiyeceğim."

"Burada olsam da yerdin zaten."

"Hey!" Lilian somurttu, sonra Hesina'nın kolunu dürttü. "Tek parça hâlinde dönsen iyi edersin. Beni o taş kafayla bir başıma bırakırsan seni asla affetmem. Şu aralar o kadar çok kitap okuyor ki ölümsüz bilge olmaya çalışıyor zannedersin."

Caiyan gırtlığını temizledi. "Çocuk masallarına hâlâ inandığınızı bilmiyordum."

"Öyle mi?" Lilian bir kaşını kaldırdı. "Sen ne zaman masalları bırakıp erotik—"

"Hazır mısın, hanımım?"

Hesina başıyla onayladı ve surun diğer tarafına açılan tünele girmeden önce Lilian'a sarıldı. Caiyan da yanındaydı. Diğer tarafa geçmeden hemen önce ayak sesleri kesildi. Hesina neden gitmemesi gerektiğine dair yeni bir dalga gerekçe duymak için kendini hazırladı ama Caiyan, "Dikkatli ol," demekle yetindi.

Sonra geri adım attı ve yüzündeki kaygıyı sildi.

Bu hareket, Hesina'yı herhangi bir mantıklı argümanın yapabileceğinden daha fazla etkiledi. "Olurum."

Taş tünelin içinde aldığı son bir derin nefesten sonra Hesina gün ışığına adım attı. Atının sırtına atlayıp maiyetini gözden geçirdi.

Dört muhafız, bir keşif eri ve Akira - atını Hesina'nın yanında tırıs yürütürken bazı şüpheli bakışları üzerine çeken adam. Diğerleri onu dövüşürken görmemişti. Hakikati mahkeme dışında aramasına yardım ettiğini de bilmiyorlardı. Hesina, adam şişedeki gazı incelerken yakınında olmasını istemişti, böylece ilerlemesini takip edebilecek ve belki, bahsetmeye değer bir yol alırsa kendi ilerlemesini -ve kitabın varlığını- onunla paylaşabilecekti.

Ama Şu anda Akira biraz *fazla* yakın gibi geliyordu. Bulundukları yerle Kendi'a arasındaki tepeleri ve vadileri ışıldatan sabah güneşi onu da ışılatıyor, saçını buğday rengine ve gri gözlerinin üstünde gümüşe boyuyordu. Eski mahkûmun tamamen deęiŐmiŐ hâlini görmek Hesina'nın nefesini kesti – yani en azından, adam ağızını açana kadar.

“Bir soyguncuya at vermek istediğinden emin misin?”

Hesina'nın düşünceleri dağıldı. “Temsilciye,” diye düzeltti. “unutma.”

Sonra dizginlere asıldı.

Hiç de fena olmayan atçılık becerilerini On Birler'e borçluydu. Kadın ya da erkek olsun hiçbir hükümdarın kendi ülkesinin topraklarını öğrenmeyecek kadar üstün olmadığına karar verenler onlardı. Yolculuk çetin geçecekti ama Hesina buna dayanabilirdi. Müzakereler başarısız olabilirdi ama Hesina denemek zorundaydı.

“*Jia!*” diye haykırıp rüzgârı göğüsledi. Dünya kırbaç gibi savruldu. Bu kez dünyayı uçuran Hesina'ydı. “*Jia!*”

Hızlı bir tempo tutturmuŐlardı, yalnızca elli *lide* bir at değiştirmek için duruyorlardı. Hesina'nın her yerini saran ağırı sızılar etrafındaki kristal berraklığındaki havuzların, zümrüt yeşili pirinç tarlalarının ve bambu ormanlarının tadını çıkarmasını engelliyordu. Ama yaşamın mücevherleri her köşeye yerleşmişti. Dağ geçitlerinden geçerken tepelerindeki sarp kayalıklarda altın kuyruklu maymunlar gevezelik ediyordu. Dereleri aÇarken kızıl tepeli turnalar (ki ölümsüz bilgelerin hayvan suretleri olduğu söylenirdi) onlarla beraber ilerliyordu.

Her bir hayret nidasıyla ve gözüne çarpan güzellikle beraber, Hesina bu verimli, Őebnemlerle talanmış toprakların kendisinin olduğunu kabul etmekte daha da zorlanıyordu. Daha doğrusu, bunların her zaman onun *olmadığını* kabul etmesi kolaylaŐıyordu. Kadim zamanlarda turnalar da atlar kadar büyükken artık baŐları ancak Hesina'nın atının göğsüne geliyordu. Bu kuşların

kanının ölümsüzlük iksirini oluşturan maddelerden biri olduğunu düşünen eski imparatorlar, turnaları soyları neredeyse tükenene kadar avlamışlardı.

Toprak da geçmişin yara izlerini taşıyordu. Hafta bitip Dipsiz Boğaz'a yaklaşırlarken yol kenarında mezar taşları belirmeye başladı. On Birler hüküm sürerken su seviyesi azalmıştı ama efsanelerde derinliği bin *li* olarak abartılan boğazda –*Dipsiz* adı da buradan geliyordu– geçmişte iki yılda bir gerçekleşen taşkınlar her seferinde on binlerce insanı öldürmüştü. Karşıya geçecekleri sabah Hesina'nın en çetin muhafızı bile kahvaltıyı ihmal etmişti. Salınan bambu köprüyü geçene kadar hepsinin yüzü, aşağıdaki suyun köpükleri gibi bembeyaz kesilmişti.

Gece, uzaklardaki Ning tepelerinden başlayarak gökyüzünü kararttığında diğerleri kamp kurarken keşif eri at sürüp ilerliyordu. Muhafızlar nöbetlerini düzenlerken Hesina da Akira'nın yanına gidiyordu. Akira yanında küçük bir ocak, çeşitli renklerde tozlarla dolu kavanozlar, gümüş kaşık takımı ve içinde altın rengi gaz olan şişeciği getirmişti. Ama gaz artık gaz değildi. Altın rengi de değildi. Akira gazı suyla seyreltip kaynatarak, sonra tekrar seyrelterek zehri turuncu tonlu bir sıvıya dönüşene kadar yoğunlaştırmıştı; Hesina da onu izlemişti. Bu işlemlerden sonra ne zaman bilgi almak istese Akira, “emin değilim”, “düşünüyorum” ya da “bir şeyler yakıyorum” gibi cevaplar vermişti.

Bazen de hiç cevap vermiyordu. Akira her ne yapıyorsa onu bitiriyor, sonra da değneğini alıp oymaya başlıyordu.

Akira, “Canavarlar geceleri gezinir,” derdi ve Hesina bu sözlerle ne anlam vereceğini bilmeden bakardı. Ama Akira'yı saran belirsizliğe alışmıştı, hatta artık onu umursamıyordu. Adam sonunda uyuyakalana kadar çalışmasını izlemekle yetiniyordu. Ancak ondan sonra annesinin kitabını çantasından çıkarıyordu.

Çileden çıkarıyordu onu şu kitap. Hesina'yı onu okuduğunu düşünmeye yönlendirerek kandırıyordu sanki. Karakterler gözbebeklerine tırmanıp gizli dillerinde zikrediyordu ve *bilginin* kaşıntısı âdeta kemiklerine işlenmiş gibi Hesina'nın bilinçaltını

kanının ölümsüzlük iksirini oluşturan maddelerden biri olduğunu düşünen eski imparatorlar, turnaları soyları neredeyse tükenene kadar avlamışlardı.

Toprak da geçmişin yara izlerini taşıyordu. Hafta bitip Dipsiz Boğaz'a yaklaşırlarken yol kenarında mezar taşları belirmeye başladı. On Birler hüküm sürerken su seviyesi azalmıştı ama efsanelerde derinliği bin *li* olarak abartılan boğazda –*Dipsiz* adı da buradan geliyordu– geçmişte iki yılda bir gerçekleşen taşkınlar her seferinde on binlerce insanı öldürmüştü. Karşıya geçecekleri sabah Hesina'nın en çetin muhafızı bile kahvaltıyı ihmal etmişti. Salınan bambu köprüyü geçene kadar hepsinin yüzü, aşağıdaki suyun köpükleri gibi bembeyaz kesilmişti.

Gece, uzaklardaki Ning tepelerinden başlayarak gökyüzünü kararttığında diğerleri kamp kurarken keşif eri at sürüp ilerliyordu. Muhafızlar nöbetlerini düzenlerken Hesina da Akira'nın yanına gidiyordu. Akira yanında küçük bir ocak, çeşitli renklerde tozlarla dolu kavanozlar, gümüş kaşık takımı ve içinde altın rengi gaz olan şişeciği getirmişti. Ama gaz artık gaz değildi. Altın rengi de değildi. Akira gazı suyla seyreltip kaynatarak, sonra tekrar seyrelterek zehri turuncu tonlu bir sıvıya dönüşene kadar yoğunlaştırmıştı; Hesina da onu izlemişti. Bu işlemlerden sonra ne zaman bilgi almak istese Akira, “emin değilim”, “düşünüyorum” ya da “bir şeyler yakıyorum” gibi cevaplar vermişti.

Bazen de hiç cevap vermiyordu. Akira her ne yapıyorsa onu bitiriyor, sonra da değneğini alıp oymaya başlıyordu.

Akira, “Canavarlar geceleri gezinir,” derdi ve Hesina bu sözlerle ne anlam vereceğini bilmeden bakardı. Ama Akira'yı saran belirsizliğe alışmıştı, hatta artık onu umursamıyordu. Adam sonunda uyuyakalana kadar çalışmasını izlemekle yetiniyordu. Ancak ondan sonra annesinin kitabını çantasından çıkarıyordu.

Çileden çıkarıyordu onu şu kitap. Hesina'yı onu okuduğunu düşünmeye yönlendirerek kandırıyordu sanki. Karakterler gözbebeklerine tırmanıp gizli dillerinde zikrediyordu ve *bilginin* kaşıntısı âdeta kemiklerine işlenmiş gibi Hesina'nın bilinçaltını

dolduruyordu. Ama zihni açıldığı anda bilgi yok oluyordu. Karakterler yine çok bacaklı haşerelere dönüşüyordu. Her gece Hesina kendini bu uçurumun kıyısında buldu. Ve her gece kendini üç acınası gözleme teslim etti.

Bir: Bütün metin sütunları kısaydı. Tüm kitap paragraflardan değil de alıntılardan ibaret gibi gözüküyordu.

İki: Her alıntının sonunda aynı üç karakter vardı, sanki bütün yazarların soyadı aynıymış gibi.

Üç: Kitap aynı zamanda bir seyahatnameydi. Sayfa kenarlarına yabancı bitkiler, manzaralar ve silahlar karalanmış; sayfaların arasına Kendi'a kumtaşı hisarlarının, Ning buz pagodalarının ve porselen tuğlalı Ci köşklerinin resimleri eklenmişti.

Dördüncü bir gözlem daha vardı, tabii sayılırsa: Kitap şifresinin çözülmesini reddediyordu.

Hesina birçok kez cevap bulmak için Akira'ya bakarken bulmuştu kendini. Yine de onu hiç uyandırmadı. Akira uykusunda mırıldanmıyor, kıpırdanmıyordu ama kaşlarının arası düğüm oluyordu. Aynı düğüm Hesina'nın göğsünde de oluşuyordu ve kaşları yumuşayıp başı yerine yerleşene kadar Akira'yı izliyordu. Bir oğlan çocuğundan fazlası değildi gerçekten, parmak uçları tozlarla boyanmıştı ve asla topladığı gibi durmayan saçı dikkatli bir el tarafından taranmak için yalvarıyordu.

Kendi eli olmayacaktı tabii. Hesina bu kadarını biliyordu. Aklında yeterince dert vardı, böyle masalsı bir fanteziyle oyalanmaya hiç niyeti yoktu.

Kara Göl'e hasat festivali gününde ulaştılar. Hesina ve diğerleri bitkin atlarını en yakın köyle göl yakasının arasındaki bir servi ağacına bağlarken keşif eri bölgeyi incelemek için ilerlemeye devam etti. Arazi yapısı hakkındaki raporuyla geri döndüğünde Hesina, Caiyan'a hürmeten, en iyi kaçış yollarına özellikle dikkat etti.

Keşif eri ise bir servi hakkında kaygılanıyordu. Hesina kadını söz konusu ağaca kadar takip etti ve gösterdiği yere baktı.

"Beni takip etti."

İğne yaprakların karanlık perdesinin arkasından sarı gözler dık dık baktı. Kardeşinin doğanı. Mektup borusu hâlâ bacağında daydı ama içindeki kâğıt kaybolmuş, yerini Sanjing'in sancaklarından bir parça almıştı.

Hesina apaçık Yanca yazılmış bir cevap alana dek kumaş parçasını göklere sallamak istiyordu. "Kardeşimden ya da adamlarından bir iz var mı?"

"Bir *li* çapındaki bölgede hiç yok."

Demek ki Sanjing çağrısına cevap vermek üzere hareket etmemişti henüz. İçinden bir ses, *Kardeşin ne yaptığını biliyor*, dedi. Ama, *Caiyan haklı*, diyen daha güçlü bir ses onu bastırdı. *Ona güvenmekle hata ettin*. Kardeşi mektubunu paramparça etmiş, sonra da parçaları teğmenine göstermiş bile olabilirdi. *Görüyor musun*, diye ağır ağır konuşurdu. *Ablam bana sadece ihtiyacı olduğu zaman yazıyor*.

İşin kötüsü, aslında haklıydı.

Alacakaranlık çökerken Hesina'nın keyfi iyice kaçtı. Muhafızlar bir kamp ateşi yakmıştı ve havayı servi dumanıyla beraber kahkahalar ve hikâyeler sardı. Bin Yüzlü Ning Casusu ve Ci Sır Ifşacısı gibi efsanevi kötülerin, Hesina'nın da *Öğretiler* dersleri arasında okuduğu hikâyeleri. O da aralarına katılmak istese de yapamadı. Varlığı ortamı gererdi.

Teçhizatlarını koydukları çadıra doğru tek başına gitti. Okunamaz kitabı aldı, okumaya çalıştı, fırlatıp attı, tekrar okumaya çalıştı, tekrar fırlattı. Kitabı üçüncü kez alırken Akira'nın değneğin yerde olduğunu fark etti.

Tuhaftı. Akira değneğini hiç bırakmazdı. Hesina kaşlarını çatarak ateşe doğru baktı ama Akira muhafızların yanında değildi. Diğer çadırların birinde de yoktu. Geriye göl kalıyordu. Dolunayın rehberliğinde kıyıya doğru ilerlemeye başladı.

Arkasından bir ses, "Yine mi aynı şey?" dedi.

Hesina olduğu yerde geriye döndü ve — Mei'yle karşılaştı.

Şahane. Akira yerine, kendine istenmeyen bir yoldaş bulmuştu. "Neden buradasın?"

Mei bir servinin budaklı gövdesine yaslandı. “Avare kraliçe nereye, ben oraya.” Başlığını takmamıştı ama maskesi yüzündeydi ve saç örgüsünü boğazına iki tur dolamıştı. “Kolunuz iyileşti mi?”

Soru Hesina'yı hazırlıksız yakalayınca konuşurken öfkeli davranmayı unuttu. “İyileşti.” Yenini kaldırıp yara kabuğunu Mei'ye gösterdi. Sonra utanmadan kılıç ustasının üstüne başına kanını bulaştırdığını hatırladı ve minnettarlığını göstermenin iyi olacağını düşündü. “O gece bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

Mei'nin kızıl kahve gözleri yara kabuğunda gezindi.

Hesina giysisinin yenini indirdi, utanç duygusu tedirginliğe dönüşüyordu. “O gece hiç... tuhaf bir şeyler söylemedim, değil mi?”

“Yoo. Her zamanki cevapsız sorular, o kadar.” Mei yaslandığı ağaçtan doğruldu. “Dinlenmelisiniz. Yarına hazır olmak için.”

Yarın. Düşüncesi bile Hesina'nın göğsünü sıkıştırıyordu. “Sen de bizimle gelecek misin?”

“Bana ihtiyaç var mı?”

Hesina ağaç köklerinin etrafındaki çakılları ayağıyla dürttü. “Hayır.”

“Ortalıkta dolanmak yerine uyumanızı tavsiye ederim,” dedi Mei. “Ve tavsiyeler konusuna gelirsek, kime güvendiğinize dikkat edin.”

Mei'nin kimi kastettiğini çok iyi biliyordu Hesina; Sanjing'in arkadaşlığını kazanmak için Caiyan'a güvenmemek koşulu gerekliydi belli ki. “Sen de mi?”

Mei başlığını yukarı çekti. “Ketum olan herkesten şüphelenirim. İşim gereği.”

“Sen de epey ketumsun.”

“Diyorum ya, işim gereği.” Mei gitmek üzere döndü, sonra durup omuzunun üzerinden arkaya baktı. “Kardeşiniz sizi önemsiyor, biliyorsunuz. Yoksa burada olmazdım.”

Ve gölgelere karıştı.

Kardeşiniz önemsiyor.

Tabii canım, kesin önemsiyordur. Sanjing'i düşünmek, Akira'yı bulmaya çalışıp bulamadığı için canı daha da sıkılan Hesina'nın huzurunu iyice kaçırdı. Tutup bir mahkûmu affederse olacağı buydu işte. Adam kaçıp giderdi, Hesina'ya sadece aptal değneğini bırakırdı. Öte yandan muhafızlar onu asla yalnız bırakmıyordu. Aslında yakınlardaki köye hasat festivalini kutlamaya giderken Hesina'yı yanlarında götürmek istememişlerdi ama tıpkı Hesina gibi, onların da başka seçeneği yoktu. Muhafızların peşine takılan Hesina yol boyunca somurttu. Derken, tam da huysuzluğunu açıklayan ama duruma hiç faydası olmayan bir sancı karnına saplanmışken köylüler etrafını sardı ve Hesina acısını gizleyerek gülümsemek zorunda kaldı. Yalan olduğunu göremiyorlar mıydı?

Belli ki göremiyorlardı. O artık Hesina değildi. Kraliçeydi, halkının katı ama üstlerine titreyen annesi, kendisinin asla sahip olamadığı anne. Belki de bu yüzden, küçük bir kız elini tutup onu yeni biçilmiş tarlalara doğru çekiştirdiğinde karşı koymadı. Sorgum balyalarının üstünde oturan ihtiyarların onu alıkoyup fenerler yapmaya zorlamasına da ses çıkarmadı ve birçok başarısız denemeden sonra Sanjing için çok da fena olmayan bir fener yapmayı becerdi. Üzerine dileğini yazmaya gelince, kardeşinin sıhhatini diledi.

Sonra daha fazla fener yaptı. Yığını büyüdükçe büyüdü. İhtiyarlar, yaptığı fenerleri halkın dileklerini göğe saldı köy meydanına kadar taşıyabilsin diye bir balık ağı verdiler ama Hesina gölü ve ay ışığını düşünerek kamp alanına döndü.

Servi korusunu geçip mürekkep karası sulara doğru indi. Ertesi gün tekrar buraya gelecek ve Veliaht Prens'le müzakereye oturacaktı. Olası iki sonuç vardı: Savaş ya da barış. Başarı ya da fiyasko.

Ama bu iş yapılmalıydı ve bunu o yapmalıydı; hazırlıklı olsun ya da olmasın.

Titreyen elleriyle işe koyuldu, yağa batırılmış pamuklu bezleri her bir kâğıt fenerin bambu yatağına doldurdu ve aydınlat-

ma için kullandığı fenerin alevini bir parça kamyıla pamuğa ta-
sıdı; fenerleri yaptığı sırayla göğe saldı: Sanjing, Lilian, Caiyan,
Ming'er, Akira.

Ama Akira'nın feneri uçmadı. Ani bir rüzgâr alevi söndürün-
ce fener aşağı süzöldü ve siyah sudaki sazlıklar boyunca sürük-
lendi.

Öğretilere göre, On Birler suya beş bin fıçı mürekkep döktük-
ten sonra hem eski hanedanlığın hem de Kendi'a'nın ordularını
göle çekmişler ve siyaha boyanan iki ordu dostu düşmanı ayırt
edemeden birbirini kırarken aradan sıvışmışlardı.

İşte bu yüzden, diye açıklamıştı Hesina'nın eğitimenleri, *gölün
suları kapkara.*

Eğitmenlerinin sözüne inanması için gece yarısı suya dalması
gerekmiyordu. Ama solgun renkli kâğıdı siyahlığın önünde ikin-
ci bir ay gibi salınan fener sanki onunla alay ediyordu.

On Birler beni korusun. Hesina iç çekerek eteklerini düğümle-
di ve seyahat çizmelerini çıkarıp attı. Buz gibi sular karın ağrısına
hiç iyi gelmiyordu ve derinleşen suda zorlukla ilerlerken geces-
nin bundan daha kötüye gidemeyeceği sonucuna vardı.

Ama gitti. Fener nihayet ulaşabileceği bir yere kadar sürük-
lenmişti, Hesina tam feneri yakalamak üzereyken bir şeyle çar-
pıştı. Ellerini uzattı – kendini dengelemek için zayıf bir çaba. Düş-
erken sular yüzüne çarptı ve suda debelenirken nefesi tıkanıdı,
kollarıyla bacakları kendisine ait olmayan uzuvlara dolandı.

Ağızından sular püskürterek yüzeye çıktı ve dikildi. Hemen
yanında bir figür daha sudan dışarı fırladı.

Hesina gözlerine inanamıyordu. Emin olmak için gözlerinde-
ki suyu sildi. "Akira? Ne yapıyorsun?"

Akira öksürerek doğruldu, tam takım giyinmiş ve iliklerine
kadar ıslanmıştı. "Süzölüyorum." Şakaklarından siyah sular sü-
zöldü. "Yani, süzölüyordum."

Hesina dili tutulacak kadar küçölmeyecekti. Küçölmeyecekti
işte. "Ama niye?"

"Ee... Ay gözlemi?"

Ay gözlemi.

Dili tutulan Hesina bir kolunu kaldırdı, giysisi simsiyah olmuştu. Bu da bir meseleyi sonuca ulaştırdı; müzakere için Lilian'in *ruqununu* giymekten başka seçeneği yoktu.

Şaşkın bir gülüş kaçtı ağzından, sonra bir tane daha. Ne olduğunu anlamadan iki büklüm olmuş, soğuktan dişleri birbirine çarparken kahkahalar atıyordu. İhtiyacı olanın buz gibi suya şöyle güzelce dalmak olduğunu kim bilebilirdi ki?

Gözlerini dikip bakma sırası Akira'daydı. "Sanırım sen ay gözlemi için gelmedin." Etrafa bakındı, gözleri fenere odaklandı. "Senin mi o?"

"Yok." Nefesi kesilmişti ve sesi keyifsizdi. "Yani, benim ama senin için yapmıştım."

"Bırak kalsın. Birilerinin benim için fener yapmasına ihtiyacım yok."

"Çok geç." Sırılsıklam eteklerini toplayıp suyun içinde ilerlemeye devam etti. "Senin için göle bir kez düştüm bile."

Fenere önce Akira ulaştı ve sudan çıkardı. "Ne diledin?"

Ne yazdığını okumasına fırsat vermeden feneri çekip aldı. "Azat olmanı, şeyden—"

Uykunda huzurunu kaçıran şeylerden.

"— işlediğin suçlardan."

"Hepsinden mi?"

"Evet, hepsinden."

Akira ensesini ovaladı. "O zaman daha fazla fenere ihtiyacın var demektir."

"Kaç tüccarı soydun ki?"

"Hatırlamıyorum ama kesinlikle birden fazlaydı."

Hesina bir kez daha kahkahaya boğuldu. Gülüşünü ve gülmesine sebep olan şaşkınlığı memnuniyetle karşıladı. Bu his onu yapması, hissetmesi, söylemesi gereken bütün o şeylerden azat etmişti. "Eh, ay gözlemine doydun mu?"

"Bu olanlardan sonra mı?" Akira ıslak perçemlerini geriye itti. "Birkaç yıl yeter bana."

ni de kabul etmiyordu. Bir yaşam bile yeterince zorken sonsuza kadar yaşama fikrinden hoşlanmıyordu ve özverili annelerden bahseden hikâyelere genel olarak önyargılıydı.

Ama bu kez, Hesina cesaretinden dolayı kıza haset duyduğunu fark etti. Bir değil, tam dokuz güneşe karşı durmuştu. Hesina kendi kaderine bile zorlukla göğüs gerebiliyordu.

“Kader nedir ki?” diye sordu, kısmen kendi kendine.

Rasgele şeyler söylemenin ustası Akira şaşkınlık belirtisi göstermedi. “Bir şeyde çok iyi olmak.”

Hesina hiç böyle düşünmemişti. Ama böyle düşününce de durum iç karartıcıydı. İyi olduğu pek bir şey yoktu. Uzun zaman önce oyunculuğa yeteneği olduğunu düşünmüştü. Yalan söylemekten hoşlanmıştı ve kendisinden başka birinin bedeninde yaşamayı tercih etmişti. Ama başka hiçbir şey çocuksu hayalleri tahtın vârisi olmak kadar başarıyla ezemezdi. Hükmetmeyi öğrenmek yegâne aktivitesiydi.

Akira'ya, “Sence ben neyde iyiyim?” diye sordu.

“Fener yapmakta.”

Hesina ters ters bakınca Akira gülümsedi, dudaklarının köşeleri yumuşamıştı.

“Doğru söyle,” diye ısrar etti Hesina.

“Fenerleri yakalamakta iyi olduğunu söylemedim ki.”

Hesina burnundan güldü, sonra da böyle yapmamış olmayı diledi. Domuz gibi bir ses çıkarmıştı, belli ki hâlâ Akira'nın karşısında kaybedeceği *bir parça* itibarı kalmıştı.

“Peki, sen?” Göğsündeki sıcaklığın nedeni yaktığı ateş olmaydı. “İyi bir soyguncu muydun?”

Akira ince bir dalla ateşi karıştırdı. “İyi soyguncular yakalanmaz.” Yanıp ufacık kalan dalı yere düşürdü. “Hepimizden daha iyi olan birini tanıyordum. Onu tanımlayan şey yeteneğiydi. Ama bir gün çok fazla çaldı. O zamandan beri onu bulamadım.”

“Arkadaşın mıydı?”

“Öyle de denebilir.”

“Onu özlüyor olmalısın.”

Zaten suya yarı yarıya gömülmüş olan adam söylüyordu bunu.

Başını iki yana sallayan Hesina elini Akira'ya uzattı. "Hadi geri dönelim."

Adam elini kavrayınca Hesina'nın kalbi sanki dans etti. Sanki daha önce hiç kimsenin elini tutmamış gibiydi, neredeyse ay gözlemi yapmak için bir gölde süzülme kadar saçmaydı. Ama avucunun içindeki elin nasıl hissettirdiğinden ve kendi elinin Akira'ya ne hissettirdiğini merak etmekten başka bir şeye dikkatini veremiyordu. Eli çok mu soğuktu? Çok mu tombuldu? Nabzının hızlandığını fark edebilir miydi?

Daha önemlisi: Nabzı *neden* hızlanıyordu ki?

Akira doğrulduğunda Hesina neredeyse tekrar öne doğru düşüyordu.

Geri döndüklerinde kampları hâlâ boştu. Hesina ateşi besledi ve feneri kuruması için taş setin üzerine koydu. Sonra kendileri de kurumak üzere oturdular. Köy tarafından bir zither melodisi kampa kadar geliyordu. Kraliyet tiyatrosunun her sonbaharda oynadığı oyundan bir şarkıydı.

Bir zamanlar gökyüzünde dokuz güneşin birden yandığı, hem pirinç tarlalarını hem de insanları kavurduğu söylenirdi. Büyük bir savaşçı savaş arabasını göğe sürüp sekiz güneşi söndürmüş ama dokuzuncusu kadını yakıp kül etmiş. Annesi, geri kalan hayatını tüm dünyadaki kütüphanelerin tüm parşömenlerini okumakla geçirmiş, kızını kurtarmanın bir yolunu arıyormuş. Son nefesini açık bir kitabın üzerinde vermiş ve ölümlü zihninin sebatından etkilenen tanrılar kadını bir bilge olarak geri getirmişler. Ölümsüzlükle kutsadıkları kadını ay sarayına uçursun diye de ona dev bir turna hediye etmişler. Savaşçının ruhu da bu saraydaymış. Böylece anne ve kızı sonunda bir araya gelmişler.

Güneş ve ay kadar eski bir hikâyeydi bu, müneccimlerden bile önce gelen şamanlar tarafından kaplumbağa kemiklerine kazınmıştı. Eski imparatorlar, turnanın ölümsüzlüğün anahtarı olduğuna yormuşlardı bunu. On Birler ise bilgeliğe. Hesina ikisi-

Akira belirsiz bir ifadeyle omuz silkti ve Hesina bu cevabı herhangi bir evet ya da hayırdan daha iyi anladı. Bazı insanları özlemek havayı özlemek gibiydi. Onlarsız nasıl hayatta kaldığını düşünmenin hiç faydası yoktu.

Ama bu gece, Hesina babasını özlemeye bıraktı kendini. Onu özlüyordu. Çok özlüyordu. Uzaklardan süzülen notalar küçük açıklığa dolup kalbinin tellerini titretirken Hesina savaş arabasına atlayıp Kendi'a Veliaht Prensi'nin karşısına çıktığını hayal etti. Ve sonra, uyuduğunda rüyasında öldüğünü ama babasının okuyarak onu hayata geri getirdiğini ve devasa turnaların sırtında, beraber ay sarayına uçtuklarını gördü.

Elbette, ertesi sabah Hesina bir savaşçı değildi. Savaş arabasını görkemli alevler eşliğinde Kendi'alılara doğru sürmüyordu. O bir kraliçeydi ve elleri öyle fena titriyordu ki zar zor giyindi.

Keşif eri, çadırın diğer tarafından, "Altı kişi saydık, *dianxia*," diye bildirdi, gölgesi yağlı kumaşa hafifçe vuruyordu.

Hesina, giysisinin çeşitli bileşenlerini giyebilmek için kendi kendine yol gösterdi. Ruqunu *çapraz sar*. Kılıcı *kürek kemiklerinin arasına bağla*. Bombaları sıkıştır. Kuşağı *sar*, kraliyet mührü *ipte*, yeşim mandalalar, *düğüm lenmiş kordonlar üçlüsü*. "Emin misin?"

"Evet," diye onayladı kadın. "Veliaht Prens hariç altı. Dört köle, iki danışman."

Sıra pelerinde. Püskülleri ensesinde sıkıca bağlayıp başsız ejderha işlemlerini en ufak parçasına kadar sakladı.

Veliaht Prens münazara koşullarına sadık kalmıştı. Onları bekleyen bir ordu yoktu. Belki Sanjing'in yardımı bile gerekmezdi. Hesina artık rahatlayabilirdi. "Silahını sakladın mı?"

"Evet, *dianxia*."

Sesi endişesini açığa vurmasa da titreyen, terleyen elleri kesinlikle açığa vuruyordu. Ellerini yumruk yaptı. "On dakika içinde ayrılıyoruz."

Bir gecede, gölün karşı kıyısında, altın rengi kumların önünde siyah ve kırmızı çadırlar yükselmişti. Aynı renkleri taşıyan ve

yükseklerde süzülen Kendi'a flamaları çöl rüzgârıyla savruluyordu.

Hesina kılıcın ve bombaların yerinde olduğunu son kez kontrol etti. Sonra da maiyetinin önüne düştü ve çakıl kaplı zeminde en büyük çadıra doğru yürüdü. Kendi'a danışmanlarından biri ortak dilde konuşarak onu karşıladı, muhafızlarına dışarıda beklemelerini söyledi ve çadırın ejderhalarla süslenmiş kanatlarını açtı.

Yan Hesina hazır değildi.

Ama Veliaht Prens'in inine girerken o Yan Hesina değildi. Tam takım giyinmiş ve başarıya ulaşmak için blöf yapmaya hazır bir savaşçı, bir kraliçeydi.

ON DÖRT

HİÇBİR İNSAN BAŞKA BİR İNSANIN MALI OLMAMALI.
ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, KÖLELİK VE SERFLİK ÜZERİNE

ÖZGÜRLÜK HERKESİN HAKKI.
ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, KÖLELİK VE SERFLİK ÜZERİNE

Kendi'a ile münazaraya oturan ilk kraliçe o değildi. Sonuncusu da olmayacaktı. Yan hükümdarları nesiller boyunca bu kum ve ateş ülkesiyle ticaret anlaşmasının ötesinde bir ilişki kurmayı denemişti ve nesiller boyunca başarısız olmuşlardı.

Gözleri loş ışığa alıştıktan sonra, Hesina bunun nedenini açıkça gördü. Buzlu Ning, bir abla gibiydi; bataklık Ci ise küçük kuzen. Farklılıkları olsa da uzlaşabilirlerdi.

Kendi'a ise Yan'ın suyuna karşı yağ gibiydi. Yan filozofları ve aydınları dayanışmayı methederken Kendi'alılar rekabete teşvik ediyordu. Yan estetiği tamamlayıcı renkler ve motiflerden oluşurken Kendi'a'nın ateşin değişken doğasından ilham alıyordu. Bu çadır da Kendi'a estetiğinin klasik bir örneğiydi: Kızıl ve siyah at postları çevreye yayılmıştı ve yuvarlak ahşap çatı kirişine takılı köhne zincirlerden alev dolu bronz çanaklar sarkıyordu. Her an bir zincir kopabilir, bir çanak düşebilir ve bütün çadır alev alabilirdi. İlginç bir ölüm olurdu – tabii öncesinde Hesina oksijensizlikten boğulmazsa.

Nefes al. Nefes almaya çalışırken, hayvan postu panellerden birine asılı tuz kazmaları gözüne ilişti. Kuzey bölgelerinde darı biçmek için kullanılan oraklardan pek farklı değillerdi. İş oraya kadar gelirse Hesina kazmalardan biriyle kendini savunabilirdi. Nefesi hızlandı.

“Hoşuna gidecek kadarını gördün mü?”

Yavaşça, Hesina bakışlarını farazi saldırgana yöneltti.

Veliaht Prens duvar halısıyla örtülmüş bir tepeciğin yanındaki hasır divanda oturuyordu. Gevşek, koyu bordo kaftanının V yakası ince karnına kadar inip yeşim rengi kuşağının altında kayboluyordu. Hesina gizlenmiş silah arayarak adamın vücudunu inceledi ve Prens pis pis sırıttı. Kuşağın bağcıklarına dokunarak, “Yoksa daha fazlasını mı istersin?” diye sordu aksanlı konuştuğu ortak dilde.

Hesina kızarınca adam güldü.

“Hayatın sıkıcı olmalı.” Ayağa kalktı. “Haremi olmayan bir kraliçe.” Caiyan’ın yaşlarındaydı, belki bir iki yaş daha büyük. Prens bir çember çizerek yaklaşırken Hesina bu bilgiye odaklandı. “Köleleri olmayan bir kraliçe.”

Birkaç sukamışı boyu uzakta durdu. “Ne anlamı var ki?”

Hesina aniden hareket ettirilen bir kukla gibi omuz silkti. “Hüküm sürüyorum. Ara sıra. Ayrıca senin gibi prensleri görmek için dokuz yüz *li* yol gidiyorum. Şimdi, zahmetimin hakkını ver.”

“Vereceğim.” Üstü örtülü tepeciğe gitti ve halıyı çekip aldı.

Tuz. Bal peteği gibi yığılmış altıgen sütunlar hâlinde. Hesina daha önce hiç bu kadar tuzu bir arada görmemişti. Parçalanınca en az yüz çuval tuz ederdi.

“Bunun gibi elli tane daha var, sizi bekliyor,” dedi prens.

Hesina dudaklarını ıslattı. “Size suyla karşılık veririz.”

“Ah hayır. Su istemiyoruz.”

Yaklaştıkça yaklaştı. Hesina omurgasından içeri eriyik çelik döküldüğünü, çeliğin bacaklarında dallanıp topuklarının etrafında biriktiğini ve onu yere mıhladığını hayal etti. Prens belini büküp eğilirken Hesina kendi kendine, *Kıpırdama*, diye emretti.

Prensın kirpikleri rastıklydı. Kaşının üzerinde bir yay çizen gümüş çiviler vardı. Konuştuğunda Hesina'nın burnunu gıdıklayan nefesi yıldız anason ve bakır kokuyordu.

“Müneccimlerinizi istiyoruz.”

Hesina'nın omurgasındaki çelik bir anda eridi.

Prens yem atıyor olmalıydı, hamle yapmak için doğru ânı bekliyordu. Hesina dikkatli ilerlemezse köşeye sıkışabilirdi.

Düşünmek için zaman kazan. “Çünkü?”

En güvenli cevap gibi gözüküyordu. Ama Veliaht Prens gülümseyince Hesina'nın içi ezildi.

“Demek dedikodular doğruymuş,” diye dalgınca konuştu prens. “Haklarında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Hiçbir şey” de biraz fazlaydı ama Veliaht Prens parmaklarını saklatırken Hesina bu detayı tartışacak durumda değildi.

Çadırın gölgeli iç kısmından iki kişi çıktı. Hesina gerildi, gelenlerin iki çocuk olduğunu anlayınca sakinleşti, ardından çocukların bileklerindeki zincirleri ve boyunlarını saran demir tasmaları görünce yine gerildi. Kazınmış saçlarının gri gölgesinin altına kırmızı zambak dövmeleri işlenmişti. Kendi'a köle damgası.

“Az sonra göreceğin şey için endişelenme,” dedi prens. “Sizin türünüzün onlardan korktuğunu duydum ama zincire vurulmuş hiçbir şeyden korkmak gerekmez.” Sonra elini salladı. “Gösterin.”

Çocukların gözleri kapandı.

Hava soğudu. Hesina'nın giysileri vücuduna yapıştı – ama terden değil. Minicik şeffaf kürecikler yokluktan sızarak var oldu ve havada yoğunlaşarak yaz kavunu büyüklüğünde bir küreye, bir su küresine dönüştü.

“Yeter,” dedi prens.

Küre yere çarpıp dağıldı ve çorak toprak tarafından anında yutuldu. Gözleri açılırken çocuklar oldukları yerde salındı. Gözlerinin iç köşelerinden kan damlacıkları aktı. Bir tanesi yanağını silip parmaklarını yalayarak temizledi. Diğerleri daha yavaştı. Cildine sıvayan kan alazlanıp mavi bir alevle yanıp cildini yakarak sönerken çocuk inledi.

Müneccimler Hesina'nın gözünün önünde gerçekliği bük-
müştü, korkudan bayılabiliirdi. Onun yerine ellerini sıkıp yum-
ruk yaptı. Çocuktuk bunlar. Köle olmamalıydılar.

Ama köleydiler çünkü On Birler bu çocukların atalarını evle-
rinden sürmüştü. Çünkü o zamandan beri hiçbir Yan kralı ya da
kraliçesi nefreti silmeyi başaramamıştı.

Hesina dahil.

Öfkesi koyulaşıp mide bulantısına dönüştü. Tehlikeli bir an
için, yediklerini Veliaht Prens'in ayaklarına doğru çıkaracağıın-
dan ve yalnızca kahvaltısının içeriğini değil, en büyük sırrını
da açık edeceğinden korktu: Sempatizan olduğu gerçeğini. Kal-
bi halkıninkiyle bir atmıyordu. Ve şimdi, Veliaht Prens'in gözü
onun üzerindeyken, kalbi hiç atmıyordu.

"Çıkın, küçük canavarlarım. Konuğumu korkutuyorsunuz."

Çocuklar geri çekilirken zincirler şingirdadı.

Prens, "Müneccimler," dedi çocuklar çıktıktan sonra. "Bu
isim geleceği Görenleri akla getiriyor. Ama aslında..."

Kayarcasına hareket edip bir taburenin üzerinde duran süra-
hiyi aldı ve içindeki yakut rengi sıvının birazını bir koç boynu-
zuna doldurdu. "Geleceği gerçekten *biçimlendirebilenleri* tanım-
lamaya yetmiyor.

"Kendi'nin susuz olduğunu düşünüyorsunuz," dedi içeceği-
ni yudumlayıp Hesina'nın kendi susuzluğunu daha fazla fark et-
mesine neden olarak. "Böyle düşünmekte haksız değilsiniz. Ku-
raklık zamanlarında krallar öldürüldü. Su için çıkan savaşlarda
kaleler düştü." Başparmağı boynuzun kenarında gezindi. "Ama
sabah olunca buradaki hava bile çiy doludur."

Hesina'nın etrafında dolaşmaya başladı. Boğazına yükselen
safra durulsa da Hesina konuşabileceğine ya da hareket edebile-
ceğine güvenemedi.

Geleceği biçimlendiren müneccimler.

Sabahın çiyi.

"Yarın sabahın çiyini bugüne çağırdığını hayal etsene." Nefesi
Hesina'nın ensesini okşadı. Hesina olduğu yerde dönme dürtü-
süne direndi.

Prens tekrar konuştuğunda bu kez sağ tarafındaydı. “Binlerce yarın sabahın çiyini çağırıldığını hayal et.”

Hesina bir anda anladı. “Havayı gelecekteki bir hâline taşımış olursun.”

Ve geleceğin havasıyla beraber geleceğin çiyi gelir.

Çiy. Su. Kendi’ne çaresizce muhtaç olduğu suyu işte böyle bulmayı planlıyordu: Köle müneccimlerin emeğiyle.

Hesina ne düşüneceğini ya da hissedeceğini bilmiyordu. Eski imparatorlardan birinin, ölümsüzlük iksirinin turnalar yerine insan kanından elde edilebileceğini öğrenmesine benzetti durumu. Korkunç ama apaçık bir bilgi.

“Evet.” Prens dolanıp karşısına geçti. Hesina şaşkınlığını gizlemeye çabaladı ama prensin dudakları, ne hissettiğini anlamış gibi gerilmişti. “Eski imparatorlarınız bu sihrin nasıl çalıştığı bilgisini kendilerine sakladılar. On bir kurtarıcınız da öyle.”

On Birler. Zihni, eski tarih derslerinden hatırladıklarıyla, On Birler’in yükselişinden hemen sonra gerçekleşen mucizelerle köpürüp çalkalandı. Su seviyesinin aniden düşüşü. Şiddetli sağanakların durulması. Bir ve İki, bunun göklerden gelen bir kutsama olduğunu iddia etmişti. Hüküm sürmek için kutsandıklarının işaretini olduğunu söylemişlerdi. Ama mucizelerle sihir arasındaki çizgi neydi ki? Cennetten gelen nerede bitiyor, müneccimlerin yaptığı nerede başlıyordu?”

“Ee, Yan Kraliçesi, koşulları uygun buldun mu?”

Tam da Prens’in niyetlendiği gibi, yeni bilgiler Hesina’nın beynini bulandırmıştı. Kısacık bir an için koşulların ne olduğunu hatırlayamadı.

Tuz. Müneccimler.

Takas.

Prens’in önüne ne attığı önemli değildi. Hesina cevabın ne olacağını önceden biliyordu. Mahkeme bitip diyarı istikrara kavuşunca *Öğretiller*’in sözlerini reddedecekti. Hem müneccimler hem müneccim olmayanlar için bir krallık yaratmak üzere çarpışacaktı. Ama bundan önce müneccimleri zincire vurulmuş yaşamaya terk edemezdi.

“Korkarım yanılıyorsun,” dedi. “Bizde müneccim yok.”

“Kaynaklarımı geri kalanların gizlendiğini söylüyor.”

Kabullen, derdi Caiyan olsaydı, *ve başka bir yönden yaklaş.*

“Onları sana verirsem ne yapacaksın? Köle mi?”

“Bunu umursamamalısın.”

Haklıydı. Umursamamalıydı. Gerçek bir Yan kraliçesi olsaydı bu takası anında kabul ederdi. Müneccimlere karşılık tuz – Yan’a hiçbir şeye mal olmayan bir değiş tokuş.

Doğruculuk asla çuvallamaz. “Öğretiler, Yan’ın herhangi bir tür köle ticaretine karışmasını yasaklıyor.” Ama bu sözcükler Hesina’nın ağzından çıkınca, Xia Zhong’unki kadar ikna edici olamamıştı.

Prens’in gülümsemesi iğneleyici bir hâl aldı. “Bizden daha iyi olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Yanılıyorsunuz. Daha iyi değilsiniz. Onları öldürdünüz. Ben, değerlerini gördüğüm için onları kullanıyorum.” Gözleri kısıldı. “Koşullarda ters bir şey mi var?”

Deneyip yanılmak bir yöntem değildi. Bu mevzu ne kadar uzarsa Prens’in şüpheleri de o kadar canlanacaktı. Hesina kalbinden geçenleri açığa vurmadan bu koşulları nasıl reddedecekti?

Ağır ol, Küçük Kuş. Hesina düşünmeye çalışırken babasının sesi araya girdi. *Birini anlamak istiyorsan kalbine önyargılarının ve varsayımlarının penceresinden bak.*

Hesina’nın beyni duruldu.

Prens’in, münecimleri köleleştirme planlarını açığa vurarak kazanacağı hiçbir şey yoktu. Böyle yapmıştı çünkü Hesina’nın da diğer Yanlardan farklı olmadığına, fikrini çalmaktansa münecimleri öldürmeyi tercih edeceğine inanıyordu.

Varsayımları buydu. Kalbi buydu. Şimdi Hesina bunları ona karşı kullanıp hiç beklemediği bir sonuca ulaşınca prens birazcık şaşırıyordu.

“Aslında, evet, koşullarda ters bir şey var.”

“Hı?” Prens kaşını kaldırdı.

Hesina çenesini kaldırdı. “Koşulların aşağılayıcı.”

“Açıkla lütfen.”

“Şöyle düşün, Siahryn. Bana balık teklif ediyorsun, karşılı-

ğında ise tekne istiyorsun. Bizim balıklarımız eninde sonunda bitecek ama siz? İsteddiğiniz kadar balık elde edecek imkânınız olacak." Hesina konuşurken çadırı adımlamaya başladı, orayı varlığıyla doldurmaya çalışıyordu. "Bir krallığın müneccimleri kullanarak elde edeceği kaynakları kim bilebilir?" Topuğunun üzerinde döndü. "Hiç keşfedilmemiş bir potansiyel! Onları sana öylece vereceğimi sandıysan aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

Prens karşısındaki kıza tuhaf gözlerle baktı, sanki avı bir anda pençelerini ve dişlerini çıkarmıştı. "Onları kullanamazsın. Halkını karşına almış olursun."

Hesina doğaçlama devam ederek yaklaştı ve bir elini prensin göğsüne koydu. "Benim gerçeğimi mi istiyorsun, Siahryn? Kalbim halkımınkiyle bir atmıyor. İyi olabilirler. Doğrucu olabilirler. Ama ben istediğim şeyleri elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Tuz üretmek istiyorsam müneccimleri kullanırım. Köyleri yok etmek istiyorsam müneccimleri kullanırım. Ve emirlerimi yerine getirmezlerse onları ben zincire vururum."

Prensin, avucunun altında hızlanan nabzının tadını çıkardı. Prens gerilemeye başlasa da Hesina önce davranıp elini çekti. O bir oyuncuydu. Kostümü, maskesi ve ağız dolusu yalanıyla Hesina güçlüydü.

Artık çıkış yapma zamanı gelmişti. Çadırın kanatlarına doğru döndü. "Sınır bölgelerimizde terör estirmeye devam ederseniz benim de müneccimleri size karşı kullanmak konusunda tereddüt etmeyeceğimi göreceksiniz. Ama Yan, cömertliğe hürmet eder. Baskınlarınızdan vazgeçip ticareti sürdürmeyi kabul ederseniz ben de bugün paylaştığın bilgileri size karşı kullanmam."

Gün ışığına çıkınca muhafızları dikkat kesildi ama Hesina, ters giden bir şey olduğu işaretini vermedi. Zorlandığı takdirde müneccimleri kullanabileceğine ve *kullanacağına* dair Veliht Prens'i ikna edebildiyse belki de ticaret anlaşmalarını onarıp savaştan kaçınabilirdi. Bu münazarayı barış içinde sonlandırabilirdi.

Ama prensin sesi onu açık havaya kadar takip edince bu toy ümidi de yıkıldı.

“Benimle kadeh kaldırma onurunu bahşedersin, değil mi?”

Prens gün ışığında çarpıcı gözüküyordu. Kaşındaki halkalar altın gibi ışıldadı ve boynuz dolusu şarabı kaldırırken çöl kumları ayağının etrafında savruldu. “Konuşmaları kadeh kaldırarak bitirmek bizde âdettir. Senin de iştirak edeceğini umuyorum.”

Sözünü bitirince içti. Kana kana. Prensın gırtlakı dalgalanmışça Hesina'nın da midesi kasıldı ve prens boynuzu doldurup uzattığında ona bakıp kaşlarını çatı.

Şarabı reddetmek kabalık olurdu. Ama kendi kendini zehirlemesini beklemek daha büyük kabalıktı ki prensin oyunu büyük ihtimalle buydu. Eğer rakip bir kraliçenin aklına tehlikeli fikirler sokma hatasına düşen Hesina olsaydı o da aynısını yapardı. Şaraba bir şey katılmıştı, Hesina iştirak ederse ölürdü. Krallık gözyaşı döker, savaş patlardı ve Xia Zhong da onun şerefine şarap içerdi.

Ve prens karşısında dikilmiş, *Ben gayet iyiyim, öyle değil mi?* dercesine dudaklarını yalıyordu.

Antidotunu da paylaşma nezaketini gösterseydi Hesina da gayet iyi olurdu.

Bir plan düşün. Yavaşça boynuzla doğru uzandı, reddetmek pürüzsüz geçen bir müzakereyi lekelemek olurdu. Bir pl—

Başka bir el ondan daha hızlı davrandı.

Boynuzun kenarına doğru eğilen Akira, “*Vrakan,*” dedi. “*Hahzan un dal.* Ben kadeh kaldıracağım.”

Prensın kaşları kalktı. “Kendi'a dilini konuşan bu kişi de kimdir?”

Haddinden fazla sır saklayan ve Hesina'nın kabul etmek istediğinden daha sık dilinin tutulmasına neden olan bir mahkûm.

“Yalnızca kraliçenin temsilcisi,” diye yanıtladı Akira. “Bu da, âdetinizi doğru hatırlıyorsam eğer, onun yerine iştirak etmeme müsaade ediyor.”

Ve kimse onu durduramadan önce şarabı içti.

Boş boynuzu gösterdiğinde Hesina ona vurmak istedi. On Birler adına. Hesina'nın dizleri çözüldü. Ne yapmıştı böyle?

Akira ona doğru bakmadan, “Tadına bakmak istedim,” dedi. Gözleri, hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş gibi gözüken prenze kilitlenmişti. “Ejderha Siahryn’in en iyi kalite şaraptan başkasını ikram etmediğini duymuştum.” Boynuza baktı. “Ne yazık ki hayal kırıklığına uğradım.”

Akira’nın kim olduğu, hangi suçları işlediği ya da kaç dil konuşabildiği Hesina’nın umurunda değildi. Zehirli şarabı o içmişti. Ölmek üzere olan *oydu*, Hesina değil. Adlandıramadığı duygular ciğerlerindeki nefesi nemlendirdi ve muhafızlara işaret ederken Akira’nın elini tutup onu kendine doğru çekti.

“Artık gidiyoruz,” dedi prenze.

“Olmaz öyle şey.”

Çölden gelip göl kıyısı boyunca esen rüzgâr koca kum yığınlarının neden biçim değiştirdiğini açıklamaya yetecek kadar şiddetli değildi.

Yerden siyah başlıklı biçimler yükselirken Hesina’nın muhafızları da yaklaştı.

“Biraz daha kalın,” diye sinir bozucu bir tavırla ekledi prens. “Ve size en kalitelisini ikram edeyim.”

ON BEŞ

CEHALET, YALANLARIN YAYILMASINA YOL AÇAR.
ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, HALKIN EĞİTİMİ ÜZERİNE

MÜNECCİMLERİ DİNLERSENİZ ASLA ÖZGÜR KALAMAZ-
SINIZ.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, HALKIN EĞİTİMİ ÜZERİNE

On iki paralı asker, bambu filizleri gibi kumdan fırladı.

Eli Akira'ninkini sımsıkı kavrayınca, Hesina hâlâ onu tuttuğunu fark etti. Akira'nın elini bırakıp adam ve kadınlarına göz attı. Hepsinin bakışları sertleşmişti. Sihir için *ne* gerektiğini ya da *nasıl* işlediğini anlamasalar da sihri görünce tanımışlardı. Olağandışıydı, tıpkı onu kullananlar gibi. Bu -yer değiştiren kumlar, yerden yükselen askerler- şüphesiz müneccimlerin işiydi.

Prens elini şöyle bir savurarak, "Elinizi çabuk tutun," diye komut verdi.

Yalımlar bir fısıltıyla kınlarından çıktı ve askerler hep beraber saldırdılar.

Adamlarına, "Yalnızca mecbur kalırsanız öldürün," diye tısladı Hesina. Sonra da bombalarını çekip yükseklerle fırlattı.

Gökyüzüne kızıl bir duman saçıldı, mantar gibi dışa açılıp sonra üstlerine süzüldü.

Lütfen, diye dua etti Hesina, Sanjing'in görmesini umarak. *Acele edin*.

Sinyali bir şaşırtmaca zanneden prens kızıl dumanın içinde bir yerlerden, "Kaçamazsınız!" diye bağırdı. Hesina'nın solunda bir bağırtı koptu, sağında metaller çarpıştı. Duman açıldığında muhafızlarının etrafında düzen alıp dövüştüklerini gördü. Ama düşmanları daha kalabalıktı. Muhafızların pek çoğu aynı anda iki üç askerle birden mücadele ediyordu. Açıldıkça düzenleri de bozuldu.

Kıyıya yayıldılar ve Hesina kendini keşif erinin yanında buldu. Paralı askerlerden biri üzerlerine saldırdı ama Hesina adamı kılıcıyla biçti. Daha adam yere düşmeden iki yeni asker belirdi. Biri keşif erine saldırırken diğeri Hesina'ya yöneldi.

Adamın ilk darbesini savuşturup ikinciye karşıladı. Kılıçları gibi gözleri de birbirine kilitlendi. Adamın kafası siyah bir örtüyle sımsıkı sarılıydı ve ağzının üzerine kadar inen hayvan biçimli bir tören maskesi takmıştı. Kılıcını kaldırırken sıkıdığı dişlerinin arasından leş gibi bir çürük gingko kokusu yayıldı.

Hesina'nın kabzası elinden fırladı. Kabzayı yakaladı ve ucuz atlatmasına kafa yormadan sola geçti. Asker sağından saldırırmıştı. Adamın kılıcının gümüşü hamlesinden uzağa döndü. Darbeyi savuşturmak için geç kalmıştı ama en azından çarpışmaktan kaçınabilirse...

Temas etti. Hesina ne olduğunu parça parça algıladı: yayılan sıcaklık, yapış yapış bir akıntı, kaburgalarına yayılan ve aralarındaki boşlukta yankılanan acı.

Parmakları sağ tarafını yokladı, parçalanmış pelerinle ve yırtık *ruqun*la buluştu, hepsi de kana bulanmıştı. Düşünceleri panikle alevlendi. Gerçekten ihtiyaç duyduğunda şu Mei neredeydi?

Ama yarası daha kötü de olabilirdi. Paralı asker kılıcı var gücüyle savurmuştu. Hesina'nın düşmesini beklemişti. Hesina, Sanjing'in yardımıyla mükemmelleştirdiği hareketle kolunu kaldırırken adam hâlâ ilk momentumun hızıyla ilerliyordu. Gözleri takdirle alevlenen adam dengesini kurmak için mücadele etti.

Adam hareket edemedi Hesina kılıcını sağı doğru savurdu.

Keskin kılıç, çamuru kesen tel gibi biçti adamı. Kanı Hesina'nın yanağına sıçradı ama onu esas tökezleten adamın aniden aldığı soluk oldu. Kolunu kavrayan adamın parmaklarının arasından fırlayan kanı izlerken donakaldı.

Adamın haykırışıyla kendine geldi. İlkel, kaba bir sestir ve adam kılıcını yukarı kaldırıp ona doğru koşarken Hesina önünde durmaması gerektiğini iyi biliyordu. Kendini yere attı, yuvarlandı ve ayağına kalktı – biri onu tekrar yere devirmeden önceki bir saniye boyunca yürekli hissetmişti.

Hesina artık usanmıştı. Kafasını geriye doğru savurdu ve bir şey tıkırdadı. Biri, "oof," dedi. Ağırlık yer değiştirdi ve Hesina kıvrılarak serbest kaldı. Saldırganı ensesinden yakaladı, yüzünü kuma sürmek üzereydi ki adamın saçını ensesinde toplayan sici mi fark etti.

Kafalarının üzerinden fırlatma yıldızları yağarken Akira öksürerek, "Aşağıda kal," dedi.

Tehlike geçince Hesina'nın ayağına kalkmasına yardım etti. "Kunun tadı düşündüğüm kadar fena değilmiş meğer." Hesina'nın arkasına dolanıp değneğini kaldırdı. "Yine de tekrar denemek istemem."

Sesi iyi geliyordu. İyi gözükiyordu, yani Hesina'nın yüzünü kuma sürterek neden olduğu yaralar hariç. Şarap zehirli değil miydi yani?

Soru sormak ya da özür dilemek için zamanları yoktu. Yeni bir saldırı dalgası üstlerine gelirken ikisi beraber direnir kılıç savurdular. Hesina'nın boşluklarını Akira doldurdu. Akira'nın arkasını Hesina kolladı. Hareketleri birdi, çelik ve ağacın ittifakıydı ve dağıldığı zaman bunun nedeni bir paralı asker değildi.

Akira'nın kendi keşif erlerine doğru hamle yapmasıydı.

Çarpıştığı asker kayarcasına kaçarken kadın, "Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı.

"O bizden yana," dedi Akira.

Kafası karışan Hesina savaşçıları gözden geçirdi. "O" şimdiden

bir sonraki rakibine geçmişti – Hesina'nın muhafızlarından birine. Muhafız silahını savurdu. "O" eğilerek kılıcın arkasındaki her şeyden habersiz paralı askere saplanmasına neden olduktan sonra ilerlerken kuzgun karası saç örgüsü adamın başlığından dışarı sarktı.

Kadının başlığından.

Hesina nefes bile alamamıştı ki Mei bir karaltı gibi ilerleyip ikiye bir dövüşen askerlerin arasına girdi, iki paralı askerin dizkapaklarını parçaladı ve kraliçesinin yanına sokuldu.

Şaşkınlığı biraz münasebetsizce bir coşkuya dönüşen Hesina, "Geldin," dedi.

Mei bıçağını silip temizledi. "Varlığım işe yarar gibi gözüküyordu. Bir planınız var mı?"

Vardı. Plan yapmıştı. Sanjing'in çağrısına cevap vermesine dayanan bir plandı.

Ama onsuz da yapabilirdi. "Yok. Dövüş, yeter."

Mei başını kısaca sallayıp işe koyuldu. Onun yardımıyla savaşın gidişatı yön değiştirmişti. Ayakta kalan sekiz asker yediye düştü, yedi beşe, beş de dörde.

Üç.

İki.

Sonunda bir. Akira ve Mei, bacaklarının arasına savrulan bir değnek ve kafatasına çarpılan bir bıçak sapıyla adamın işini bitirdiler.

Tere ve kana bulanmış Hesina kılıcını indirdi. Maiyeti de onu taklit etti ve onunla beraber Veliaht Prense döndüler. Göze güzel gözüksükleri söylenemezdi ama aynı şey yenik askerler için de geçerliydi. Hepsi yaralı ve kanla kaplıydı.

Ve hayır, biri bile alev almadı.

Adrenalin Hesina'nın aklını karıştırmıştı. Yavaşça, çok yavaşça, hareket eden kum numarasından sorumlu olanın paralı askerler olmadığını anladı. Çiy çağırmayı bile zar zor beceren çocuklar da değildi. Kimdi öyleyse?

"Etkileyici," dedi prens. Askerleri yerde inlerken bile gülümseyordu. "Ama galip gelmediniz."

İşaretiyle beraber danışmanlarından biri öne çıktı. Peçeli şapkasını çıkaran kadının yüzü genç, yumuşak ve –Hesina'nın beklemediği biçimde– ovaldı, kadında Yan kanı olduğunu gösteriyordu. Bir Yan'ın Kendi'aların tarafında ne işi vardı?

Cevap verirmişçesine, Hesina'nın ayağının altındaki kum kaydı.

Hesina dizlerine kadar kuma gömülürken bir çığlık havayı yarıyordu ama bağırان o değildi. Hesina, batmasını izleyen o oval yüze kilitlenip kalmıştı.

Yok olan köylerin, Yan'ın savaşın eşiğinde olmasının suçlusu oydu. Prens kulağına bir şey mırıldanınca kız iki elini de kaldırarak yanıt verdi.

Hesina ve muhafızları daha derine battılar. Kum kalçalarını, göğsünü, uzuvlarını sarmalamıştı.

İkna etmeye çalışmak boşunaydı ama başka her şey de öyleydi. “Yapma!”

Müneccimin titreşerek açılan gözleri boş ve anlamadan bakıyordu. Hesina bocaladı. Kız onu anlamamıştı. Yan kökenliydi ama ne anavatanını ne de onun dilini biliyordu.

Senin ataların yüzünden, diye homurdandı içindeki canavar. *Senin yüzünden.*

“Dakan.”

Akira'nın sesi canavarı bastırdı. Aynı yabancı sözcüğü tekrar ederken Hesina gözlerini ona dikti. “Dakan.”

Hesina bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama vurgusu ve ağırlığı sayesinde ne demek istediğini anlamıştı. Kalbine ayna tutuyor, niyetini tercüme ediyor ve ona gerisingeri cesaret yansıtıyordu. “Prensini dinleme. Bize katıl!”

“Dakansan Vrakın uz. Siubtehn.”

Prens bir elini kızın omzuna koydu. “Tulsan, cricholon uz. Senyn cricholon.” Sonra gözlerini Hesina'ya dikip ortak dilde devam etti. “Onlara katıl da seninle işleri bittikten sonra seni öldürsünler.”

Kum Hesina'nın boynuna dolandı.

“Tıpkı On Birler’inin senin atalarını kullandıktan sonra öldürdüğü gibi.”

Hesina’nın gırtlığı, kum baskınına hazırlanarak kapandı. Ama hâlâ burnu vardı. Kulakları. Doldurulmak üzere olan bir ambarın kapıları. Dehşeti yenilenen Hesina çığlık attı. Ölmek istemiyordu. Böyle değil, canlı canlı gömülerek değil. Boğulmayı tercih ederdi. Yanmayı. Asılmayı.

Vurulmayı tercih ederdi.

Bunu düşündüğü anda gümüş rengi bir şey havayı yarıp geçti. Arka taraflarından bir ok atılmıştı.

Müneccimi göğsünden vurdu.

Kum durdu. Kız aşağı baktı. Ağzı “o” dermiş gibi açıldı. Elleri oku çekip çıkarmak istermiş gibi çırpındı ve Hesina’nın görüşü donuklaştı. Kısacık bir an boyunca, kız bir kâğıt perde gibi öne doğru katlanmadan önce, aynıydılar. Güçsüz ve çaresiz. Denemiş ama başaramamışlardı.

Ama kızın durumunda, onu kurtarmaya gelen bir kardeşi yoktu.

“Ablamı canlı canlı gömmemeni tercih ederim,” diyen Sanjing’in sesi yankılandı, Yan flamaları çölde dalgalanıyordu. Süvariler atlarından inip yaklaştı, yine de Hesina’nın tek görebildiği, cesedin altından sızan, kumun üstünde bir füyne gibi tüten kandı.

Sanjing kızı vurmuştu.

Başka seçeneği yoktu.

Ama müneccimin de seçeneği yoktu, Kendi’a için çalışan diğer müneccimlerin de.

Hesina aniden canlı canlı gömülmüş *olmayı* diledi.

Ama oyun daha bitmemişti. Sanjing’in adamları ve kadınları kumdan çıkmasına yardım ederken Hesina da paramparça olmuş zihnini toparladı ve en başarılı otorite taklidiyle, askerlere çadırdaki tuzu almalarını emretti.

Sonra Veliaht Prense döndü. Pelerininin katlarının arasından kum akıyor, Lilian’in *ruqununu* göz önüne seriyordu. Başsız ejderha, prensin dikkatini çekti.

“Söz verdiğim su fıçıları, büyüyen ay yok olmadan önce pazar yerlerinize ulaştırılacak.” Diğer yerleri gibi sesi de kırıktı. Gerisingeri Yan Hesina olmuştu, yeterince güçlü değildi, yeterince akıllı değildi, sır dolu bir kalbi ve içinde gereğinden fazla çelişki vardı. “Fıçıları kabul et, ben de bunun tartışmamızı hatırladığın anlamına geldiğini kabul edeyim.”

Veliaht Prens başını yana eğdi. Endişe yüklü bir an için, Hesina prensin tam bir kraliçe müsveddesi olduğunu gördüğüne yemin edebilirdi. Prensın gülümsemesi de –kesinlikle daha önceki kadar laubali değildi– onu rahatlatmadı. “Hatırlayacağım.”

Bu uzun mu uzun günde Hesina’nın tek derdi bir prens ve onun gülümsemesi olabilseydi keşke.

Ama kamp alanına döndükleri anda Akira kan kusmaya başladı.

“Ters tepkiden başka bir şey değil,” dedi boğazı guruldarken, diğerlerinin endişesini uzaklaştırmak ister gibi, kırmızı lekeli elini kaldırdı. Hesina, şifacı çıraklığı yapmış muhafızı çağırırken Sanjing’in ekibi de yardım etmek için yaklaştı ama Akira elini sallayıp hepsini uzaklaştırdı. “Su... yeter.”

Eğer çaresi suysa Hesina bütün bir okyanusu ona getirebilirdi. Ama ne okyanus vardı, ne nehir, ne de bir dere. Dolu kırbaları bile kalmamıştı; ancak üç tanesini birleştirerek birini doldurabilmişlerdi. Hesina suyu alıp yanına koşturana kadar Akira çoktan kamp ateşini yakmıştı ve çubukları yakıp kömüre çeviriyordu. Sakince, sanki elleri *titreliyormuş* gibi, kömürü kırbanın içine attı. Suyu içerken Hesina göğsü tıkanarak izledi. Adamı kan lekeli *hanfu* eteğine bakıp kaşlarını çatarken Hesina nefesini tutup bekledi. Akira hayat kurtaran karışımının geri kalanını kumaşı yıkamak için kullanırken nabızı yavaşlayan Hesina gözlerini kırptırdı.

Ve kendini kaybetti. Akira *hanfusunu* sıkarken, Hesina, “Niye öyle bir şey yaptın?” diye çıkıştı. Cevap gelmeyince kumaşı adamın ellerinden çekip aldı. “Ölebilirdin!”

Boğazı acıyordu, üstelik kum yutan kendisi değildi.

Akira gözlerini kırptı. Hesina bir kez olsun onu irkiltmeyi başarmıştı ve kocaman açılmış gözleriyle, mürekkep karası gözbebeklerinin genişlemesiyle... genç gözüküyordu.

Sonra yüzü ketumlaştı. “Pek mümkün değildi.”

Hesina başını iki yana salladı. “*Kimsin sen?*”

Ayağa kalkan Akira *hanfusunu* çekip aldı. “Kraliçelerin fazla yakınlaşmaması gereken biri.”

Atlara doğru yürüdü; Hesina'nın kollarını havaya savurmasının tek nedeni yan tarafındaki acıydı. Prensler. Kardeşler. Eski mahkûmlar. Herkes düpedüz çıldırtıcıydı. At sürmeye başladıklarında, önündeki Akira'ya pis pis baktığı Sanjing'in dikkatinden kaçmadı.

“Bakıyorum maiyetini genişletmişsin,” dedi ablasının yanına ilerleyip. “En azından bu seferki omurgasız değil.”

Geçirdikleri gün Hesina'nın sinirini yeterince bozmuş olmasaydı kardeşinin Caiyan'a bu pek de üstü kapalı olmayan sataşmasına tepki verebilirdi. Sakince, “Adı Akira,” dedi ve durakladı. Yan-Kendi'a arasındaki taarruzun sonlandığını beraber ilan etmek için Sanjing de başkente dönüyordu. Oradayken Hesina davayı kardeşinden saklayamazdı. “Ve o benim temsilcim.”

Dizginleri sımsıkı tutarken son iki ayı özetledi. Bitirdiğinde kendini gelecek tepkiye hazırladı ama Sanjing hiç huyu olmamasına rağmen sessiz kaldı.

Sonunda, “Yani halk babamızı Kendi'alıların öldürdüğünü düşünüyor,” dedi.

“Ve müneccimler,” diye usulca ekledi Hesina. “Yok olan köyler yüzünden. Bir de, şey... keşif erin yüzünden.”

“Benim keşif erim mi?”

“Evet. Taç giyme törenime geldi ve müneccimlerin Kendi'a ile çalıştığını söyledi.” Yalan söylememiştii. Çalışıyorlardı – iradeleri dışında köleler olarak.

“Adam şimdi nerede?” diye sordu Sanjing.

Hesina cevap vermedi.

Sanjing aygırını Hesina'nın atının önüne doğru çevirdi. Buluşmalarından sonra ilk kez, Hesina kardeşinin kemik zırhındaki çatlakları ve çentikleri gördü. "Nerede o, Sina?"

Hesina, yanakları alev alev, gözlerini kaçırdı. "Öldü, Jing. Çok üzgünüm. Onu kurtaramadık."

"Benim bütün keşif erlerim sağ salim hayatta." Bakışları hızla Sanjing'e yöneldi ama o, ablasının düşünmesine fırsat vermedi. "Altı'nın kemikleri aşkına. Yakalanan bir keşif eri, güvenlik zaaftır. Bir keşif erinin taç töreninde öylece yanına kadar at sürebileceğini mi düşündün?"

"Ben—"

"Yok, düşünmedin çünkü asla düşünmezsin." Sanjing acımasızca devam etti. "Muhafızlar onu durdurmalıydı. Durdurmadılarsa bir sorun var demektir. Soruşturmayı hemen kapatmalıydın."

"Ve babamızı kimin öldürdüğü sorusunu bir kenara mı bırakmalıydım?" Halka ne söyleyebilirdi ki? *Sözümü geri alıyorum! Kralın zamanından önce ölmesiyle ilgili sözlerimi unutun gitsin!*

"Seni bu işi sürdürmeye teşvik eden kimdi?" diye sordu Sanjing. "Uşağın mı?"

Kaçınılmazdan kaçınmak bir strateji değildi ve Caiyan da bunu görmüştü. Ama Sanjing anlamazdı, Hesina da bu yüzden açıklamadı.

Sessizliği karşısında kardeşi küfretti. "Beni dinlemezsin ama onu dinliyorsun. Seni en başından uyardım ama sen—"

"Ne var, hata yaptım işte," diye patladı Hesina. "Sen hiç hata yapmadın mı? Yoksa göletteki o günü unuttun mu?"

Ve kardeşinin yüzündeki ifadeyi görmeden atını çevirip tırıs kaldırdı.

Yolun geri kalanında birbirlerinden uzak durdular. Hesina geri dönen milislerin yeniden konumlandırılmasıyla ve ticaretin normale dönmesinin sonucunda düzenlenmesi gereken tuz vergileriyle doldurdu zihnini. Ama açık bir yarayı incecik bir bandajla sarmak gibiydi; düşünceleri idari işlerden sızıp karde-

şine yöneliyordu. Hangisinin canını daha çok acıttığından emin değildi – birbirlerinin en kötü yanını açığa çıkarmaları mı yoksa bunun her zaman böyle olmadığı gerçeği mi?

Gün sonunda durup iki akarsuyun birleştiği noktadaki bir bambu koruluğunda kamp kurduklarında gururunu bir yana bırakıp Sanjing'in çadırına gitti. Kardeşinin içeride biriyle konuştuğunu duyduğunda çadıra girmesine iki adım kalmıştı. "Açıklayabilirim."

"Evet." Gelen ses Mei'ninkine benziyordu. "Eminim açıklayabilirsin ama bu, yaptığın şeyi değiştirmez. O oku sen attın."

"Ne yapmamı isterdin? Ekibim onu yakalasa mıydı? Bin kesikle öldürülmek üzere saraya geri mi getirselerdin?"

"Daha alev almamıştı."

"Alması gerekmiyordu. Kumu oynattığı anda ölüm fermanını imzalamıştı. Sen ön cephede değildin, Mei. Adamlarımın ve kadınlarımın gördüğünü görmedin. Müneccim işini gördüler mi bir *li* mesafeden tanıyorlar artık.

Sessizlik.

Mei sessizliği kırdı. "Niye arkada kalmamı istediğini şimdi anladım sanırım. Abla için olduğunu söylediğinde sana inanmıştım ama aynı zamanda, bu yanını görmemi engellemek içindi."

"Ne? Hayır," dedi Sanjing içtenlikle – *biraz fazla* içtenlikle, Caiyan'ın yastık tomruğunu ölü iribaşlarla doldurduğunu inkâr ederken yaptığı gibi. "Mei—"

Çadırın kanatları aniden açıldı ve Mei hayalet gibi geçip gitti.

Hesina gözlerini kırpıştırıp zihnini temizledi. Buraya konuşulanları gizlice dinlemeye gelmemişti. Kanatları itip geçti ve neredeyse Sanjing'e toslayacaktı. Kardeşi Mei'nin peşine takılacakken onu görünce donakalmış gibiydi, Hesina yaklaşırken kasten arkasını döndü.

Hesina'nın yarası Lilian'ın diktığı cüppe sayesinde şaşılacak kadar hafifti, yine de kardeşinin omzuna uzandığında sargıların altında zonkladı. "Jing..."

Kardeşi duygularını gizlemek için ne kadar uğraşırsa o kadar şiddetleniyorlardı. Hesina, onun kafa karışıklığının ve vicdan azabının filizlerini hissedebiliyordu âdeta. Elini çekti. “Mevzu münecim, değil mi?”

“Öyleyse ne olmuş?”

“Ben...”

Ne diyecekti?

Gerçek. Gerçeği söyle.

Ama gerçek neydi?

Son zamanlarda gerçek, kabul etmekte en çok zorlandığı şeydi. “Ben de aynı şeyi yapardım.” Kardeşini kurtarmak için Hesina da o kızı öldürürdü.

Sanjing, “Biliyorum,” deyince Hesina rahatladı. Sonra Sanjing ona döndü, kara gözleri alev alevdi. “Sen de diğer herkes gibisin.”

“Diğer... herkes?”

“Niye geldin?”

Hesina hatırlayamadı. Buraya kararlılıkla; gerekçe, mazeret ve çözümle geldiğini hatırlıyordu ama ikisi her zamanki hâllerine dönünce hepsi uçup gitmişti. “Sadece – teşekkür etmek istemiştım. Geldiğin, yardım ettiğin için.” Boğazı hassaslaştı. “Beraber çalışabilmemize sevindim.”

“Elbette. Ne zaman çaresiz bir köleyi öldürmek için yardım gerekirse çağrı gönder. Bugün yaptığım gibi, her şeyi bırakıp koşarak gelirim.”

Sözleri Hesina’ya soğuk su gibi çarptı. Sanjing yanından ona sürünerek geçtiğinde onu tutamadı ya da orada kalmasını emre demedi. Çadırın kanatlarıyla beraber ağzı açıldı ve kardeşi çıkıp gittikten sonra nefes verdi.

İşte bunu yapıyoruz, diye hatırlattı Hesina kendi kendine, öfkelenmek için çok yorgundu. Kendi kendilerini kırıyorlardı. Sonra da parçaları alıp birbirlerinin zırhındaki açıklıklardan içeri atıyorlardı.

Dünyayla yüzleşmeye hazır değildi, çadırda biraz daha kaldı. Nihayet çıktığında yuvarlak ay iyice yükselmişti, tıpkı bir gün

şine yöneliyordu. Hangisinin canını daha çok acıttığından emin değildi – birbirlerinin en kötü yanını açığa çıkarmaları mı yoksa bunun her zaman böyle olmadığı gerçeği mi?

Gün sonunda durup iki akarsuyun birleştiği noktadaki bir bambu koruluğunda kamp kurduklarında gururunu bir yana bırakıp Sanjing'in çadırına gitti. Kardeşinin içeride biriyle konuştuğunu duyduğunda çadıra girmesine iki adım kalmıştı. "Açıklayabilirim."

"Evet." Gelen ses Mei'ninkine benziyordu. "Eminim açıklayabilirsin ama bu, yaptığın şeyi değiştirmez. O oku sen attın."

"Ne yapmamı isterdin? Ekibim onu yakalasa mıydı? Bin kesikle öldürülmek üzere saraya geri mi getirselerdin?"

"Daha alev almamıştı."

"Alması gerekmiyordu. Kumu oynattığı anda ölüm fermanını imzalamıştı. Sen ön cephede değildin, Mei. Adamlarımın ve kadınlarımın gördüğünü görmedin. Müneccim işini gördüler mi bir *li* mesafeden tanıyorlar artık.

Sessizlik.

Mei sessizliği kırdı. "Niye arkada kalmamı istediğini şimdi anladım sanırım. Ablan için olduğunu söylediğinde sana inanmıştım ama aynı zamanda, bu yanını görmemi engellemek içindi."

"Ne? Hayır," dedi Sanjing içtenlikle – *biraz fazla* içtenlikle, Caiyan'ın yastık tomruğunu ölü iribaşlarla doldurduğunu inkâr ederken yaptığı gibi. "Mei—"

Çadırın kanatları aniden açıldı ve Mei hayalet gibi geçip gitti.

Hesina gözlerini kırptırıp zihnini temizledi. Buraya konuşulanları gizlice dinlemeye gelmemişti. Kanatları itip geçti ve neredeyse Sanjing'e toslayacaktı. Kardeşi Mei'nin peşine takılacakken onu görünce donakalmış gibiydi, Hesina yaklaşırken kasten arkasını döndü.

Hesina'nın yarası Lilian'ın diktiği cüppe sayesinde şaşılacak kadar hafifti, yine de kardeşinin omzuna uzandığında sargıların altında zonkladı. "Jing..."

önce olduğu gibi. Ama başka her şey değişmişti. Bu gece ateşin etrafında dolanan efsaneler yoktu. Sanjing'in askerleri Hesina'nın muhafızlarına katılmıştı ve küçük çocukları ölene kadar yaşlandıran müneccimler hakkında, tek bir göz kırpmıyla kanlı canlı hayvanları dumanı tüten etlere çeviren müneccimler hakkında fısıldaşıyorlardı.

“Peki ya kadınlar?” diye atıldı Hesina'nın keşif eri, yüzü alevlerle aydınlanmıştı. “Yuejinleri sırasında onlara ne oluyor?”

Sinekkaydı tıraşlı bir asker, “Yanıyorlar,” dedi; sonra da kadın yoldaşı kolunu ensesine dolayıp parmak eklemleriyle kafasına vururken ciyakladı.

Kız, keşif erine bakmadan önce, “Jun, seni salak,” dedi. “Onu dinleme. Senin benim kullandığımız aylık kumaşlar var ya? Müneccimler o kumaşları içlerine dolduruyor, böylece kanları buharlaşamıyor. Ama onlarla benzerliğimiz burada bitiyor. Annelerinin yenidoğanlara ne yaptığını bilmek ister misin?”

“Neymiş?”

Kız, askeri serbest bıraktı. Ateşe doğru eğildi. “Gözlerini kör ediyorlar,” diye fısıldadı. Göbekbağını kesmek için kullandıkları kanlı bıçakla. Görü'yü güçlendiriyor—”

Midesi kalkan Hesina su kıyısına kaçtı, buradaki sonbahar esintisi ateş başında anlatılan hikâyeleri bastırırken kollarındaki tüyleri de diken diken etti. Mide bulantısını bastırmaya çalışıp kollarını ovaladığı sırada tanıdık bir varlık arkasındaki gölgeleri kıpırdattı.

Hesina aldığı derin nefesi koyuverdi. “Ona kızma.”

“Niye? Sen kızıyorsun.”

Hayır, demeliydi Hesina, tabii ki kızmıyorum. Bir kraliçenin kızması daha munasip olan insanlar vardı – fevri Veliaht Prenslar ya da ikiyüzlü Usul ve Esaslar Bakanı gibi.

Cevap alamayınca, “Öfke bir tür itimattır,” diye devam etti Mei. “Hayran olduklarımızın iyi yönde değişeceği umududur.”

Ama niye öfkeli olsundu ki? Başka kimse Sanjing'e sinirlenmemişti. Hepsi de bir müneccimin ölümünü kutluyordu.

“Bir şey mi var?” diye sordu Mei.

“Yok.” Ama bir miktar odun dumanıyla beraber kahkahalar da onlardan yana gelince Hesina ürperdi.

Mei onu dikkatle izliyordu. “Söyledikleri şeylere inanıyor musun?”

“Emin değilim.” Hiçbir şey bilmezken başka bir şeye inanabilir miydi? Hesina, “Sen?” diye sordu.

“Müneccimlerin insan olduğuna inanıyorum. Onların da iyisi, kötüsü ve her türlü var.”

Geriye dönüp bakınca apaçık ortadaydı aslında. “Sempatizansın.”

“Yalnız değilim.”

Mei, Hesina’nın adını söylemedi. Söylemesi gerekmiyordu. Daha gözleri Hesina’nın koluna, öfkeli kalabalığın önünde kestiği yere gitmeden önce sözcükleri hedefini bulmuştu.

Hesina saçma bir ferahlığa kapıldı. Yalnız değildi. Nihayet biri, ihanet eden ve bunun kendini değiştirmesine izin verecek kadar aptal olan prensesi tanıyordu.

Elbette bunu açık edemezdi. Caiyan’a söz vermişti ve şimdi geri adım atarak bu sözünü tutacaktı. Mei’ye, “Çok emin olma,” dedi.

Çadırına çekildi. Karanlığın getirdiği mahremiyetle *ruqunu* nun yenini yukarı sıvadı. Açtığı yara sığ ve temizdi. Yara izi kalmadan iyileşmesi gerekirdi. Ama hiçbir kraliçenin günde iki kez kaplan merhemi sürecektir zamanı yoktu ve fener ışığının altında, yeni deri kabarık ve ışıltılıydı.

Hesina ize dokundu, o geceyi hatırladı. Kan. Çıgıllıklar. Yangın. Kül.

Kolunu gerisingeri kapattı.

Veliaht Prens, bugün öğrendiği şey yüzünden onu öldürmeye çalışmıştı. Babası böyle yasaklı bilgilere sahip olsaydı yine aynı şeyi mi yapardı? Gerçekten de kralın ölümünün ardında Kendi’alılar *olabilir* miydi? O yaz sonu gününde saraya dışarıdan kimse girmemişti ama katilin dışarıdan biri olması şart

değildi. Kendi alımlarıyla gizli ilişkileri olan tek kişi Xia Zhong olamazdı.

Yan'ın yaban topraklarındayken kafa patlatmanın faydası yoktu. Hesina başkente dönmeliydi.

Hedeflerine doğru zorlayıcı bir hızla ilerlemişlerdi; şimdi geri dönerken daha da hızlı sürüyor, atlarının ve kendi bedenlerinin limitlerini zorluyorlardı. Kısa zamanda arazinin son kısmı da gözden kayboldu. Sıra sıra tepeler düzleşmeye başladı. Başkentin surları ufukta belirlediği sırada Hesina'nın şüpheleri de su yüzüne çıktı. On Birler'in dövülmüş toprak ve taşla inşa edilmiş yapıları nasıl geçtiğini kimse bilmiyordu. Âlimler, üzerinden süzülmeden altını kazımaya kadar her hipotezi değerlendirmişti ama Veliaht Prens, On Birler'in müneccimlerin sihrini kullandığı konusunda haklı mıydı? Hesina emin değildi. Artık hiçbir şeyden emin değildi. *Bilgi hakikattir*, derdi babası ama bilginin yaptığı tek şey, yalanlar dünyasının perdesini kaldırmak olmuştu.

Dönüşlerinin haberi onlardan önce varmıştı ve Doğu Kapısı'na çıkan kireçtaşı bulvar, yolcuları karşılamak için gelen insanlarla dolup taşıyordu. Savaştan kaçınma ve tuz sağlama sözünü tutan kraliçenin adını tekrar tekrar bağırdılar. Ama bu aynı zamanda, soylarına bakmadan herkesi koruma sözünü tutamayan bir kızın da adıydı.

Hesina bir kez daha kül tadı aldı. Doğu tüneline girerken ağzındaki tat sanki mayalandı, acıdan çok ekşiye, pişmanlıktan çok yılgınlığa dönüştü. Neyin yılgınlığı olduğunu kendisi de bilmiyordu. Yılgınlığın doğası buydu zaten.

Gelip geçene kadar kimse neden yıldığını bilmezdi.

Tünelden çıktıkları anda şehir muhafızları girişe yığılıp Hesina ve maiyetinin etrafını sardılar. Alayın arkasında dikilen Tahkikat Dairesi yöneticisi, "Zanlıyı zaptedin!" diye bağırdı. "Kraliçenizi canınız pahasına koruyun."

Hesina'nın atı irkildi. Tehlike dolu bir an için Hesina eyerinde kaydı. Sonra dizginleri sımsıkı kavrayıp mücadele ederek kontrol kazandı. "Bu olanların anlamı ne?"

Yönetici eğilip selam verdi. “Daire adına felaket bir dikkatsizlik. Bir sonraki zanlıyı tutuklamaya gittiğimizde onu bulamadık. Saklandığını düşünerek bütün şehri taradık. Bilmiyorduk ki...”

İki muhafız, ortalarında birini sürükleyerek, Hesina ve bineğinin yanından geçtiler. Tuttukları kadını tekmeleyip diz çökmeye zorladılar ve saçını tutup kafasını arkaya çektiler.

Saç örgüsünü.

Mei'nin gözlerinin kızıl kahve tonu Hesina'nın şaşkınlığının, sonra da öfkesinin kırmızısına dönüşürken yönetici, kılıç ustasına tepeden bakıp burnunu çekti.

“... acuze başından beri sizin yanınızdaymış.”

ON ALTI

HAKLARINI SATIN ALAN KİŞİ, DİĞERLERİNİN KARŞILAYAMACAĞI BİR FİYAT BİÇER.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, YOLSUZLUK ÜZERİNE

ÇOK GEÇ OLMADAN KÖKÜNÜ KURUTUN.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, YOLSUZLUK ÜZERİNE

Mei'yi tutuklayan yönetici, sürükleyip götüren ise onun adamlarıydı.

Ama Hesina'nın öfkeyle üstüne yürüdüğü yer Tahkikat Dairesi olmadı.

Xia Zhong'un konutuna fırtına gibi dalarken bütün başlar ona döndü. Hesina, ince hasır minderlerin üstüne diz çöküp fırçalarını not kâğıtlarının üzerinde hazır tutan genç saray mensuplarına dikti gözlerini. Onlar da ona baktılar, yüzleri hayret ve şokla gevşemişti – bir de Hesina gülmeye başladıktan sonra, korkuyla.

Muhteşem. Xia Zhong'un divandaki genç memurları eğittiğini, onlara –Hesina gençlerden birinin notlarına baktı– dürüstlük ve tevazu hakkında dersler verdiğini düşünmek gülünçtü.

Elindeki parşömeni bir anda kapatan Xia Zhong, "Dersimiz bitmiştir," dedi.

Kitaplar çantalara tıkıldı. Fırçalar deri kılıflara yerleşti. Saray

mensupları ayağa kalktı, Hesina'nın yanından geçerken eğilip, *dianxia*, diye mırıldandılar. Kapı son çıkanın arkasından kapanır kapanmaz Hesina hışımına Xia Zhong'a döndü. Bakan dört ayak üstüne çökmüş, yerdeki hasırları tek tek rulo yapıyordu.

"Onu serbest bırak." Hesina, ortalığı toplamaya devam eden adamın tepesine dikildi. "Katilin o olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Tabii ki değil." Xia Zhong sardığı bir minderleri diğer ikisinin üstüne yerleştirdi. Hesina o sırada minderleri tekmeleyip dağıtmayı her şeyden çok istedi. "Katil olsaydı ortalıkta dolanmazdı, tabii niyeti seni öldürmek değilse, öyle olsaydı da bunu siz yoldayken denerdi."

"Sen—"

"Sen hamleni yaptın. Hem de epey karmaşık bir hamle, sırf bir savaşı durdurmak için bin sekiz yüz *li* yol yaptın. Şimdi sıra bende." Bakan homurdanıp dizlerini çatırdatarak ayağa kalktı ve odanın diğer tarafındaki minderlere doğru seğirtti. "Oyunun kurallarını biliyorsun sanıyordum, tatlım."

Tekrar diz çökerken adamın siyahı solmuş cüppesi topaklanınca Hesina'ya tünemiş bir güvercini anımsattı. Yeni bir öfke dalgasıyla, bu güvercinin yerdeki darı tanesiymiş gibi kendisini gagaladığını fark etti.

"Kime kumpas kurduğun fark etmez. Savaş çıkaramayacaksın."

"Beni denemekten alıkoyan ne, peki? Boş boş oturup 'kader'i kabul etmemi mi öneriyorsun?" Xia Zhong kıkırdayıp başını iki yana salladı. "Müneccim gibi konuşuyorsun."

Hesina iligine kadar buz kesti ama bakan çoktan tüm minderleri toplamaya koyulmuştu. İç odayı dış kısımdan ayıran kutu kutu rafların oluşturduğu bölmeye doğru, adamı temkinli bir şekilde takip etti.

Bakan minderleri küçük raflara tıkarken Hesina, "Niye?" diye sordu. "Bütün bunları neden yapıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun, tatlım. Hafızanı tazelemen gerekiyorsa eğer, mektuplar hâlâ sende."

Hesina müneccimlerin suyu yoktan var etmesini kabul edebilirdi ama ne kadar uğraşırsa uğraşsin, Xia Zhong'un kişisel servetini artırmak için bu kadar ileri gidebileceği fikrini sindiremiyordu. Daha fazlası, gözlerindeki ateşini açıklayacak bir şey olmalıydı.

Bakanın elleri boynundaki boncuklara gitti, Hesina daha önce bu aksesuarı keşişlerin tespihine benzetmişti. Şimdiyse, adamın sarkık yüzündeki yaşlılık lekelerini sayabilecek kadar yakındayken ve bakan başını saygıyla eğmemişken, boncukların aslında akik taşı olduğunu, tahta gibi gözükecek şekilde cilalandığını fark etti.

"Xia ailesini hiç duydun mu, kraliçem?"

"Hangisini?" Yan dilinde yaklaşık yüz adet soyadı vardı, biriyle aynı soyadına sahip olmak illaki akraba olmak anlamına gelmiyordu.

Her nasılsa bu soru, Xia Zhong için yeterli bir cevaptı belli ki. Tespihi bıraktı. "On Birler müneccimlerden fazlasını yok etti. Toplumun dokusunu parçaladılar."

Bölmenin diğer tarafına geçti, rafların oluşturduğu kafes aralarında kaldı. "Xia ailesi sanat ve kültürün en büyük velinimetlerindendi. Tüm krallıkta akademileri desteklerlerdi, müneccimleri eğiten bir azınlık okulu da dahil.

"O nankörler sırf bağlantımız var diye bizi de alaşağı ettiler. Artık insanların ilahlaştırdığı tek isimler o on bir hırsızınki." Raf boşluklarının birinden, bakışlarını Hesina'ya dikti. "Kaybettiklerimizi geri kazanacağım, hem de bu hanedanlığın gözünün önünde, birer birer."

Yersiz bir empati hissi Hesina'nın konuşmasını engelledi. Kayıp bir miras, söylenmemiş bir hakikatten çok da farklı değildi. Bakanın nemli gözlerindeki yorgun öfkeyi, neşesiz neşeyi anlayabiliyordu.

Elbette bunu asla itiraf etmezdi ve Xia Zhong, "Yine de seninle ben aynıyız," diye devam edince sesini geri kazandı.

"Değiliz."

Hesina müneccimlerin suyu yoktan var etmesini kabul edebilirdi ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Xia Zhong'un kişisel servetini artırmak için bu kadar ileri gidebileceği fikrini sindiremiyordu. Daha fazlası, gözlerindeki ateşi açıklayacak bir şey olmalıydı.

Bakanın elleri boynundaki boncuklara gitti, Hesina daha önce bu aksesuarı keşişlerin tespihine benzetmişti. Şimdiyse, adamın sarkık yüzündeki yaşlılık lekelerini sayabilecek kadar yakındayken ve bakan başını saygıyla eğmemişken, boncukların aslında akik taşı olduğunu, tahta gibi gözükecek şekilde cilalandığını fark etti.

“Xia ailesini hiç duydun mu, kraliçem?”

“Hangisini?” Yan dilinde yaklaşık yüz adet soyadı vardı, biriyle aynı soyadına sahip olmak illaki akraba olmak anlamına gelmiyordu.

Her nasılsa bu soru, Xia Zhong için yeterli bir cevaptı belli ki. Tespihi bıraktı. “On Birler müneccimlerden fazlasını yok etti. Toplumun dokusunu parçaladılar.”

Bölmenin diğer tarafına geçti, rafların oluşturduğu kafes aralarında kaldı. “Xia ailesi sanat ve kültürün en büyük velinimetlerindendi. Tüm krallıkta akademileri desteklerlerdi, müneccimleri eğiten bir azınlık okulu da dahil.

“O nankörler sırf bağlantımız var diye bizi de alaşağı ettiler. Artık insanların ilahlaştırdığı tek isimler o on bir hırsızınki.” Raf boşluklarının birinden, bakışlarını Hesina'ya dikti. “Kaybettiklerimizi geri kazanacağım, hem de bu hanedanlığın gözünün önünde, birer birer.”

Yersiz bir empati hissi Hesina'nın konuşmasını engelledi. Kayıp bir miras, söylenmemiş bir hakikatten çok da farklı değildi. Bakanın nemli gözlerindeki yorgun öfkeyi, neşesiz neşeyi anlayabiliyordu.

Elbette bunu asla itiraf etmezdi ve Xia Zhong, “Yine de seninle ben aynıyız,” diye devam edince sesini geri kazandı.

“Değiliz.”

“Dünya arzularımızı bizden esirgiyor. Onlara ulaşmak için her yolu deniyoruz. Sen bana mektuplarla şantaj yapıyorsun, ben de senin taç giyme töreninde küçük bir tragedya sahneliyorum. Sen Kendi’a’ya gidiyorsun, ben—”

“Törendeki keşif eri *senin* işin miydi?”

“Bunu daha önce fark etmemene şaşırdım, tatlım.”

İnsanların, Hesina’nın koca krallığı yönetirken her küçük detayı fark edebileceğine olan inancı korkutucuydu.

Hissettiği empati buhar olup uçarken, “Sen pek çok şey olabilebilirsin,” diye çıkıştı Hesina, “Ama katil olabileceğini düşünmemiştim.”

“Bu dünyadaki zamanının bitmek üzere olduğunu bilen bir cüzamlıydı. Ölümünden sonra ailesinin geçinmesine yetecek kadar altın verdim. O da bizimki gibi bir alışverişti.”

Alışveriş. Bu sözcük Hesina’yı sarsıp amacını hatırlattı. Buraya Xia Zhong’un trajik hikâyesi için gelmemişti. Mei için gelmişti.

“Zanlıyı serbest bırakırsan arzu ettiğin her serveti sana veririm.”

Xia Zhong *kangına* gidip oturdu. Parşömen tomarlarını açarken, “Bırakamam,” dedi. “Sorgu sürecini sekteye uğratır.”

Sorgu mu?

“Ama Tahkikat Dairesi tüm ziyaretleri geçici olarak durdurmuş olsa da sana ziyaret ayrıcalığı *verebilirim.*”

Sorgu. İşkence. Tutuklama. Bunların hiçbiri İkinci Hanım Fei’nin başına gelmemişti. Hesina ağzını açtı, sonra kapattı. Ne yapabilirdi? Adamı hakkaniyetsizlikle mi suçlayacaktı? Oynadıkları oyun zaten hakkaniyetsizdi.

Xia Zhong *ziyaret ayrıcalığı* önermişti.

Hiçbir şey yapamamaktan iyiydi ve Hesina hiçbir şey yapamıyordu.

“Belgeyi yaz,” diye emretti.

Bakan çoktan yazmıştı. Mührünü basıp kuruması için kaldırıırken, “Karşılığında ne vermek istersin?” diye sordu.

Hesina, üzerinde hiçbir şey olmadığını çok geç fark etti. Yol-

culukta eskimiş ruqunu, kraliyet mührü, ayağındaki tozlu terlikler ve kafasındaki saçları dışında hiçbir şeyi yoktu.

Ve saçındaki iğneler. Çoğu Aoşi takımadalarından ithal edilen balina kemiklerinden yapılmış küçük şeylerdi, hepsini toplasa bir gümüş tael* etmezdi. Hesina, artık Xia Zhong'u bunların onu tatmin etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Yalnızca bir iğne tatmin edebilirdi.

Turna iğneyi taç giyme töreninden beri hiç çıkarmamıştı. Şimdi saçından çekip çıkarmak babasının bir parçasından daha vazgeçmek gibi geliyordu. İğneyi tanıyan Xia Zhong'un gözleri parladı ve adamın parmakları yeşim taşının uzun kısmını tutarken Hesina'nın sanki nefesi tıkanı ve kendi parmaklarını gevşetmeye zorladı.

Bakan iğneyi cebine atıp belgeyi kaldırdı. Buna karşılık Hesina da ziyaret ayrıcalıklarını cebine atarken, "Meğer hiç babanın kızı değilmişsin," dedi Xia Zhong.

Hesina donakaldı.

Mei, öfke güvenin bir biçimidir, derdi ama Hesina'nın bu adama karşı duyduğu öfke ateş ve asitten ibaretti. Mantığı çürütüyor, Hesina'yı nabız ve dürtüden ibaret kalana kadar küçültüyordu. Hesina uzanan bir koldu. Sımsıkı yapışan bir eldi.

Bakanın tespihini, adamın boynunu saran bir ilmik gibi kıvrırdı. "Yanılıyorsun."

Bakan gülmeye cüret etti. Ama Hesina boncukları avucunda toplayınca adamın gülüşü kesildi. Yüzü kızardı. Morardı. Salyası ağzında köpürdüğünde Hesina yaklaştığını anladı. Adamın nefesini kesmeye yaklaşmıştı. Yeni bir Usul ve Esaslar Bakanı atamaya.

Bir boncuğu daha sıkması yeterdi.

Bunun bir seçenek olmaması lazımdı. Buraya pazarlık yapmaya gelmişti, cinayet işlemeye değil. Ama bocaladığı, kendisini çağıran uçuruma baktığı bir an olsa da geri çekilebilmişti.

* (Çin.) Doğu ve güneydoğu Asya'da kullanılan, Çin kökenli bir ağırlık ve para birimi. Bir gümüş tael genellikle 40 gram ağırlığında kabul edilmekle beraber, tael birimi 1959 yılında 50 gram olarak standardize edilmiştir. -Ç.N.

Xia Zhong soluk soluğa dizlerinin üstüne çökerken boncuklar etrafında zıplıyordu.

Hesina elini kendi boğazına götürdü. Et ve kan. Hepsi bundan ibaretti, Xia Zhong bile. Gerçekten onu öldürmeyi mi düşünmüştü?

Hayır, sadece korkutmaya çalışıyordu.

Bir mesaj veriyordu.

Kudretini gösteriyordu.

Kendi kendine bu yalanları söylerken Hesina'nın elleri kasıldı.

“Bir tek ortak yönümüz var, Bakan Xia.” Hesina yumruklarını sıkarken eşiğe doğru döndü. “İkimiz de zannettiğimiz kişi değiliz.”

Sırmalı kumaşını hışırdatarak kış soğuşuna çıktı.

Hesina, Xia Zhong'u boğazladığı için pişman olduysa bile Mei'nin hâlini gördüğü an pişmanlığı kayboldu. Kılıç ustası, hücrenin köşesinde kıpırtısız yatıyordu, parmakları körpe beyaz turplar gibi şişmişti. Eklemlerinin etrafı çepeçevre kızıl ve mordu, kemik öğütücünün alameti farikası. Yeni çağın tek yasal sorgu aleti buydu, deriyi yırtmadan dayanılmaz acı verebiliyordu.

Caiyan doğruca Mei'nin yanına gitti, fenerini hücrenin saman kaplı zeminine bıraktı ve ecza kutusunu çıkardı. Lilian da ona katılıp tepsilerdeki aletleri ayırmaya başladı.

Sanjing öne çıkarken, “Çekilin Mei'nin yanından,” diye homurdandı.

Akira değneğiyle generali engellerken aynı anda Lilian konuştu: “Kardeşimin saçının teline dokunursan seni kendi ellerimle iğdiş ederim.”

Sanjing'in hiddeti, Hesina'nın kendi öfkesinden sıyrılmasını sağladı. Uzanıp kardeşinin kollarını yakaladı. “Kendine hâkim ol, Jing.”

“Hâkim mi olayım?” Sanjing havlarcasına güldü. “Onu buraya getiriyorsun ve kendimi kontrol etmemi mi bekliyorsun?”

“Caiyan'ı sen istedin.”

“Kraliyet Şifacısı *dışında* kim olursa olsun dedim. Uşağına koşacağını tahmin etmeliydin tabii.”

“Caiyan ne yaptığını biliyor.”

“Sana sorarsak Caiyan gökkubbenin altında bilinecek ne varsa hepsini biliyor. Gördüğü en kötü yara ne, ha?” diye hırladı Sanjing. “Kâğıt kesiği mi? Kaç kırık kemiği tedavi etmiş?”

“Senden daha fazlasını.” Lilian bir rulo sargı bezini Caiyan’a verip ayağa kalktı, Sanjing’le göğüs göğüse durdu. “Ve çeneni kapatmazsan senin kırıklarını da tedavi etmesi gerekecek.”

Sanjing’in çenesinde bir kas seğirdi. Hesina ablasını geri çekmeye çalıştı ama Akira ondan önce davranıp başını iki yana sallayarak Hesina’nın kolunu tuttu.

Ve nihayet Caiyan konuştu. “İyileşecek,” dedi. Elleri ustalıkla çalışıyor, lapa sürüp bezleri bağlıyor, kemikleri sabitliyordu. Sanjing çoğu saray mensubunun şifa ilminden anlamadığını düşünmekte haklıydı ama çoğu saray mensubu şehrin varoşlarında büyümemişti. Varoşlarda çıkan arbedeler yüzünden kemikler kırılırdı ve kırık kemikler enfeksiyon ve ölüme sebep olurdu. Caiyan son süyeği bağlarken Hesina bir nostalji sızısıyla abisinin saray bostanlarında buldukları yaralı bir serçeyi de böyle tedavi ettiğini hatırladı. Biri on iki, diğeri on yaşındaydı ama aralarındaki fark, yaşlarından daha fazlaydı.

Yine de Caiyan, Sanjing’in aksine, farklılıkları arasında köprü kurmak için elinden geleni yapmıştı. Malzemelerini toplarken, “Kemikler dört ila altı hafta arasında iyileşir,” dedi. “Şu an acıdan bayılmış hâlde ama bir iki saate kendine gelir.”

“Gelmezse—” diye başladı Sanjing.

“Beni nerede bulacağını biliyorsun.” Caiyan kalkıp sandığı kolunun altına sıkıştırdı. “Lilian, generalden uzaklaş.”

“Ama—”

“Lütfen.”

Lilian son bir kez ters ters baktıktan sonra söz dinledi.

Sanjing kıpırdamadı. Bir an bekledi. Kara gözleri Caiyan’a sa-

bitlenmişti ve saçma da olsa bir an için Hesina kardeşinin teşekkür sözleri söyleyeceğini düşündü.

Ama Sanjing teşekkür yerine, "Ablam seni suçlamayabilir ama ben suçluyorum."

"Jing."

Hiç duraklamadan, "Ablam uzaktayken sen buradaydın," diye devam etti kardeşi. "Onun adına sarayda nöbet tutmalıydın. Ablamı yüzüstü bıraktın."

"Jing, yeter."

Sanjing, Caiyan'ın gözlerine bakmaya bir nabız atımı kadar daha devam etti. Sonra Mei'nin yanına gidip çömeldi. Bir parmağının eklemiyle, kadının alnındaki terli saçları kenara çekti.

Hesina öfkeli kalmak istese de yapamadı. Soğukkanlılığı yerle bir oldu ve konuşurken sesi çatallaştı. "Bizi yalnız bırakın."

Caiyan sessizce eğilip selam verdikten sonra dışarı çıktı. Pele-rinini omuzlarına atan Akira da onu takip etti.

Lilian ise, Hesina'nın elini şöyle bir sıkıp en son çıkan oldu.

Kapılar kapandığında Hesina yalpaladı. Ama zayıflık göstermeye hakkı yoktu. Üzerine düşeni yapmalı ve kardeşi kalkıp ona döndüğünde destek olmalıydı.

"Mei'nin masum olduğunu kanıtla."

Sanki Hesina ablası değilmiş, kraliçe değilmiş de komutası altındaki bir askermiş gibi konuşmuştu.

En azından Sanjing'in gözünde hâlâ bir değeri vardı. "Kanıtlayacağız. Ama şunu anlamalısın: Xia Zhong sebepsiz yere Mei'ye kumpas kurmuş olamaz. Mei'nin geçmişi hakkında anlatabileceğin ne varsa Akira hepsini öğrenmeli."

"Ona tamamen güveniyor musun?"

Hesina duraksadı. Güveniyor muydu? Adamın geçmişini bilmiyordu. Ne suçlar işlediğini bilmiyordu. Gerçek adını bile bilmediğini öğrense pek şaşırmazdı. Ama Akira onun için savaşmıştı, onun için zehir içmişti. Hesina'yı en yüreksiz hâlinde görmesine rağmen ona inanmıştı.

“Güveniyorum,” dedi. “Onunla görüşmek ister misin?”

Sanjing başıyla onayladı ama ihtiyatlı ifadesi değişmedi. Hüc-
reden çıkarken, “Mei’yi incitmelerine izin verme,” dedi. Bu sö-
züyle beraber, Hesina kardeşinin güvensizliğinin yanından geç-
tikleri zindan muhafızlarıyla sınırlı olmadığını gayet iyi anladı.
Xia Zhong’un karşı atağını görmeyi becerememişti. Bu müsaba-
kayı kaybetmişti.

Ama bir dahakini kaybetmeyecekti.

Boynu tutulan Hesina, yanağı bir tebligata dayalı hâlde uyandı ve
çabucak doğruldu. Tahtı bunun için yapılmamış olsa da kaykıla-
rak oturdu ve bir eliyle yüzünü ovaladı.

Mei’yi ziyaret ettikten sonra taht salonuna gelmişti, yoklu-
ğunda biriken evrak işlerini bitirmeye kararlıydı. Fildişi *kanğın*
üzerindeki yığınlar, özellikle devlet hizmeti sınavları yaklaştığı
için görkemli boyutlara erişmişti. Nepotizmi engellemek için On
Birler tarafından düzenlenen ve başkentte gerçekleştirilen sınav-
lar, kanında bir damla aristokrasi bulunmayan Caiyan’ın divan
mensubu olmasını sağlamıştı. Caiyan sınavlara nezaret etmek
için şimdiden gönüllü olmuştu – Anmu kadar uzak şehirlerdeki
kayıt memurlarının atanmasından, geri dönen milislerle ümitvar
yolcuların çakışan yollarının düzenlenmesine kadar.

Ama her bir faaliyet için on tane tebligat gerekiyordu ve bu
belgeler –Hesina’nın içinin geçmesine bakılırsa– uykuya dalmak
için şifalı mumlardan daha etkiliydi. Yastık niyetine kullandığı
tebligata bakarken Hesina’nın gözlerinin arkası migrenle zonk-
luyordu. Kelimelerin mürekkebi dağılmıştı ama onları yazdığını
bile hatırlamayan Hesina, kelimelerin varlığı karşısında kaşlarını
çatıp eğilerek baktı.

Tebligat doldurulmuştu. Gerekli düzeltmeler ve imza –kendi
elinden çıkan *kendi* imzası– yerli yerindeydi. Bir sonraki tebligat
da. Ve tüm diğerleri de. Evrak dağı hâlâ bir dağdı ama artık yal-
nızca mührünü basması gerekiyordu.

Ektraları uykusunda mı imzalamıştı? Eğer öyleyse bir kraliçe için çok faydalı bir yetenektir.

Ama daha dikkatli inceleyince Hesina elyazısının kendisinininki olmadığını, *daha düzgün* olduğunu gördü. Onun etkisini, onun üslubunu taşıyordu ama kaligrafi eğitmenlerini çıldırtan bütün o küçük kusurlardan eser yoktu. Bu durum özellikle adını oluşturan üç karakterde açıkça görülüyordu.

"Si"yi hiçbir zaman doğru biçimlendirmiyorsun, diyen Caiyan'ın sesi zihninde canlandı. *Üçüncü darbenin kuyruğu birinciye tam olarak sarmalamıyor.*

Çocukken Caiyan elini tutup fırça darbeleri için yol gösterirdi. Bu kez Hesina temiz bir parça kâğıt çekip aldı, fırçasını kaldırdı ve adını yazdı. Gözlerini kâğıda dikti, Caiyan'ın fırçasından çıkanlardan biriyle yan yana getirdi ve kendi yazdığı kâğıdı buruşturdu.

Caiyan bu işte onun hiç olamayacağı kadar iyiydi.

İyiden iyiye bozguna uğramış hissedenden Hesina taht salonundan çıkıp dairesine yollandı. Minger buruşuk *ruqununu* çıkarmasına yardım edip aslında banyo yapacak zamanı olmasa da küvetini hazırladı. Hükümdarlığın canı cehenneme. Niye deniyordu ki? Ama Minger saçındaki iğneleri çıkarırken Hesina o zamana dek neleri feda ettiğini hatırladı ve aynaya bakınca annesinin yüzünü gördü.

İstersen krallığı bozguna uğratabilirsin, bana ne.

Tüyleri diken diken oldu. "Beni yalnız bırak."

"Ama banyo—"

"Çık." Hesina gözlerini kapattı, Minger'in yüz ifadesini görmek istemiyordu. Ancak tüm hizmetçiler dışarı çıktıktan sonra tekrar gözlerini açtı.

Makyaj masasından kalkıp yazı masasına doğru yürürken dairesinde çıt çıkmıyordu. Çantasındaki paketi çıkardı ve ham ipeğin köşelerini teker teker açıp içindeki kitabı ortaya çıkardı.

Kapaktaki üç karakterin üzerinde işaret parmağını bir kez

daha gezdirdi. Kırışık birinci sayfayı eliyle bir kez daha süpürdü, sanki kelimelerle zihni arasındaki engeli süpürebilirmiş gibi. Cevaplara her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı ama kitap bana mısın demiyordu.

“Kayboldum,” diye itiraf etti sessizliğe doğru. Nereye dönerse dönsün bir çıkış yolu bulamıyordu.

Kaybolmuş ve kapana kısılmıştı, tıpkı bir keresinde yanlış yöne dönüp kendini hiç tanımadığı, bildiğı tüm geçitlerden daha uzun ve daha geniş bir gizli geçitte bulduğu zamanki gibi. Saatler sonra Hesina'yı babası bulmuştu; onu kendi odasına götürmüş, bir demlik krizantem çayı demlemiş ve odadaki her bir mumu yakmıştı. Kızının korkularını uzaklaştırmıştı. Ona bir daha yolunu kaybetmemeyi öğretmişti.

Bir geçidi nasıl öğrenirsin? Tüm farklarına bakarak başlamazsın. Benzerliklere bakarsın, yeniyi eskiye bağlayan örüntülere bakarsın. Şimdi, dünyanın bütün geçitlerini nasıl öğreneceksin?

Ezberleyecek misin?

Caiyan bile bunu beceremez. Hayır, nefes alıp yolu takip edeceksin.

Hangi yolu mu?

Nefesinin yolunu. Bildiğimiz ama fark etmediğimiz şeylerin yolunu. İçgüdü de diyebilirsin. En temel hakikat bu. O zaman nefes al. Bir daha. Sonra bir daha, kasıtlı olarak nefes aldığını unutana kadar tekrar tekrar. Kasıtlı olarak aradığını unutana kadar aramaya devam et.

En başından beri Hesina kitaba karşı savaşmıştı. Bu kez teslim oluyordu. Nasıl zifiri karanlık geçit, taşların biçiminin değiştiğini anlamasına yardım edecekse ya da havanın ıslığı yakınlardaki bir çıkışı işaret edecekse bilmemenin mutlak karanlığı da zihnini sözcüklere açtı – anlamlarına değil ama şekillerine, zihninde dolanan ritimlerine, gizli dillerinin tıkırtısına. Her bir okunamaz karakteri tek tek sindirdi, sonra daha hızlı tekrarladı, ta ki karakterler kavanozdaki ağustosböcekleri gibi birbirlerine dolanıp duyulmak için mücadele ederek zihnini doldurana kadar.

Nefes al, diye hatırlattı babası. Babasını ve babasından kalan en kıymetli hazinesini kaybetmişti ama sesi kulaklarında yaşıyordu. *Nefes al*.

Bir daha.

Bir daha.

Böceklerden birinin sesi diğerlerinden daha yüksekti. Çok bacaklı bir varlıktı ama özünde, birbirini kesen iki çentikli çizginin üzerinden aşağı uzanan üç fırça darbesinden ibaretti.

Benzerliklere bakarsın.

Karakterin üstündeki üç çizgi *dağ* olabilirdi.

Yanca hakikat anlamına gelen kelime olabilirdi.

Hesina'nın vücudundaki bütün kaslar donakaldı. Bunu nasıl görmemişti? Ve nasıl unutabilmişti? On Birler eski kitapları yapıp okulları sıradan halka ve kadınlara açtıklarında yeni bir dil icat etmemişlerdi. Sadece karmaşık versiyonu budamış, ikincil çizgileri (bazen düzinelercesini) kaldırmış ve karakterleri köklerine sıkıştırmışlardı. Ama yeni dilin kökeni de eskisine uzanıyordu.

Öğrenmek için önce bildiklerini unutmalıydı. Artık farklı çağrışımlar ahenkle cınlıyor, o kayıp esintiyle bir araya geliyordu.

Hesina yavaşça kitabın ilk sayfasına döndü. Elini kat yerlerinin üzerinde gezdirdi ve altlarındaki kelime sütunlarını açığa çıkarmak için kaldırdı.

Bazı kelimeler basitleştirilmiş karakterlerinden o kadar uzaktı ki okuyamıyordu. Ama diğerlerini tahmin edebiliyordu.

HAKİKAT NEDİR? (-) ONU ARAR. (-) ONU YAZAR. İYİ KRALLAR ONU DUYMAK (-) HARCAR. AMA HAKİKAT, ZOR ZAMANLARDA (-).

ON BİRLERİN BİRİNCİSİ, HAKİKAT ÜZERİNE

Kapağı kapattı. Sayfanın sağında dikey sıralanan üç karakteri parmağıyla takip etti. İkisini okuyabiliyordu. Üçüncüye gelince... ona ne kadar uzun bakarsa temsil ettiği şeye o kadar ben-

ziyordu. Kapalı çizgilerin oluşturduğu kutunun içine yerleşmiş kısa, dikey çizgiler.

Sayfadaki alıntılar.

Koca ciltteki vecizeler.

Öğretiler.

ON BİRLERİN ÖĞRETİLERİ

Hesina parmağını kapağın üzerinde tuttu. Bir an sonra, bir nefes sonra karakterlerin yine böceğe dönüşmesinden, açığa çıkardığı her şeyin hüsrandan kaynaklanan bir sanrı olmasından korkuyordu. Ama parmağının altındaki kitap; yasalarını, geleneklerini, zihinlerini, kalplerini ve ruhlarını şekillendiren bu kitap sapasağlamdı. *Öğretiler*'in orijinal nüshası. Kayıp bir eser – şimdiye kadar.

ON YEDİ

İÇGÜDÜ EN TEMEL HAKİKATTİR.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, HAKİKAT ÜZERİNE

AMA BAZEN DE FECİ APTALDIR.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, HAKİKAT ÜZERİNE

Hesina elinde kitapla ofisini Akira'nın odasına bağlayan gizli koridora daldı. Gölgeler onu içlerinden biriymiş gibi kabul ettiler. Ama aslında öyle değildi, Mei gibi değildi. Kılıç ustası karanlığı bir pelerin gibi giyerdi, gerçi nihayetinde karanlık onu korumak için yeterli olmamıştı.

Hesina yeterli olmamıştı.

Ama artık cevapları vardı. Ümidi vardı. Cilalı panellerin yanından hızla geçti, daha önce hiç bu kadar emin adımlar atmamıştı. Gölgeler bile ardından yetişemeyene dek hızlandı ve koridorun sonundaki paneli itip açarken nefes almak için bile durmadı.

“Akira?” İçeri girerken kumaş perdeyi koluyla açtı. “Akira, sen—”

Olduğu yerde kalakaldı.

Zeminin ortasındaki ocak hâlâ yanıyordu. Akira köşede kıpırtısız otururken ocaktan çıkan duman kırıltılı tavanda kümeleliyordu.

Hesina'nın elindeki kitap yere düştü.

Hızla adamın yanına gitti. Uyuyor muydu? Bu dumanın içinde mi? On Birler aşkına, ölüyor muydu? Zehir yüzünden mi? Hazırladığı kömür ve su karışımı sadece hiçbir işe yaramayan kömür ve su muydu?

“Akira.” Adamı omuzlarından yakalayıp sertçe sarstı. “Uyan. Akira.”

Akira'nın gözleri aniden açıldı.

Duvara yapışan Hesina'nın nefesi kesildi. Değnek boğazının ortasına yapışırken gözlerinin önünde aydınlık ve karanlık lekeler uçtu. Kulakları çınlamaya başladı. Duman diğer duyularını engellerken acıyı ve şoku köreltti.

Akira değneği daha da bastırdı. Arkasından vuran ateşin ışı-
ğıyla yüzü kızıl ve kehribar tonlarına boyanmıştı. Saçı dağınıktı,
kahverengi perçemleri tanıma belirtisi göstermeyen gri gözlerini
perdeliyordu.

Bu Akira değil, başka birisiydi. Bir yabancı. Bir *katil*. Çılgı-
ğı Hesina'nın göğsünde yükseldi ama boğazı kenetlendi. Hayır.
Yapamazdı. Temsilcisini kaybetmek istemiyorsa muhafızları ça-
ğıramazdı.

“Akira... Benim...”

Bir şekilde elini değnekle boğazının arasına sokmayı başardı.
Hesina çabalarken Akira'nın yüzündeki bir şey aniden değişti.
Yüzündeki ölüm durgunluğu çatladı ve parçaları mahjong taşları
gibi dağıldı.

Değneği tangırdayarak düştü.

Hesina nefesi tıkanarak yere çöktü. Akira sırtını sıvazlamak
istemiş gibi elini kaldırdı ama Hesina irkilerek geri çekilince
vazgeçti. *Hanfusunun* çapraz katlarının arasından çıkardığı bir
kavanozun içindeki maddeyi alevlerin üzerine attı. Beyaz pudra
yağmuru, ateşi söndürdü.

Külün ve kozların arasından zehir şişesini çıkardı ve bir za-
manlar turuncu bir sıvıyken artık gri toza dönüşen şeyi göster-
di. Gazı yoğunlaştırma ve damıtma sürecini açıkladı, yapmayı
planladığı diğer testlerin temel hatlarını anlattı. Daha önce hiç

bu kadar uzun konuşmamıştı. Bağışlanmak ve olanları geride bırakmak için yakarıyordu bu onun.

Her maddenin belli kaynama ve bozunma sıcaklıkları olduğunu anlatıyordu ki Hesina daha fazla dayanamadı.

“Kes şunu.” Akira sessizleşti ve Hesina da nefesi hırıldayarak başını duvara yasladı. “İyi misin?”

Akira onun gözlerine bakamıyordu. “Bu soruyu ben sormalıyım.”

Hesina biraz şaşkındı, yıpranmıştı ama iyiydi. Bir boynuz dolusu zehirli şarabı içen o değildi. “Zehir hâlâ rahatsızlık veriyorsa Kraliyet Şifacısı’nı çağırıyorum.”

“Zehir değil.” Akira saçını toplayıp ensesinde bağladı. “İyiyim, her şey normal.”

Alevlerin arasında uyumak, Hesina’nın normal tanımına uymuyordu. Ve yakından bakınca Akira iyi *gözükmüyordu*. Gözlerinin altındaki deri kırışıp şeffaflaşmıştı. Yüzü solgundu. Yakası bir yana kaymıştı. Hesina yine adamın omzunun üzerinde bir iblisin pençesi gibi kıvrılan yaprak dövmesini gördü.

Geçmişinde korkunç şeyler yapmış bir oğlanla ilgili bir hikâye uydurmuştu Hesina. Yapraklar gibi dökülen isimlerin ve oğlan uyuduğunda –eğer uyuyorsa– onu ziyaret eden kadim hayaletlerin masalıydı.

Haklı mıyım? diye sormak istedi. Ama Akira’nın sırlarını ondan almak doğru gelmiyordu; Hesina da onun yerine adamın yüzünü aldı, iki avucuyla kavradı.

“Akira, buradayım.” Göz göze gelmeye çalıştı, anlamasını istedi. “Seni görüyorum. Bir mahkûm ya da soyguncu olabilirsin ama ben yine de seni şu an olduğun gibi görürdüm. Benim temsilcim. Arkadaşım.”

Gözlerini kırpan Akira’nın kirpikleri bir kez kıpırdadı. Yavaşça bir eliyle Hesina’nın bileklerini kavradı ve ellerini yüzünden çekti. Ama ellerini bırakmadı. Hesina’nın nabızı damarlarında çıldırmış gibi atmaya başladı ve ne yaptığını düşünmeden bileklerini belli belirsiz kendine doğru çekti.

Akira direnmedi.

Hesina onu kendine doğru çekti. Alınları buluştu. Uyumsuz nefesleri birbirine karıştı, birinin verdiği nefesi diğeri içine çekti, dokunmaksızın tadını aldılar ve isteyerek verdiklerini birbirlerinden çaldılar. Akira'nın elleri Hesina'nın bileklerini daha sıkı kavradı. Aralarında ciltleri ve sıcak havadan başka hiçbir şey yoktu. Hesina'yı daha fazlasını vermekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

“Yapma.”

Fısıltıyla telaffuz edilen sözcük Hesina'nın dudaklarını ısıttı. Sonra kayboldu, Akira geri çekilirken bir alev gibi söndü. “Sana neden yardım ettiğimi biliyor musun?”

“Hikâyeye izleyici olmak istiyorsun.”

Ama daha adam başını iki yana sallamadan önce Hesina bunun doğru olmadığını biliyordu. Yalnızca Akira'nın geçiştirme cevaplarından biriydi.

“Ne istediğinden çok emin gözükiyordun.” Akira bileklerini bırakınca Hesina'nın elleri kucağına düştü. “Ben hiç öyle emin olmadım. Sana yardım ederken kendimi de bulmayı ümit ettim.”

Değneğini kaldırıp düşünceli düşünceli baktı. Seyahatleri sırasında birçok yeni çentik kazanmıştı ama Akira'nın bakışları kusurları aşıp Hesina'nın boğazında durakladı.

“Ama bulamadın,” dedi Hesina. Onun suçu değildi ama yine de Akira'yı yüzüstü bırakmış gibi hissediyordu.

“Hayır.” Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bana sadece ben yardım edebilirim.”

“Bu doğru değil.”

Gülümseme yok oldu ve Akira omuz silkti. “Beni gördüğünü söylüyorsun ama görmüyorsun. Ve inan bana, görmek istemezsin.”

Sözleri Hesina'nın karayla bağlantısını kesti ve cevapsız kalıp bocalamasına neden oldu. Hesina'nın bakışları Akira dışında her yerde dolandıktan sonra yerdeki kitaba demir attı.

“Şunu okuyabiliyorum.” Lilian'ın homurdandığını duyabili-

yordu neredeyse. *Patavatsız*. Neyse ki Hesina kitabı Akira'ya hiç göstermediğini fark edip kıpkırmızı kesilirken Lillian orada değildi. "Annemin sandığındaki nesne buydu."

Hakkını vermek gerekir ki Akira hemen uyum sağladı. "Başlığı?"

"*On Birler'in Öğretileri*." İlk sayfayı açtı. "Orijinal nüsha."

Akira eğilince Hesina tepeden tırnağa ürperdi. Ama sonra bu his zayıfladı ve unutulmuş dünyalarla sözcüklere dalıp yüksek sesle okurken zihni duruldu.

HAKİKAT NEDİR? (-) ONU ARAR. (-) ONU YAZAR. İYİ KRALLAR ONU DUYMAK İÇİN ALTIN HARCAR. AMA HAKİKAT, ZOR ZAMANLARDA İHANET ETTİĞİMİZ İLK ŞEYDİR.

Akira sayfayı çevirdi. "Hangi dil bu?"

"Kompleks Yanca."

"Kalanını da okuyabilir misin?"

Biraz alıştırma yaparsa mı? "Muhtemelen."

"Bu kitap niye annendeydi ki?"

Soru Hesina'yı bocalattı. Bir an durakladıktan sonra, "Bilmiyorum," dedi.

"Peki annen hakkında ne biliyorsun?"

Bilmesi gerekenden çok daha azını. Eli kafatasının arka kısmına gitti. İğnenin açtığı çentik iyileşmişti. Yüz karası, diye düşündü Hesina ters ters. Acı hissi hep annesini hatırlatıyordu. "Kuzey şehirlerinden bir baronun kızıymış," diye başladı. "Babam diyarı gezerken, babamın on sekizinci isim gününde tanışmışlar. Bir yıl sonra evlenmişler, bir yıl sonra da ben doğmuşum."

Görüntüler zihnine üşüştü. Kırmızı mercan tıpalı enfiye şişeleri, ginseng ve melekotu dolu koku keseleri, sonbahar yaprakları işli *ruqun* etekleri. Annesini parçalar hâlinde düşünmek daha kolaydı. "Babam, annemin cesur olduğunu, zekâsının zehir gibi olduğunu söylerdi. Ama benim tanıdığım annem... farklıydı. Cıva gibi. Mesafeli." Sesi alçaldı. "Korkmuş." Hesina çocukken, annesi *onu* korkuturken bunu kabullenememişti.

“Nasıl yani?” diye sordu Akira.

Hesina zitan zemindeki bir çizige odaklandı. “Kâbuslar görüyordu.” Hesina’nın bunu bilmesi de ironikti çünkü annesi onu cezalandırır, sonra da unutturdu ve hizmetçiler kraliçe dairesinden çıktıktan çok sonra Hesina hâlâ diz çökmüş bekliyor olurdu.

“Ve bazen birileriyle konuşurdu.” Kelimelerin tadı buruktu, en başta yutulmaması gereken sırlardı bunlar. “Yalnız başınayken bile sohbet ederdi. Bir de şey vardı...”

Hesina birden sustu. Elleri terlemişti. “Bir de şey var, boynunun etrafındaki yara izi. Ve ben...” Bunu kimseye söylememişti, Caiyan ya da Lilian’a bile. “O izin kanadığını gördüm.”

“Eski bir yara mı?”

Başıyla onaylamayı başardı. Üstelik mükemmel bir şekilde iyileşmişti. Yaranın tekrar açılmaması gerekirdi. Hatırlamak mi-desini bulandırdı.

“Ya baban?” diye sordu Akira. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. “O ne yaptı?”

“Her şeyi. Kendi’nin, Ci’nin ve Ning’in en iyi doktorlarını saraya çağırdı. Hatta mistik Baolin Adaları’na, orada yetiştiği söylenen panase* için kâşifler gönderdi.” Halkın tenkitiyle karşılaşan bir hareketti çünkü eski imparatorlar da ölümsüzlük iksirini ararken aynı şeyi yapmışlardı.

Tekrar konuştuğunda Akira’nın sesinde de bir parça eleştiri vardı. “Sonra da anneni Ouyang Dağları’na gönderdi.”

“Öylesi herkes için daha iyiydi.” Hesina babasını savundu. Sanki buradaymış, hayattaymış, Hesina babasının omuzlarının üstünde oturup ellerini de başının üzerine koymuş gibi; yüzleri sisin içindeyken kraliçenin kanyonda gözden kaybolan arabasını izliyormuş gibi sesini duydu. *Dağlar annene iyi gelecek, Küçük Kuşum. Berrak sular ve masum ruhlar onu iyileştirecek.*

O zamanlar babasına inanmıştı. Her geçen yılla beraber bu inancı korumaya çalışmıştı.

* Her derde deva anlamına gelir. Antik Yunanca πανάκεια (panákeia) ve πανακής (panakés) sözcüklerinden Latinceye, oradan diğer dillere aktarılırken Türkçeye de Fransızca panacée sözcüğünden geçmiştir. -ç.n.

Kesik kesik nefes almaya başladı, sanki hatıralarının arasına dokunmuş acı közlerini havasız bırakmaya çalışıyordu. Ama onlarla yüzleşebilirdi. Akira huzursuzluğunun üstesinden gelip onlarla yüzleşmesine yardım edebilirdi. Bunu yapmasını bekledi.

Ama Akira gaz şişeciğini kaldırmakla yetindi. “Bu zehir beklediğimden daha karmaşık çıktı. Son bileşenlerini izole etmeye çok yaklaştım ama daha fazla numuneye ihtiyacım var. Beden zaman içinde gaz yaymaya—”

Beden mi?

“—devam etmiş olmalı. Tabuttan ufak bir miktar toplayabiliriz. Eğer topraktan çıkarılabilirse açılması gerekmez.” Bakışları soru sorarcasına Hesina’ya yöneldi. *Çıkarılabilir mi?*

Tabut. Topraktan çıkarmak.

“Bu...” Hesina’nın zihni Akira’nın talebiyle kapanarak karanlığa daldı.

Babasının mezarını kazmak. *Babasının mezarını kazmak.*

Hayır. Yapamayız. Mümkün değil. İnsanların ne düşüneceğini, mahkemenin ne düşüneceğini boş ver. Kendisi buna nasıl katlanabilirdi?

Cevap kolaydı: Katlanmak zorundaydı. Neye mal olursa olsun, babasının mezarını açması gerekse bile Mei ve ondan sonra gelecek tüm masumlar için hakikati ortaya çıkarmalı ve bu davayı kesin olarak kapatmalıydı.

Buna katlanabilir miydi? Hayır. Peki, yapılabilir miydi?

Evet.

Dudakları kelimenin etrafında biçimlendi. Fısıldadı. Ayağa kalktı ama neyi kabul ettiğini kavradığında sendeledi. Akira destek olmak için uzansa da Hesina kendini çekip kurtardı ve ilerlerken kitabı aldı. “Kalanını okurum.”

Koridora adım attı. Arkasındaki panelin kapanmasını bekledi ve karanlıkta hareketsiz, nefessiz kalakaldı. Dakikalar önce, anahtar olduğunu düşündüğü kitapla bu geçidi koşarak aşmıştı.

Tahmin etmeliydi.

Bu kitap ipucu falan değildi. Zamanını heba ediyordu.

Kesik kesik nefes almaya başladı, sanki hatıralarının arasına dokunmuş acı közlerini havasız bırakmaya çalışıyordu. Ama onlarla yüzleşebilirdi. Akira huzursuzluğunun üstesinden gelip onlarla yüzleşmesine yardım edebilirdi. Bunu yapmasını bekledi.

Ama Akira gaz şişeciğini kaldırmakla yetindi. “Bu zehir beklediğimden daha karmaşık çıktı. Son bileşenlerini izole etmeye çok yaklaştım ama daha fazla numuneye ihtiyacım var. Beden zaman içinde gaz yaymaya—”

Beden mi?

“—devam etmiş olmalı. Tabuttan ufak bir miktar toplayabiliriz. Eğer topraktan çıkarılabilirse açılması gerekmez.” Bakışları soru sorarcasına Hesina’ya yöneldi. *Çıkarılabilir mi?*

Tabut. Topraktan çıkarmak.

“Bu...” Hesina’nın zihni Akira’nın talebiyle kapanarak karanlığa daldı.

Babasının mezarını kazmak. *Babasının mezarını kazmak.*

Hayır. Yapamayız. Mümkün değil. İnsanların ne düşüneceğini, mahkemenin ne düşüneceğini boş ver. *Kendisi* buna nasıl katlanabilirdi?

Cevap kolaydı: Katlanmak zorundaydı. Neye mal olursa olsun, babasının mezarını açması gerekse bile Mei ve ondan sonra gelecek tüm masumlar için hakikati ortaya çıkarmalı ve bu davayı kesin olarak kapatmalıydı.

Buna katlanabilir miydi? Hayır. Peki, yapılabilir miydi?

Evet.

Dudakları kelimenin etrafında biçimlendi. Fısıldadı. Ayağa kalktı ama neyi kabul ettiğini kavradığında sendeledi. Akira destek olmak için uzansa da Hesina kendini çekip kurtardı ve ilerlerken kitabı aldı. “Kalanını okurum.”

Koridora adım attı. Arkasındaki panelin kapanmasını bekledi ve karanlıkta hareketsiz, nefessiz kalakaldı. Dakikalar önce, anahtar olduğunu düşündüğü kitapla bu geçidi koşarak aşmıştı.

Tahmin etmeliydi.

Bu kitap ipucu falan değildi. Zamanını heba ediyordu.

Gözleri doldu. Kitaplar ve enfiye şişeleri, kadehler ve kostümler, madalyonlar ve nikâh kilitleri. Neden bu nesnelerin kıymetli olduğunu düşündüğünü bile hatırlayamıyordu. Bunlar sadece parçacıklardı. Babası sağ olsaydı elini tutar ve mezarını açmayı yalnızca aklından geçirdiği için bile Hesina'ya şapşal Küçük Kuş derdi.

Sinüsleri yanan Hesina gözyaşlarıyla mücadele etti. Sonra da dairesine döndü ve zorlanarak da olsa gerçek, orijinal *Öğretiller*'den bir düzine sayfa okudu. Özellikle On Birler'in Birincisi, zonklayan beyninde yankılanan şeyler söylemişti ve Hesina bu sözleri kendisiyle ne kadar bağdaştırdığını düşünerek sıkıntılı bir hâlde yatağına girdi.

Hakikat, zor zamanlarda ihanet ettiğimiz ilk şeydir.

Hakikat için yalan söylemişti, şantaj yapmıştı, masumları töhmet altında bırakmıştı. Yakında hakikat için babasının mezarını açacaktı. Peki, hakikatle yüzleşebilir miydi? Hesina bir zamanlar bu soruya cevap verebiliyordu.

Ama artık cevap veremezdi.

ON SEKİZ

BİR İHANET EYLEMİ, BİNLERCESİNE YOL AÇAR.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, HUKUK ÜZERİNE

HALK YASALARI ONAYLIYORSA O YASALARA UYULMALIDIR.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, HUKUK ÜZERİNE

“Na-na?”

Lilian, fuşya ve altın oymalı kapıların aralıklarından bakıp gözlerini kırıştırıyordu. Hesina nasıl gözüktüğünün farkındaydı. Geceyarısını iki gong vuruşu geçmişti ve Hesina'nın saçları karla kaplanmıştı. Akira'nın odasından ayrıldıktan sonra mevsimin ilk kar taneleri dökülmeye başlamıştı. “Uyuyamadım,” diye fısıldadı.

Lilian'ın bu açıklamadan fazlasına ihtiyacı yoktu. Kardeşine içeri girmesini işaret ederken, “İpeklere aldırma,” dedi.

İpekler, Hesina'nın Batı Sarayı'na gelme nedenlerinden biriydi. Akira'nın önerisinden sonra kendi dairesiyle yüzleşmeye katlanamamıştı ve buradaki kargaşa ve renkler, zihnindeki iblisleri uzaklaştırıyordu. Yatağa uzandı, Lilian da kendini onun yanına attı. İkisinin buraya saklandığı günlerin ne kadar geride kaldığını fark etti Hesina. Battaniyelerden bir çadır kurarlardı ve Lilian, ikiziyle beraber dağılan tentelerin ve taş köprülerin altında

kıvrılarak geçirdikleri yağmurlu geceleri, pelteye dönene kadar çiğnedikleri portakal kabuklarını ve iltihaplanan hamamböceği ısırıklarını anlatırdı. Sonra Hesina'ya sıkı sıkı sarılırdı ve horlamaya başladığı zaman Hesina onu uyandırmaya kıyamazdı.

Şimdi de Lilian eskiden yaptığı gibi dönüp kollarını Hesina'ya dolamıştı, böylece kız kardeşini osmantus ve şeftali çiçeği kokulu bir parfüm bulutuyla sarmalamıştı. Nefesi düzene girdi. Yavaşladı. Horultular başladı ve Hesina'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Derken bir hücreye atılan Lilian'ın görüntüsü davetsizce zihninde canlandı. Mei gibi sorgulanan Lilian.

Xia Zhong'un kumpas kurduğu Lilian.

İmkânsız. Lilian'ın Caiyan'dan başka kan bağı olan akrabası yoktu, Kendi'ali olsun olmasın. O yalnızca Hesina'nın ablasıydı ki Hesina onun için her şeyi yapardı, belki savaş bile ilan edebilirdi.

Kemikleri buz kesti. Yavaşça kıpırdanıp kalktı, battaniyeleri Lilian'ın omuzlarına kadar çekti ve dışarı çıkıp kapıları arkasından kapattı. Başını göğe çevirdi, kirpiklerine kar yağarken bir yemin etti.

Bir müteveffanın mezarını açtığı için Cehennem'in On Avlusuna gidebilirdi ama Xia Zhong'u da yanında götürecekti.

Sabah olduğunda Hesina kucak dolusu yıldız haritasıyla beraber Akira'nın yanına gitti.

Mei'nin bir hafta sonra gerçekleşecek mahkemesinden önceki bir tarihi göstererek, "Beklememiz gerekecek," dedi. "Shu'nun iki küçük ayı yörüngede kesiştiğinde güneşin arkı bir derece düşüyor. Ruhun en fazla doğrudan ışığı alması için belli bir açıyla yerleştirilmesi gerektiği bahanesiyle mezarı açabiliriz."

Akira kafasını kaşıdı. "Çok karmaşık."

Karmaşık ve muğlak — iyi bir bahanenin sahip olması gereken iki şey. Hesina mezar açan ilk Yan hükümdarı olmak üzereydi. Bu durum duyulursa beyaz yalanları halkı yatıştırırdı ama

planın kusursuz olması için Usul ve Esaslar Bakanı'nın onayı gerekiyordu.

Xia Zhong'un Hesina'yı bu kadar çabuk görmekten hoşnut olmadığını söylemek gerekir. Boynuna bir atkı dolamıştı ve Hesina isteğini açıklarken ondan uzak durdu. Hesina neredeyse adama acıyacaktı – en azından bakan karşı talebini bildirene kadar. “İl genelinde tapınak projeleri” için bir gümüş sandığını açmasına izin verirse o da mezarın açılmasını uygun görecekti. Hesina'nın kabul etmekten başka çaresi yoktu.

O akşam Sanjing, davayla ilgili bilgi vermek üzere Akira'yla buluştu. Hesina da ortamı yumuşatmak için oradaydı ama kardeşi Akira'yla gayet iyi anlaştı.

Görüşmenin sonunda, “Sen de gizemli birine benziyorsun,” diye düşüncesini dillendirdi Sanjing. “Ablamın böyle insanlardan hoşlandığı kesin.”

Hesina ters ters baksa da yüzünün kızarması, bakışlarının etkisini azalttı.

“En azından dövüşebiliyorsun. Muhafızlar zorlu bir rakip olduğunu söyledi.”

Akira değneğini kaldırdı. “Bununla mı?”

“Ustası olduğun her şey silah sayılır.”

“Korkarım ümidinizi boşa çıkaracağım. Daha önce hiç flüt çalmadım.”

Sanjing gözlerini kırptırdı, sonra da Akira konuşmamış gibi devam etti. “Bu olaylar bittiğinde beni bul. Yeteneklerinin boşa gitmemesini sağlarım.”

“Temsilcimi askere almaya çalışmayı bırak,” dedi Hesina, Akira'nın odasından çıktıktan sonra.

“Sen de kendini kandırmasına izin vermeyi bırak. O şey flüt falan değil.”

“Delikleri var. Ve içi boş.” *Galiba.*

“Flütçü ya da değil,” dedi kardeşi, “o adam tepeden tırnağa kılıç ustası. Nasıl pozisyon aldığını gördün mü?”

“Pozisyon mu?”

“Evet. Anında açısını benim baskın tarafıma göre ayarladı.”

“Jing,” dedi Hesina ihtiyatlı bir tavırla, “ikiniz de oturuyordunuz.”

“Daha etkileyici olan da o, durumu algılayabilmesi.

“Jing, senin baskın tarafın yok.”

“Aynen. İki elimi de kullanabildiğimi sezdi, Sina.”

Burnundan gülecekken kendini tuttu ve bıraktı kardeşi konuşsun. Aralarındaki buzlar çözülmeye başladığı için minnettardı. Yine de kardeşi gerginliğini ağır bir gömlek gibi giyiyordu. Hesina'nın hizmetkârları, Sanjing'in gecelerini Mei'nin hücrelerinin önünde nöbet tutarak geçirdiğini rapor etmişlerdi. Koridor-da yolları ayrılacakken Hesina kardeşine kendisine dikkat etmesini ve kaygılanmayı ona bırakmasını söylemek istedi.

O ağzını açamadan önce Sanjing gitmişti.

Büyük gün gelip çatmıştı.

Hesina'nın günü her zamanki gibi başladı – önce divana katıldı, sonra Mei'yi ziyaret etti. Hesina parmaklıkların arasından bambu sepetler dolusu kristal karides mantısı ve *shaguo** çanaklarda acı yağlı denizanası eriştisi uzatırken Mei'nin bir kaşı kalktı. “İnfazından önce şişmanlatılan bir domuz gibi hissetmeye başladım.”

Hesina, yemeklerin her türlü durumu iyileştirdiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Lilian buna inanıyordu ama Mei şüpheli gözüküyordu, doğrusunu söylemek gerekirse Hesina da pek emin değildi. Hiç iştahı yoktu ve mezarın açılmasına saatler olmasına rağmen yemek yemeden dairesine çekildi.

Oda boştu, cansızdı; perdelere işlenmiş turnalar ay ışığında simsiyah gözüküyordu. Hesina, döşeme tahtalarının altında Xia Zhong'un mektuplarıyla beraber saklandığı yerden annesinin sandığını dikkatle çıkardı. Gümüş nikâh kilidini açtı ve orijinal *Öğretiler'i* –*Egzotik Mantarların Şifalı Özellikleri* kılıfına sokulmuştu– alıp yazı masasına oturdu.

* (Çin.) Güveç benzeri toprak kap veya tencere. –ç. n.

Gong alana kadar okudu, sonra da Akira'nın odasında onunla buluşup ona bir kürk pelerin verdi. Beraber gittikleri doğu avlusunda, karla kaplı erik ağaçlarının altında üstü kapalı bir tahtirevan onları bekliyordu. Hizmetçiler Hesina'nın tahtirevana çıkmasına yardım ettiler. İki si de oturduktan sonra hamallar tahtirevanı kaldırıp yola düştüler.

Gece havası temiz ve keskindi. Hesina sırmalı perdeyi araladığında içeri giren hava hafif bir misk kokusu taşıyordu. Saray kapıları arkalarında gıcırdayarak kapandı ve tahtirevan sarsılarak taraçalara doğru çıkmaya başladı.

Hesina perdeyi bıraktı. Akira'ya dönüp, "Kitabı bitirdim," diye fısıldadı.

Akira, karanlığa kınına giren bir kılıç gibi uyum sağlamıştı; gözleri tetikte olsa da sakindi. Böyle ruhsuz gecelere yabancı değildi ve Hesina bunu düşünerek hikâyesine bir hat daha ekledi. Oğlan, geceyi siper edinen bir suikastçıydı. Hedeflerine ığlık atacak zaman bile bırakmıyordu. Hesina'nın içi ürperdi – bunun tek nedeni korku değildi.

"Saım mı?"

Hesina gözlerini kırptı. "Ne?"

Akira bir elini peremlerinden geçirdi. "Gözlerini dikmiştin."

"Yoo. Dikmedim." Düşüncelerini topladı. "Kitabı düşünüyordum, o kadar."

Sonra gerçekten kitabı düşünmeye başladı. Kalbi acemi-ce cambazlıklar yapmayı bıraktı ve konuşurken sesinden hayal kırıklığı akıyordu. "Tam olarak söylediği şey çıktı. Bir öğretiler kitabı." Bir'in deyişleri, kulağā nasıl gelirse gelsin, cevaplar içermiyordu; kısa bir süre sonra kraliyet mezarlığına geldikleri için Hesina neredeyse memnun olacaktı. Katettiği –ya da edemediği– yollara kafa yormak istemiyordu.

Mezarlığā açılan *paifang** üslubu kemer şehir surlarının hemen dışındaydı, yakınlardaki Shanlong Dağlarına bakıyor-

* (Çin.) Çin mimarisinde geleneksel bir kemerli geçit üslubu. Tarihi, Budizm'in İpek Yolu üzerinden Çine ulaştığı 1 ve 2. yüzyıllara kadar uzanır. –ç.n.

du. Uzun sütünların önüne geldiklerinde hamallar tahtirevanı yere indirdi ve Hesina onlara beklemlerini söyledikten sonra Akira'yla beraber mezarlığa girdi.

Yemek yememekle akıllılık etmişti; eşmerkezli mezarların arasında yürürken boğazına safra yükseliyordu. Her bir mezar, rahim gibi bombeli birer granit lahitti; iç içe geçmiş omurga diskleri gibi parıldıyorlardı. Kürk manşonlu pelerinine sıkı sıkı sarılan Hesina kralların, kraliçelerin, prenses ve prenslerin yanından geçti; kimi işinin ehli kimi beceriksizdi ama hepsi de altı bakanlık tarafından denetleniyordu ve hiçbirisi eski imparatorlar kadar yozlaşmış değildi. Merkeze, yeni çağın ilk hükümdarları olan Bir ve İki'nin kameriyelerinin yükseldiği yere doğru ilerledi.

Babasının mezarına bir halka kalmıştı. Orada bekleyen mezar kazıcılar, Hesina ve Akira'nın donmuş zemin eriyip vıcık vıcık olana kadar kaynar su dökmelerine yardım etti. Kısa zamanda kürekler toprağa girip çıkmaya başladı. Çıkan ses Hesina'nın içini gıcırdatıyordu. Kazıcılar tabuta gelene kadar saatler geçti sanki. Adamlar çukurdan yukarı tırmandığında Hesina her birine küçük birer kese *banliang* verdi. Hepsi gidene kadar bekledi, sonra Akira'ya bakıp başını salladı.

Esas iş, Akira çukura atlayıp mezarın yan tarafına bir delik açtığında başladı. Çekiç kullanarak deliğe metal bir masura yerleştirdi, sonra da içindeki havayı yakarak basıncını düşürdüğü bir şişeciği besleyen seramik boruyu taktı. Hesina ne olduğunu anlayana kadar gaz örneğini toplayıp yukarı tırmanmaya başlamıştı bile.

“Aldım.”

Mükemmel, demesi, sonra da oradan çıkıp gitmeleri gerekirdi.

Bunun yerine, Hesina hâlâ üzerinden buhar tüten çukurun etrafında oyalanmaya devam etti. Babası, ya da ondan geriye ne kaldıysa, burada yatıyordu işte. En azından babasının ebedi istirahatgâhına korkusuz gözlerle bakabilmeliydi. Tabutu görmek için uzanarak eğildi.

Akira, "Kenarı—" dedi.

—dengesizdi. Sırılsıklam toprak altından kayınca Hesina bir pelerin ve etek fırtınasıyla aşağı yuvarlandı, sert bir şey düşüşünü durdurdurdu.

Nefesi kesilmiş hâlde yatarken saniyeler geçti. Sonra debeleşip tabutun üzerinden yuvarlanarak doğruldu. Akira'nın sesini duyduğunu düşündü ama yukarıdaki dünya boğuklaşmıştı, ay ve yıldızlar çok uzaktaydı. Aşağıda, tek ışık kaynağı babasının lake tabutunun ışıltısıydı.

Midesi kalkan Hesina tabutun yanına çömeldi. *Zitan* basit bir kütük şeklinde oyulmuştu. Bu çağın kralları artık adlarına mo-zoleler diktirmiyor ve cariyelerinin kendilerini mezara kadar takip edip boğulana dek *pipa* çalmalarını istemiyorlardı.

Yanına inen Akira, "Yaralandın mı?" diye sordu.

Hesina başını iki yana salladı. Bakışları Akira'nın *zitanda* açtığı deliğe kilitlenmişti. Serçeparmağından geniş olmayan deliğin ardındaki karanlık âdeta bütün bir evreni barındırıyordu.

Aniden Hesina'nın başı döndü. Dikkatini delikten uzaklaştırıp altındaki bir şeye yöneltti.

Balçığa yarı gömülü gümüş bir şey vardı.

Toprağı eliyle süpürdü – ve aniden, bir şey ısırması gibi elini çekti. Nefesi hızlandı. "Akira. *Bak.*"

Ay ışığında sarmaşık ve boruçiçeği oymaları ortaya çıkmıştı. Her bir kıvrımına, her bir çizgisine kadar annesinin nikâh kilidini süsleyen bezemelerin aynısıydı, bir set gibi. Bir *çiftin* teki gibi.

Sarsılarak karşısındaki şeyin ne olduğunu –annesini tarafından babasına verilen nikâh kilidinin bir sandık yerine tabutun sırtlarını koruduğunu– anladı. Akira'ya baktığında onun kilide hiç ısırılmamış gibi onu izlediğini gördü.

"Bana niye söylemedin?"

"Bilmiyorum," dedi Akira sessizce.

Ama Hesina nedenini biliyordu.

Bu kararı kendi başına vermesi gerektiği içindi.

Dörtmala koşturan nabızı kulaklarında gümbürdüyordu. Par-

makları öyle çok titriyordu ki ilk denemesinde kadranı O'da durdurmayı beceremedi.

0.

Güm güm.

0.

Güm güm.

0.

Güm güm. Güm güm. Güm güm.

Kilit çamurun içine düştü.

Akira tabutun ayakucuna geçti. Hesina ellerini baş kısmına koydu. Bunu yapmaya hazır değildi. Asla hazır olamayacaktı.

Ama Lilian'ın mum ışığında aydınlanan yüzü zihninde canlanınca çenesini sıktı. Takım kilitlerin önemini görmezden gelemezdi. Annesinin sandığını açmıştı.

Babasının tabutunu da açabilirdi.

İkisi birlikte, sessizce üçe kadar sayıp kapağı kaldırdılar ve babasının bacaklarını, gövdesini, boynunu, yüzünü ortaya çıkardılar.

Babasının yüzü.

Hesina'nın düşünceleri ürkmüş kuşlar gibi dağıldı. Uzuvarı uyuştı ve tabut kapağının düşmesini Akira engelledi. O kapağı kenara atarken Hesina, "Bu... bu gerçek değil," diye kekeleydi. Başını iki yana salladı, ağzı kurumuştı, bakışları odaksızdı. "Olamaz."

Sonra gözleri odaklandı ama babasının üstünde değil. Babası orada değildi. Yerinde onun ipek *hanfusunu* giymiş genç bir adam vardı, her şeyiyle kusursuz bir şekilde muhafaza edilmişti.

Bu bir rüya.

Hesina kendini çimdikledi. Oğlan hâlâ oradaydı.

Mezar hırsızları.

Ama oğlan babasının giysilerini giyyordu, onun mandalalarını ve en kötüsü de...

Hesina geri geri sendelerken Akira onu omuzlarından yakaladı.

... babasının yüzünü.

Hatları daha yumuşaktı. Çukurları daha az göze batıyordu. Ama karıştırmanın imkânı yoktu, çocuk babasının yüzünün daha genç bir versiyonunu taşıyordu.

Hesina, Akira'nın kollarının arasında ürperdi. "Aynı şeyi gördüğümüzü söyle bana."

"Aynı şeyi görüyoruz."

Hesina onunla yüz yüze gelmek için döndü. "Başından beri bir şeyden şüpheleniyordun, değil mi?"

Omuzlarını tutan eller gevşedi.

"Ne zamandır?"

Bir anlığına Akira onu bırakacak gibi göründü. Hesina, bırakmamasına memnun oldu; mantıklı düşünme becerisi Akira'nın ellerindeydi.

"Zehrin aslında elli zehrin karışımı olduğunu anladığımda," dedi sonunda. "Bazıları Baolin Denizi'nin derinliklerindeki yarıklardan geliyor. Diğerlerini... hiç görmedim, yalnızca özelliklerini kuramsal kitaplarda okudum. Aynı şey bu karışım için geçerli. Neredeyse bir efsane. Bir efsaneyi öldürmek için."

"Efsaneyi öldürmek mi? Ne efsanesi?"

Akira ölçülü bir nefes aldı. "Ölümsüzleri öldürmek için."

Ölümsüzleri... Ölümsüzleri mi? Ölümsüz bilgiler gibi mi? Eğer öyleyse Hesina ölümsüzler hakkında her şeyi biliyordu. Çocuk masalları. Eğitimcilerin sloganları. Dev turnalar, kızları yakan aylar ve güneşler. Beyni gereksiz bilgilerle dırdır ederken Akira tekrar konuşunca çabucak durdu.

"Düşünmüştüm ki..." Sesi kesildi. Bakışları aşağıya, Hesina'nın iki eliyle pelerinin önünü kavradığı noktaya kaydı. Hesina bırakmadı. Ona sımsıkı tutunurken, aralarındaki dar boşlukta nefesleri birbirine karışırken nasıl gözüktüğü umurunda değildi.

"Söyle." Emretmek istemişti ama sesi yalvarır gibi çıktı.

Akira bir nefes daha aldı, bu seferki o kadar da ölçülü değildi. Aniden aralarındaki boşluk bir hendeğe dönüştü. Bir ucunda Hesina diğeri Akira vardı, sesi çok çok uzaktan geliyordu.

“Zehrin, öldürmeyi başaramasa bile, hâlâ zarar verebileceğini sanıyorum. Eğer müneccimlerin işlediği illüzyonu kırıyorsa şu an böyle gözükmesini açıklayabilir. Ölümsüz olduğu anda yaşlanması durmuş olmalı. Şu an gördüğümüz, gerçek yüzü olmalı.”

Öldürmeyi başaramasa bile... ölümsüz olduğunda... gerçek yüzü...

Öldürmeyi başaramadı.

Öldürmeyi başaramadı.

Hesina, Akira'yı bıraktı.

Tabutun yanında diz çöktü, zeminin ıslaklığı eteklerini hafifçe ıslatıyordu ve yanağını babasının göğsüne yasladı.

Hesina'nın şakaklarında, boğazında atan bir nabız vardı. Ama kulaklarını dolduran kalp atışı kendisinininki değildi.

Güm güm.

Güm güm.

Güm güm.

ON DOKUZ

GÖREMEDİĞİMİZ YA DA KAVRAYAMADIĞIMIZ ŞEYLER
HAKKINDA HİKÂYELER UYDURDUĞUMUZDA ASLINDA
KENDİMİZE YALAN SÖYLERİZ.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, BATIL İNANÇLAR ÜZERİNE

EĞLENCELİDİR AMA ASLA EĞİTİCİ DEĞİLDİR.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, BATIL İNANÇLAR ÜZERİNE

“Baba?”

Babasının burnuna bir yusuçuk konsa da o kıpırdamadı. Saniyeler sonra bir saksagan üstlerinden süzüldü ve beyaz damlalar, başının fazlasıyla yakınına sıçradı.

Hesina gülerek çiçeklerin arasından güçlkle ilerledi. “Kuşlar bile uyanmanı söylüyor.”

Yaz sonlarıydı. Zambaklar çiçek açmıştı. Sivri yaprakları ruhunun kat kat eteğine takılıyordu. Eteğini çekiştirip kurtuldu ve kollarını kavuşturup babasının tepesine dikildi. “Ama artık numara yapıyorsun.”

Babası numara yapmakta çok iyiydi. Kostüm sandığını karıştırarak, farklı türlerden giysilere bürünerek saatler geçirirlerdi. Gözlerinin önünde babasının bir zanaatçıya, esnafa, ulağa dönüşmesini izlerdi. Kral olabilirdi ama başka rolleri de oynayabiliyordu.

Dramatik bir tavırla iç geçirerek kollarını çözdü ve bir zambak çiçeğini kopardı. "Uyan da çiçekleri kokla."

Babasının burnunun altını gıdıkladı. Çiçeğin uzun sapıyla yanaklarını dürttü. Kral uyumaya devam etti. Güneş ışıldamaya devam etti. Kızın sırtına vurdu. Yakındaki zümrüt rengi koi göletinden yansıdı. Her şey parlak, prizmatik bir pusla kaplıydı.

"Baba?"

Uyan.

Lütfen, uyan.

Onu uyandırmayı denediler.

Akira denedi, vücuttaki bir dizi hayat enerjisi noktasına bas-tırıp dürttü. Hesina kıpırtısız oturdu. Sanki biri iç organlarını duygusuzca yeniden düzenlemiş, her şeyi birbirine karıştırmıştı. Bir yarısı babasının sesini tekrar duyabilmek için tüm dünyaya ihanet edebilirdi; diğer yarısıysa kendisinden hiç de yaşlı gözük-meyen bu oğlanı herhangi bir şekilde baba olarak kabul edemi-yordu.

Hangi yarısı daha iyiydi, hangisi daha kötü? Hesina bunu bilmiyordu. Babasını uyandırmayı başaramadılar ve geçmiş şim-diki zamana evrildi ama daha öncekinin aksine, bu kez keder duymadı. İnkâr yoktu. Doğanın yasaları tarafından zaten inkâr edilen bir şeyi bir de o nasıl inkâr edebilirdi? Hissettiği tek şey öfkeydi.

Bu kâbusu tekrar yaşamamalıydı.

Sendeleyerek ayağa kalkarken kanı beynine hücum etti. Ba-bası ölü değildi ama hayatta da değildi. Onu rahatlatamazdı. Kalbinin, durduktan aylar sonra *neden* atmaya devam ettiğini açıklayamazdı. Hiçbir şey değişmemişti, her şeyi kendisi hallet-meliydi.

Duygusuzca tabutun yanına döndü. *Bedeni incele, Hesina,* diye emretti kendine. Ve inceledi. Babasının giysilerini kontrol etti, hareketleri sert ve kabaydı. Aklına bir düşünce süzüldü ve babasının karnını örten ipekleri açtı.

Kesik kaybolmuştu. Dikişler hâlâ yerli yerindeydi ama derisi pürüzsüzdü ve rengi normaldi. Sanki hiç açılmamış gibiydi.

Hesina'nın görüşü küf gibi bir karanlıkla kaplandı. Yaşlanmayan bir yüz. Çürümeyen bir beden. İz bırakmadan iyileşen bir yara.

Ölümsüz ile garabet arasında fark var mıydı?

Ayağa kalk, Hesina, dedi kendi kendine. Ve kalktı. Dikilirken dizleri titredi. Saniyeler sonra Akira da onu takip etti.

Konuş, Hesina.

"Peki—" Sesi incecik bir duman gibi çıktı, tekrar denedi. "Peki bir antidotu var mı?"

Akira başını iki yana salladı. "Bu zehir bile gizemli, az bilinen kuramlar dışında var olmamalı."

Ama işte buradaydı, vardı. "Peki kuramda bir antidotu var mı?"

"Kuramsal kuramda."

Hesina'nın başı döndü. Kuramsal kuram. İmparatorluk simyacılarının ölümsüzlük iksirini ararken ciddiye aldıkları türden bir saçmalıktı. Derken sanki göğsüne bir bıçak saplandı – *ölümsüzlük iksiri*. Eski imparatorlar için ölümsüzlük ne bir efsane ne de çocukları ders çalışmaya özendirmek için bir bahaneydi. Gerçek olduğuna ve doğru malzemelerin karışımıyla elde edilebileceğine inanıyorlardı.

Ama imparatorların simyacılarından hiçbiri bunu başaramamıştı. Sonra da On Birler, kaynakların böyle boşa harcanmasına hayıflanarak loncayı dağıtmıştı.

Bu üç asır önceydi – gerçi üç asır, bir ölümsüz için neydi ki? Babası tam olarak ne zamandır hayattaydı? Başka çocukları da var mıydı? *Hesina* da mı ölümsüzdü?

Sorular sanki bir bataklıktaydı: birine doğru atılmaya cüret ederse diğerlerinin onu aşağı çekmesiyle kaybolacaktı. Hesina gözlerini karşısındaki bedende gezdirirken gece etrafında şekil değiştirdi, çarpıklaştı. Antidot olmazsa babasının nasıl ya da ne zaman tekrar konuşabileceğini bilmiyordu. Yıllar sonra olabilir-di. Asla olmayabilirdi.

Elleri, kolları, omuzları titrerken, *Lojistik meselesini düşün, Hesina*, diye hatırlattı kendine. *Lojistik*.

Bedeni saraya geri götürüp keşfedilmesini göze alamazdı. Kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yerde saklaması gerekirdi: Burada.

Tabut kapağının kendine yakın tarafını o, diğer ucunu da Akira tuttu. Kaldırdılar. İndirdiler. Hesina çukurdan zorlanarak, Akira'nın yardımıyla çıktı; kenara atılmış küreklerden birini aldı ve tabutu tekrar gömmeye başladı.

Kürek dolusu ilk toprak zitanın üzerine *pat* diye düştü. Toprak kokusu Hesina'nın ağzına doldu ve bastırdığı her şeyin üzerine bindi: gözyaşları ve safra. Keder ve tiksinti.

Pat.

Babası ölümsüzdü.

Pat.

Hayatı boyunca tanıdığı yüz, bir münecimin yaşlandığı yalandan ibaretti.

Pat.

Nasıl? *Pat. Nasıl?*

Pat. Pat. Pat.

Bütün toprağı geri doldurmaları bir saatlerini aldı. İşleri bittiğinde Hesina'nın elleri sıyrıklarla doluydu ama tahtirevanın yanına dönüp saraya doğru yola koyulduklarında canının acıdığının farkında bile değildi. Zarar gören deri iyileşirdi. Belki kalpler bile iyileşirdi. Ama güven geri gelmezdi.

Sakin ol, Hesina. Ama zihnini kandırma yöntemi artık etki etmiyordu. Taraçalara yaklaşırken Hesina'nın midesi, ciğerlerine vuran bir yumruk gibi yükseldi. Tahtirevanın kenarına tutundu.

Nefesi kesildi, Akira'ya, "Bensiz devam et," dedi. Sonra da hammallara tahtirevanı yere bırakmalarını emretti.

Nefes almaya çalışırken sendeleyerek taşıttan indi. Daha taraçalara giden yolun yarısına kadar çıkmışlardı ama bu, aşağıda yayılan şehri görmesi için yeterliydi: bahçeli konutlar, kireçtaşı sokaklar, şafak öncesi karanlığında balık pulları gibi ışıltayan

siyah kiremitli çatılar. Diğer mahallelerin fenerleri birer birer yanıp uyanırken genelevler bölgesini sarmalayan parıltı zayıfladı. Tüccarlar yük arabalarını yüklüyor olmalıydı. Sal sürücüleri hendeğe, tahtirevan hamalları ana caddeye doğru gidiyor olmalıydı. Yakında krallığın geri kalanı da uyanmaya, yaşamaya ve krallarının bir Kendi'ya suikastçısı tarafından, sıradan bir fani için ölümcül olan bir zehirle öldürüldüğüne inanmaya başlayacaktı.

Yanlış! Hesina taraçalardan bağırarak istiyordu. *Hepiniz yanılıyorsunuz!* Ama bütün yanlış inanışların kaynağı kendisiydi. O olmasaydı dava da olmazdı. Eninde sonunda müneccimleri işaret eden bir hakikat arayışı olmazdı.

O olmasaydı geçmiş bir neslin hayaletleri geri dönmezdi.

Suçluluk duygusunun ağırlığıyla dizleri çözüldü ama bir kol uzanıp onu yakaladı. Kendine çekti ve destekledi. Caiyan olsa, *Her şey düzelecek*, derdi ve Hesina sulanmış gözlerini kaldırdığında karşısında onu bulmayı bekliyordu.

Ama Akira'ydı, saçları gözlerinin önüne düşmüştü, elmacık-kemiklerine çamur bulaşmıştı ve her zamanki gibi emirlere itaat etmemişti.

Hesina onu itti. "Sana gitmeni söylemiştim."

"Gittim. Sonra da gerisingeri aşağı indim."

"Midem bulanıyor."

Akira onu bıraktı ama sadece taraçada oturmasına yardım etmek için. Bir elini Hesina'nın ensesine kaydırды. Başını dizlerine doğru eğerken dokunuşu tüy gibi hafifti.

Hesina'nın mide bulantısı geçti ama ağlama ihtiyacı yerli yerindeydi. Dakikalar sonra ayağa kalkacak gücü buldu. Taraçaları tırmanırken Akira da onu durdurmaya çalışmadı. Hesina onun her şeyin düzeleceğini söylemesini bekledi ama Akira bunu da yapmadı. Sadece onu babasının ofisine kadar takip etti. Hesina ona orada beklemesini söyledikten sonra Caiyan'ın dairesine doğru devam etti.

Yolu yarılanmıştı ki vücudu kasıldı. Soğuk terler dökerek binanın duvarına tutundu.

Babası ölü değildi.

Yine de biri onu öldürmeyi denemişti.

Kim?

Yakın biri, hem de babasının ölümsüz olduğunu bilecek kadar yakın biri. Hesina'dan bile daha yakın biri.

Zihnini mürekkep darbeleri gibi parçalayan siyah çizgiler gözünün önünde oradan oraya sıçradı. Çizgiler bir araya gelip zanlı listesine hiç girmeyen bir ismi, annesinin ismini oluşturan karakterlere dönüştü. *Ya dul kraliçe?* diye sormuştu Akira, fırçası *Xia Zhong, Lilian ve Caiyan*'ın altında hazır beklerken.

Hesina bunu düşünmeyi bile reddetmişti ama babasının ölümsüzlüğünden başka kimse haberdar olamazdı. Başka kimse- nin, kendisinin yokluğunda onun adına hareket edecek bir ordu dolusu hizmetkârı yoktu. Enfiye şişesi akla yatkındı. Birbirinin aynısı kilitler akla yatkındı. Boyalı bir topaç hareket ederken birbirine giren renkler gibi, her şey uyuyordu.

Annesi.

Yalnızca annesi olabilirdi.

Hesina'nın boğazından bir hıçkırık kaçtı, ardından bağıarak, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Eğer bunu açığa vurmazsa ertesi gün Mei işlemediği bir suç için mahkemeye çıkacaktı. Ama açığa vurursa annesine ne olacaktı? Ağzını elleriyle kapattı ve ciğerleri yanana, artık içinde hıçkırarak ya da çığlık atacak hava kalmayana dek Caiyan'ın dairesine kadar kalan yolu koşarak aştı.

"Beklediğimden daha ileri gidiyor."

Lilian'ın sesini duyunca Hesina kayarak durdu.

"Ona zaman ver," dedi Caiyan'ın sesi. Hesina kapıya yaklaştı ama Caiyan konuşmaya devam edince irkilerek geriledi. "Er ya da geç gerçeği görecek."

Hesina'nın kanı dondu.

"Ya sapmazsa?" diye sordu Lilian. "Ya işleri düzeltmenin ona kaldığına karar verirse?"

Buz çözüldü ve ısınan kanı damarlarında atmaya başladı.

Hesina'dan bahsediyorlardı.

Caiyan, "İş oraya kadar gelmeyecek," dedi ama Hesina devamını dinlemedi. Kapıyı güm diye çarparak içeri daldı ve hışımla kardeşlerine döndü.

Hiç suçluluk belirtisi göstermeyen Lilian keyifle, "Mükemmel," diye bağırdı. "Çırağımla ilgili meseleyi çözecek daha fazla beyin gücü."

Hesina'nın gözleri kısıldı. "Çırağın mı?"

"Evet. Panling. Hatırladın mı?"

"Hayır."

"Hatırlamasan da olur. Yine de yardım edebilirsin. Mesele şu: kızıışmış bir eşekten daha çekici olmadığı hâlde kendini bir halt sanan şu şaire abayı yaktı. Ama esas mesele şu" –Lilian sesini alçalttı– "adam evli ve kızı oyalıyor."

Hesina'nın az önce duyduğu parçacıklar bu yeni çerçeveye güzelce uyuyordu – bir tanesi hariç.

Caiyana döndü. "Kızı sen de tanıyor musun?"

Lilian ikizinin yerine cevap verdi. "*Tanımaktan da öte.*" Caiyan'ın yanağını sıkıştırdı ve o da, Hesina'yı hayrete düşürerek, kıpkırmızı kesildi. "İşte o yüzden kızın o kendini beğenmiş göt herifin tuzacağına düşmesine izin veremem."

"Ah," dedi Hesina. Daha fazlasını söylese iyi olurdu, Caiyan'ın akademi dışından biriyle gönül meselesi olduğunu ilk kez duyuyordu. Ama sadece bir kez daha "ah" diyebilirdi, hem rahatlamıştı hem de en başta başka şeylerden şüphelendiği için utanıyordu.

"O kadar kolay değil," dedi Caiyan. "Kızın canı yanacak."

Lilian iç çekti. "İkiniz de işe yaramazsınız. Kendim hallederim. Neyse, bu yeni estetik anlayışını açıklamak ister misin?" Abartılı bir tavırla Hesina'nın ruqununu işaret etti. "Bir şeyi toprak rengine boyamanın daha kolay yolları var."

Toprak rengi mi? Hesina eğilip bakınca etek uçlarından yükselen çamuru gördü. Çamuru açıklamak için her şeyi açıklaması gerekirdi; babasının tam olarak ölü olmayan durumunu, teorik ölümsüzlüğünü, onu öldürmesi gereken zehri ve bunu yapan dul kraliçeyi.

Kelimeler dilinin ucuna kadar geldi. Ağzındaki baklayı çıkarabilirdi. Ama burada, hizmetçilerin duyabileceği bir yerde değil.

Boğuk bir sesle, "Babamın ofisine," dedi ve Caiyan'ın yüzündeki kızarıklık bir anda ortadan kayboldu. Lilian sırtını dikleştirdi. Hesina'nın peşine takılıp karmaşık koridorlardan geçerek kralın odasına gittiler. Hesina *zitan* kapıyı sürgüledi.

Akira gelip yanında durdu, Hesina ikizlere doğru dönmeden önce cesaretini topladı.

Başlamak en zoruydu. Bir kez ağzını açtıktan sonra duramadı ve bitirdiğinde, Hesina kendini on kat daha hafif hissediyordu - hafif ve çıplak. İşte. Lilian ve Caiyan'a, onu bırakıp gitmeleri için her türlü nedeni vermişti. Onların kardeşiydi ama aynı kandan değillerdi. Hesina'nın babasını kabul etmekten başka seçeneği yokken onların vardı.

Lilian kaşlarını çatınca korkusu daha da arttı. "Na-Na... *jiu-tanı* kafaya mı dikiyorsun sen?"

"Sarhoş değilim, halüsinasyon da görmüyorum. Kendi gözlerimle gördüm." *Ve nabzını dinledim, nefesini hissettim.*

Akira, "Doğru söylüyor," deyince Hesina'dan minnettar bir bakış kazandı.

İkizler arasında Caiyan efsaneleri ve batıl inançları reddetmeye daha yatkındı. Ama, "Sana inanıyorum," dediğinde Lilian da iç çekip ona katıldı ve Hesina rahatlayarak minnet dolu bir nefes aldı.

Caiyan düşünceli bir hâlde bir elini çenesine yaslayıp odada volta atmaya başladı. "Neden dul kraliçeden şüpheleniyorsun?"

"Neden şüphelenmeyeyim?" Hesina çok uzun zamandır annesinin davranışlarına bahaneler uyduruyordu. Gerçekleri olduğu gibi görmesi yanlış mıydı?

"Somut delilin var mı?"

"Zehir var."

"Ama zehri hazırlayanın o olduğunu kanıtlayabilir misin?"

Akira, "Hâlâ kadehteki kalıntıyı tanımlamaya çalışıyoruz," dedi.

Düşüncelerinin fırtınası yavaşlayan Hesina başıyla onayladı. Kalıntının şişedeki zehirle aynı olması zehrin kadehle verildiği anlamına gelirdi. Sonraki adım kadehin kaynağını aramak olmalıydı. Kadehi kim servis ettiyse ilk gerçek zanlı o olacaktı.

Ama bunların hiçbirisi, ertesi gün Mei mahkemeye çıkmadan önce gerçekleşmeyecekti. “Davayı durdurmam gerekiyor.”

Lilian en sevdiği kanepeye gitti ama uzanmadı. “Nasıl?”

Hesina bu davayı başlatmak için ihanet edebildiyse bitirmek için de aynı şeyi yapabilirdi. Ama bu kez durum onun kontrolünde değildi, mahkemenin ve hukukun düzeniyle sürdürülüyordu.

Oda boyunca volta atan Caiyan’a katıldı, sonra kitaplarla dolu duvarın önünde durdu. Yanlış yönde düşünüyordu.

Çözüm daha fazla ihanet değildi.

Çözüm, ihanetini itiraf etmektir.

“İnsanlara davanın başından beri yasalara uygun olmadığını gösterebilirim.”

“Nasıl—”

Hesina heyecanla Lilian’a döndü. Nefes nefese, “Xia Zhong,” dedi. “Eğer mahkeme onun Akira’yı rasgele seçmediğini öğrenirse dava düşürülür.”

Lilian gözlerini kırptı. “Ama senin kendisini zorladığını iddia etmez mi? O solucanı saf dışı bırakmayı ben de isterim ama kendini de zan altında bırakma pahasına değil.”

“Haklı,” dedi Caiyan. “O adam buna değmez, hanımım.”

“Mei de mi değmez? Ya da muhakkak suçlanacak diğerleri?” Korkuları güçlenirken Hesina’nın sesi de yükseldi. “Bu Xia Zhong”la ilgili değil. Bu zararım büyümeden arkamı dönüp gidebileceğim bir senaryo da değil. Evet, bu dava nihayete erecek ama ancak masum birini kurban etmesine izin verdiğim gün.”

Ofise ölüm sessizliği çöktü.

“Ben batacaksam,” dedi Hesina kararlı bir tavırla, “Xia Zhong da benimle batacak.”

“Na-Na...”

“Halkını düşündün mü, hanımım?” Caiyan adım atarken

durdu ve Hesina'ya döndü. "Davayı erken bitirmek kralı kimin öldürdüğü sorusunu cevaplamayacak. Belirsizlik halkın aklını zehirleyecek. Yalnızca Kendi'ahlara karşı değil, herkese karşı şüpheler yükselecek."

Eskiden olsa, *Halkımız öyle değildir*, diyebilirdi Hesina. Ama artık bunu söyleyemezdi.

Caiyan, "Bırak Akira tıpkı İkinci Hanım Fei'yi temize çıkardığı gibi Mei'yi de çıkarsın," diye devam etti. "Tahkikat Dairesi'ne karşı bir zafer daha kazan. Mahkemenin bocalamasını sağla ve esas düşmanın kim olduğunu göster. Sonra..."

"Sonra?"

"Kralın ölümünü Xia Zhong'a yükle. Bir taşla iki kuş vur. Hem düşmanlarının birinden kurtul hem de kendi anneni kralın ölümü için suçlamaktan kaçın."

Hesina dili tutulmuş gibi Caiyan'a bakakalmışken Lilian, "Bir kez olsun tüm bu siyasi sinsiliği onaylıyorum," dedi. Xia Zhong'un kendisinin de yapmayacağı bir şeyi önermiyordu ama bu önerinin ablasının dudaklarından dökülmesi Hesina'yı huzursuz etmişti.

Nihayet Akira'ya dönüp, "Mei'yi temize çıkarmak için kendine ne kadar güveniyorsun?" diye sordu.

"Yine sahte delillerse epey güveniyorum."

Hesina bu plandan hoşlanmamıştı. Ama aynı şey, tahta çıktığından beri yaptığı her plan için de söylenebilirdi. Ve Caiyan mantıklı konuşmuştu. Her zamanki gibi.

"İhanetimi henüz açıklamayacağım," dediğinde Caiyan'ın rahatlaması yüzünden okunuyordu. "Ama bu meseleyi yarından sonra tekrar konuşacağız."

Böylece, ya kendi suçunu açığa vurmasıyla ya da Xia Zhong'a kumpas kurmasıyla, öyle ya da böyle dava sona erecekti.

Ama önce, mektup yazması gereken biri vardı.

Caiyan'ın dairesi düzenli kitap yığınlarıyla ağzına kadar doluyken Sanjing'in dairesi neredeyse boştu. *Kang* masalar temiz, zi-

tan dolapların içi boştu ve her şeyin üstü tozla kaplanmıştı; sanki hizmetçiler eve çok nadir gelen biri için temizlik yapmaları gerekmediğini biliyormuş gibiydi. Sanjing, daha on dördünde Yan milislerinin kumandasını devraldığından beri zamanını saray ve çeşitli cepheler arasında paylaşıyordu.

Şimdi onun odalarına girmek, zihnine adım atmak gibiydi.

Bu terk edilmiş yerdeyken Hesina, kardeşinin kıskançlığının aslında kıskançlık değil, yokluğunda ablasının onun yerine geçmesinden korkması olabileceğini düşündü.

Doğru muydu? Hesina bunu bilmiyordu ve uzun uzun düşünecek zamanı da yoktu. Burada davetsiz misafirdi.

Hırsızdı.

Kardeşinin çekmecelerini çabucak açtı. Dolapları gibi çekmecelerin çoğu da boştu. Bir çekmecedeyse yalnızca acıklı bir yumak sicim, bir bileğitaşı, birkaç mürekkep çubuğu ve bir de hokka vardı. Hemen altındaki çekmece ise ümit verici biçimde ağırdı. Hesina çekmeceyi çekip açtığında içinde bir tomar mektup buldu, hem de annelerinin yazdığı mektuplardı.

Boğazına bir yumru oturdu ama kardeşinin eşyalarını tam da bu nedenle karıştırdığını kendine hatırlattı. Eskiden Hesina da annesine yazardı ve hep bir cevap gelmesini beklerdi; pirinç tutkalıyla özenle yapıştırılıp güvercinle gönderdiği her bir mektubun her nasılsa kaybolduğuna ikna ederdi kendini. Sanjing'in kendi mektuplarına aldığı cevapları gördüğü gün sanrıları nihayet tükendi.

O günden beri annesine yazmamıştı.

Aradığı şeyi mektup yığınının arkasında buldu: kardeşinin ismi oyulmuş çeşitli mühürlerle dolu, sade bir *huanghuali* kutu. Zafer hissiyle hangisini seçeceğini bilememenin ikilemi arasında, ardındaki kapının açıldığını duymadı.

"Seni görmek ne hoş, Sina. Asla arkanı kollamıyorsun, değil mi?"

Hesina donakaldı, sonra çocuksu bir meydan okuma gibi çekmeceyi özellikle açık bırakarak arkasına döndü. *Hadi, diyor-*du sanki. *Kavga çıkar.*

Sanjing soğuk gözlerle ablasına baktı. "Seni buraya neyin getirdiğini sorabilir miyim?"

"Bir mühür ödünç almak istedim."

"Ödünç almak diyorsun."

"Çalmak." Hırsızlığını itiraf edebilirdi ama nedenini söylemeyecekti.

"Ah." Sanjing odaya adım attı. Aralarındaki boşluk bir anda on kat küçüldü sanki. Hesina gerildi, kardeşi olduğu yerde kaldı ve başını yana eğdi. "Neden? Seninkiler aniden tükendi mi?"

"Hayır."

"Öyleyse adından sıkıldın?"

"Bırak da bir mühür alayım, Jing."

"Nedenini söylemeden olmaz."

Hesina'nın sabrı tükenmişti. Rasgele bir mührü kaptı ama kardeşi kolunu uzatıp kapıdan geçişini engelledi. "Basit bir cevap isteyen basit bir soru, Sina. Hakikati tercih ederim."

Hakikat.

"Ama senin için daha kolay olacaksa yalan söyleyen de olur."

Hesina ona arkasını döndü, mührü öyle sıkı tutuyordu ki elindeki kemikler sızladı.

Hakikat.

Hakikat, babalarının onları kandırdığıydı.

Hakikat, Hesina'nın annelerinden şüphelendiği idi.

Hakikat, dul kraliçenin bir mektubu ancak Sanjing'in mührüyle işaretlenmişse okuyacağıydı ve bu, her şeyin üstüne eklenince Hesina'nın kaldırabileceğinden fazlasıydı. Gözlerini silmesine fırsat bulamadan önce yanaklarından yaşlar süzüldü.

"Sina." Kardeşi bir anda karşısında bitti ve ablasının kollarını tuttu. "Sina, sorun ne?"

Hesina, basit sorular ya da basit cevaplar olmadığını düşündü acı acı. Yalnızca başka hakikatler için feda edilen hakikatler vardı.

"Mühür annem için lazım." Sanjing'in ellerinden kurtuldu. "Çünkü ona yazmak istiyorum."

Sanjing'in duygularını gökyüzündeki bulutlar gibi okudu. Kafa karışıklığı, şüphe, sonra yine kafa karışıklığı ve aniden idrak etmesiyle bunun dağılıp gidişi. Sonra sadece derin, kederli bir acıma hissi kaldı.

Hesina onun acımasını istemiyordu. Hesina kapıya yaklaşıırken Sanjing, "Söyleseydin ya," dedi. "Sina, bekle."

Bu sözleri Hesina'yı durdurmak için yeterli değildi ama kardeşinin ağzından çıkan sonraki kelimeler işe yaradı:

"Özür dilerim."

Hesina hayretle geri döndü.

"Biliyorum..." Sanjing durdu, iç çekti ve elini saçlarından geçirdi. "Bunun olmasını istemediğini biliyorum. Yalnızca, zor işte." Bir avucunu açtı, yumruk yaptı. "Çaresiz hissetmek zor." Bakışları ablasınıninkiyle buluştu, gözlerindeki suçluluk hissi Hesina'yı şaşkına çevirdi. "Ama sen de çaresiz hissediyor olmalısın, biliyorum."

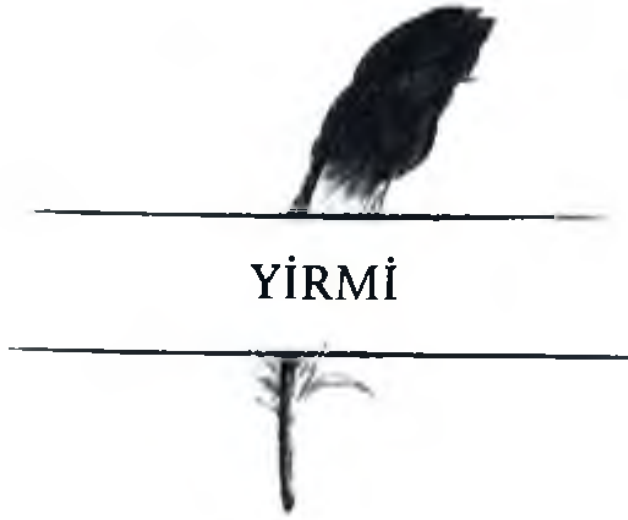
Hesina'nın kafa karışıklığı kayboldu.

Kardeşi, gözyaşlarından kendisinin sorumlu olduğunu düşünmüştü.

Gözlerine yine yaşlar doldu. Aralarındaki mesafeyi aşıp kardeşinin inatçı saç tutamını düzeltmek ve kendisinin de üzgün olduğunu söylemek istedi.

Ama bunu yapsaydı hakikatin yükünü paylaşmak için aklı çelinirdi.

Kaçmadan önce, "Yarın mahkemede görüşürüz," demeyi başardı. Akira Mei'yi akladıktan sonra Sanjinge her şeyi söyleyebilirdi. O zamana kadar kardeşini bu acıdan koruyacaktı.

YİRMİ

EŞİTLİK, DÜNYANIN DOĞAL İŞLEYİŞİ DEĞİLDİR. ÖZEN-
LE BESLENMELİDİR.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, DOĞAL DÜZEN ÜZERİNE

KÂİNATIN İRADESİ KARŞISINDA KİM GÜÇSÜZ DEĞİL-
DİR? AMA KİM YİNE DE DENEMEZ Kİ?

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, DOĞAL DÜZEN ÜZERİNE

Mei'nin davasının görüleceği gündü ve Hesina'nın gözüne uyku girmemişti. Önceki gece Sanjing'le konuştuktan sonra ofisinde oturup mektubunun taslağı üzerinde çalışmış; annesine sandığı, kitabı, babası hakkındaki hakikati keşfettiğini –ve şimdi de bunları dul kraliçenin kendisinden duymak istediğini– yazmıştı. Annesine dolunaydan önce saraya dönmesini söyledi. Zarfı Sanjing'in mührüyle –yarı aslan yarı köpek bir yaratık biçimli, tuhaf bir şeydi– damgalayıp hizmetkârına teslim etti. Sonra da babasının kutusunu çıkardı.

Babasının eşyalarını bir kez daha masaya yaydı. Enfiye şişesi. Öğretiler. Kurye hanfusu. Soyma bıçağı. Kordona takılı madalyon. Tek eksik, hâlâ Akira'nın odasında olan kadehti.

Nesnelerin kendisi değişmemişti ama Hesina'nın artık bildiklerinin yansımasıyla, başka bir diyardan kalan tarihî şeyler

gibi gözüküyorlardı. Titreyen eliyle madalyonun yüzeyine işlenmiş karaktere –uzun ömür– dokundu ve aniden, aynı karakteri münecimler hakkındaki bir kitapta gördüğünü hatırladı. Kitap, münecimlerin gerçek görüleri dile getirerek ömürlerini uzatabildiğini iddia ediyordu. Bu bir söylenti, bir efsane olmalıydı. Ama babasının da münecim olması mümkün müydü? Hesina değildi – genelevler bölgesinde kendini kestiğinde ve Kara Göl’de yaralandığında kanı yanmamıştı. Ama babasının kanının aktığını hiç görmüş müydü, emin değildi. Kraliyet Şifacısı babasının bedenini kesip açarken kan akmamıştı ve babası hakkındaki her hatırası çarpıtılmış gibiydi.

Soyma bıçağını sandığa geri koyup madalyonu daha yakından incelemek üzere kendi kuşağına asarken, gerçi babam münecim olsa da çok uzun yaşayamazdı, diye düşündü Hesina uyuşmuş gibi. Çok fazla yalan söylemişti.

Yatak odasına döndü ama uyumayı denemedi bile. Yıldızların alçalmasını, aydınlanan gökyüzünde ayın balık pulu gibi saydamlaşmasını izledi. Yorulan gözlerini kapattığında tek yapabildiği ağlamakmış gibi gözüküyordu. Annesinden şüphelenmek istemiyordu. Babasına güveninin sarsılmasını istemiyordu. Bunların hiçbirini istememişti – yoksa istemiş miydi? Bu dava için ihanet işleyecek kadar ileri gitmemiş miydi?

Gün doğumunda Hesina’nın bronz aynasından yansıyan yüz şişmiş ve kırmızıydı.

Hizmetçisi pudralamayı bıraktığında, “Daha fazla,” diye emretti.

“*Dianxia*, sanmıyorum ki—”

“Daha fazla dedim.” Kalıp gibi bir pudrayla gezmeyi göze alabilirdi. Hayatının en önemli davasına girerken bir yastığa gömülüp ağlamış gibi gözükmeyi ise alamazdı.

Ming’er genç kızı kovalayıp fırçayı eline aldı. Pudra kavanozunun içinde gezdirdi, pıt pıt vurarak fazla pudrayı geri döktü ve elini sabit tutabilmek için serçe parmağını Hesina’nın yanağına yasladı.

Minger işini bitirdiğinde Hesina sonucu inceledi. En iyi hâli değildi ama gevrek bir kış kavunu çöreği gibi de gözüküyordu. Gerçek yüzü gizlenmişti. Her zaman gizlenmek zorundaydı, tıpkı babasınınki gibi.

Minger mahkeme cüppesini giymesine yardım etti, kumru grisi *ruqunun* yakasını çaprazlayıp sardı. Beklenti ve kaygı dalgalar gibi birbiriyle çarpıştı ve *bixi* panelini eteklerine tutturma vakti geldiğinde Hesina'nın sırtı terle sırılsıklamdı.

Minger, "Bugün saçına iğne takacak mısın?" diye sordu.

Hesina tereddüt etti. Hiçbir iğne, babasının hediyesi olanın yanına bile yaklaşılamazdı. Hepsi de ona Xia Zhong'u hatırlatıyordu. Ama artık babasının kim olduğunu bilmiyordu ve Xia Zhong'un üzerindeki etkisi de tükenmek üzereydi.

Başıyla onaylayınca, Minger *ruqununun* kol yenlerindeki kızıl anka işlemesiyle uyumlu kırmızı mercan iğneyi saçına yerleştirdi. Ebedi Ahenk Salonu'na kadar Hesina'ya eşlik etti ve mahkeme kapılarına geldiklerinde elbisesinin uzun eteğini son bir kez düzeltti.

Minger'in dört ayak üstünde durup sanki dünyadaki en önemli şeymiş gibi eteğinin ucuyla uğraşan görüntüsü Hesina'nın göğsünü pusla kapladı. Eğildi ve nedimesini dirseklerinden tutarak kaldırdı.

"Çiçeğim—"

"Teşekkürler." Hesina kararlı bir sesle lafını kesti. Sonra, gözyaşlarını kendi sırmalı yenleriyle silen, yastık tomruklarına gül yaprakları diken ve saçını boru zambaklarıyla ören kadına daha kısık bir sesle bir kez daha aynı şeyi söyledi. Halk Hesina'yı kraliçesi yapmadan çok önce Minger onu prensesi yapmıştı.

Hesina mahkeme salonuna girdi, o geçtikçe *koutouya* çöküp kalkan insan sıralarını geçti, asma koridoru tırmanıp tam da Sanjing içeri girerken kraliyet balkonuna erişti.

Hesina oturdu, Lilian, "Biraz fazla süslenmiş," diye yorum yaptı.

Az bile söylemişti: Sanjing savaşa gider gibi giyinmişti. Kori-dordan sanki savaş meydanıymış gibi geçti, *liuyedaosu* kınında sallanıyordu, boynuz topuklu çizmelerinin tıkırtısı mahkeme salonuna şaşkın bir sessizlik çökmesine neden oldu.

Sonra mırıltılar başladı ve kraliyet balkonunun basamaklarını çıkan Sanjing'i takip etti. Kardeşi yanına otururken Hesina iç çekti. "Bugün birini öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Mecbur kalırsam birçok kişiyi."

Hesina kardeşinin şaka yapıp yapmadığını anlayamadı ve bilmek istediğinden de emin değildi.

Kapılar aralanıp muhafızlar Mei'yi sürüklerken ikisi de gerildi. Kadının parmakları hâlâ sargılıydı, bej renkli zindan giysileri pislik içindeydi ama saç örgüsü kusursuzdu ve kürsüye doğru itilirken meydan okur gibi bakıyordu.

Ardından Mei'nin temsilcisi gelmeliydi. Büyük kapılara baskarken Hesina yerinde duramadı. Xia Zhong bu sefer daha becerikli bir temsilci seçmiş olmalıydı mutlaka.

Ama kapılardan kimse girmedi ve kürsüye çıkan da yöneticiydi. "Geçen sefer müşteki temsilcisinin zanlının da temsilciliğini yapmaya gönüllü olması gibi eşi benzeri görülmemiş bir olaya şahit olduk. Her iki tarafa haksızlık etmemek adına, Tahkikat Dairesi devam etmeden önce davayı detaylı bir şekilde gözden geçirmeye karar verdi. Delilleri beraber inceleyelim, olur mu?" diye Akira'ya sordu, gülümsedi. "Herhangi bir şeyi kaçırmamanızı istemeyiz."

Demek oyunları *buydu*. Temsilciyi tamamen ortadan kaldır, böylece celsede olan biten her şeyi yönetici bizzat denetleyebilsin. Akıllıca ve büyük ihtimalle *Öğretiller*'in kurallarına aykırıydı, gerçi Hesina'nın buna şaşırması gerekirdi. Xia Zhong, *Öğretilere* Hesina kadar bile saygı duymuyordu.

Hiç istifini bozmayan Akira, "Benim için uygun," dedi. "Tanık olarak kaydettiğiniz hizmetçiyi tekrar görmek isterim. Lütfen," diye devam etti, tanık bölmesinin önüne çıkan kızın tir tir titrediğini görünce. Genç ve sıska bir kızcağızdı ve Xia Zhong

ya da yöneticinin hazırladığı kim bilir hangi suçlayıcı delilleri sunmak üzere olsa da Hesina kız için üzüldü.

"Sabahtı..." Bakışları etrafta dolandı, sonra yöneticiye sabitlendi. "Sabahtı ve kralın ofisine kahvaltısını götürüyordum."

Hesina dudaklarını sıktı. Devamı gelecek olan apaçık yalanların ilkiydi bu. Öldüğü gün babasına yiyecek içecek götüren kimse olmamıştı.

"Kahvaltıda ne vardı acaba?"

"Pirinç lapası ve elma şarabı." Hizmetçi dudağını ısırdı.

"Devam et lütfen."

"Ofise çıkan koridora varmadan hemen önce o..." Hizmetçi parmağıyla Mei'yi gösterdi. "O bana saldırdı."

Mei homurdanarak gülünce hizmetçi irkildi. Akira ikisinin arasındaki alçak duvara yaklaşırken kız olduğu yerde büzüldü.

"Saldırı'yı tanımla."

"Ne - ne demek istiyorsunuz?"

Akira yakınlardaki hizmetkârlardan birini eliyle çağırdı. "Kusuruma bakma," dedikten sonra oğlanın *hanfusunu* bir eliyle kavrayıp yumruğunu kaldırdı. "Böyle mi?"

"Ha-hayır."

Üst sıralardaki markilerden biri, "Kraliyet tiyatrosundan mısın sen?" diye bağırdı.

Sanjing öfkeden köpürüyordu. "Buna nasıl katlanıyorsun? Öylece kabulleniyor musun?"

"Evet," diye mırıldandı Hesina. "Daha iyisi, onlara hiç aldır-mıyorsun."

Akira bu konuda ondan daha becerikli gibiydi. Oğlanı serbest bırakıp tekrar hizmetçiye döndü. "Saldırımın nasıl geliştiğini anlat."

Kız titreyen elini sol omzuna götürdü. "Omzumu kavrayıp elbisemi yırttı."

Vikontlardan biri, "Şu kadının hükmünü verin artık, *dian-xia!*" diye seslendi. "Katil o!"

Sanjing elini *liuyedaosunun* kabzasına götürünce Hesina kardeşinin elini tutup itti.

Akira tanık oturağını gözden geçirdi. Hizmetkâr oğlanı tekrar çağırdı ve kulağına bir şey fısıldadı. Oğlan telaşla çıkarken, Akira, “Parçalanmış elbiseyi görmek istiyorum,” dedi.

Anlatıldığı gibi sol omzundan yırtılmış olan *ruqun* varaklı bir tepsinin üzerinde geldi.

Akira elbiseyi kaldırdı. “İpek mi bu?”

Bir baron, “Evet. Sen ne giyiyorsun, pamuk mu?” diye dalga geçti.

Xia Zhong ve yöneticinin kaç devlet yetkilisine apaçık rüşvet verdiği düşünülünce neredeyse komik geliyordu ama Hesina hiç eğlenmiyordu.

Akira'nın gönderdiği oğlan peşinde biriyle çıkageldi. Gelen, kraliyet terzisinden başkası değildi. *Hanfus*unun çapraz yakası aralanmış, uzun saçları toplanmamıştı. “Cidden kapıyı *çalmadan* girmen mi gerekiyordu?” Oğlan terziyi kürsüye doğru iteklerken adam iç çekti. “Partnerimi tatminsiz bırakmaktan nefret ediyorum.”

“Cinsel hünerlerini mahkeme salonunda tartışmak mı?” diye mırıldandı Lilian. “Kendini beğenmiş göt herif.”

Akira *ruqunu* kaldırdığı sırada terzinin cinsel hünerleri Hesina'nın hiç umurunda değildi. “Benim için şu mevzuya bir bakın: Dokumadaki yırtık hangi yöne çekilerek oluşmuş?”

Terzi yırtığı inceledi. “Çekilmemiş ki. Sivri bir şeyle kesilmiş.”

“Bundan ne kadar eminsiniz?”

“İpek kumaşların tek bir yöntemle dokunduğunu herkes bilir.”

“Ve o dokuma da?”

“Çift dikiş, tabii ki!” diye bağırdı terzi, omzundaki ufak tüyle-ri silkelerken. “Yan ipeği yalnızca çift dikişle işlenirse hayat boyu garanti koşuluna uygun olabilir. Yani, kumaşın başka yerlerinde de çekme yapılmadan öylece *yırtılması* mümkün değil. Bunu çıkarılarım bile söyleyebilirdi. Şimdi, hiç bölmeseydiniz gerçekten memnun—”

Akira, “Teşekkürler,” diye sözünü kesti. “Gidebilirsiniz.”

Terzi söylenmeye devam ederek kürsüden indi, her adımında

etraftaki soylu kadınlara ve erkeklere öpücükler gönderdi. Lili-an içini çekse de Hesina'nın tek duyduğu, hizmetçiyle konuşan Akira'nın sesiydi.

“Elbiseni yırttığını söyledin ama sivri bir şeyle... mesela bir kılıçla olduğunu söylemedin.”

“Şa-şaşırmıştım.” Hizmetçi gözyaşlarına boğulmak üzere gıbiydi. Hesina'nın Xia Zhong ve yöneticiye yönelik öfkesi kabardı. Bu kızcağızları kafes örgüsüne dolanan fidanlar gibi bükmüşlerdi.

“Yine de tepsiyi tek parça hâlinde teslim etmeyi başardın,” dedi Akira.

“Nesneleri asla düşürmemek için eğitiliyoruz.”

“Öyle olsun. Yani Mei'nin öncesinde kılıcını çektiğini duydun?”

“Ha-hayır.”

“Yani kılıcı kınından son anda çıkardı ve aynı hamlede elbiseni kesti. Hızlı kılıç çekmiş.”

Yönetici, “Kılıçlardan bahsederseniz,” diye araya girdi, “tam da ihtiyacınız olan bir tanık var.”

Başka bir hizmetçi, başka bir varaklı tepsiyle öne çıktı. Tepside sırmalı siyah kumaştan yapılmış bir kılıç kemeri vardı.

Yönetici, “Bu, kralın ofisinin dışında, yerde bulundu,” diye devam etti. Demir korseyle bağlanmış kahverengi bir *hanfu* giyen, orta yaşlı kadını çağırdı. Hesina kadının kraliyet demircisi olduğunu fark edince irkildi.

Tepsiyi demirciye doğru sallayan yönetici, “Bunu, buradaki kılıç ustası için mi ürettin?” diye sordu.

Demirci kendisine uzatılan kemerin üzerinde ellerini gezdirdi. “Evet, bu işaretleri kendim işledim.”

Hesina'nın kalbi sıkıştı.

“Öyleyse durum belli. Delil su götürmez—”

“Bekleyin.” Akira kemeri almak için işaret ettikten sonra kısa bir bakış attı ve demirciye, “Geleneksel bir kemerin kın askısı solda olur ama bununki sağda.”

“Geleneksel tasarım sağ elini kullanan kılıç ustalarına göredir”

“Öyleyse zanlı solak,” dedi Akira.

“Doğru,” dedi demirci. “Solak.”

“Askı o nedenle sağda.”

“Doğru.”

“Peki, sol elini kullanan birinin kılıcı hızlı çekmek için kendi sağına uzandığını doğrulayabilir misiniz?”

“Evet, doğru yöntem bu.”

Akira demirciye teşekkür ettikten sonra yine hizmetçi kıza döndü. “Omzunu yakaladığını iddia etmiştin.

“Eve... Hayır.”

“Tabii. Çünkü sonra omzunu kavramadığını, bunun yerine seni kılıçla kestiğini iddia ettin.”

“Evet.”

“Emin misin?” diye sordu Akira.

“Her... her şey çok çabuk olup bitti.”

“Peki, neden kraliyet milislerinin bir üyesinin seni kılıçla yaralamaya kalkıştığını düşünüyorsun? Kralın kadehine zehir koymak için mi? Seni de oracıkta öldürüp cesedinden kurtulmasını gerektirecekse neden böyle yapsın? Kadehi mutfaktayken zehirlemek daha kolay olmaz mıydı? Kusura bakmayın, kaptırdım gidiyorum. Ah, neredeydik? Hah, seni kılıcıyla biçmişti. Hâlâ emin değil misin?”

Hizmetçi dudaklarını ıslatıp bakanlara doğru baktı. Kime baktığını tahmin etmesi için Hesina'nın dönüp bakmasına gerek yoktu. “Şimdi eminim.”

“O zaman bir canlandırma yapalım.” Akira hizmetkâr oğlanlardan birine işaret etti.

Kraliyet tiyatrosu diye laf atan marki tekrar konuştu, “Beni ciddiye alacağını düşünmemiştim.”

Akira kafasını kaşdı. “Bir daha sefere alaya almamı mı tercih edersiniz?”

Adam kıpkırmızı kesildi.

Akira, “Karşımda dikil,” diye oğlanı yönlendirdi. “Aynen öyle. Şimdi yürümeye başla.” Akira sol eliyle sağ tarafına uzanıp kılı-

cını kınından çekti. Hayalî kılıç belirgin bir şekilde sağ alttan sol üste doğru hareket etti.

Sanjing, "Mükemmel bir hamle," diye takdir etti. Sonra gerildi. Ağız açıldı. Bir an sonra Hesina da ne olduğunu anladı ve Akira yırtığı gösterirken mahkeme salonu boyunca sesler yükseldi. Soyluların yarısı, ki hepsi de kılıç eğitimi almıştı, onaylayarak başlarını salladı.

Yırtık sol alttan sağ üste doğruydu. Sağ elini kullanan birinin eseri olduğu inkâr edilemezdi.

Ama Mei solaktı.

Hesina alevi sönmüş bir fener gibi gevşedi. Bitmişti. Nihayet bitmişti. Herkes de aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Sıralar boyunca insanlar kendi aralarında konuşarak ayağa kalkıyordu. Bir dava daha Akira tarafından çürütölmüşü. Ama sonra:

"Yeter!" diye gürledi yönetici. "Bu soytarıyla yeterince oyalandık! Muhafızlar!"

Kraliyet muhafızları içeri dalıp ilerlerken Hesina irkilip ayağa kalktı. Muhafızlar Mei'nin kollarını yakaladı ve başlarındaki birlik lideri elinde bir hançerle öne çıktı.

Sanjing, kraliyet bölmesinin üstünden yıldırım gibi atladı. Yere çarptığı anda kıvrılıp takla attı ve hızla koşmaya başladı. Hesina da aynı hareketi daha az zarif biçimde tekrarlayıp kardeşinin peşine takıldı. Bir şeyler yanlıştı. Hesina ne olduğunu anlamamıştı ama bu kadar muhafız olmamalıydı, hançer olmamalıydı, hem de Sanjing'in kürsüye ulaştığı sırada Mei'nin kolunu kesen bir hançer.

Öfke dolu bir kükreme, bir kılıcın ısığı, domuz gibi bir ciyaklama – mahkeme salonunu bağrışlar doldurmadan önce Hesina'nın algılayabildiğı son ses bu oldu. Hesina –tam da Akira soylulardan birinin fildişi bastonunu ele geçirirken– kürsüye ulaştığında seyirci sıralarındaki kargaşa arkaplana karışıp soldu. Akira bastonu bir an bile beklemeden kaldırdı ve Sanjing'in *liu-yedaosu* fildişiyle çarpıştı.

Sanjing. Akira. Dövüşüyorlar.

Neden?

Sanjing, "Çekil kenara," diye hırladı. Hesina, geç de olsa, Akira'nın bacaklarının arkasında büzülüp kalmış yöneticiyi fark etti. Sanjing kendini kurtarıp bir kez daha atılırken adam ciyakladı. "Onun hayatını bağışlayacağımı zannetme... Ya da seninkini."

Akira darbeyi karşıladı, bir sonrakini de. "Yaptığından pişman olabilirsin."

"Daha az pişman olacağım hiçbir şey yok."

"Onu öldürürsen kazanmış olacak."

Öldürmek lafını duyan yönetici canlandı. Akira'nın ayakbileklerine yapıştı. "Muhafızlar!"

Sanjing merhametsiz, tok bir kahkaha attı. "Kazanmak deyince bunu düşündüğünü sanmıyorum."

Sonra da meşhur, ölümcül hızlı saldırı pozisyonunu aldı.

Karşısındaki görüntü Hesina'nın kendine gelmesini sağladı ve uzanıp kardeşinin kılıcını dibinden kavradı. Kılıç o kısma doğru körleşse de yine keskindi. Hesina'nın avucu ısındı. "Kenara çekil, Jing."

Elindeki acı, kardeşinin gözlerinde gördüğü ihanete uğramışlığın acısı yanında hiçbir şeydi. Kısacık bir an için Sanjing ablasını da affetmeyecek gibi gözüktü. Sonra yüzü buruştu. "Hep yanlış insanları koruyorsun."

Liuyedaosu yere düştü.

Mahkeme salonundakiler, hep beraber rahat birer nefes aldı - Hesina kılıcı yerden alana kadar. Yönetici yerde debelenerek uzaklaştı ama Hesina onun yanından geçip doğruca muhafızların üzerine yürüdü.

"Kenara çekilin."

"Yaptığınız tehlikeli, *dianxia*."

"Bu da tehlikeli," dedi, hâlâ kendi kanıyla ışıldayan kılıcı onlara doğru çevirerek.

Muhafızlar yavaşça, sudaki sazlar gibi ayrıldı ve arkalarında Mei ortaya çıktı.

Kılıç ustası kolunu tutuyordu; gözleri düştüğü yerde duran, üzerindeki kan çoktan kuruyan hançere dikilmişti. Bakışları Hesina'nınkilerle karşılaştı. Kızıl kahve gözleri alev alev ama korkmuştu, pişman değil ama suçluydu.

"Koru onları," diye fısıldadı Mei ve hemen ardından hançerin ucu mavi alevlerle aydınlandı.

YİRMİ BİR

GÜCÜ ELLERİNDE TUTUYORLARDI. HALKA HİZMET EDE-
BİLİRLERDİ AMA ONLAR İMPARATORA HİZMET ETTİLER.
ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, MÜNECCİMLER ÜZERİNE

BİZE KATILIRLARSA ONLARA İKİNCİ BİR ŞANS VERME-
YE RAZIYIM.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, MÜNECCİMLER ÜZERİNE

Mahkeme salonuna kargaşa yayıldı. Üst kısımdaki soylular da alt sıralardaki sıradan halk da kaçıştı. Asma koridora en yakın oturanlar koridora doğru atladı. Kalabalık koştu, itişti, büyük kapılara doğru zar zor ilerledi ama yöneticinin destek güçleriyle burun buruna geldi.

Olayların en hareketli ânında muhafızlar Hesina'nın kollarını yakaladı. Hesina çığlıklar atıp muhafızları ısırarak ayak direse de onu Mei'den uzağa çektiler. Hiddetini korku zanneden muhafızlar Hesina'yı sakinleştirmeye çalıştı: Müneccim zincirlenmişti ve şafakla beraber idam edilecekti. Bu sözler Hesina'nın öfkesini daha da alevlendirdi ve Ebedi Ahenk Salonu'na varana dek bir muhafızı yumruklayıp diğerini de tırmaladı. Hepsi de kraliçeyi hizmetçilerine teslim etmekten memnun oldu.

Hizmetçiler de Hesina'yı yatıştırmaya çalışsa da gözlerinde

korku vardı. Özenle iğnelenmiş topuzu mu dağılıyordu, pudra maskesi yol yol akmış mıydı? Nihayet kraliçelerinin hakikatini görmüşlerdi de karşılardaki şey bakılamayacak kadar çirkin miydi?

Öyle olsun bakalım.

Hesina hizmetçilerin ellerinden kurtulup gerisingeri mahkeme salonuna koştu, insan seli nedeniyle daha fazla ilerleyemediğinde durdu. İnsanlar yanından akın akın geçti. Onların kraliçesiydi ama o anda, akıntılardaki bir çakıl taşından farksızdı, kaderi kendisinden çok daha büyük ve çok daha kadim güçler tarafından aşındırılmaktı.

Böyle olmamalıydı. Cilalı koridoru ve sahte kemerleri aştı, kürsünün yanından geçti ve sabuntaşı paravanlı soğuk tahta ulaşana dek taht salonuna doğru sendeledi. *Böyle bitmemeliydi.*

Tepesindeki kesonlu tavan, tanrı sayılan imparatorlar tarafından sipariş edilmişti. Hesina ise tanrı olmaktan çok uzaktı. Taht salonu bir tapınaktı. Hesina tapılmayı hak etmiyordu. Gözlerini kapattığında Mei'nin yüzünü gördü. Sesini duydu. Konuştukları tüm o zamanları hatırladı.

Gözünden kaçan her şeyi fark etti.

Sempatizansın.

Yalnız değilim.

Nasıl olmuştu da parçaları birleştirememişti?

Daha kötüsü, neden Sanjing hiçbir şey söylememişti?

Kardeşini dairesinde buldu. Çekmeceleri açılıp içleri karıştırılmış masasının üzerine eğilmişti. Ablası açık kapılardan girince döndü, dudakları aralandı ama daha tek kelime edemedi Hesina yakasına yapıştı.

“Niye bir şey söylemedin?”

İtsene beni, diye geçirdi içinden. Bağır bana.

Ama Sanjing boş ve donuk gözlerini ona dikmekle yetindi.

“Ne değişirdi ki?” dedi boğuk bir sesle. Sonra, sanki gerçekten bir cevap bekliyormuş gibi, “Ne değişirdi?” diye tekrar etti.

“Davada en güçlü taraf da olsak, en zayıf da olsak hiçbir şey

değişmezdi. Suçluydu. Onların gözünde, doğduğu andan beri suçluydu."

Hesina bunu kabul edemezdi. *Etmeyecekti*, hakikatin canı cehenneme. "Akira'ya bir şey söyleyebilirdin."

"Ona güvenip güvenmediğini bilmiyordum."

"Güvendiğimi söyledim ya!"

"Tereddüt ettin."

"O tered—"

"Sana güvenip güvenmediğimi bilmiyordum."

Hesina kardeşini bıraktı. Sendeleyerek geri çekildi. Sanjing'in sözleri, saniyeler önce öfkeyle kaynayan kanını bir anda kurutmuştu sanki. "Müneccimlerden nefret ettiğimi hiç söylemedim ki."

"Etmediğini de hiç söylemedin."

"Ben—" *Ben onlardan birine başvurdum. Ölümüne ağladım. Hâlâ aklımdan çıkmıyor.* Kelimeler göğsünde takılıp kaldı, bastırılmaya fazla alışmışlardı.

Arkasından bir çıtırtı duydu. Yavaşça döndü.

Herkes oradaydı. Lilian. Caiyan. Akira. Hatta Rou bile gelmişti. Kapı ağzında dikilmiş, Hesina'nın dağılmasını izliyorlardı; düşünceleri sessizlikte gürüldüyor, Hesina'ya çarpıyordu.

"Na-Na?" Aradaki mesafeyi aşan ilk kişi Lilian oldu. Kollarını kardeşine sardı.

Hesina sıyrılıp serbest kaldı. Zindanları basmak, Mei'yi kurtarmak istiyordu. Kurtarmalıydı yoksa vicdan azabı asla tükenmezdi.

Ama Mei kurtarılmak istememişti.

Son isteği, *onları korumastıydı.*

Hesina hızla Sanjing'e döndü. "Ailesi var mı?"

Hâlâ sersemliğini atamayan Sanjing, "Evet," dedi.

"Beni onlara götür."

Sanjing'in bakışları berraklaştı ve başını sallayıp onayladı.

Hesina pencereden dışarı, gökyüzünde gümüş bir disk gibi asılı kalan güneşe baktı. Diline kül tadı geldi yine. Çabuk olmalıydı. Ortadan kaybolan bir köyden bahsedildiğini *duydukları*

rı için Gümüş Zambak'ın içini dışına çıkaran insanlar, kraliyet divanında bir münecimin varlığını doğrulayacak yüzlerce göz varken çok, çok daha fenasını yapabilirlerdi.

Aklında bir plan şekillenirken, "Hemen," diye kardeşine emretti.

Sanjing çoktan kapıya doğru ilerlemişti. Parmakları kılıcının kabzasını kavırken havlarcasına, "Yoldan çekilin," dedi diğerlerine.

Kimse kıpırdamadı.

"Biz de geliyoruz," dedi Caiyan.

Sanjing kılıcını çekmeye başlarken Hesina onu durdurup diğerlerine, "Güvenli değil," dedi.

Sanjing, Akira'ya, "Sen bizimle gelebilirsin," dedi. "Geri kalanınıza gelince, size güvenmem için bir tanecik sebep söyleyin. Sonra da bizi yavaşlatmayacağınızı kanıtlayın."

"Ablana senin kadar biz de değer veriyoruz," dedi Caiyan. Sanjing'in boynundaki bir damar seğirince Hesina avuçlarının acısına aldırmadan kardeşinin kolunu daha sıkı tuttu. "Ve iki kişiden fazlasına ihtiyacın olabilir. Sizi yavaşlatırsak bizi bırakıp devam edin."

"İyi," dedi Hesina. Karar verilmişti. Sanjing onlara güvenmeyebilirdi ama Hesina güveniyordu – bir kişi hariç.

Rou'ya döndü. "Sen neden buradasın?"

"Çü-çünkü..."

"Sempatizan mısın?" diye bastırdı Sanjing.

Rou yutkunup başıyla onayladı. "Annem hep bilmediğimiz şeylerden korktuğumuzu söyler. İnsanların bu yüzden ondan uzak durduğunu ve yüzüyle ilgili dedikodular yaydığını söyler. Ben... münecimler için bunun nasıl bir şey olduğunu tamamen anlayabildiğimi sanmıyorum ama biraz da olsa anlıyorum."

Hesina, Sanjing'le bakıştı. Rou haklıydı. Bilmedikleri şeylerden korkuyorlardı. Onları insandan daha aşağı sayıyorlardı.

Caiyan da haklıydı. Kaybedecek zamanları yoktu. Her türlü yardıma ihtiyaçları olacaktı.

Sanjing nihayet Rou'ya dönüp, "Şu cüppeni değiştir," dedi. "O renk bir *li* öteden bile fark edilir."

Gizli geçitten terk edilmiş tavernaya çıktılar, sonra da doğruca gün ortası kargaşasının içine daldılar. El arabaları ve tahtirevanlar, seyyar satıcılar ve tezgâhlarla dolu kireçtaşı sokakları tıka-
mıştı. Birçok genç erkek ve kadın, sırtlarında heybeleri, sarıp omuzlarına astıkları yataklarıyla sokaklarda dolanıyordu. Devlet hizmeti sınavına girecek ilk grup. Varlıkları hem bir lütuf hem de lanetti, iki adımda bir durup kültürel anıtlara hayran hayran bakıyorlardı ama aynı zamanda Hesina ve grubunun göze batmamasını sağlıyorlardı.

Yine de bu, satıcıların ürünlerini onlara da zorla satmaya çalışmasını engellemedi.

"Çipura!" diye bağırان bir adam, bir avuç yanardönerli balığı Rou'nun korku dolu yüzüne uzattı. "Taze çipura!"

"*Hongmu** tabutlar! Halis kızılağaç! Yaşlı ana babanız için bugün alın!"

Hesina, sokak satıcılarının tacizinin iyi bir işaret olduğunu düşündü. Mahkemede olan bitenin haberi yayılsaydı kimse tabut ya da balık satmak için uğraşmazdı. Mei'nin anne ve babasını, öfkeli kalabalıktan önce bulmaları gerekiyordu.

Sanjing önlerine düşüp batı pazar yerinin uzak ucunda, bir antikacıyla şarap dükkânının arasına sıkışmış bir eczaneye kadar ilerledi. İlaç tezgâhının arkasında dikilen adam kuru ot yığınlarını tartıyor ve arkasındaki ocağın üzerinde duran topuz kulplu *shaguoyu* yelliyordu.

İçeri girerlerken, "İyi akşamlar," dedi adam. "Önceden hazırlanmış bir öz mü istiyorsunuz yoksa..."

Hesina başlığını indirirken adamın sesi giderek kısıldı. Gözleri kocaman açıldı ve Hesina onu durduramadan önce dizlerinin üstüne çöküp *koutou* yaparak eğildi. "*Dianxia!*"

"Ne oluyor?" Kolunun altında bir toprak testiyle, arka depo-

* (Çin.) Mobilyacılıkta kullanılan, koyu kırmızımsı renkli bir ağaç. -ç.n.

dan bir kadın çıktı. Başını saran keten kumaştan gri saç telleri çıkıyordu. Kızıl kahve gözleri yere kapanan kocasına yöneldi.

“Seni budala! Romatizmanı unuttun mu?”

“T-ting...” Tir tir titreyen adam başıyla Hesina’nın olduğu tarafı işaret ederken bakışları saygıyla yere dönük kaldı.

Kadın dosdoğru Hesina’ya baktı. “Ne istiyorsunuz?”

Hesina ne diyeceğini hiç düşünmemişti. Kızlarının gün doğumunda bin kesikle öleceğini nasıl söyleyecekti?

Pat diye söylemeliydi belki de, tıpkı Caiyan’ın yaptığı gibi. “Kızınız divan üyelerinin önünde kan akıttı.”

Baba bayıldı.

Anne ise biblo gibi sabit, öylece dikildi. Sonra kolunun altındaki testi çatırdayarak etrafa saçılan bir düzine parçaya ayrıldı. Kadın kırık parçalardan birini aldı ve kocasının yanına çöktü; adamı saçlarından tutup biraz kaldırdı, boğazını açığa çıkardı ve elinde göz kırpan keskin seramiği boğazına doğru savurdu—

Seramik parçası Akira’nın ahşap değneğine çarptı.

Akira seramiği çekip aldı, diğer parçaları da kadının ulaşamayacağı bir yere sürükledi. “Böyle aceleci davranmayalım,” dediği sırada Hesina gördüklerinden anlam çıkarmaya uğraşıyordu.

Müneccim işi... Kocası... Kadın onu öldürmeye çalıştı—

“Beni çocuğuma götürün,” dedi Mei’nin annesi. “Gelmeye razıyım. Beni alın ama bırakın da kocamı kurtarayım.”

Kurtarayım.

Hesina, bıçak gibi saplanan bir suçluluk hissiyle, olanları anladi. Münecimlik insanın kanında olurdu ve kan da ebeveynlerden çocuğa geçerdi. Buraya gelerek, Mei’nin münecim olduğunu ilan ederek bütün aileyi bin kesikle ölüme mahkûm ediyordu. Bunu unutmuştu çünkü unutabilirdi, o korku dolu hayatı hiç yaşamamıştı.

Diz çöktü, kadınla göz göze geldi ve içten içe ne kadar sarsılsa da sesinin sakin çıkmasını sağladı. “Sizi güvenli bir yere götürmek için buradayım.”

“Yalan.”

“Hayır.” Kardeşi de Hesina’ya katıldı, yüzünde gergin bir ifade vardı. Mei’nin yanında değil de burada olmak çok zor olmalıydı. “Doğru söylüyor. Mei’nin dileği buydu.”

Karşısındakini tanıyınca o kızıl kahve gözlerde bir kıvılcım çaktı ve alev alev bir öfkeye dönüştü. Kadın, “Sen,” diye tısladığında, öfkesi kendine yönelik olmamasına rağmen Hesina irkildi. “Kızımı o gün uyarmıştım. Bu eczaneden çıkıp seni takip etmemesini söylemiştim.”

Sanjing taş kesildi – yağlı kâğıttan pencerelerden içeri sızan, uzaklardan gelen bağırtıları duyunca Hesina da.

Caiyan, “Hanımım,” diye mırıldanarak uyardı.

Hesina, Mei’nin annesinin kollarını kavradı. Bir müneccim o testiye gelecekteki hâline taşıyarak kırabiliyorsa belki Hesina’yı da parçalayabilirdi. Hesina’nın, müneccimlerin gücünü tam olarak anladığı söylenemezdi.

Ama umurunda değildi.

Her kelimeyi özenle telaffuz ederek, “Mei, Cennetlik Günah’ın *tianlao* hücrelerine götürüldü,” dedi. “Bu hücreler benim her kapıyı açan anahtarım ile bile açılmıyor ve bir düzine seçkin muhafız tarafından sürekli denetleniyor.

“Bu gece Mei’nin yanına gideceğim. Ne olursa olsun, son dileğini yerine getirdiğimi ve ikinizi de güvenli bir yere götürdüğümü söyleyeceğim.” Hesina, Mei’nin annesini bıraktı ama gözlerinin içine bakmaya devam etti. “Umarım yalan söylemek zorunda kalmam.”

Sonra ayağa kalktı. Sırtını dikleştirdi. Nefes verdi. “İnsanlar korkacak. Korkuları, insanlıklarını yenecek. Bazılarını komşularınız, arkadaşlarınız ve müşterileriniz olarak hatırlayabilirsiniz ama onlar sizi hatırlamayacak. Onların gözünde canavarlardan, aşağılık yaratıklardan farkınız olmayacak.

Dışarıdaki bağırtılar giderek yaklaşıyordu.

Mei’nin annesi nihayet, “Bu şehirde güvenli bir yer yok,” dedi.

* (Çin.) Tian, gökyüzü/tanrı anlamlarına gelir; Lao ise yaşlı insanlara hitap ederken kullanılan bir saygı ifadesidir. Tianlao, yüce tanrı olarak çevrilebilir. -ç.n.

Bakışları küçük dükkânlarında dolandı, ilaç dolaplarının bulunduğu duvara, şans getirmesi için kırıtlara yapıştırılmış kırmızı kâğıttan desenlere baktı. Kendileri için bu kırılğan varoluşu yaratmışlardı. Şimdi Hesina onu ellerinden alıyordu.

“Belki yoktur,” dedi. “Ama şimdilik güvende olabileceğiniz bir yer biliyorum.”

“Saklanıp da diğerlerini ölmeye bırakamam.”

Kadını ikna et. Gerekirse yalan söyle. “O zaman onları da saklarız.”

Sesler onlara doğru yöneldi.

“Gelin,” diye yalvardı Hesina. “Lütfen.”

Mei'nin annesi arkasını dönerken Hesina ümitsizlikle boğuldu. Ama sonra kadın kocasını tokatlayıp yarı bilinçli bir hâle getirdi ve ayağa kalkmaya ikna etti. Adamın kolunu kendi omzuna attı. Lilian da adamın diğer tarafına geçerken, “Gözüktüğü kadar hafif değildir,” diye onu uyardı.

“Hiçbir erkek değildir,” diye homurdandı Lilian.

Arka depodan geçip iki parçalı kapıdan çıkmadan önce dar sokağın iki ucunu da kontrol ettiler. Eczaneden bağırtılar yükseldiğinde ancak yirmi adım ilerlemişlerdi.

En öndeki Hesina hızlandı.

Gelirken kullandıkları tavernadan geçerken Rou, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Hesina bıraktı cevabı patika versin.

Ufalanın, yosunla kaplanmış bir dizi basamaktan indiler ve tapınağa vardılar. Kraliyet onaylı, halkın çocuklarının ve torunlarının sağlığı için dua etmeye gittiği tapınak değildi burası. Hesina'dan önceki kral ve kraliçelerin yıkıp yerine halka açık bir kuyu inşa ettirmeyi düşündüğü, yıkık dökük bir yapıydı. Usul ve Esaslar Bakanı yapının yıkılmamasını tavsiye etmiş, Hesina'nın hiç karşılaşmadığı, oraya yerleşen kindar ruhlardan bahsetmişti. Bu tapınağı sadece hırsızlar ziyaret ediyordu ve küfle kaplanmış seccadelerle örümcek ağından gözükmeyen sunak arkılığı dışında her şeyi yürütmüşlerdi. Alt kısmındaki tablete tuhaf sembol

ler kazınmıştı ve semboller sözcüklere dönüşürken Hesina'nın âdeta kalbi durdu.

Bize ihanet eden tanrılara.

Karakterler kompleks Yancaydı. Tıpkı orijinal *Öğretiler* gibi bu tapınak da üç yüzyıllık olmalıydı. Krallıktaki her şey, Hesina'nın beklediğinden daha eskiydi ve Hesina, ani bir kaygıyla, sunağın kaidesini çevreleyen kenevir etekliği kenara çekti, zemindeki deliği ortaya çıkardı.

Herkes birbirinin peşi sıra sürünerek içeri girdi, en arkada Hesina vardı. Arkasına dönmeden önce sunak etekliğini düzeltti, bir anlığına karanlıkta yönünü şaşırdı. Biri bileğini yakaladı ve Hesina kendisini çeken eli takip ederek basamaklardan aşağı indi, düz zemine vardıklarında Akira'ya tosladı. Rou etrafı görememekten şikâyet ediyordu ama yanakları kızaran Hesina karanlığa minnettardı.

"Önünüzdeki kişiye tutunun," diye komut verdi, sonra da uzun yıllar önce yolunu kaybettiği geçide doğru uzun adımlarla ilerledi. Babası onu buradan kurtardıktan sonra, geçitlerin her yerini avucunun içi gibi öğrenmeye kararlı bir şekilde buraya geri dönmüştü. Şimdi tekrar burada, korkularının üstesinden geldiği yerde olmak Hesina'nın daha cesur olmasını sağlıyordu.

Daha gözü kara olmasını.

Doğru şeyi yapması gerektiği fikri zihnine kök salarken git-tikçe genişleyen tünelde yokuş aşağı ilerlemeye devam ettiler. Hesina, Mei'nin annesine döndü. "Diğerlerinin nerede olduğunu söyle."

Müneccim nüfusu bölgelerinin başkentin her tarafına dağıldığını öğrenen Hesina, diğerlerinin de gelmekte ısrar etmesine birdenbire sevindi. Mağaraya ulaştıklarında gruba doğru döndü.

"Hepiniz buraya nasıl geleceğinizi hatırlıyor musunuz?"

Başlarını sallayıp onayladılar.

"Rou, genelevler bölgesindeki müneccimleri bir araya getir." Üvey kardeşi kıpkırmızı kesilince Hesina geri adım attı. "Lilian."

"O iş bende."

“Sanjing ve Akira, ticaret mıntıkasına. Caiyan—”

“Ben seninle geliyorum,” dedi, sesi itiraza yer bırakmıyordu. Hesina başını iki yana salladı. “Ben hendeğe gidiyorum.”

“Öyleyse ben de oraya gidiyorum.”

“Hayır.”

“Ben de,” dedi Mei’nin annesi, Hesina’nın yanına ilerleyip.

Kesinlikle olmaz. Hesina, “İkiniz de gelmiyorsunuz,” derken Caiyan da aynı anda, “Buna gerek yok,” dedi ki bu feci ikiyeüzölce bir şeydi.

“Yüzlerini bilmiyorsunuz,” dedi Mei’nin annesi. “Ve size güvenmezler.”

“O zaman bize güvenmelerini *sağlayacak* bir şey ver; bir işaretle, bir kod, ne olursa,” dedi Hesina.

Kadın uzun bir an boyunca düşündü. “Onlara turnanın öldüğünü söyle.”

Rou, tiz bir sesle, “Ya ben?” diye sordu.

“Yeni gelenleri karşılayıp düzeni sağlamak için burada kal,” dedi Hesina. Rou tamam der gibi başını salladı. Keşke tüm erkek kardeşleri böyle söz dinleseydi.

Caiyan ve Hesina beraber ana caddeye yöneldiler, burada kalabalık gruplar dükkânlara dalıyor, herkesin avucunda birer kesik açılmasını istiyorlardı. Bu sırada hazır bulunan şehir muhafızları duruma müdahale etmiyor, muhtemelen olanları hoş görüyorlardı. Hesina’nın içinde dalga dalga tiksinti yükseldi ama bir şey yapamadan önce Caiyan onu yan sokaklardan birine çekti ve kısa zamanda hendeğe ulaştılar.

Hendek pazar yerleri ve konut alanları boyunca kıvrılarak ilerliyordu, küçük mavnalar ve yolcu sallarıyla süslenmiş gümüş bir zincir gibiydi. Sürücüler, şehrin başka yerlerinde ne olduğundan tamamen habersiz bir keyifle, ıslık çalıp bağırarak fiyatlarını ilan ediyorlardı.

Hesina da sürücü olabilmeyi diledi. Sallardan birine yaklaşıp, “Turna öldü,” diye gevelemek yerine geniş kenarlı hasır şapkasını takıp uzun bambu çubuğuna yaslanıp aylaklık eden kişi olmayı istedi.

Sürücü sırtını dikerken sal sarsıldı. “Ha? Öyle mi?” Hesina nefesini tuttu ama adam basitçe, şarkı söyler gibi konuştu. “Yazık, yazık. Ama görülecek daha çok turna var, hemen şu dönemecin ötesinde. Sizi iki *banlianga* götürürüm. Kelepir yahu... sadece iki bronz!”

İyi fiyattı. Hesina teklifi geri çevirmekten hiç hoşlanmadı.

Caiyan kardeşini uzaklaştırırken sürücü, “Dolaşmak için güzel bir gün!” diye seslendi.

“Köprü altlarını denemeliyiz, hanımım.” Caiyan başıyla ilerideki köprüyü işaret edince Hesina kemerin altında oturan bir grup işçiyi fark etti. “O şekilde daha verimli—”

Soylu hanımlardan oluşan, kaz sürüsü gibi kıkırdayan ve – Lillian’ın bu kış modası için seçtiği renkler olan– sepya, gri ve gülkurusuna boyalı tavşan kürklerine sarınmış bir grup aralarına girince Hesina ile Caiyan’ın elleri ayrıldı. Arkalarından da tepeleme porselen dolu bir katır arabası geçti.

“Caiyan!” Hesina parmakucuna kalktı ve tıngırdayan çömlerlerin arkasında abisinin topuzunu görünce rahatladı.

Caiyan ona yetişirdi. Hesina tek başına, telaşla köprüye doğru ilerledi. Çakıllı bayırdan ve donmuş hasırotlarının arasından yürüdü. Eğilip üçgen kemerin altından geçince kendini bir grup kadın ve erkeğin yanında buldu. Toplam altı kişiydiler, ya şarap içiyor, ya blöflü bir kart oyunu olan *madioo* oynuyor ya da ikisini birden yapıyorlardı.

“Turna öldü,” diyerek araya girdi.

Böylece, Hesina sağ olsun, aralarındaki sohbet de öldü.

Genç bir adam elindeki kartları indirip yüzüstü bıraktı, oyuna geri döneceğini düşünüyordu. “Sen kimsin?”

Hesina soruyu duymazdan geldi. “Hayatlarınız tehlikede. Güvenli bir yere gitmek için *hemen* beni takip etmelisiniz. Diğerlerini de toplayın, yolda anlatırım.”

Genç adam ayağa kalkarken kadınlardan biri, “Cidden mi,

* (Çin.) Tarihi Yuan hanedanlığına (1271–1368) kadar dayanan, kırk kart ve dört oyuncuyla oynanan bir oyun –ç.n.

A-Lan?" diye dudak büktü. "Kim olduğunu bile bilmiyoruz! Başlığını indir," diye Hesina'ya çıkıştı.

Hesina da, "nce diğerlerini de getirin," diye kadına çıkıştı.

A-Lan denen adam gitti ve yanında  adamla geri döndü. Birinin sağ gözünün yerinde alev alev, kırmızı bir yara izi vardı. Adam ona doğru eğilip koklarken Hesina geri çekildi.

"A-Lan aramızda bir yoldaşımız olduğunu söylüyor. Yüzünü saklayan bir yoldaş." Hesina bir adım daha gerilerken adam kırdadı. "Korkacak bir şey yok, tatlım. Bu şehirdeki herkesi tanırım."

Hesina'nın başlığına doğru atıldı. Saldırıyı bir *li* teden fark eden Hesina, atılıp adamın iki parmağını itti ve acıyla ulumasına neden oldu. Adam, Hesina'nın kor kömür gibi çabucak kurtulduğu elini göğsüne yaslayıp güldü.

"Biraz rkeğiz, öyle mi?"

Islık aldı. Bir anda başka biri Hesina'nın kollarını yakalayıp arkasına doğru çekti. Hesina eğilip büküldü ama arkasındaki her kimse çok uzundu ve Hesina'nın kafası onun göğsüne çarptı.

"rkek, çok rkek. Neden ki?" diye sesli düşündü Tek Göz. "Gerçekten bizden biriysen—"

Hesina'nın başlığını çekip indirdi.

"—bizim sadece bir düşmanımız olduğunu bilirsin." Sol gözü Hesina'yı inceledi, yavaşça, düşünceli bir tavırla. iekbozuğu yüzüne gülümseme yayıldı. "Ve o düşman da bizzat sensin, *di-anxia*. Hadi bakalım." Sağlam parmaklarından biriyle havada çember çizdi ve Hesina'yı tutan kişi diğerleri de görsün diye onu olduğu yerde çevirdi.

Kartlar açık hâlde bırakıldı. Herkes ayağa kalkarken şarap *ji-utani* devrildi.

"Bak şu işe," dedi Tek Göz, başparmağının etini yalayarak. "Görünüşe göre kendimize bir kraliçe yakalamışız."

Hesina tehlikedeydi ama ona saldıranlar da yle. Mei'ye ve annesine söz vermişti, kulakları panikle uğuldamasına rağmen durumu daha önce de yaptığı gibi anlattı.

Bitirdiğinde kahkahalarla karşılaştı.

Biri yerden bir taş aldı. Başka biri donmuş bir odun parçası buldu. Diğerleri kollarını sıvadılar, Hesina'yı sırtı köprünün soğuk ve kıvrımlı alt kenarına değene kadar gerilemeye zorlayarak üzerine yürüdüler.

Biri odunu savurdu. Hesina sağa eğildi. Darbe yine de onu buldu ve Hesina'nın şakağından boynuna akkor alev yayıldı.

Hakaretler. Alaylı sözler. Eğileceğini tahmin etmişlerdi. Elbette ederlerdi. Hepsi müneccimdi. Hesina On Birler'in soyundandı. Daha da kötüsü, onu takip etmezlerse hepsinin öleceğini iddia etmişti. Ona güvenmemeleri şaşırtıcı değildi.

Kahkahalar azaldı ve Hesina'yı nasıl öldüreceklerini tartışmaya koyuldular. Yavaş yavaş ya da çabucak. Acı dolu ya da küçük düşürerek. Sözleri Hesina'yı kızdırmalıydı ama mağlubiyeti uzuvlarını ağırlaştırmıştı. Ölümden, yaşamdan korktuğundan daha fazla korkmuyordu çünkü yaşarken verdiği her karar birilerinin sağ kalıp kalmayacağını belirliyordu. Ve babasına birazcık benziyorsa, belki de hiç ölmezdi.

Ama müneccimlerden biri elindeki taşı kaldırırken kalbi kavgalarına çarparcasına atmaya başladı.

Çabuk bitsin.

"Devam et," dedi aniden arkalarından yükselen ses. "Öldür onu."

Taşı tutan kişi donakaldı. Hesina'nın kalbi de.

Çünkü o sesi tanıyordu.

Caiyan'ın sesiydi.

YİRMİ İKİ

GEÇMİŞTEN DERS ALMADIĞIMIZ SÜRECE TARİH TE-
KERRÜR ETMEYE MAHKÜMDUR.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, TARİH ÜZERİNE

OKUYUN. DAHA NE DİYİYİM?

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, TARİH ÜZERİNE

“Sen de kimsin?” diye hırladı kadın.

Caiyan, “Öldür,” diye tekrarladı, yaklaşırken gözlerinde he-
sapçı bir ışıltı vardı. “Hadi. Bitir işini.”

Hesina'nın midesi sanki boşluğa düştü ve düşmeye devam
etti. Hareket edemiyordu. Düşünemiyordu. Derken içgüdüleri
devreye girdi. Caiyan ondan vazgeçtiyse bile bu mühim değildi;
Hesina abisini korumalıydı.

“Kaç!” diye bağırdı. Caiyan, Sanjing gibi değildi. Saldırırlarsa
kendini koruyamazdı.

Ama Caiyan kaçmanın tam tersini yaptı, daha da yaklaştı.
Siyah pelerininin eteği çakıl taşlı kıyıda süzülüp buz gibi suya
doğru uzandı. “Krallığın gazabını kapınıza kadar getirin; kocala-
rınıza, karılarınıza ve ana babanıza. Şimdi küçük şenlik ateşinizi
yakın, sonra da ateşe uçan güveler gibi kavrulun.”

Hesina neredeyse ağlayacaktı. Caiyan onu *kurtarmak* için bu-

radaydı – onca silah arasından, mantığıyla. On Birler adına, ikisi de budalaydı.

Tek Göz, “Yine başlıyoruz,” diye iç çekti. Adam topallayarak Caiyan’a doğru ilerlerken Hesina’nın kalbi korkuyla doldu. Müneccim bir kafa daha kısaydı ama sıska bedeni bastırılmış enerjiyle kaynıyordu. “Kibirli kıyamet bildirileri. Müthiş, gerçekten müthiş. Ama sana bir soru sorulmuştu.”

“Ben o vikontum.”

“O vikont mu? Herhangi bir vikont da değilsin yani?” Daha fazla kahkaha yükseldi. “Bugün cidden sürprizlerle dolu. Önce bir kraliçe, sonra da yüceler yücesi *malum* vikont, üstelik iyiliğimiz için pek kaygılı.” Tek Göz dönüp kollarını açtı. “Geleceğimizin değiştiğine inanıyorum, yoldaşlarım!”

Sözleri kulakları sağır eden kahkahalarla karşılandı.

“Evet. Ben o vikontum,” dedi her zamanki soğukkanlılığını koruyan Caiyan. “Ama siz gerçekten müneccim misiniz? Biz konuşurken şehrin sokaklarında geleceğimiz yerle yeksan oluyor. Niye kendiniz bakmıyorsunuz?”

Gülüşmeler devam etti.

“Ben Görüyorum,” diye fısıldadı biri.

Diğerleri A-Lan’a bakmak için döndüler. Oğlan bembeyaz kesilmişti. “Görüyorum.”

Sessizlik.

“Taşı bırak,” diye emretti Caiyan. “Odunu bırak.”

Hesina diğerlerinin yine gülmesini bekledi ama Tek Göz diğerlerine başıyla işaret etti.

Odun parçası ve taş yere düştü.

“Şimdi kraliçenizi serbest bırakın ve onu takip edin.”

Hesina kafasına yediği darbeyi bayılmadan atlatmıştı ama Lillian, Sanjing ve Akira’nın, gelmeye ikna edebildikleri müneccimlerle beraber mağaraya sağ salım döndüklerini görünce hissettiği rahatlama neredeyse bayılacaktı. Rou bazılarının toparlanmayı başardığı az sayıda eşyalarını yerleştirmelerine yardım ediyordu.

Diğerleri ortalıkta geziniyor, taş duvarlardaki meşaleleri inceliyorlardı. Burayı ilk kez bulduğunda, meşaleler Hesina'yı da hayrete düşürmüştü. Asla sönmüyorlardı, ışıkları asla titreşmiyordu, alevleri bilindik kükürt ve güherçile karışımından daha fazlasıyla canlı tutuluyordu. Şimdi ise meşalelerin yanmasını izlerken Hesina'nın tüyleri diken diken oldu. Alevler de doğaya aykırıydı, tıpkı babası gibi.

Bu düşüncüyü -ve beraberinde yükselen mide bulantısını- bastırarak kaç kişi olduklarını saydı. Kalbine bir sıkıntı çöktü. Otuz sekiz kişiyi gelmeye ikna etmişlerdi. Yüz bin kişilik bir şehirde bu, münecimlerin yalnızca küçük bir kısmı olmalıydı.

Lilian yanına geldi. "Çoğu gelmek istemedi."

Çoğunun da kendilerini bulunamayacakları kadar iyi sakladıklarını ümit etti.

Solundaki Sanjing, "Daha fazla erzak gerekecek," dedi.

Arkasından Akira'nın sesi geldi, "Birkaç tüccarı soyayım mı?"

Hesina, "Bunu yasaklıyorum," derken aynı anda Rou da, "Ben gidebilirim," dedi. Diğerleri ona şaşkın şaşkın bakınca kekeleyerek devam etti. "Hır-hırsızlık için değil. Bana borçlu olan bir satıcı var, bedavaya biraz malzeme alabilirim."

Rou çıktı; Lilian, Akira ve Sanjing de insanlarla ilgilenmek için dağıldılar. Caiyan, Hesina'nın yanına geldi.

"Başın nasıl?"

Hesina, "İyi," diye yalan söyledi ama abisi şakağında şişen yumruyu incelerken yüzünü buruşturdu.

"Atardamarını ıskalamış."

"Iskalamasaydı ayakta duramazdım sanırım."

Caiyan'ın kaşları endişeyle çatıldı. "Dikkatli ol, hanımımı," dedi sonunda. "Her zaman öncelikle durumu ve karşındakileri değerlendir. Sonra onların üslubunca konuş."

"Haklısın." Kolundaki sırma işlemeyen sarkan gevşek bir ipi kopardı. Bir zamanlar Caiyan'ın zekâsını kıskanırdı. Teoriler onun için kolaydı. Koca koca kitapları okumak ve imkânsız problemleri abaküsle hesaplamak da öyle. Ama sırf öğrenme

sevgisiyle öğrenen birine imrenmek zordu ve Hesina, abisinin gerektiğinde cehaletini daima kabul etmesine de hayrandı. Kendisi bunu yapmakta hâlâ zorlanıyordu.

“Hâlâ anlamadığım çok şey var,” diye itiraf etti. “Yardım etmek istiyorum, her şeyi daha beter etmek değil.”

“Öğrenecek zamanımız olacak, hanımım.”

Olacak mıydı? Şafakta Mei idam edilecekti. Ardından durumun Kendi’a Veliaht Prensi’nin kulağına gitmesi an meselesiydi. Siahryn, Yan’ın münecimlerini köleleştirmek yerine öldürdüğünü bir kez anladıktan sonra Hesina’nın münecim güçlerini kullanma tehdidinin ne olduğunu açık seçik görecekti: Palavra. Ve Kendi’a sınırlarına yine saldıracaktı. Bu da yeni bir dalga münecim karışıklığına yol açacaktı. Daha fazla münecim karışıklığı, daha fazla Mei’ye neden olacaktı.

Her şey yıkılabilirdi. Zaten yıkılmıştı. Yalnızca olaylar zincirini düşünmek bile Hesina’nın iradesini eziyordu. “Yalnızca ben olamam, değil mi? Bu krallıkta bir şeylerin yanlış olduğunu fark eden, yani?”

“Sanmıyorum.”

Caiyan’ın sesi, Hesina’yı memnun edecek kadar güven dolu değildi. “O zaman niye hiçbir şey değişmedi?” diye sordu. “Eski hanedanlığın düşüşünden bu yana koca üç asır geçti ama herkes... herkes hâlâ aynı.”

“Hafızalar kısa solukludur. Tarih döngüler hâlinde hareket eder. Durum değişir; acı çekenler yükselir ve kendilerini ezenlere acı çektirirler. İnsanın doğası bu.”

“Ama bu korkunç.” Münecim olmak korkunçtu. İnsan olmak korkunçtu. Hesina ne açıdan bakarsa baksın korkunçtu.

“Taş kafa!” Mağaranın diğer ucundan Lilian’ın sesi yankılandı. “Daha az ukalalık, daha çok yardım lütfen! Sanırım bu adamın bileği kırılmış.”

“Affedersin, hanımım.” Caiyan, Hesina’yı kenarda bırakıp ikizinin yanına gitti. Hesina da yardım etmek istiyordu ama köprü altındaki çarpışma nedeniyle sarsılmıştı. Münecimle-

rin korktuğu her şeyin temsilcisiyken bir şey yapması mümkün müydü?

Babam olsa ne yapardı?

Kolay. Kendisi olurdu. İhtiyarlar onu oğulları gibi görürken yetişkin erkekler ve kadınlar kardeş sayardı. Çocuklar peşinden koşar, omuzlarına çıkmak için yalvarırlardı ve babası da hepsinin gönlünü hoş ederdi, bazen Sanjing ve Hesina'yla yaptığı gibi iki omzunda birer çocuk taşırdı. Hepsine de kendi çocukları gibi davranırdı. Hepsine aynı hakikatleri söylemişti. Ve aynı yalanları.

Hesina yumruklarını sıktı. Babasının, insanlara ölümsüzlüğünden bahsetmesi için bir nedeni yoktu. Ama ona söylemeliydi. O, kıızıydı. Adını koymuş, onu yetiştirmişti. Babasının dürüstlüğü, mesela şu an koluna asılan küçük kızdan daha fazla hak ediyordu.

Kız, "Eve ne zaman dönebiliriz?" diye sordu. İtinayla taranmış saç, şans getirsin diye üç atkuyruğuna ayrılmıştı ve pembe kumaş düğmeli, dolgulu mantosunun üzerinde bir yeşim mandala vardı.

"Ailin!" Bir kadın telaşla gelip kızı kollarına aldı ve Hesina'ya karşı kıza kalkan oldu. "*Di-Dianxia*."

Hesina kadınla konuşmalıydı. Korkularını yatıştırmalı, bir çocuğa asla zarar vermeyeceğini söylemeliydi. Ama kızın masum sorusu Hesina'yı hazırlıksız yakalamış, kendi yarattığı acımasız gerçekliğin içine çekmişti.

Eve ne zaman dönebiliriz?

Çocuğun ve annesinin yanından geçti. Sal sürücüleri grubunun yanından geçti. Kaşlarını çatıp baksalar da hemen gözlerini kaçırdılar.

Bu insanlar hayatlarına ne zaman dönebilirlerdi?

Sıradan halk yokluklarını fark eder miydi? Kayıp *mantou** satıcısının ya da tahtirevan hamalının aslında müneccim olduğunu tahmin edebilirler miydi? Belki Hesina bu insanları kurtarmıştı. Belki de onları sonsuza dek saklanmaya mahkûm etmişti.

* (Çin.) Buharda pişen bir tür beyaz ekmek - ç.n.

Farklı farklı sohbetler ve seslerin hepsi bütünleştii, hepsi aynı soruyu sordu:

Eve ne zaman dönebiliriz?

Hesina mağara duvarına kadar geriledi, sonra da rasgele bir tünel ağzına girdi. Sesler nihayetinde kesilse de Hesina durgun yağmur suyu birikintilerini sıçratarak durmaksızın ilerledi, ta ki mükemmel biçimde üst üste dizilip bir duvara dönüşen taşların oluşturduğu çıkmaza varana kadar.

Bu geçidi kim tıkamıştı? Neden? Arkasında ne vardı?

Hesina donakaldı. Mağara, doğu pazar yerinin altında bir yerlerdeydi. Hesina mağaradan çok uzaklaşmıştı, hatta şehir surlarına yaklaşmış olmalıydı.

Yukarıda, yerin üstünde saat gongu çaldı. Her bir nota boğuktu, kat kat toprak yüzünden zayıflamıştı, yine de Hesina'nın etrafındaki hava, gong kulesi tam tepesindeymiş gibi titreşti.

Dört nota çaldı.

Acaba... bu tünel ta şehir surlarına kadar ilerliyor muydu?

On Birler surları böyle mi aşmıştı?

Mümkün değil. On Birler kahramanlardı. Koca bir çağın sonunu, yeraltında solucan gibi sürünerek getirmemişlerdi. Hayır, bu geçitler Hesina'yla babasının küçük sırrıydı; sıkıcı hüküm sürme işi ve kraliyet dersleri arasında beraber çözdükleri bir bulmacaydı.

Tabii kıymetli sırları da yalanlardan örülmediyse.

Hesina ürperdi, âdeta kendi içine çekildi ama bu da kalbindeki acıya daha da yaklaşmasına neden oldu.

Seni özliyorum. Bir yalandan ibaret olsan bile seni özliyorum. Senin hakikatinden nefret ediyorum.

Senden nefret ediyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Senden nefret ediyorum." Olduğu yerde döndü ve geniş tünele doğru bağırdı. "Senden nefret ediyorum!"

Sözleri üç misli yankılandı.

Koştı. Tıpkı o gün bahçelerde, babasının bedenini bulmanın dehşetini atlatabilecekmişçesine koştuğu gibi koştu. O zaman

ayağının altındaki zemin yumuşak ve sünger gibiydi; burnunda yaz nektarlarının çiçeksi kokusu, gözlerinde yaş ve göğsünde inkâr vardı.

Şimdiyse öfkeyle bastığı zemin topuklarının altında sertti. Tünelden aşağı ağır adımlarla koştu. Dönmesi gereken kolun yanından geçip gitti, bir merdivenden körlemesine tırmandı, ıslak eteğine defalarca takıldı ama asla düşmedi. Patika daraldı. Hesina durmadı ve omuzları taşa sürtünmeye başladı.

Dar geçit ansızın genişledi ve Hesina'yı bir açıklığa fırlattı. Nefesi kesilen Hesina etrafa bakınıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Başka bir mağaradaydı. Burası da yine meşalelerle aydınlatılmıştı ve yine alevler rutubetin içinde hiç titremiyordu. Havada alkali su ve bakırlı toprağın bayat kokusu vardı – bir de başka bir şeyin.

İnsan yapımı, keskin bir koku... Akide perdahlı, çam gibi bir koku.

Cila. Bulunduğu yer leş gibi vernik ve zincifre kokuyordu. Siyah lake kürsüsü ve parlak kırmızı zincifre sütunlarıyla taht salonunu anımsatıyordu.

İhtiyatlı adımlarla mağara duvarına doğru ilerledi ve ellerini duvara koydu. Avuçları soğuk, kaygan taşa dokundu.

Sabuntaşı. Uzandıkça uzanan sabuntaşı. Ve tamamen pürüzsüz, bir panelin sonrakiyle birleştiği ek yeri hariç, ve sonrakiyle, ve sonrakiyle, ve sonrakiyle, ve sonrakiyle, ve sonrakiyle, ve sonrakiyle – ve sonrakiyle.

Hesina aniden nefes alarak irkildi ve ellerini geri çekti.

Toplam on iki panel.

Bütün sarayda sadece bir tane on iki parçalı panel vardı, o da tahtın arkasında yükselen paravanlardı. Eğer bu oysa, demek ki—

Bir adım geriledi.

—Burası taht salonu gibi kokuyordu çünkü bu duvarın ötesinde taht salonu vardı.

Hesina az önce Doğu Sarayı kompleksine fark edilmeden girmişti. Aynı şeyi herhangi biri yapabilirdi. Nabızı hızlandı ve meşale ışığı titreşince hızla arkasına döndü, birinin sessizce yaklaştığından emindi.

Ama kimse yoktu.

Nefes alan sessizlikte, On Birler hakkında anlatılan her öykü, söylenen her şarkı, sahnelenen her oyun Hesina'nın zihnine dolmuştu.

Şehir surlarını aştılar. Saray kapılarına taarruz ettiler. Tahtında oturan imparatorun kellesini uçurdular.

Nesiller boyunca âlimler, *Nasıl?* diye sormuştu.

Hesina artık nasıl olduğunu biliyordu.

Duvara doğru döndü. İnanamıyordu, dizleri çözüldü. Yüzlerce kez arkasına bu paneli alıp oturmuş olmalıydı ve yüzlerce kez, eski günlerden kalma şatafatlı antikalardan biri sayarak önemsememişti. Panelin ardında neyin yattığını asla tahmin edemezdi. Son imparator da tahmin edememişti. On Birler'in Birincisi bir anda ortaya çıkınca kim bilir ne kadar sarsılmıştı. Hesina, imparatorun korkusunun demir tadını hayal edebiliyordu. Hatta tadabiliyordu – çünkü yanağını ısırılmıştı.

Duvarlarda yazılar vardı. Gözlerini ovalasa da sözcükler kaybolmadı. Karakter sütunları sabuntaşından aşağı karıncalar gibi ilerliyordu, kaligrafi biraz titrekti, sanki yazan kişi fırça darbelelerine yabancıydı.

Ama Hesina bu karakterleri iyi biliyordu. Bu basitleştirilmiş Yancaydı, onun çağının dili. Farkına bile varmadan en sağdaki sütunu okumuştı.

BUGÜN BİR HÜKÜMDAR ÖLECEK.

Meşalelerin çatırtısı sessizleşti. Uzaklardaki tünelin rüzgârı durdu. Sersemleyen Hesina sabuntaşına yaslandı. Önkolları sözcüklerin etrafındaydı.

BUGÜN BİR HÜKÜMDAR ÖLECEK.

İşte bulmuştu. Katil, bu satırı yazan kişiydi; babasından başka, yeni çağın hiçbir hükümdarı zamanından önce “ölmemişti.” Ama Hesina okumaya devam etmek istemiyordu. Yürüyüp gitmek ve bunları hiç görmemiş gibi yapmak için çok geç değildi.

Bilgi hakikattir, Küçük Kuş. Öğrenmeyi reddedenler, yanlışlıklar dünyasında yaşar.

Hesina hıçkırır gibi güldü ve hemen ardından gözyaşlarına boğuldu. Babasına inanmıştı. Düzenbazlık Hesina’nın doğasında vardı ama daha iyi olmayı denemeliydi, babası için. Hakikatin peşine onun için düşmüştü, canını yaksa bile. Şimdi kovalamacayı sürdürmek için ne sebebi vardı?

Ondan daha iyi olmak.

Duvarдан uzaklaşırken kolları titredi.

Başka kimse için değil ama kendin için daha iyi olmak.

Sırtını doğrulturken omurgasına bir sancı saplandı.

BUGÜN BİR HÜKÜMDAR ÖLECEK.

Derin bir nefes aldı ve okumaya devam etti.

Dokuz benim elimden olması gerektiğini söylüyor. Ona bu iş için kendisinin daha uygun olduğunu söyledim. Cevap olarak nadir kahkahalarından birini attı.

“Ben karanlığa aitim,” dedi. “Sense ışığa. Düşmanlarımızı ben bitirebilirim ama çağı sen bitirmelisin, imparatorдан başlayarak.”

Mantıklı konuşmadığını söyledim. Şimdi, düşüncelerimi temizleme çabasıyla bunları yazarken bile neden benim olmam gerektiğini anlamıyorum. İnsanların benim peşimden geleceğini çünkü iyi bir kalbim olduğunu söylüyor ama hepimizin içinde en iyi kalplinin Altı olduğunu ikimiz de biliyoruz.

“Çocuk gibi hakikati putlaştırdığın için,” diyor İki. “Dünya çürüdü. Tahtta lekesiz biri olmalı.”

“Ne istediğini bildiğin için,” diyor Üç, “ve onu nasıl elde edeceğini de.”

“Sana inandığımız için,” diyor Altı. “Yetimler, hükümdar eşleri ve düşmüş prenslerdik. Sen bizi birleştirdin ve bize yaşamak için amaç verdin. Kaybettiklerimiz için sarsılırken, dağılmanın eşiğindeyken bizi bir arada tuttun. Halk için de aynısını yapacaksın.”

Kendimi bir tür tanrı gibi hissetmeme neden oluyorlar. Belki de öyleyimdir – artık kesinlikle insan değilim. Ama en azından beni, gerçek beni tanıyorlar. Halk tanımıyor – ve tanımayacak da, kâbuslarına giren imparatoru öldürdükten sonra imkânsız. Bana bir kahramanlık hikâyesi yazılacak. Tam da bu an için şarkılar, operalar ve destanlar yazılacak ve bunların hiçbirisi korkan, titreyen çocuğu; fazla ağır olan kılıcını bırakmak ve yürüyüp gitmek isteyen çocuğu anlatmayacak.

Ama bırakıp gidemem. Buraya kadar gelmek için fâniliğimden vazgeçtim. Hepimiz çok fedakârlık ettik. Kaybettiklerimiz yukarıdaki cennetten bizi izliyor. Ölümleri boşa gitmemeli.

Tek istediğim şey ismim. Bir anlığına bile olsa ismimi geri istiyorum. Dokuz, artık kendimize ait olmadığımızı hatırlatıyor bize. Halkın davasına baş koyduğumuzda kimliklerimizden feragat ettiğimizi. Ama şimdi, buradayken kendim olarak hatırlanmak istiyorum. Diğerlerini de İki, Üç, Dört, Beş, Altı, Yedi, Sekiz, Dokuz, On ve On Bir olarak değil; Moxia, Jin, Wang A-bao, Wang A-dou, Su Ennei, Zifen, Guo Xiao, Shi Ling, Kais-hen ve Sima Lan olarak hatırlamak istiyorum.

Li Wen

On Birler’in Birincisi

Yıl 000

Hesina’nın dizlerinin bağı çözüldü.

Bir, “Buraya kadar gelmek için fâniliğimden vazgeçtim,” yazmıştı.

Dizlerinin üstüne düştü ama sert taşa çarpmak yerine ıslak toprağın içine gömüldü. Yine babasının tabutunun yanı başında daydı, kalbinin attığını yanağında hissediyordu.

Baba. Ölümsüz.

Odasındaydı, annesinin gümüş kilidini çeviriyordu, parmağının altındaki metal şeritler kaygandı.

0

0

0

000. Yeni çağın başlangıcı. On Birler'in Birincisi'nin bir hükümdar olarak doğduğu gün. Babasının bir hükümdar olarak doğduğu gün.

Sekiz yaşındaydı, mum ışığıyla aydınlanan ofisinde, babasının kucağında oturuyordu. *On Birler takvimi neden sıfırladı, baba?*

Tüm yaşayanlar yeniden doğabilsin diye. Genç, yaşlı, zengin, fakir, erkek, kadın – hepimiz yeni çağın çocukları olduk.

Öğretiler'i okuyordu; bir devrimciyle, katille yakınlık hissettiği için, onun inançları kendininkilere uyduğu için hem rahatlıyor, hem de huzursuz oluyordu.

“HEPİMİZ EŞİT OLARAK YENİDEN DOĞACAĞIZ.” — ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, YENİ ÇAĞ ÜZERİNE

Bilgi hakikattir, demişti babası. Öğrenmeyi reddedenler, yanlışlıklar dünyasında yaşar.

“BİLGİ HAKİKATTİR.” — ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, HALKIN EĞİTİMİ ÜZERİNE

Kraliçe olduğunda, Küçük Kuş, halkını asla yüzüstü bırakmamalısın, onlar seni bırakıyormuş gibi gözüксе bile.

“HALKINI YÜZÜSTÜ BIRAKAN BİR HÜKÜMDAR, HÜKÜMDAR DEĞİLDİR.” — ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, MONARŞİ ÜZERİNE

Bir insanı kontrol etmenin en iyi yolu, kalbini okumaktır. Ve bir kalbin en berrak penceresi önyargı ve varsayımlardır.

“ÖNYARGILARIMIZ VE VARSAYIMLARIMIZ GERÇEK DOĞAMIZI AÇIĞA ÇIKARIR.” — ON BİRLER’İN BİRİNCİSİ, İNSAN DOĞASI ÜZERİNE

Hesina bıraktı, sesleri birbiriyle kaynaşsın. Bir bütünün iki yarısı. Bir hakikatin iki yalanı.

Li Wen.

On Birler’in Birincisi.

Aktör, efsane, müneccim avcısı.

Yeni çağın kralı.

Babası.

YİRMİ ÜÇ

CİNSİYETİ YA DA SOSYAL KONUMU NE OLURSA OLSUN
HERKESİN EŞİT EĞİTİM VE MESLEK HAKKI OLACAK.
ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, YENİ ÇAĞ ÜZERİNE

MÜTHİŞ BİR ŞEY OLACAK. BANA GÜVENİN.
ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, YENİ ÇAĞ ÜZERİNE

Hesina böyle ne kadar kaldığını bilmiyordu – dizlerinin üzerinde, babasının sevgisinin göğünden düşerken babasının bin türlü hareketi yanından geçip gidiyor, o daha da dibe batarken babasının bir milyon kelimesi başının üstünde süzülüyordu.

Bir maskeyi sevmişti. Ardındaki adamı reddetti.

Kendini reddetti.

Uğradığı ihanet damarlarında vızıldıyor, iğne gibi batıyordu. İçinde kovanlar patlıyordu. Hesina canı acıyana kadar kendini kaşdı, sonra da tekrar doğrulmaya hiç niyeti olmaksızın kıvrılıp kaldı. Tarih, *Burada Kraliçe Yan Hesina yatıyor*, diyecekti. *Bir tünelde yolunu kaybetti ve susuzluktan öldü.* Gerçek hikâyeyi – hakikatin ağırlığının altında ezilip öldüğünü– asla bilemeyeceklerdi ve böylesi daha iyiydi.

Ama ölümden önce sesler geldi. Önce uzaktaydı. Hesina dönüp gitsinler diye dua etti. Sonra sesler yaklaştı, yükseldi, ta ki

Hesina kelimeleri –ve bunları dile getirenleri– ayırt edebilene kadar.

Caiyan, Lilian, Akira, Sanjing ve Rou.

Onu arıyorlardı.

Bulunmamalıydı. Böyle değil.

Hesina kendini ayağa kalkmaya zorladı ve yanlarına doğru gitti.

Taşın içindeki dar geçitten çıktığında Sanjing, “Neredeydin?” diye sordu.

Hesina’yı tutmak için telaşla ilerleyen Lilian, “Her yerde seni aradık,” dedi.

“Bir saattir kayıptın,” diye usulca ekledi Caiyan.

Rou ürperdi. “Çok fazla çıkmaza girdik.”

“Be-ben kayboldum.” Bu kadarı doğrudu. “Ne olduğunu anlamadım.” Bu da doğrudu. Kısacık bir anlığına, onlara *tüm* hakikati anlattığını hayal etti. Bunu çok istiyordu. Hiç istemiyordu. Onlar tarafından kabul görmek için yanıp tutuşuyordu ama aynı anda bundan kaçınıyordu. Çünkü diğerleri onu kabul ederse, kendisi de edebilirdi.

Ama hazır değildi. Damarlarındaki kanı bile hepsini dökmek istemeksizin düşünemiyordu.

Caiyan onu Kraliyet Şifacısı’na götürmeyi önerdi. Sanjing hurlayarak bir cevap verdi. Lilian kardeşine bir şamar patlattı ve Rou da ayrı ayrı ortaya çıkmalarını önerdi. Her nasılsa tartışma, diğerlerini saraya dönüş yolunu bildiğine ikna eden Akira’nın Hesina’yı oradan uzaklaştırmasıyla bitti.

Sokaklara çıkmak için tünellerden ayrıldıklarında, “Aslında yolu bilmiyorum,” diye fısıldadı.

Hesina onu terk edilmiş tavernaya doğru yönlendirdi ve muhafız aslanın boğazına nasıl su damlatacağını gösterdi. Ama gizli geçide girme vakti gelince, sanki su altına giriyormuş gibi Hesina’nın göğsü sıkıştı. Her bir nefesiyle ciğer dolusu hatıra soluyordu sanki. Babasının sesini duymadan önce ancak beş adım atmış olmalıydı.

İniş dikkat et, Küçük Kuş.

Kuru kuru öğürerek öyle hızlı devrildi ki Akira onu yakalayamadı. Hemen yanına çömeldi ama Hesina ona arkasını döndü - ve yine öğürdü. Akira saçını tutarken Hesina'nın utançla gözleri doldu. Basit şeyler için yanakları kızaran bir kız olması mümkün değildi. Ne kraliçe olarak ne de...

Yutkundu ve gözlerini sımsıkı kapattı.

On Birler'in birincisinin kızı olarak.

Katil. Kahraman. Canavar. Kurtarıcı.

Midesindekilerin birazını daha boşalttı.

Kusmayı bırakınca, "Babam hakkında bir şey öğrendim," dedi gırtlaktan gelen bir sesle ve nefes nefese. Az önce neredeyse üstüne kustuktan sonra, Akira en azından bir açıklamayı hak ediyordu. "Ama zamana ihtiyacım var..."

Kabullenmek için mi? İyileşmek için mi? Ya da biraz daha kusmak için mi?

"Düşünmek için," diye tamamladı cümlesini.

Akira tamam der gibi başını salladı, sonra da Hesina'ya dairelerine kadar eşlik etti. Orada, sadece bir tane talepte bulundu: Hesina'nın bir kadeh su içmesi.

Hesina yarım kadeh içip bırakınca, "Hepsini," diye ısrar etti. "İç organlarının suya ihtiyacı var."

İç organlarının ihtiyacı olan şey, hakikatten kaçınmaktı. Babası bir oğlanın yüzüne sahipti ama görünüşe bakılırsa üç asır yaşındaydı. Eski saltanat sırasında hayattaydı. Ölümsüzlük iksiri arayışı boyunca hayattaydı. On Birler'in açıkça karşı oldukları ölümsüzlük iksiri. Ama Hesina'nın On Birler hakkında bildiği bir şey varsa, o da sözleriyle davranışlarının birbirini tutmadığıydı.

Suyun geri kalanını bir dikişte içti, midesinden yükselen yeni bir asit dalgasını bastırdı. Bu Akira'yı tatmin etmiş gibi gözüküyordu. Gitmek için arkasını döndü.

"Akira?"

Durdu.

Hesina ona yanında kalmasını söylemek istiyordu. Sırf onun için bir kadeh daha içebilirdi. Ama sonunda sadece sessizce, "Yok bir şey," diyebildi ve bıraktı gitsin.

Yalnız kaldığında derin, titrek bir nefes aldı. Sonra fitili küçücük kalmış bir feneri aldı, Kraliyet Şifacısı'nın uykusuzluk sorunu için reçete ettiği şifalı mumu giysisinin yeline tıktı ve en ince kışık pelerinine büründü.

Zindanlara giderken tekrar tekrar, *Ben Bir'in kızıyım*, diye geçirdi aklından. Her seferinde biraz daha az ürperdiğini düşünmek iyi geliyordu. *Ben Bir'in kızıyım*. Bina cephelerinin ve *On Birler'in* –babasının– ipeğe işlenmiş hikâyelerinin önünden geçti. *Ben Bir'in kızıyım*.

Ve bir münecimi görmeye gidiyordu.

Tianlao yanıtıcı bir isimdi. Kelime anlamı gökteki hapishaneydi. Ama bu hücreler asla gün yüzü görmemişti ve en büyük vatan hainleri için ayrılmıştı. Hesina aşağılara inerken titremeye başladı. Burası ölümler dünyasının ta kendisiydi, çürüyüp ölmek içindi. Etrafını saran karanlık, görmeyen gözleriyle Hesina'yı vargılıyordu.

Sen de buraya aitsin, değil mi?

Merdivenlerin sonu, kara demirden kapılar dizili kemerli bir koridora çıktı. Bronz zırhlı muhafızlar öne çıkıp eğilerek selam verdiler.

"Beni münecime götürün."

"*Dianxia*—"

"Halk korku içinde. Emniyetli bir yerde olduğunu kendim görmek için geldim."

Münecimin elbette emniyetli bir yerde olduğunda ısrar ettiler ve Hesina'yı daha fazla ilerlememesi yönünde uyardılar.

Hesina konuşmadı. Sessizliğini, muhafızların ikna çabalarını kurutmak için kullandı. Nihayet, söyleyecek hiçbir şeyleri kalmadığında bir adım öne çıktı.

Tam tahmin ettiği gibi tepki verip hemen etrafını sardılar, bakışları titizlikle onu tarıyordu. Kraliçeleri olmasaydı üstünü

de ararlardı ama Hesina'nın saklayacak bir şeyi yoktu. Silahsızdı, seçkin muhafızlarını öldürecek değildi. Anahtarsızdı, *tian-lao* anahtarı her infazdan sonra eritilir, bir sonrakinin şafağında tekrar dökülürdü. Onu geri çevirmeleri için hiçbir nedenleri yoktu, sonunda kemerli koridorda ilerlerken Hesina'ya eşlik ettiler.

Taşa açılmış kapılar yeraltı mezarlarına çıkıyordu. Eski imparatorlar buraları isyancı olduğuna inandıkları sıradan insanlarla doldurmuş ve onları burada birbirlerinin üzerine dışkılایp üst üste ölmek üzere bırakmışlardı. İmparatorlar ağza alınmaz suçlar işlemişlerdi. Ama babası da –Bir– aynı şeyi yapmıştı.

Kemerli koridorun bitiminde beş muhafız son kapının yanına konumlanırken ikisi eğilip Hesina'yla birlikte daha alçak bir kemerden geçtiler ve Hesina'yı hücreye doğru götürdüler. Masif taştan çıkıntısı olan bir yerdi; tabanına ince, dikey tirizler oyulmuş bir fırın gibi kıvrımlıydı. Mei'nin bu ışıksız boşlukta varlığını sürdürdüğünü düşününce Hesina'nın boğazı düğümlendi. Sönmeye yüz tutan fenerini yere bıraktı ve elbisesinin koluna uzanıp yedek mumu çıkardı. İki yanındaki muhafızlar hiç tepki vermedi.

Tükenmek üzere olan alevi mum fitiline aktarırken muhafızları soru yağmuruna tuttu. Hücre ne tür taştan yapılmıştı? Ne kadar dayanıklıydı? İçeride yeterince oksijen var mıydı? Mei bir şekilde kendi kendisine zarar verebilir miydi?

Katı bir sesle, "İnfazdan önce ölmesine müsaade edemem," dedi ağzından çıkan sözcüklerden tiksinererek.

Muhafızlar, müneccimin infazdan önce ölme ihtimalinin olmadığı konusunda teminat verdiler. Hücrede yeterince hava vardı, elleri bağlıydı ve duvarlarda yumuşak dolgular vardı. Onlar konuşurken şifalı mum yandı, Hesina derin nefesler almamaya dikkat etti. Biraz şansla, Mei de geleceği görüp aynı şeyi yapması gerektiğini bilirdi.

Ve gelecek geldi – çabucak. Mumun dumanıyla uykuya dalan muhafızlar yere yığıldı. Hesina elinden geldiği kadar sessizce

adamları duvara yasladı, dışarıda nöbet tutanlara bir şey fark ettirmemeye çalışıyordu. Adamları oturur pozisyona getirene dek kendisi de birkaç ağız dolusu hava yuttuğu için başı dönmeye başladı.

Telaşla pelerinini çıkardı, muhafızların miğferli başlarının üzerine çekti ve feneri de bu ipekli örtünün altına sürdü, böylece duman az da olsa sınırlandırılacaktı. Sonra da hücrenin yanında diz çöküp dudaklarını tirizlere bastırdı. “Ailen güvende. Diğerlerinin pek çoğu da.”

Sessizlikte kaygısı arttıkça arttı. Mei'nin ağzı mı bağlanmıştı? Yaralanmış mıydı? Baygın mıydı?

Bazı hımm'lamalar, biraz hışırtı, sessiz bir nefes ve –Hesina'nın kalbi sıçradı– bazı sözcükler duyuldu.

“Teşekkürler.” Boğuk, sessiz ama duyulabilirdi.

Mei'nin sesini duymak Hesina'yı biraz rahatlattı. Sabah olduğunda kılıç ustası bin kez kesilecekti, yaralarını pıhtılaştırıp alev almalarını engelleyecek lığ kaplı bir bıçakla son kesiğe kadar hayatta tutulacaktı. Mei, On Birler'in Öğretiler'i ve Hesina'nın kraliçe olması yüzünden ölecekti. Hesina bir tek kişi için koca krallıkları yıkamazdı. Karanlıkta istediği her şeyi yapabiliyordu ama ışığa çıktığında halkını seçmek zorundaydı. Daima halkını seçmek zorundaydı.

Yine de çaresizliği Hesina'ya kendini unutturdu. “Muhafızları etkisiz hâle getirdim,” diye fısıldadı, telaşla konuşurken dili döndü. “Diğerlerinin dikkatini dağıtacak bir yol bulmayı deneyebilirim. Ama bu hücreyi açamam. Acaba sen... sen, kumu hareket ettiren o kız gibi bir şey yapabilir misin?”

“Elini uzat.”

Hesina, Mei'nin söylediğini yaptı. Eli ortadan kaybolunca şaşkınlık nidasını bastırdı. Orada olduğunu hâlâ hissedebiliyordu ama eli, hücrenin aynı anda biraz büyüyen gölgesine karışmıştı. Parmaklarını kıpırdattığında tekrar ortaya çıktılar.

“Tüm ışıklar kararır,” dedi Mei. “Yani, ışığı gelecekteki karanlık hâline taşımak kadar basit.”

Bir münecim için basitti herhalde. “Gölgelerini böyle yapıyorsun.”

“Evet, gölgelerimi böyle yapıyorum. Ama ışık ve karanlık, kayla karşılaştırılmaz.”

“Yine de mümkün, değil mi? Taşı değiştirmek?”

“Evet. Bazı münecimler öyle kudretliydi ki geleceği ta dünyanın sonuna dek Görebilirlerdi. Herhangi bir şeyi küle çevirebilirlerdi, taşlar da dahil.” Mei durakladı. “Ama artık hayatta değiller.”

Hesina’nın bileklerindeki kanı zonkladı. “Arındırma yüzünden.”

“Evet ama düşündüğün gibi değil. Kanımızın neden alev aldığını biliyor musun?”

Mei’nin göremediğini hatırlamadan önce, Hesina başını iki yana salladı.

Fakat Mei çoktan Görmüştü. “Çünkü gücümüzün kendisi bir alev,” diye yanıtladı hiç beklemeden. “Ama yabani güç, fitilini bastıran ateş gibidir. Işık verebilir ama aynı zamanda yok edebilir. Eskiden her münecim imparatorluk akademilerinde yıllarca eğitim alırdı, alevi evcilleştirmeyi öğrenirdi. Arındırma o kurumu öldürdü. Artık kudretli olanlar gerçek anlamıyla yanıp tükenmeden güçlerine erişemiyorlar.”

Münecimlerinin yapabileceklerinin başka sınırları da vardı. Kendi geleceklerini Göremiyorlardı ve Görebildikleri gelecekler de yüz ayrı olasılık, anlık görüntüler hâlindeydi. En yetenekli münecimler yüz olasılığı ona kadar indirebilirdi ama insanların dahil olduğu noktada gelecek değişkendi. Bir krallığın kaderini tahmin etmek neredeyse imkânsızdı.

“İmparatorun münecimleri bu yüzden imparatorluğun devrileceğini önceden göremediler,” diye açıkladı Mei. “On Birler’in ölmesi gerekiyordu ama en karanlık anlarda insanlar hep şaşırtır.”

Mei, Hesina’nın dikkatini dağıtmaya çalışıyordu ve işe yaradı, bu da Hesina’nın canını sıktı. Bir kez olsun bilgi gerçekten haki-

kat gibi geliyordu. Öğrendiği her şey, kitapların dolduramadığı başka bir boşluğa oturuyordu.

Müneccimler başka müneccimleri sezebiliyor muydu?

Özel bir biçimde değil. Tavırlarında bazı ufak ipuçları bulunabiliyordu ama kan kadar güvenilir değildi.

Kaçının hem Görü hem de sihir yeteneği vardı?

Görü bağımsız olarak vardı ama Çıkrık için ("sihir" basitçe zaman çizgisini çıkrıkla çekmek, geleceği şimdiki zamana doğru hareket ettirmektir) Görü gerekliydi. Geçmişte her beş müneccimden biri Çıkrıkçı olarak doğardı. Artık birçok güçlü soyun kaybıyla beraber, bu oran yirmide bire yaklaşmıştı.

Hesina'nın zihninde bir fikir belirdi. "Hiçbiri geçmişi Görebildi mi?"

"Bu konudaki kuram zayıf," dedi Mei. "Krallar geçmişi hiç umursamadı. Tek istedikleri, geleceği nasıl fethedeceklerini öğrenmekti."

Hesina, Mei'yi sonsuza dek dinleyebilirdi. Ama sonsuz zamanları yoktu. Bunlar Mei'nin son saatleriydi ve onu da Hesina'yla harcıyordu.

"Mei..." diye başladı, sonra durdu. Özür dileyemezdi, boş sözler veremezdi ya da onu rahatlatamazdı; kendisi de bu kadar korkmuşken mümkün değildi. "Biliyor muydun?"

Seni yüzüüstü bırakacağımı?

Krallığının seni yüzüüstü bırakacağımı?

Hesina tüm bu zaman boyunca Sanjing için güçlü davranmıştı. Artık rol yapmak istemiyordu.

Mei cevap vermeyince, "Biliyor muydun?" diye tikanırcasına tekrar sordu.

"Hesina, bırak burada bitsin."

"Yapma."

"Bensiz bir gelecek Görüyorum."

"Yapma."

"İnsanların kralı benim öldürdüğüme ve haklı olarak idam cezası aldığuma inandığı bir gelecek Görüyorum. Krallığın bu

davayı atlatıp iyileştiğini, daha da güçlendiğini görüyorum. Bırak da burada, benimle bitsin.”

Hayır. Hesina, Caiyan’ı dinlemeliydi. Fırsatı varken Xia Zhong’a tezgâh kurmalıydı. Bin çeşit şeyi farklı yapmalıydı. Pişmanlıkları olmanalıydı.

“Şafakta orada olacak mısın?”

Mei, nereden bahsettiğini belirtmedi. Söylemese de Hesina’nın midesine bir ağırlık çöktü. Müneccim idamları hakkında yazılanları, yüzüncü kesikten sonrasını izlemenin ne kadar korkunç olduğunu, nasıl bazı müneccimlere sonuna kadar hayatta kalsınlar diye zorla karışımlar içirildiğini okumuştı. “Gelmemi istiyorsan,” derken sesi titredi.

“Kalabalıkta tanıdık bir yüz olmasını isterim.”

“Öyleyse orada olacağım. En önde olacağım.”

“Kardeşinin gelmesini engelleyeceğine söz ver.”

“Söz veriyorum.” Sanjing’i kilit altında tutması gerekecekti, belki kendi askerlerini muhafız diye başına dikecekti. Bunun için Hesina’dan nefret edecekti ama şu ankinden daha fazla nefret edemezdi.

“Seni affedecek,” dedi Mei. “Bir gün sen de kendini affedeceksin.”

O gün bir asır ötede olabilirdi.

“Beni dinle, Hesina. İlerideki zamanda kime güveneceğini bilemeyebilirsin. Kendine ve inançlarına güven.”

Hesina gözyaşlarının arasında gülerken tıkanıp kaldı. “Artık neye inandığımı bilmiyorum.”

“Aradığın şeyler. Hakikat. Onu *bulacaksın*,” diye ısrar etti Mei, bu sırada Hesina başını iki yana sallıyordu. “Ve bulduğunda bir karar vermek zorunda kalacaksın.”

“Ne kararı?”

“Hangi—” Mei birden durdu. “Git!”

Hesina, Mei’nin sesindeki gerginlik nedeniyle bu kadar irkilmeseydi, *Bağıрма*, diyebilirdi.

“Git! *Hemen* çık!”

“Neden?”

“Gitsene! Çabuk ol.” Mei acele etmesi için sıkıştırırken Hesina ayağa kalktı, rüyadaymış gibi bedeni ağır geldi. “Feneri bırakıp kaç.”

“Nereye?” Hücresinin ötesinde sadece kapılardan oluşan kemerli bir koridor vardı.

“Mezar—” Mei bir kez daha aniden durdu. Neredeyse kendi kendine konuşur gibi, “Artık çok geç,” diye fısıldadı. Hemen ardından, Hesina uyuyan iki muhafızın bir gölge örtüsünün altında gözden kaybolduklarını gördü. Mei, “Geri gel, yaklaş,” deyince Hesina yine yere çöktü. “Toparlan.”

Hesina dertop oldu. Hücresinin gölgesi genişleyip Hesina’nın dizlerini yuttu. Mei’nin bir sonraki nefesinde ise geri kalanı da ortadan kayboldu.

“Mei, ne—”

“Sessiz ol. Kıpırdama.”

Neden? Ne oluyor?

Cevap olarak geçit tarafından iki gümbürtü duyuldu. Birinin boğazı guruldadı, tılandı ve sessizliğe gömüldü. Saniyeler sonra Hesina’nın arkasındaki zeminden sessiz ayaklar geçti. İki çift... Belki üç.

“Burada ne yapıyorsun?” dedi Mei. “Hem de *onlarla*?”

“Seni çıkarıyoruz.”

Hesina neredeyse homurdanacaktı. Sanjing. Elbette. Başka kim böyle bir şeye cüret edebilirdi?

“Muhafızlara ne yaptın?” diye sordu Mei.

Ürkütücü bir şekilde tanıdık gelen yeni bir ses, “Bu kadar çok insanın geleceğinde sevgi olması ne komik,” dedi. “Ve bu sevgi bugüne Çıkrıklandığında o insanları aptala çevirmesi. Tek yapmamız gereken bize yol göstermelerini istemek oldu ve bizi buraya kadar getirdiler. Şanssız olanlarsa...” Havada bir şey ıslık çaldı ve Hesina’nın sırtına damlalar yağdı. “... onları sevgisiz geleceklerinden kurtarmamız merhametli bir hareketti.”

Telaşlanan Hesina’nın nabızı yükseldi. Bu sesi nerede duymuştu?

“Sanjing, bu insanları buradan çıkar.”

“Mei—”

“Git, yoksa seni asla affetmem, öldükten sonra bile.”

“Ama ölmeyeceksin. Görmüyor musun?” Kardeşinin sesi öyle ümit doluydu ki Hesina'nın canı yandı. “Ölmen gerekmiyor. Ölmeneye izin veremem.” Başka birine doğru döndüğünde sesini alçalttı. “Kilidini aç.”

“Yapamam,” dedi diğeri, sesi ilk yabancınıninkinden daha boğuktu.

“Mağarada o kayayı yardığın gördüm.”

Mağara mı?

“Ah, hayır, hayır,” dedi ilk ses ve Hesina hayret nidasını bastırdı. Hatırlamıştı. Adamın yüzü, çiçekbozuğu, yara izi kaplı ve tek gözlü.

Tek Göz.

Daha da yaklaşan ses, “Tong’un demek istediği,” diye devam etti, “bedelini almadan hücrenin kilidini açamayacağı.”

“Ücreti zaten ödedim,” dedi Sanjing.

“Ama ben bir ek ödeme umuyordum. Belki burada bir kraliçe buluruz diye düşünmüştüm ama insan bazen yanlış Görebiliyor.”

Hesina'nın kalbi oradaki varlığını ele vermek ister gibi gümürdedi. Sanjing'in çenesini sıkması zihninde canlandı. “Ablamdan ne istiyorsun?”

“Eh, kraliçe yoksa biz de ikinci sıradakiyle idare ederiz.” Durakladı. “Öf. Ümitsiz vakasın. Geleceğinde kalp kırıklığından başka bir şey yok. Demek ki adil dövüşmek zorunda kalacağız.”

Hesina'nın kafasının üstünde bir şey taşa çarptı ve metalik bir sesle çınladı. Bir yalım. Kardeşini ıskalayan bir yalım. Boğazı sessiz bir çığlıkla daraldı ve kendini durduramadan önce dertop olduğu yerde çözüldü.

“Yapma.” Hesina itiraz edemedi Mei'nin gölgeleri dalgalandı ve etrafları karanlığa gömüldü.

“Tatlım,” diye seslendi Tek Göz. “Onu hâlâ görebildiğimi biliyorsun. Nasıl şaşırtmaca yapacağını. Nasıl saldıracağını. Ve sanırım, yanılmıyorsam, bir sonraki anda—”

Bir bıçak havada ıslık çaldı.

“—nasıl öleceğini.”

Hesina düşünmeden hareket etti, fener direğine doğru debelendi. Direği savurarak ayağa kalktı.

Bambu, saz ve kâğıt bir çatırtıyla ezildi.

Gölgeler parçalandı. Tek Göz tökezledi. Sanjing diğer münecimi alaşağı etti ve arkasını kollayarak döndü. “Sina?”

Tek Göz neşeyle, “Biliyordum!” diye bağırdı, yüzünde bir düzine kıymık vardı ve bir eliyle burnunu tutuyordu. “Görüme güvenebileceğimi biliyordum.”

Kırık feneri bırakıp boş avuçlarını açmak için Hesina bütün irade gücünü kullandı. “İşte buradayım. Benimle dövüş ama sakın dokunm...”

Tek Göz kırık burnunu açığa çıkarırken Hesina lafını unuttu. Kan süzüldü, sonra dudağının ve çenesinin üzerinde kurudu.

“Sen—”

Duman, mavi aleve dönüştü.

—Yanacaksın.

Derisinde alevler çatırdarken Tek Göz yüzünü buruştursa da ateşi söndürmedi. “Ne düşündüğünü biliyorum, tatlım. Bu acı hiçbir şey. Canımı daha çok acıtan ne, biliyor musun? Halkımın artıklarla yetinmeye başlaması, derken bir kraliçe tarafından ümide sürüklenmesi. Ümit ettiğimiz zaman ne olduğunu biliyor musun?” Hücreye göz attı. “Onunla aynı akıbeta uğruyoruz. Sizin türünüze güvendi; bunun için yandı. Onun gibi bir iki kişi daha çıkar ve *hepimiz* yanarız.

“Yani, bugün buraya geldiğin için teşekkürler.” Pelerininin içinden beze sarılı bir paket çıkardı. “Ve beni uğraştırmadığın için de teşekkürler. Çakmaktaşını kullanmakta hiçbir zaman pek iyi değildim.”

Paketi, fener alevinin titrek kalıntılarına attı. Yanan kumaşın kokusu anında yayılıp Hesina'nın burnunu tırmaladı. İkinci bir koku, Hesina'ya geleneksel bahar festivalini anlattı.

Yeni basılmış *banliang* sikkelerinin keskin kokusu.

Havai fişeklerin sıcak misk kokusu.

Metal ve kara barut.

Hayır.

Hesina, Sanjing'e doğru koştu ama bacakları sanki katranın içinde ilerliyordu. Bağırarak ismini söyledi, kardeşine uzanmaya, onu yakalamaya çalıştı ama çok çok uzaktaydı.

Sonra mesafe kayboldu. Uzay ve zaman birbirine girdi. Hesina uçuyor, uçuyor, uçuyordu; etrafındaki karanlık ağırdı, eti kemiklerinden döküldü.

III

HAKİKAT

Bir, başlangıçta adını feda etti. Kralı öldürdü ve kaderinde yazılmış efsaneye dönüşmek üzere teslim oldu. Bitmez tükenmez yıllar önünde uzadıkça başka isimlere ve başka rollere büründü. Ama hakiki olanı her zaman kalbinde sarıp sarmaladı. Zaman zaman dile getirdi, sadece kendisi için. Dünyanın geri kalanının unuttuğu alacakaranlık saatlerinde o hatırladı.

Sabah yine Bir olarak uyanırdı. Kana bulanmış, saygıdeğer Bir. Taraçalardan krallığına bakar ve neye dönüştüğünü görürdü.

Başka kimseye söylemedi, kızına bile çünkü kabul edemeyeceklerini biliyordu. Doğadıydı. Gerçekdişi. İnsanlar anlayamadıkları şeyden korkardı. Kendisinden korkmalarını istemiyordu.

Ama bunu, o ilk müneccimi yakmadan önce düşünmeliydi.

YİRMİ DÖRT

TİRANLAR KALPLERİ SÖKER. HÜKÜMDARLAR KENDİ
KALPLERİNİ FEDA EDER.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, HÜKÜMDARLIK ÜZERİNE

MESELE SENİN NE İSTEDİĞİN DEĞİL. MESELE HALKIN
NEYE İHTİYAÇ DUYDUĞU.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, HÜKÜMDARLIK ÜZERİNE

“Hanımım.”

“Na-Na.”

“Abla.”

“Sina.”

“Hesina.”

Sesleri yüzeydeki minik balıklar gibi oradan oraya fırladı, gölgeleri derinliklere zar zor işliyordu. Hesina dibe batarken onlara uzanmaya çalıştı. Açılmış parmaklarının arasındaki boşluklardan hayatı geçip gitti.

Boğuldu.

“Dizlerine ne oldu, Küçük Kuşum?”

Kız şişen etini dürttü ve yüzünü buruşturdu. “Annem bütün gece diz çöktürdü.”

“Niye?”

“Saçıma beyaz krizantem taktım.” Lilian bunun moda olduğunu söylemişti. Hesina bir daha ona güvenmeyecekti.

Babası, “Peki, beyaz neyi temsil eder?” diye nazikçe hatırlattı.

“Ölümü.”

“Doğru. Rengin yokluğu hayatın da yokluğudur. Ve yeterince ölüme şahit olursan senin de rengini soldurabilir.”

“Annem çok fazla ölüm mü gördü?”

“Evet. İkimiz de gördük.”

“Ama sen sağlıksız değilsin.”

“Herkes kayıplarıyla başka türlü başa çıkar.”

“Doğru,” diye mırıldandı. “Başka türlü, yani Sanjing ölseydi daha çok üzülürdü.”

Babası harcadığı çabayla homurdanarak kızını kaldırıp kucağına oturttu. “Hiç kimse ölmeyecek.”

“Ama ben ölseydim annem ağlamazdı. Beni sevmiyor.

“Seviyor.”

“Sevmiyor.”

“Ben seni seviyorum. Bu yetmez mi?”

“Hayır,” dedi kız ama içindeki küçük, daha az inatçı bir parçası evet dedi.

“Ateşi... yanıyor...”

“...nabızı düzensiz...”

“İğneleri... getirin...”

Kraliyet tiyatrosu maskelerinden birini takarken, “Baba,” diye sordu, “insanların değiştiğine inanıyor musun?”

Babası bir demircinin kolluklarını taktı. “Tabii ki değişiyorlar, Küçük Kuş.”

Kız, babasının kostüm sandığını kurcalayıp en sevdiği sırmalı pelerini aradı. “O zaman, münecimlerin değiştiğine inanıyor musun?”

“Eminim değişmişlerdir.”

"İyi. Çünkü Âlim Niu, onların üç yüzyıl önce kötü şeyler yaptığını söylüyor. Ama üç yüzyılın korkunç uzun bir zaman olduğunu söylediğimde beni hiç dinlemiyor."

"Biz... daha fazla beklememiz..."

"O olmadan... karar..."

"Ama halk..."

"...Daha fazla muhafız..."

"Böyle giderse... gelir... hayatlar... mahvoldu!"

"... Bekleyelim, kraliçe uyanınca—"

"Uyanırsa!"

Diğerlerini bastıran bir ses, "Uyanacak," dedi. Sonra daha yumuşak ama inanç dolu bir sesle tekrar etti. "Hanımım uyanacak."

"Sana söylemem gereken bir şey var, Küçük Kuşum."

Kız, Kendi'a ve Yan arasında artan gerilimle ilgili başka bir ders daha dinlemeye hazırladı kendini.

"Her zaman senin için burada olamayabilirim."

Gülümsemesini serbestçe saçan babasını özlemişti kız.

"Yokluğumda, senin için en iyisini isteyen başkaları olacak."

Yıllar geçti. Babasının bütün sözlerini –imkânsız olanları bile– tutabileceğine artık inanmıyordu ama o yaz gecelerine dönebilme-yi diledi. Yelpaze biçimli pencerelerinden içeri sızan cırcırböceği şarkıları dolu gecelere, babasının eli başını okşarken onun kucağında uyuyabilmeye, henüz bulunamamış geçitlerin hikâyeleri ve keşiflerine dönebilmeyi.

"Ama yaşamak istediğin hayata yalnızca sen karar verebilirsin."

Belki tahtın varisi olmasaydı.

"Kendi kaderini işleyeceksin. Anladın mı, Küçük Kuş?"

Anlamamıştı ama babası için yalan söyledi. "Anladım."

Bir el alnına dokundu, sıcak derisinin üzerinde serin ve kuruydu.

"Kraliçelerin bombalardan uzak durması gerekir."

Kulağa mantıklı geliyordu.

“Ve suikastçılardan,” diye ekledi ses, çok daha kısık bir şekilde. Muhtemelen. Bazı suikastçılar bombalar, bıçaklar ve zehirler taşıyordu. Ama belki sadece değnek taşıyan başka suikastçılar da vardı.

Bazıları, demek istedi, ama hepsi değil.

Uyan, Küçük Kuş.

Uyanmamalıydı.

Ölmeliydi. Mei ölmüştü.

Hesina'nın bilinçsiz yattığını zannettikleri sırada, Şifacı'nın cırakları, *İz bile bırakmadan gitmiş*, diye fısıldaşmışlardı. Etrafında dolanıp alnını nemli bezlerle silmişlerdi. *Çıkarılacak bir beden bile kalmamış.*

Hesina, “Kardeşim nerede?” diye sorunca ciyakladılar. Sesi yükseldiğinde ise irkildiler. “Nerede?”

İçeri giren Kraliyet Şifacısı, “Sizden daha iyi durumda,” diye yanıtladı. Ardından, Hesina rahatlayarak çirkin gözyaşları dökmekten önce şifalı bir mum yakıldı ve dumanı, Hesina'yı ilaç destekli uykusuna sürükledi. Rüyasında Tek Göz'ün pis pis bakan yüzünü görürken babasını zehirleyen o olduğuna inanmıştı. Müneccimin efsanevi bir zehri nasıl üretebileceğini, nasıl kullanacağını nereden bileceğini boş verin. Adam Hesina'dan nefret ediyordu. On Birler'den nefret ediyordu. Hesina'nın kasvetli bilinçaltında her şey çok mantıklıydı. Rüyalarında adamı avlayıp Mei'nin intikamını aldı.

Ama Hesina bir kez daha uyandığında hiçbir şey hissetmeksiz turkuaz boyalı, altın kaplumbağalarla, *yuanyang* ördekleriyle ve sarmaşıklar gibi kıvrılarak aşağı sarkan ginseng keseleriyle süslü tavanı izledi.

Ölmeliydi.

Neden ölmemişti?

Tıpkı babası gibi bir hilkat garibesi olduğu için mi? Ölmüş ve bir şekilde geri mi gelmişti? Sanjing de mi bir hilkat garibesiydi?

Hayatta. Kraliyet Şifacısı hayatta olduğunu söylemişti. Ama Kraliyet Şifacısı babasının öldüğünü de söylemişti. Hesina kime inanabilirdi?

Yalnızca kendisine.

Kardeşini kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

Kolundaki akupunktur iğnelerini söküp attı. İğneler yerde tıngırdadı. Doğrulup oturdu, neredeyse bayılacaktı. Sırtı sanki bir acı haritasıydı.

Midesi burularak, elini yanık etten oluşan vadi ve bayırlardan çekip bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Bacaklarına dokunan hava serindi, ayaklarının altındaki *huanghuali* zemin ise sağladı.

Ayağa kalk, Hesina.

Ve kalktı.

Denedi ve beceremedi, her zamanki gibi.

Dişlerini zangırdatan, kafatasında hissettiği bir sarsıntıyla yere çarptı. Ama çığlığının gürültüsü her şeyi bastırdı. Sırtındaki deri eriyordu. Öyle olmalıydı. Kraliyet Şifacısı telaş içinde, peşinde bir çırak grubuyla oyma kapılardan içeri daldığında Hesina'nın yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

“Aptallar! Kim mumu sönmeye bıraktı?”

Üç çırak şifalı mumu tekrar yakmak için atıldı. Dört tanesi Hesina'nın etrafını sarıp yüzüne dokunmaya başladılar.

Hareketlilik patlaması katlanabileceğinden çok fazlaydı. “*Dokunmayın bana,*” diye emretmesiyle beraber çıraklar çabucak kaçıştı.

“*Dianxia—*” dedi Şifacı dişlerinin arasından.

“Beni kardeşime götürün.” Daha tecrübeli birkaç çırağın yardımını kabul ederek ayağa kalktı.

“Onu çağırtaayım.”

“Hayır.” Zayıflığının kokusuyla sarmalanmış bu odada Sanjing’le görüşemezdi. “Ben yanına gideceğim.”

“Zamanı gelince,” dedi Şifacı. “Sekiz gündür burada yatıyorsunuz.”

Çok uzun.

“Gücünüzü topladığınızda biz—”

Hesina, Şifacı'nın kıymetli tentürleriyle dolu narin toprak kapların olduğu bir rafa tutundu. Açıkça gözdağı verdi.

“Gidiyoruz. Şimdi.”

Şifacı'ya bir kez daha söylemesine gerek kalmadı.

Çıraklar sedye getirmek için hareketlenseler de Hesina hepsini durdurdu. Yürürken can verecekse dahi kardeşinin yanına yürüyerek gidecekti. En güçlü kuvvetli çıraklar kollarına girerek destek oldu ve hep beraber yavaş yavaş, tuhaf bir topallamayla şifahaneden çıktılar. Ön cepheye geldiklerinde Hesina'nın kaşlarının üstü terle kaplanmıştı. Azimle ilerledi.

Kardeşinin odalarını geçip gidince Hesina'nın aklı karıştı. Ama sonra kendi dairesine ulaştılar ve işte Sanjing oradaydı, ablasının masasına dönüktü, hayattaydı, *ayaktaydı*, görünür yaraları başına sarılı bandajla sınırlıydı.

Hesina oracıkta yere yığılabilirdi.

Ama yığılmadı. Çırakları kapıda bırakıp içeri kendi başına girdi.

“Kendini benim üzerime attığını söylediler,” dedi Sanjing. Hesina kardeşine giden yolu yarılamıştı.

Sendeleyerek durdu ve hâlâ arkası dönük olan Sanjing konuşmaya devam etti. “Zahmet etmesen de olurdu.”

“Jing—”

“Kendime geldiğimde ilk düşündüğüm ne oldu, bilmek ister misin?” Arkasına döndü. Yüzü solgun olsa da sağlam gözüküyordu. Hesina'nın gücünün son damlasını da tüketen, Sanjing'in gözleri, Go taşları gibi mat bakan gözbebekleri oldu.

“Mei'nin gittiğini öğrendiğimde seni suçladım. Patlama için, hatta daha en başından Mei o hücrede olduğu için seni suçladım. Kendi kendime, senin davan olmasaydı hiçbir şeyin böyle olmayacağını söyledim.”

İlk sözcükleri Hesina'nın kalbini delen iğnelerdi âdeta. Sonrakilerse asılıp peşlerinde kızıl ipler çektiler.

“Sonra seni gördüm. Yanımdaki yataktaydın. Ben uyandım.

Sen uyanmadın. Ben ertesi gün yürüyordum. Senin ateşin bir hafta boyunca düşmedi. Şifacı senin bandajını değiştirdiğinde—”

Gırtlığı aşağı yukarı oynadı, devam edemedi.

Uzun bir sessizlikten sonra, “Kendini benim üstüme attığını söylediler,” diye fısıldadı. “Seni üzerimden zorla almaları gerekmiş. Ve çok geç olsa da ben... senin beni—”

“Jing.”

“—beni hâlâ kardeşin olarak gördüğünü—”

“Ben her zaman—”

“—hak etmediğim hâlde—”

“Jing. Sus.”

Sanjing sustu ve sessiz gözyaşlarına boğuldu.

Hesina yalpalayarak ilerledi ve kardeşine sarıldı. “Önemli değil.” Kardeşinin onu suçlamasını ya da ancak kırıldıklarında birbirlerini tamamlamayı becerebildiklerini önemsemiyordu. Bir kez olsun, kardeşini kollarının arasında tutmaktan fazla bir şey istemiyordu. “Önemli değil.”

Sanjing daha da şiddetle sarsılmaya başladı, avucu küçük bir figürün etrafına sarılmıştı. Elindeki, Hesina’nın ondan aldığı mühürdü, ne aslan ne köpek, Sanjing’in kendisi için seçmeyeceği, tuhaf görünümlü bir şeydi. Bir hediye.

Mührü, elinde kalan tek şeymiş gibi sımsıkı tutuyordu.

Hesina’nın boğazı tıkanı. “Diğerlerine... ne oldu?”

Kardeşi başını iki yana salladı.

Yani Mei gibi onlar da ölmüştü. Gitmişti. Parçalarına ayrılmışlardı. Kurtarılamazlardı.

O zaman neden, neden, *neden* ikisi hâlâ hayattaydı?

Sanjing de aynı şeyi öğrenmek istiyordu. Vücudunu sarsan hıçkırıklar hafifleyince, nefes nefese, “Neden?” diye sordu. “Neden biz hâlâ buradayız, Sina?”

“Bilmiyorum, Jing.” Bilmek *istemiyordu*. Ama sebebi, tahmin ettiği şeyse bunu asla dile getirmezdi. Kardeşinin tek arkadaşını ondan almıştı. Babasının hatırasını da alamazdı.

Hesina'nın küçük isyanından sonra Şifacı, şifahane kapısına kraliyet muhafızları dikti. Hesina salıverilmek için çabaladı. Tüm krallıkta en sıkı korunan zindanlar aşılmıştı. Seçkin muhafızlardan beşi, son otuz yıldır hüküm giyen ilk müneccimle beraber ölmüştü. Kim bilir, belki de halk şehri yerle bir ediyordu ve Hesina da yatağına uzanmış, ortalığı yanmaya bırakıyordu.

Argümanları Caiyan'ı etkileyebilirdi ama Şifacı'nın mantıklı gerekçelere bağlılığı vardı. "Halk sağlıklı bir kraliçe görmek istiyor," dedi huysuzca, "bayılıp duran bir kraliçe değil."

Hesina ağzına geleni söyledi, burnundan soluyordu ama esasında haklı olduğu için kadından nefret ediyordu. Sırtı, yerde sürünen bir ipekböceğinin hızıyla iyileşiyordu. Düşünceleri durgundu, tortuyla tıkanmış bir akıntı gibiydi ve kirlili tavana sinekkuşu sanrıları görmediği zamanlarda Akira'nın hasretini çekiyordu ki Hesina'nın fikrine göre o da bir tür sanrıydı. Ama sanrıları çok önemsemedi. Akira, etrafındaki dünyanın ritmini yavaşlatıyordu ve nefes almasını kolaylaştırıyordu. Onu burada istiyordu, aralarında ne sözcükler, ne hareketler ne de niyetler olması gerekiyordu; değneğinden yere saçılan talaşların sessiz yağmuru yeterdi.

Akira gelmedi. Caiyan da, Hesina'yı şaşırttı ve gelmedi. Kraliyet Şifacısı nihayet ziyaretçi almasına ikna olduğunda dış dünyadan ilk haberleri getirenler Lilian ve Rou oldu. Hesina Mei'nin anne babasını ve mağaralardaki müneccimleri sordu. Güvende ve tedbirli olduklarını rapor ettiler. Hesina kendisine bir nabız atımı kadar rahatlama izni verdi, ardından kraliyetin durumunu sordu.

Lilian ve Rou birbirlerine baktılar.

Nihayet Lilian, "Hoş değil," dedi.

Şifacı diğerlerini dışarı kovalarken Hesina, "Gösterin bana," dedi.

Ertesi gün, katlanmış birçok kâğıt Hesina'nın kahvaltılık tepsinde, dumanı tüten siyah susam lapası *shaguosunun* altında ortaya çıktı. Kâğıtların kenarları yırtılmış, mürekkepleri dağılmıştı, sanki baskı kalıplarından çıkar çıkmaz çekilip alınmışlardı.

KRALİYET ZİNDANLARINDA TERÖR SALDIRISI
MÜNECCİMİN KAÇIŞ PLANI CİNAYET VE YIKIMLA
SONUÇLANDI
KRALİÇE HESİNA ÖLÜMÜN EŞİĞİNDE
KRAL KATİLLERİ BİR KEZ DAHA İŞ BAŞINDA

Caiyan'ın henüz ziyaret etmemesine şaşdırmamak lazımdı; Hesina divanın ne hâlde olduğunu hayal edebiliyordu. İştahı kapandı, tepsiyi bir kenara bıraktı ve verandaya açılan işlemeli sürme kapılara doğru topallayıp kapıları açtı.

Bir şafak daha. İpek göletlerini sarmalayan buğu, pamuk gibi karla kaplı kıyılar, yüzeyde küçük beyaz adalar gibi gözüken nilüfer yapraklarıyla bir manzara daha. Ne kadar huzur dolu.

Ne kadar sahte.

Ağzının tadı kaçtı. Verandaya arkasını döndü, elleri yumruk olmuştu, kalbi kaburgalarının arkasında kafese tıklmış bir kuş gibi çırpınıyordu. Sabrının sonu gelmişti. Yarın buradan çıkacaktı.

Çıraklardan biriyle Rou'ya bir mesaj gönderdi.

Ertesi sabah Güney Sarayı'ndan Yan Rou, Şifacı'nın acilen ilgilenmesini gerektiren berbat bir ishale yakalandı. İlaç çantasını kraliyet arazisi boyunca yapacağı yürüyüş için hazırlayan kadın oradan ayrıldığı anda Hesina ters bakışlarıyla çırakları dize getirdi ve hizmetkârlarını gönderip bakanları ve tebaasını acil toplantıya çağırdı.

Hazırlanmasına yardım etmeleri için hizmetçilerini getirtti. Sırtını görünce bazılarının dehşetle nefesleri kesildi ama Minger sessizce çalıştı; Hesina'ya giydirdiği siyah *ruqun*, beyaz kamelya nakışlarıyla süslüydü, çiçeklerin gözyaşı biçimli parlak yaprakları eteğin *bixi* panellerine zümrüt yeşili ipekle işlenmişti. Akıllıca bir seçimdi. Siyah renk, Hesina'nın cildindeki zeytin rengi alt tonu ortaya çıkarıyordu, böylece Hesina şifahaneden çıkarken, gerçekte hissettiğinden daha canlı gözüküyordu. Kapıda Sanjing ona kolunu uzattı, taht salonuna doğru yürürken Hesina kardeşinin kolundan destek aldı.

“*Dianxia!*” Abla kardeş beraber eşiği aştığında bakanlar *kou-touya* çöktü. “*Wansui, wansui, wan wansui!*” On bin yıl, on bin yıl, on binlerce on bin yıl.

Yılları unut gitsin. Hesina bugünü sağ atlatmaktan başka bir şey istemiyordu. Yürümek canını acıtıyordu. Nefes almak canını acıtıyordu. Yine de her nasılsa –Sanjing’in demir gibi tutuşu sağ olsun– tam da zemine işlenmiş sırlı pitonlar gözünün önünde dalgalanmaya başlarken kürsüye ulaştı.

Rahatlayıp yüzünü buruşturarak tahta gömüldü. İlk görev tamam: Toplantıya tek parça hâlinde ulaşmıştı. Sırada: Diyarı kendi kendini yok etmenin eşiğinden geri çevir.

On Birler yardım etsin.

Sanjing ablasının soluna geçti. Caiyan çoktan sağ taraftaki yerini almıştı. Hesina abisinin dört gündür çok meşgul olduğu için ziyaretine gelmediğini düşünmüştü ama şimdi Caiyan yüzüne bile bakmıyordu. Hesina’nın huzursuzluğu iyice arttı. Diz çökmüş yetkililer deniziyle yüzleşmeden önce kendini yatıştırmaya çalıştı.

“Kalkın.”

En önemsiz divan mensuplarından altı bakana kadar herkes çağrısına cevap vermişti. Sütunların arasındaki en ufak boşluğu bile doldurmuşlardı ve herkes birbirine o kadar yakın duruyordu ki *wusha* şapkalarının siyah kanatları birbirine sürünüyordu.

Hesina her birini teker teker öne çağırdı.

Çalışma Bakanı, şehir surları içindeki tüm işletmelerin bo-caladığını ve yağmacılık ile kamu malına zarar eylemlerinin hızla arttığını rapor etti. İstihdam Bakanı, bölge yöneticilerinin meskûn mahalleleri kontrol altında tutamadığını, komşuların birbirine cephe alıp kanıt olarak kan görmek istediğini bildirdi. Şehir muhafızları amiri, birliklerinin kendince kanunu uygulamaya çalışan çeteleri dizginlemeye zor yettiğini söyledi.

Demek Kraliyet Şifacısı bu yüzden Hesina’yı kapalı tutmakta bu kadar ısrarcıydı. İyileşmesi için ihtiyacı olan kan kalbine doluşurken Hesina’nın sırtı ürperdi. İrade gücüyle beynine biraz kan gitmesi için çabaladı. “Kaç çete?”

“Kabaca yirmi. En kalabalık olanı demirciler ve nitelikli iş-
çilerden oluşuyor. Kendilerine On Birler’in Çocukları diyorlar.

Ne ironi ama. Hesina gülmek istedi. Ağlamak istedi.

Patlama, kitleler arasında şüphenin yayılmasına neden ol-
muştu. İnsanlar yalnızca müneccimlerin komşuları ve arkadaş-
ları olarak gizlenip aralarında yaşadığına değil, aynı zamanda
kralın gerçek katilinin de henüz bulunmamış müneccimlerden
biri olduğuna da inanıyordu.

“Ama failler zaten öldü,” dedi Hesina. “Mahkûm da.” Ağzı ku-
rudu, Sanjing gerildi.

“Faillerin daha büyük bir grubun parçası olarak çalışmadığı-
nı nereden biliyoruz?” diye sordu Xia Zhong. Boynunda ne atkı
vardı ne de boncukları. Hesina, adamın morluklarının nihayet
iyileştiğini fark etti acı acı.

“Mahkûma gelince,” dedi yönetici ve Hesina iki adama da ters
ters baktı, “görünüşe bakılırsa temsilciniz *epey* ikna edici bir sa-
vunma yapmış. Müneccim olduğu için suçluydu, evet, ama çok
az kişi kralı gerçekten onun öldürdüğüne inanıyor.”

Akira *cidden* sağlam bir savunma inşa etmişti. Öyle yapma-
saydı da işler değişir miydi?

Ama hakikat değiştirilemezdi. Elli iki sivil ölmüştü. Yüzlerce-
si yaralanmıştı. Kanun çetelerinin saptadığı bir müneccim alela-
cele idam edilmişti. Yetmişinci kesikte yanarak ölmüştü.

Hesina artık daha kötüye gidemeyeceğini düşünüyordu ki
öyle oldu. Kâğıt makaralarıyla yaklaşan müsteşarlar, Hesina
kâğıtları fildişi *kangın* üzerinde açarken, günlerdir başkentin ve
çevre şehirlerin üzerinde uçan posta güvercinlerini anlattılar.
Kuşlar Kendi’a damgalı bildiriler dağıtıyordu. Şehir muhafızları
mümkün olduğunca çok kâğıdı toplamaya çalışmışsa da kaçınıl-
maz olarak bir kısmı insanların eline geçmişti.

TUHAF VE ALIŞILMADIK GÜÇLER SERGİLEYEN

TÜM MÜNECCİMLERE,

KRALLIĞINIZ SİZİ YÜZÜSTÜ BIRAKTI.

BİZİMKİ İSE SİZE KUCAK AÇIYOR.

SINIRIN DİĞER TARAFINA İLTİCA EDİN.

Hesina, veliaht prensin kendini beğenmiş bir gülümseme takındığını hayal etti. *Sen de bizden daha iyi değilsin*, derdi. Ve haklıydı. Bu mektupları saçarak, müneccimlere yönelik şiddeti körüklüyordu. Artık tek yapması gereken Hesina'nın halkı kendi kendini parçalarken oturup izlemektir, sonra saldırabilirdi.

Mektupları buruşturmadan bırakmayı başardı. Bakışları toplandı alanını taradı. "Kendi'a yalan söylüyor. Amaçları müneccimleri köleleştirmek."

Görevliler tiksintiyle cıkcıkıldılar. En azından köleliği ayıplayacaklarına güvenilebilirdi, On Birler köleliği de serflikle beraber yasaklamıştı.

"Yüce Müsteşar Sunlei, bu düzeltilmiş bilginin başkentte ilan edilmesini ve durumdan etkilenmiş şehirlere gönderilmesini ayarlayın."

"Anlaşıldı, *dianxia*."

Bunun, halkın müneccimlere yönelik öfkesini yatıştıracığını umuyordu. Ve müneccimlerin sınırın ötesinde "özgürlük" aramasını durduracağını.

Ama Hesina iyimser değildi ve bir şeyi daha fark ettiği anda elleri sıkılıp yumruk oldu.

"On bir gün." Sesi yapay kemerler boyunca yankılandı. "Patlamadan bu yana on bir gün geçti. En hızlı doğanın Kendi'a'ya ulaşması on iki gün sürüyor, geri dönmesi de bir o kadar. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız?"

Mümkün olduğunca çok kişinin gözlerinin içine baktı. Bir bakan. Bir vikont. Bir marki. Bir hizmetkâr. Nihayet konuşurken bakışları Xia Zhong'un üzerindeydi. "Bu şehirde dönecekler var. Biz konuşurken birileri bu mektupları basıyor."

Kalabalık kıpırdandı.

"Ve kim olabilecekleri hakkında bir fikrim var." Komşular birbirine baktı ve Hesina'nın içi aşağılık bir memnuniyetle titrediydi. Bakanı açık edemiyorsa bile, hiç olmazsa toplu şüphe tohumları ekebilirdi.

Yüce Müsteşar'a, "Sınır bölgesinden haber var mı?" diye sordu.

“Şimdilik yok.”

Güzel. Çünkü bir köyün daha kaybolması halk için bardağı taşıran son damla olabilirdi.

Hesina, Xia Zhong’la oyunlar oynamayı bırakmıştı. Öylece oturup Kendi’a’nın en zayıf anında Yan’ı pusuya düşürmesini bekleyemezdi. İlk hamleyi kendisi yapmak zorundaydı, bu hamle yenilgiyi kabul etmek olsa bile.

“Mütareke burada bitiyor,” dedi. “Batı şehirlerindeki milislerin bu haftanın sonuna kadar bir araya gelip teşkilatlanmasını ve sınıra yerleşmesini istiyorum.”

Markilerden biri, “Lidere ihtiyaçları olacak,” diye araya girdi.

“Ben giderim.” Sanjing öne çıktı. “Kendi’alılarla daha önce de karşılaştım. Hilelerini biliyorum.”

Bandajı çıkarılmış, şakağındaki kesik kabuk bağlamıştı. Ama esas yaraları gözle görünmezdi ve Hesina onu çabucak uzaklara göndermek istemiyordu. Krallık onlardan zaten çok şey almıştı. Niye daha fazlasını versinlerdi ki?

Halkını her zaman sevmelisin, dedi babasının sesi.

Müneccimlerin de halktan olduğunu unutmak işine gelmişti herhalde. Ama onun öğretileri Hesina’nın bir parçasıydı. Onun sevgisi, ev dediği bu cilalı kutuda nefes alamadığı zaman döndüğü semaydi. Bir’i affedemezdi ama Bir, ona cennet hurması dalını köklendirmeyi öğreten adam değildi, tek kişilik seyirci kitlesini geceler boyunca eğlendiren adam da değildi.

Ve şimdi, Hesina onu dinlemek istese de istemese de, onunla konuşuyordu.

Onlara kalbini vermelisin.

Ya sonra? diye düşündü acı acı. *Sonra ne vereceğim?* Ama cevabı zaten biliyordu.

Adını.

Hayatını.

İdeallerini.

Sanjing’i generallik görevini gerçekleştirmek üzere teslim et-tiken hemen sonra. “Öyleyse seni üst komutaya atıyorum.”

Kardeşi eğilip selam verdi. "Hemen hazırlanayım."

Hesina, *İsteddiği bu*, diye kendi kendine hatırlatırken kardeşi kürsüden iki uzun adımla, hızla indi. Yanlarından geçerken tebaası eğildi. *Burada kalmak canını çok acıtıyor.*

Yine de kapılar Sanjing'in arkasından inleyerek kapanırken Hesina'nın içinde bir şey de kapandı.

Hesina bitkindi, tahtın kolunu kavradı. "Başkente düzenin sağlanması konusuna gelelim."

Yetkililer önerilerini sundu. Bazıları, müneccimlerin çoğunun büyük ihtimalle yeraltında, kanalizasyon sisteminde yaşadığına dikkat çekti ve buraları ateşe vererek münecimleri dışarı çekmeyi önerdi. Diğerleri, pis işi sokak çetelerine bırakmayı tartıştı. Maliyet ve verimlilik meseleleri açıldı ama hiç kimse, bir kişi bile Hesina'nın aklından geçenleri dillendirmede: Münecimlerin çoğunun masum olduğunu. Bunu söylemeyi çok istiyordu ama tüm astlarının desteğine ihtiyaç duyarken kalbinden geçenleri açık edip onları kendinden uzaklaştıramazdı.

Caiyana baktı. Tüm bu zaman boyunca ağzını bile açmamıştı. Hesina'nın aptal bir yanı, Caiyan'ın bir çırpıda en iyi çözümü bulmasını bekliyordu. Ama en iyi çözüm diye bir şey yoktu. Halk kararını vermişti.

Güç nedir? Hesina gücün bıçağı savurmak ya da birinin bıçağını onun için savurması olduğunu düşünürdü. Artık ikisinin de yanlış olduğunu anlıyordu. Güç, kazanç sağlamaktı. Bin öfkeli elden çekip aldığı kanlı bıçağa sadece kendisi sahip olma.

"Sessizlik."

Divandakiler sustu.

"Yarın—" Sesi çatladı, tekrar denedi. "Yarın başkenti gezeceğim. İnsanlara hayatta ve iyi olduğumu göstereceğiz. Geçit töreni taraçalarda başlayıp yine taraçalarda fermanımın paylaşılmasıyla bitecek. Ben—"

Gırtlığı midesindeydi ve midesi de boğazına çıkmıştı, kalbiyse aralarda bir yerde, yüzeye çıkmak için çabalıyordu.

"Kent çapında kesim için izin vereceğim. İşlem yalnızca

kraliyet muhafızları tarafından gerçekleştirilecek; bölge bölge, mahalle mahalle yürütülecek. Bölge yöneticileri ve seçilmiş memurlar, nüfus kayıtlarındaki herkesin eşit muamele görmesini sağlayacak. Bulunan müneccimler tutuklanıp..."

Saraya değil, yaşananlardan sonra olmaz.

"...şehir muhafızı kışlasında tutulacak," diye devam etti. "Yaptırımları orada bekleyecekler."

Memurlardan biri, "Bin kesikle ölüm?" diye sordu.

İnsanları yatıştır, zaman kazan. Hesina geçerli bir mazeret bulana kadar, "Nasıl devam edeceğimize karar vermeden önce müneccimlerin toplam sayısını öğrenene kadar beklemeliyiz," dedi.

Mazereti Caiyan sundu. "Ortaya çıkarılan müneccimlerin sayısı fazlaysa," derken sesi alışılmadık derecede sertti, "idamlarını tam anlamıyla yerine getirecek gücümüz olmayabilir."

Memurlar homurdandı, idamdan vazgeçmenin *Öğretilere* ters düştüğünü söyleyip itiraz etti.

Caiyan devam etti, sesi çatallanmış, gergindi. "Tüm şehirler burayı izliyor. Müneccimlerin, tüm beklentileri aşarak, halkımızın yüzde on, on beş ya da yirmisini oluşturduğunu ilan edersek tüm diyar yıkıma uğrar. Kendi'ahılar saldırır ve milis gücümüz iki cepheli bir savaşı durdurmaya yetmez." Hesina'ya baktı, kestane rengi gözleri duygularını ele vermiyordu. "Kraliçe haklı. Müneccimleri belirledikten sonra ne yapacağımız sayılara bağlı."

İtirazların sesi azalıp mırıldanmalara dönüştü.

"Hâlâ itirazınız varsa şimdi konuşun," dedi Hesina.

Bakanlardan biri öne çıktı. "Zaman alacak..."

Bir diğeri kadının sağ tarafında dikildi. "Pahalı olacak..."

Sollarına bir üçüncüsü katıldı. "Ama kaosu bastıracak ve çatışmalara engel olacak."

Ve aniden destek sözleri dolup taşı.

"Düzeni yeniden sağlayacak."

"Herkes bir kesik atılırsa kişisel tartışmalar artık ölümüne kavgalarla sonuçlanmayacak."

"Gücü kraliyet muhafızlarına geri verecek."

“Güzel.” Hesina ayağa kalktı — korkunç bir hata. Sendelediği anda Caiyan kolunu yakaladı. “O halde karar verildi,” dedi acıyla sıktığı dişlerinin arasından. “Yüce Müsteşar, yarın için bir gezi rotası çizin ve tahtırevan hamallarını seçin.”

“Anlaşıldı, *dianxia*.”

Müneccimleri toplayacak ve maskelerini çıkaracaktı, böylece halkın isteklerinin yarısını yerine getirecekti. Sonra gerçek sınav başlayacaktı. Koca bir mezarlığa dönmeden önce yüzlerce yıllık nefreti tersine çevirip bu şehri bir sığınağa çevirebilecek miydi?

Yoksa babasından farksız bir katil mi olacaktı?

HALKINIZA ÇOCUKLARINIZMIŞ GİBİ BAKIN.
ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, HÜKÜMDARLIK ÜZERİNE

KİTLELER YANLIŞ YÖNLENDİRİLEBİLİR AMA KALPLERİ
DOĞRU YERDEDİR.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, HÜKÜMDARLIK ÜZERİNE

Bakanlar dışarı akın ederken verdiği kararın ağırlığı tek başına Hesina'nın omuzlarına çöktü.

Başka seçeneği yoktu. Bir açmaza girmişlerdi. Söz konusu olan, halkın ideallerine karşı kendisinininkilerdi. Bir taraf teslim olmalıydı yoksa daha çok insan ölecekti.

Yine de ertesi günü düşünmek Hesina'yı korkutuyordu ve ancak Caiyan ona şifahaneye kadar eşlik ettikten sonra dönüp gitmek üzereyken taht odasından çıktıklarından beri abisinin tek kelime konuşmadığını fark etti.

“Bekle.”

Hesina sağ kolunu tutunca Caiyan'ın yüzü buruştu. Hesina donakaldı. Caiyan geri çekilmeye başladı ama Hesina hızlı davrandı. Giysisinin yenini yukarı çekti ve derisini görünce irkilerek geri çekildi. Kara, mor, kırmızı ve şişikti; ağır bir şey düşüp kemiğini parçalamış gibi.

Caiyan iki büklüm olunca Hesina'nın eli boşluğa düştü. Caiyan yatağın kenarına tutunup şiddetle öksürmeye başladı.

Demek bu yüzden Caiyan divanda çok gergin gözüküyordu. Bu yüzden bunca zamandır Hesina'yı ziyaret etmemişti. Bu yüzden yanından uzaklaşmak için acele ediyordu.

Yaralı kolunun ardında yatan sebep yüzünden.

Hesina, "Bana bak," diye fısıldadı.

Caiyan yenini aşağı çekti, sırmalı manşetini düzelitti. Nihayet kafasını kaldırdığında Hesina emrini tekrarlamak üzereydi.

"Oradaydın, değil mi?" diye fısıldadı. "Patlamadan hemen sonra?"

Caiyan cevap vermedi.

İlk müdahale edenlerin arasında olmalıydı. Zindanlar üstlerine yıkılırken Hesina'yı kurtarmak için içeri dalmış, patlamadan kaynaklanan bütün o dumanı ve külü solumuş olmalıydı.

Kendini tehlikeye atmıştı.

Hesina sesinin titremesini bastıramadı. "Nereden biliyordun—"

"Hükümdarlığını tehlikeye atmayacağına söz vermiştin."

Hesina irkildi ama sonra toparlandı. "Kendini riske atmama-lıydın. Tek başına hareket etmemeliydin."

"Sen de orada olmamalıydın." Caiyan'ın sözleri kırbaç gibi indi. "Sağ kurtulmuş olmamalıydın."

Oymalı kapılara doğru yürürken Hesina'yı arkasında şaş-kınlıktan ağzı açık kalmış hâlde bıraktı. "Muhafızları çağırma-dan önce ikinizi de kemerli koridordan yukarı taşıdım. Seni müneccimin dairesinin yanında, diğer herkesi paramparça eden bir patlamadan sağ çıkmış bulsalardı bunu nasıl açıkla-yacaklardı?"

Mücadele etme isteği Hesina'nın vücudunu terk etti yavaşça. Ne olduğunu açık seçik görebiliyordu. Manzaranın ne kadar şüp-heli gözüktüğünü anında anlayan Caiyan, Sanjing'i ve Hesina'yı dışarı sürüklemek için çabalamıştı. Her zaman bir adım ileriye düşünürdü, tehlikeyle yüz yüze kalsa bile.

Boğazındaki baskıya rağmen, “Bırak da Şifacı’yı çağırayım,” dedi Hesina.

“Gerek yok.”

“Lütfen.” Nefes almak güçleşiyordu. Hesina artık Caiyan’ın kolunu göremiyordu ama bu kez de sol dirseğinin kıvrımına uzanan engebeli yara izi gözünde canlandı, o kış sabahında koi göletinin yüzeyini tutan taze buz gibi bembeyaz. Sanjing yedi yaşına yeni girmişti. Caiyan’ı kandırıp buzun üzerine çıkarmıştı; buzun çatlamasını, böylece rakibini bir güzel korkutmayı umuyordu ama kırık buzun deriyi bıçak gibi keseceğini hiç hayal etmemişti, ya da Hesina’nın abisini kurtarmak için suya atlayacağını.

Ters giden bir eşek şakası. Hesina’nın asla kabul etmediği onlarca özür. Göletteki buz baharla beraber erimişti ama Sanjing’le ablasının kalpleri arasındaki buz hiç erimemişti.

Caiyan sessiz kalırken Hesina, “Lütfen,” diye yalvardı. Abisinin kolundaki acının düşüncesi bile kendi sırtının acısını bastırıyordu.

“Kendim giderim.” Bir kez daha, gitmek üzere arkasını döndü. “Dinlenmelisin, hanımım.”

“Bekle.”

Kapıda kıpırtısız kaldı, eli kapının mandalındaydı.

Hesina’nın daha fazlasını istemesi haksızlıktı ama abisinin fikrini bilmek istiyordu. “Bugün doğru karar verdim mi?”

“Evet.”

“Öyleymiş gibi gelmiyor.”

Caiyan bir an sessiz kaldı. “Bir masal var. Yidou’nun masalı.”

“Bana anlatır mısın?”

“Gerçekten dinlenmelisin, hanımım.”

“Yalnızca bir masal.”

Caiyan’ın geri gelip onunla beraber yatağa oturmasını bekledi ama abisi kapıda dikilmeye devam etti. Aralarındaki mesafe, o kış gününde Hesina onu kurtarmak için buzun üzerinde koşarken olduğu kadar büyüktü sanki.

“Yidou adında bir oğlan Ebei Dağları’nda yolunu kaybetmiş,”

diye başladı Caiyan. “Yiyeceği tükenip karla karşılaşınca ölümü kabullenmiş.

“O sırada kurt çıkagelmiş. Yidou'nun bıçağı varmış. İki ayağı varmış. Dövüşebilirmiş aslında. Ya da kaçabilirmiş. Ama zayıf olduğunu biliyormuş, bu yüzden bıçağını kendine çevirmiş ve bir parmağını kesmiş. Parmağını kurda yedirmiş. Bir parmağını daha kesmiş, ardında kendi etinden bir yol çizerek, kurdun arzusunu besleyerek canavarı buzlu geçitte ilerledikçe ilerlemeye zorlamış.”

“Sonra?” diye alçak sesle sordu Hesina, nefesini tutmuştu.

“Sağ kalmış,” dedi Caiyan basitçe. “Kendini bütünüyle feda etmeden kurdun isteğini bir parça beslemiş. Yarın sen de aynı şeyi yapacaksın. Canını yakabilir ama tek yol bu.” Sesi yumuşadı. “Taraçalarda Lilian ve ben de hemen yanında olacağız.”

“Biri benden mi bahsetti?”

Lilian, kucak dolusu *ruqun* ipeğiyle içeri girince masalın büyüüsü bozuldu. “Küçük bir kuş, yarın önemli bir gezin olduğunu söyledi. Seni insan içine çıkacak hâle getirmek için buradayım. Ne?” diye sordu, Hesina'nın gösterişli kumaşlara bakıp kaşlarını çattığını görünce. “Bir kraliçe ferman verirken şık görünmelidir.”

“Müzakereler hakkında da aynı şeyi söylediğini hatırlar gibiyim.” O iş de ne iyi bitmişti ya.

“Elbisemin hayatını kurtardığını hatırlar gibiyim.” Lilian ikizine döndü. “Kış kış, hadi. Bu arada, burnuna mürekkep bulaşmış. Gerçi müzmin bekâr tarzına zararı olduğu söylenemez.”

Caiyan eğildi. “Yarın görüşürüz, hanımım.”

“Çıkınca gidip—”

Kapılar arkasından kayarak kapandı.

—*Şifacı'yı görmeyi ihmal etme.*

Lilian *ruqunu* yandaki yatağa serdi. “Sırtın nasıl?”

Hesina, “İyi,” diye mırıldandı.

“Buna üzülüyor gibisin.”

“Bana bozuk atıyor.”

“Taş kafa mı? Ne zamandan beri?”

Hesina patlamaların ortasında kalmaya başladığından beri. "Yaralanmamdan hoşlanmadı." İpek battaniyelerden sarkan bir ip parçasıyla oynadı. Bombaları Tek Göz'ün eline kendisi yerleştirmemişti ama bombalar onun yüzünden patlamıştı. Onun yüzünden Mei ölüydü ve Hesina'nın iki erkek kardeşi de yaralıydı.

Lilian yanına otururken yatak hafifçe çöktü. "Ben *hoşlandım* mı sanıyorsun? Hepimiz kendimizi saklarız, Na-Na. En çok da sen."

"Ben neyin arkasına saklanıyorum?"

"Yalanlar. Görev. Yapman ve sevmen gerektiğini *düşündüğün* ama gerçekte nefret ettiğin şeyler. İnsanlara kendinin daha iyi bir versiyonunu borçlu değilsin. Aslında, bu dünyaya hiçbir şey borçlu değilsin."

Hesina ipi çekiştirdi ve bir anka kuşu işlemesinin tüyünü söktü. Lilian için söylemesi kolaydı. O sırada krallık parçalanıyordu çünkü Hesina'nın daha iyi bir versiyonu her şeyi düzeltmek üzere çıkagelmemişti. "Ben kraliçeyim."

"Kaçıp gitmek için geç değil. Ciddiyim, bu seferlik. Ning'e gidebiliriz."

"Ve donarız?"

"Ateşli erkekleri soğuğu telafi ediyor," dedi Lilian kaşlarını oynatarak. "Hem, duyduğuma göre yumruğun büyüklüğünde safirleri varmış."

"Tam Xia Zhong'a göre." Hesina nihayet adama istediği savaşı vermişti. O burada oturup elbise seçerken adam ziyafet falan düzenliyordu herhalde.

"Tamam, Ning'i unut gitsin." Lilian parmağıyla dudağına dokundu. "Her yere gidebilir, her şeyi yapabiliriz. Baolin Adaları'nda yılanların sırtında gezebiliriz. Aoşi Takımadaları'ndaki kaplıcalarda keyif yapabiliriz." Öne eğildi, kestane rengi gözleri ümit doluydu. "Gelmeni istesem gelir miydin?"

Evet, demeyi çılgınca istiyordu Hesina. Bırakalım krallık yansın. İnsanlar birbirini öldürsün. Hepsinden uzak durmak istiyorum. Ama o hüküm sürmeseydi görevi kim devralacaktı? San-

jing mi? Taht sırasında bir sonraki isim oydu ama Sanjing de bu kader için Hesina'dan daha donanımlı değildi.

"Yapamam," diye fısıldadı.

Daha önce de Lilian'a hayır demişti. Kraliyet terzisine eşek şakası yapmak için, dersleri asmak için ve daha birçok şey için. Ama bu seferki farklıydı. Etraflarındaki hava fazla durgunlaştı, fazla sessizleşti ve Lilian'ın gülümsemesi bir an bocaladıktan sonra yine ışıldadı. Elbiseleri işaret etti. "O zaman başlayalım mı?"

Ruqun yığınınını azaltmak gözüktüğünden daha kolaydı. Hesina'nın koşullarını (uygunsuz işlemler olmayacak) uyguladıkları anda seçenekleri bir düzineden üçe düştü.

Bir *ruqun* koyu kırmızı ipekten yapılmıştı. Manşetlerinden altın güneş ışığı hüzmeleri yayılıyordu. Etek ucunda açık mavi fisto bulutlar vardı.

Hesina'nın ona baktığını gören Lilian, "Fazla muhafazakâr," buyurdu. Yine de elbiseyle uyumlu kuşağı ve sırmalı *bixi* panelini yanına serdi, buğulu gözükecek şekilde boyanmış şifon bir şal buldu. Kıyafeti tamamlayacak vizon yakalı bir pelerin ve altın saç tıraşı önerdi.

Hesina tıraşı kaldırdı. Gövdesine yılanlar işlenmişti, pullu bedenleri bir bulut kümesine girip çıkıyordu. Yılanların gözlerinin yerine kızıl kahve akikler kakılmıştı, Hesina'ya Mei'nin gözlerini hatırlattı. Elinde ağırlaşan tıraşı gerisingeri bıraktı.

"Lilian."

"Hımm?"

"Yarın geçit töreni herkesin dikkatini dağıtmışken mağaralara gitmeni istiyorum. Yanına birkaç çubuk barut tozu al ve taşlarla kapatılmış geçidi bul. Şehir surlarına açılıyor." Babasının kimliği hakkında öğrendiklerini de göz önüne alınca öyle olmalıydı. "Taşları patlat. Ben fermanımı okumadan önce Mei'nin ailesini ve diğerlerini şehrin dışına çıkar." *Başaramazsam her şey için çok geç olmadan.* "Bunu yapabilir misin?"

Lilian kardeşinin ellerini tuttu. "Tabii ki, Na-Na."

Hesina da minnetle ablasının ellerini sıktı. Sonra onun arkasına, şifahanedeki bütün boş yataklara göz gezdirdi.

Lilian, *Saklanıyorsun*, demişti ama Hesina saklanmak istemiyordu. Lilian'ın karşısında kendisi olmak, hakiki olmak istiyordu.

"Korkuyorum," diye itiraf etti. "Kurda istediği şeyden bir parça verirsem daha fazlasını istemeyecek mi?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Yidou'nun masalından."

"O dehşet dolu şeyden mi?"

"Masalı biliyor musun?"

"Yidou, Yidou, bir parmak, bir ayak parmağı, koca canavarı kandırdı ve hasmını alaşağı etti."

"Dur. Kurdu öldürdü mü?"

Lilian, "Ve yedi. Masalını aktarmak için başka nasıl hayatta kalacaktı ki?" diye sordu ve Hesina'nın beti benzi attı. "Her neyse, saçma bir hikâye işte. Hava buz gibi soğuyup midelerimiz boş kaldığında birbirimize bu masalı anlatırdık. Ama artık dünyanın bütün domuzlu çörekleri bizim. Niye kurt etini düşünelim ki?"

Gerçekten, niye ki?

Ama Hesina'nın peşine takılan şey kurt değildi. Halkın korkusuydu. Ya bu korkuyu yönetecekti ya da onunla yönetilecekti. Her iki şekilde de kan akacaktı.

Günün geri kalanının nasıl geçtiğini anlamadı. Bakanlar geziye hazırlık kargaşasıındaydı. Kâtipler telaşla kraliçenin ferman okuma yerini ve saatini yazıyordu ve ulaklar da duyuruları şehrin dört bir yanına asmak için koşuyordu. Hizmetkârlar akın akın şifahaneye girip çıkarak rota önerileri, muhafız sayıları ve hava tahminlerini getiriyordu.

Her şeyin ortasında, Sanjing ablasına veda etmek için uğradı. At sürmek üzere giyinmişti, bronz miğferi kolunun altındaydı. Hesina, dilinin ucuna gelenleri yutmadan önce, neredeyse kardeşinden kendisinin yerine komutanlardan birini göndermesini isteyecekti.

Sanjing dile getirilmeyenleri tahmin edebiliyordu. “Burada bir işe yaramam.”

“Nereden biliyorsun? Ya birinin kellesini uçurtmam gerekirse?”

Kardeşinin, *O zaman uşağından faydalanırsın*, dediğini hayal etti ama Sanjing, “Benim yerim savaş alanı. Ne söz verdiğimi hatırlıyor musun?” dedi.

Nasıl unutabilirdi? Çok eskiden, göletteki olaydan önce, geceleri kılıç çalışmak için gizlice avlulara sızarlardı. Sonra yıldızlar tepede parlarken kendilerini suterelerinin üzerine atarlardı ve Sanjing ablasına dönüp, *Sen kraliçe olduğunda ben de generalin olacağım, hem de bu diyarın görüp görebileceği en iyi general*, derdi.

Bu kez, “Sözümü tutuyorum,” dedi.

Sonra Hesina’ya bir şey attı.

Köpek-aslan mührüydü. Hesina ucu ucuna yakaladı, neredeyse yere düşürecekti.

“İstemiyorum.” Geri vermeye çalıştı. “Senin bu.”

“Sende kalsın,” dedi Sanjing. “Ve odalarımın uzak dur.”

Cesaretli duruşunu kalkan edinmişti. Hesina ötesindeki canı acıyan oğlanı görebiliyordu. Kardeşinin bileğini yakaladı, mührü avucuna bastırıp parmaklarını etrafına kapattı. “Bir şeye tutunmak zayıflık değildir.”

Sanjing’in sırtışı bocaladı. Boğazı yukarı aşağı oynadı ve gitmek üzere arkasına döndü.

Bekle.

Kalmasını söyle.

“Jing.”

Kardeşi olduğu yerde döndü.

Hesina sözcükleri dillendirmeyi beceremedi. Şimdiye kadar yalnızca zihninde ya da kâğıt üzerinde var olmuşlardı. “Kendine dikkat et.”

Sanjing yavaşça gözlerini kırptı. Kaba bir sesle konuştu. “Merak etme. Ne olursa olsun senin kadar berbat duruma düşmem.”

Hesina suratını buruşturdu. “Beni öldürüyorsun.”

“Sen kendini öldürüyorsun.” Ama sesinde hafif bir titreme

vardı, Hesina'nın kalbinde ise bir düğüm. Kardeşinin yağlı kâğıt kaplı, oymalı pencerelerin ardında kaybolan gölgesini izledi, ta ki gözden tamamen kaybolana kadar.

Bu sefer ne kadar süreyle uzak kalacaktı? Üç ay mı? Altı ay mı? Daha fazla mı? O basit günler yoktu artık; ikisinden birinin yanlış bir adımı Yan'ı savaşa sürükleyebilirdi.

Gece çöktü. Çıraklar mumları yakıp maltızlara kömür eklerken kırıltılı tavandaki altın kaplumbağalar ve *yuanyang* ördekleri ışıdayıp canlandı. Kraliyet Şifacısı, Hesina'nın sırtını muayene etti ve cildinin tamamen kapandığına karar verdi, yaranın nefes alabilmesi için bandajları çıkardı.

Herkes gittikten sonra Hesina boş ferman tomarını çıkardı, bu işi en sonra bırakmıştı. Fırçasını ipeğe değdirdi ve yazmaya başladı.

Birinci ayın yirminci gününde, kent çapında bölge bölge, mahalle mahalle gezilerek, yetkili kraliyet muhafızları taraflarından kesim işlemi gerçekleştirilecek. Alev alanlar şehir muhafızı kışlasına kapatılarak yaptırımları bekleyecekler.

Eli titredi.

Fırça darbelerinden mürekkep sızdı.

Hesina sarı ipeğe mührünü basarken baş hizmetkârı geldi. "Bakan Xia Kuzey Sarayı'nda bir ziyafet düzenliyor."

Bunda şaşırarak ne vardı? Mührü kaldırıncı altından mükemmel bir damga çıktı, kırmızı mürekkebin kenarları keskindi, bir parça bile dağılmamıştı, isminin her kıvrımı çarpıcı ve merhametsizdi. Fermanı kuruması için bir kenara bıraktı.

"Onu izleyen adamlarını geri çek." Xia Zhong istediğini elde etmişti. Adamı inatla izletmenin gereği yoktu. Bu sözler mantıklıydı, hemen ardından sarf ettikleri için aynı şey söylenemezdi: "Yan Caiyan'ı takip etmeye gönder."

"Anlaşıldı, *dianxia*."

Çünkü onun için endişeleniyorum, dedi Hesina kendi kendine. Nasıl malum dul kraliçenin iyiliğini istiyorsa abisinin de iyiliğini istiyordu. "Annem. Yazdı mı?"

“Dul kraliçeden hiç haber yok.”

“Anlıyorum.” Hesina şakaklarını ovdu. Öfke bir yana, hayal kırıklığı hissetmek için bile enerjisi yoktu. Annesine dolunaya kadar verdiği süre çoktan gelip geçmişti ama zaten geldiğinde ona ne soracaktı ki? *Babamın On Birler’in Birincisi olduğunu biliyor muydun? Peki ya, yeni çağın kendisi kadar yaşlı bir adamla evlendiğini?* Apaçık ortada olan bir cevabı almak için bir suç ortağını dağlara göndermeyi aklında meşrulaştıramıyordu. Ve babasını zehirleyen kişi hâlâ bulunamasa da, suikastçıyı aramayı da meşrulaştıramıyordu. Hakikat, kaosu bastıramazdı. Hakikat, ümitsizce ihtiyaç duyduğu gücü ona veremezdi.

“*Dianxia?*”

Hesina başını yatağın kenarına yaslamıştı. Bir daha kafasını kaldırmak istemiyordu.

Hizmetkârı endişeyle, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Evet, her şey. “Hayır. Şimdilik bu kadar.”

Ve sonra, başı çok ağır geldiği için, Hesina yastık tomruğuna yaslandı.

Dik bir dağ geçidinden tökezleyerek indi, çıplak ayaklarından akan kan karlara karışıyordu, kulaklarını uyuşturan rüzgâr öyle şiddetle uluyordu ki neredeyse hırıltıları bile bastırıyordu.

Kız döndü. Canavar kayaların arasından ortaya çıktı; çıkık kürek kemikleriyle, nefes aldıkça kaburgaları inip kalkarken sinsice yaklaşıyordu.

Kız yarı donmuş parmaklarıyla, beceriksizce bıçağına uzandı.

Kulağındaki ses, Öldür onu, diye kışkırttı.

Öldür ya da öl.

Bıçağı çıkardı ve kurt aniden durdu. Yükselttiği sağırsı aşağı eğildi. Oturdu ve konuşurken siyah dudakları dişlerinin üzerinde gerildi.

Konuştı.

“*Selam.*”

Hesina gözlerini açtığında bir çift açık renk gözün tepesinde kendisine baktığını gördü.

Hızla doğruldu. Kafasını sert bir şeye çarpınca acıyla gözleri yaşardı. Yine de adamın zayıf yapısını, kül rengi *hanfusunu* ve omzundan aşağı sarkan koyu kül rengi saç kuyruğunu tanıdı.

“Akira? Saat kaç?”

“Erken. Ya da geç.”

“Peki sen burada ne yapıyorsun?”

Şakağını ovaladı. “Seni bir kábustan uyandırıyorum, en azından yanlış tahmin etmediysem.”

“Demek istediğim, *burada* ne yapıyorsun?” Hesina eliyle şifahaneyi gösterdi, sonra da sanki Akira zihnini okuyabilirmiş ve o sürgülü kapılardan içeri girmesini kaç kez beklediğini sayabilirmiş gibi kızardı.

Akira yatağın ayakucuna oturdu ve çarşafın üzerine seramik bir kavanoz bıraktı. “Bunu getirmek istemiştım. Erkenden yani. Doğru yapabilmek için birkaç kez denemem gerekti.”

Ya Hesina uyku sersemydi ya da Akira her zamankinden de tutarsız konuşuyordu çünkü Hesina, adamın neden bahsettiğini anlamakta zorlandı. “O ne?”

“Merhem.” Akira ensesini ovalarken Hesina da kavanozun kapağını açıyordu. “Ya da öyle olması gerekir. Uzun zamandır yapmamıştım.”

Merhem gibi *gözüküyordu* ki bu da adamın flütü için söyleyebileceğinden fazlasıydı. “Ee, teşekkürler?”

“Sırtın için.”

“Ha.”

“Şey, denesen iyi olur...”

Hesina arkasını Akira’ya döndü ve içliğinin kuşağını gevşetti.

“...daha sonra,” diye bitirdi Akira.

“Gözlerini kapat.” Yarın sözcükleri onu yüzüstü bırakmasa da sırtı bırakabilirdi. Yapılması gereken neyse onu yapacaktı — berbat bir biçimde su toplayan derisini çıplak bırakmak ve Akira’nın merhemini denemek de dahil.

Merhemi sırtının alt tarafına sürmek canını çok az acıttı. Or-

talara ulaşmak biraz daha zor geldi ve eğilip büküldükçe yaraları âdeta isyan etti.

“Ver.” Bir el Hesina’nın koluna hafifçe dokundu. Hesina’nın bakışları hızla Akira’ya döndü ama kavanozu elinden alırken Akira’nın gözleri hâlâ kapalıydı. “Beni sen yönlendirebilirsin.”

Pragmatik yanı planı onaylayınca Hesina’nın dudaklarından “tamam” sözcüğü kaçtı. Merhemi Akira’nın sürmesi verimli ve elverişliydi — hiç utandırıcı da değildi! *Hayır, daha sola, şu berrak batı yara izine! Hah, evet, o!*

“Aslında—”

Akira’nın dokunuşuyla beraber Hesina’nın zihnindeki düşünceler yitip gitti. Ciğerlerindeki hava katılaştı, nefes alacak yer bırakmadı. Sırt oyuğundan omuzlarına kadar, On Birler Aşkına, dizlerine kadar ürperdi.

“Aslında?” Parmağı kürekkemiklerinin ortasında sabit kalınca Hesina’nın tüm varoluşu o noktaya çekildi.

Hesina dudaklarını nemlendirdi. “Aslında, şey... soyguncuların merhem yaptığını bilmiyordum.”

Akira bir an konuşmadı. “Soyguncu değilim.”

Bunu Hesina da tahmin etmişti ama bunu söyleyemezdi. Bunca zamandır Akira’nın hayat hikâyesini uydurduğunu itiraf edemezdi. “Ya arkadaşın? Hani, çok fazla şey çalan?”

“Arkadaşım.” Parmakları omurgasına ilerleyince Hesina’nın kalbi iki kat daha hızlı atmaya başladı. “O bendim.”

Sesi gergindi, sanki bu konuda konuşmayı hiç istemiyordu. Ama Hesina devam etti. “Ne çaldın?”

Akira yavaşça elini kaldırdı. “Hayatları.”

Geçmişinden bahsediyordu. Güneş batıdan batıyordu âdeta. Akira bir suikastçıydı. Hesina’nın uydurduğu saçma hikâye doğruyd.

Akira bir suikastçıydı.

Yatağında bir suikastçıyla oturuyordu.

Kendi kendine hiçbir şeyin değişmediğini söyledi. O hâlâ Akira’ydı, temsilcisiydi.

Akira zehirler konusunda nasıl uzmanlaştığını anlatmaya

başladı. Geriye dönüp bakınca apaçıktı. Zehirler hakkındaki bilgisi, görece bağışıklığı, panzehir –şimdi de merhem– yapma becerisi. Ama:

“Bunları bana neden anlatıyorsun?”

Akira sustu.

Hesina arkasına döndü, yakasını kapatmayı da unutmadı ve gözlerini tavana çeviren Akira’yı izledi.

“Başka kimseye söyleme fırsatım hiç olmadı,” dedi ginseng keselerine doğru. “Olmadığım biri olduğumu düşünerek öldüler.”

Sonra bakışları Hesina’ninkilere döndü. Hesina, Akira’nın gözlerinin içinde ifade edemediği her şeyi okudu. Korku – *öleceğini zannettim*. Niyet – *sana söylemek zorundaydım*. Esef – *seni kaybetmeme neden olacaksa bile*.

“Peki,” demeyi başardı Hesina, o da Akira kadar savunmasız hissediyordu.

“Peki mi?”

“Evet. Peki.”

Bakışları sertleşti. “İnsan öldürdüm.”

“Biliyorum.” Eh, artık gerçekten biliyordu.

“Soylular. Serfler. İhtiyarlar. Öldürdüm çünkü öldürebiliyordum.”

“Bu dediğine inanmıyorum.”

Akira’nın dudağı soğuk bir keyifle yukarı kıvrıldı. “Hakikat bu.”

“Peki ya, geceleri gezinen canavarlar?”

“Canavar benim.”

“Ya sana bu günlere kadar musallat olan hayaletler?” diye ısrar etti Hesina. “Pişman olmasaydın hâlâ geçmişinle ilgili kâbuslar görür müydün sence?”

Akira uzun süre cevap vermedi. “Korkmalısın.”

Korkuyor musun? diye soruyordu gözleri.

Hesina kendi halkından korkuyordu. Kendi kendisinden korkuyordu. Ama Akira’dan? Akira’ya ve tüm küçük kusurlarına baktı; sağ kaşının kavisini bölen çentiğe, üst dudağının çukuruna giren yara izine, öne dökülen saçlarıyla neredeyse gözükmeyen sol gözünün altında gizlenen damarın mavimsi izine.

Cevabını verdi — bir eliyle Akira'nın *hanfusunun* önünü kavrayıp dizlerinin üstüne kalkarak. Akira'nın nefesini yarıda kesti ve tek kelime etmeden konuştu.

Binlerce an birleşti. Akira tepki vermeden önce belki bir saniye geçti, belki de yüz.

Akira geri çekildi. İki de nefes nefeseydi. Ay ışığı Akira'nın dudağında ışıltıyordu. Akira'nın tadı Hesina'nın dudaklarındaydı.

Hesina nefesini toparladı. “Korkan esas *sensin*,” dedi bunu fark ettiği anda yüksek sesle dile getirerek. *Olduğun gibi kabul edilmekten korkuyorsun.*

Hesina'yı görmek istemiyormuş gibi, belki de Hesina'nın onu görmesini istemiyormuş gibi bir elini gözlerinin üzerine koydu Akira. “Gerçekten tanıdığını zannettiğin kişi değilim.”

“Ben de değilim.” Hesina kimdi? *Neydi*? Akira'ya babasıyla ilgili hakikati anlatsaydı onu bir katilin çocuğu olarak mı görecekti yoksa bir kurtarıcının mı? Yoksa sadece... kendisi olarak mı görecekti?

“İnsanların beni nasıl gördüğünü değiştiremem,” dedi Hesina. “Tıpkı senin geçmişini değiştiremeyeceğin gibi. Ama kabul etmeyi seçebilirim.”

Akira yataktan kalktı.

Hesina da yalpalayarak onu takip etmek üzere kalktı. “Seni kabul ediyorum.”

Akira kapılara doğru yürüdü.

Hesina önüne geçti. “Olduğun gibi, olduğum gibi, seni kabul ediyorum.”

Akira etrafından dolanmaya çalıştı ama Hesina oymalı kapağı kadar geriledi. Bir eli hâlâ yakasını kapalı tutuyordu, diğer elini yanına doğru uzatıp Akira'nın kaçışını engelledi.

“Yani lütfen—”

Akira bir kolunu Hesina'nın başının üzerine yaslayıp gri gözlerini onunkilere dikerken Hesina'nın nefesi kesildi.

—*Kal.*

Kaldı.

Hesina'yı gerisingeri yatağa taşıdı ve yanında yere oturdu. Sessizlik içinde birbirlerine yoldaş oldular. Hesina'nın sormak istediği çok şey vardı ama daha fazla ısrar etmedi ve nihayetinde Akira kendiliğinden konuşmaya başladı.

Kendi'a köle ticareti nedeniyle yetim kalan çocuğun hikâyesini anlattı; bir zehir ustası tarafından yetiştirilmiş, on bir yaşına girmek üzereyken diğer yirmi üç suikastçıdan oluşan bir loncaya katılmış. Gündüzleri her zamanki müşteri kitlesi –paranoyak prensler, açgözlü baronlar, terk edilmiş âşıklar– için öldürmüştü. Geceleri ise Kızıl Nergis denen tarikat için. Kendi'a köle ticaretiyle bağlantısı olan herkes meşru birer hedefmiş. Ustalar ve aileleri. Toprak sahipleri ve onların kâhyaları. Muhasebeciler, taşımacılar ve müsteşarlar. *Kötülüğün kökü kazınmalı*, diye sık sık hatırlatmış tarikatın lideri, gri gözlü oğlana. Oğlan dikkatle dinlemiş ve diğerlerinin sözcüklerini kendi hakikati olarak yazarmış aklına.

İnsanlar çocuğun adını Hayalet koymuş çünkü cinayet işlerken hiç ses çıkarmazmış. Kendi tarikatındaki kız ve erkek kardeşleri bile onu tehdit olarak görürmüş. Bir gece yemekhaneye gelmediğinde yirmi üç kişiden biri bile yokluğunu ya da kardeşlerinden birinin ellerindeki kanı fark etmemiş. Oğlan kumtaşından bir sokaktaki hendekte yatarken, karnı boğazından göbeğine kadar domuz gibi yarılmışken şakalaşıp gülüşmüşler. Oğlan her zamanki gibi sessiz kalmış çünkü kimsenin gelmeyeceğini düşünmüş.

Yanıliyormuş.

Oğlan ve kız en başından itibaren birbirlerine yalan söylemişler. Kız, öyleymiş gibi yapmasına rağmen köşkün şifacısı değilmiş; birkaç ay önce ölen bir baronun kızıymış. Oğlan, öyleymiş gibi yapmasına rağmen simyacının çırağı değilmiş; tarikatın buyruğu üzerine baronu zehirleyen suikastçıymış. Arkadaşlıkları cehaletlerinden doğmuş. Oğlan, kızın bakımı sayesinde iyileşmiş ve onun arzusu üzerine orada kalmış. Günlerini köşk arazisinde armut ağaçlarına tırmanıp kumtaşı kuyularda hazine arayarak geçirmişler. Oğlan tarikatla iletişim kurmamış. Loncasına geri dönmemiş.

Hizmetkârlar oğlandan hoşlanıyormuş çünkü çırakların hep sahip olduğu hava onda yokmuş. Bir akşam, köşkün vârisi genç hanımın yirmi üç âlim için düzenleyeceği teşekkür ziyafetinden bahsettiklerini duymuş oğlan. Yirmi üçün tuhaf bir sayı olduğunu düşünmüş.

Tanıdık bir sayı olduğunu.

Oraya çok geç varmış ve yeterince geç varamamış. Lonca yoldaşlarını ziyafet masasının üzerine yığılmış hâlde bulmuş. Baronun, yalnızca kendisinin suçlu olduğu cinayeti için cezalandırılmışlar; köşkün atölyelerinde sırf meraktan yarattığı tatsız, kokusuz zehirle öldürülmüşler. Maskeli bir figür nefes alan son lonca üyesine yaklaşınca oğlan hiç düşünmeden harekete geçmiş. Bir zamanlar kendisini öldürmeye çalışan kardeşini kurtarmış. Maskeli insanı öldürmüş, kendisini kurtaran kızı. Ve kız son nefesini vermek üzereyken sormuş: Öldü mü? Hayalet öldü mü?

Oğlan yalan söylemiş.

“Gerisini sorarsan,” dedi Akira, “eh, çok ilginç değil. Zaten biliyorsun. Tüccarları soymak. Diyarı hapishane hapishane gezmek—”

“Yalan söylememişsin.”

Bir kalp atımı kadar sessizlik oldu. “Son kontrol ettiğimde hâlâ hayattaydım.”

“Ama Hayalet ölmüş.” Hesina, Akira’nın eskiden olduğu oğlanı, bir ülkü tarafından yutulan oğlanı hayalinde canlandırdı. Bir yetim ya da suikastçı olmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu ama başka birinin değerlerini sahiplenmenin ne kadar kolay olduğunu biliyordu. “O ismi arkanda bıraktığında ölmüş. Bu nedenle gerçek silahlara dokunmuyorsun, her şeyi sorguluyorsun ve kendi başına düşünüyorsun.” Bir elini yatağın kenarından sarı kısıp Akira’nın kafasına dokundu. “Bu nedenle artık Akirasın.”

“Öyle miyim? Bir bedeni gömebilirsin,” diye devam etti Akira, “ama kemikleri yok olmaz.”

Bu doğru değil. Ama Hesina kimdi ki neyin doğru olduğunu söyleyecekti?

Bunun yerine, “Sırtındaki dövme’yi bana gösterir misin?” diye sordu. Çekingenliği nereye gitmişti bilmiyordu ama umursadığı da söylenemezdi. Akira’yı uyurken izlediğini çoktan itiraf etmişti.

Akira bir şey söylemeyince, “Adil olan bu,” diye ekledi sertçe. “Güzel bir görüntü değil.”

O zaman Hesina’nın sırtı korkunç olmalıydı çünkü dövme’nin –bir çeşit çiçektir, kökünden koparılıp avuçlanmıştır– neredeyse asil gözüktüğünü düşünmüştü. Dövme Akira’nın omzundan kaburgalarının kıvrımına uzanıyordu. Sırtına işlenmiş ele Hesina’nın eli dokununca Akira’nın bedeni gerildi.

Hesina hikâyelerin nakledilmesine yarayan bütün yolları düşündü. İnsan etine işlenerek. İpek cephelere dikilerek. Babasını, eski imparatorun kafasını keserken düşündü. Müneccimleri arındırdığını. Kanla beslenen çağı. Kemiklerin üzerinde yükselen tahtı.

Akira’yı kabullenirken aynısını öz babasına sunamaması Hesina’yı berbat bir evlat mı yapıyordu?

Bir süre sonra, “Uyumuyor musun?” diye sordu Akira.

“Düşünüyorum.”

“Uyu,” dedi. “Düşünmek bekleyebilir.”

Hiçbir şey bekleyemez. Her şey ve herkes yanından geçip giderken bir kraliçe öylece sabit kalamaz. Ama bu zaten olmuştu ve Hesina, öncekinden daha kötü durumda olsa da, sağ çıkmıştı. Akira’nın sözünü dinleyip gözlerini kapattı.

Sabah olduğunda Hesina’nın sırtı daha yumuşak gibiydi ve su toplayan yerleri, kollarını kaldırdığı zaman rahatsız edici biçimde gerilmiyordu.

Akira’ya, *İşe yaradı*, demek istedi ama Akira çoktan gitmişti. Ziyaretinin tek fiziksel kanıtı yerde duran kavanozdu. Hesina’nın eli dudaklarına doğru süzüldü, sonra gerisingeri düştü. Sabah olmuştu. Tekrar kraliçe olma ve şehir çapında bir katliamı durdurma zamanıydı.

Minger’den yardım almadan giyindi ve saçını kıvrıp topuz yaptı, dudaklarını zincifreye renklendirirken kalbini katılaştır-

dı, ezilmiş yusufçuk kanadından yapılan sedefli pudrayı elmacıkkemiklerine sürerken sözcüklerini süsledi. Müneccimleri tespit edip kitleleri yatıştırmak yalnızca ilk zorluktu. Bir sonraki –halkın nefretini silip atmak– daha da zor olacaktı. Bunu yapabileceğini düşünmek bile düpedüz saflıktı belki de.

Hesina pudra kutusunu çat diye kapattı. Saflığın zıttı, isteksizlikti. Hesina'nın devri daha yeni başlamıştı ve bir yeteneği varsa o da inatçılığıydı. Bu huyundan sonuna kadar faydalanmak, Gümüş Zambak'a, Mei'ye ve krallıktaki tüm müneccimlere karşı boynunun borcuydu.

Maskesini mükemmel hâle getirdikten sonra Semavi Ahlak Salonu'nundan geçerek saraydan çıktı. Sis kaplı avluda bekleyen iki sıra muhafızın yanında tahtirevanı duruyordu. Cilalı *zitandan* yapılmış, mücevher kutusu gibi bir şeydi; direk köşebentlerinin altındaki yeşim kakmalar, nilüfer ve yılandan oluşan kraliyet arması yeşil taşın üzerinde hafif kabartılmış şekilde yükseliyordu.

Hesina, aracın üstünün örtülmediğini görünce memnun oldu, insanların onu kendi gözleriyle görmelerini istiyordu. Ama taraçalardan aşağı inip ana bulvardan doğu pazar yerine ilerlerken tereddüt etmeye başladı. Yol kenarlarına kazıklar çakılmıştı ve üstlerine de bir şeyler –aniden midesi bulanarak güvercinler olduğunu fark etti– insan kafası gibi saplanmıştı.

Tahtirevanın sağındaki muhafız, “Kendi’a,” diye fısıldadı. “Müneccimler hakkındaki bildirilere karşı halkın tepkisi.”

Posta güvercinleri soğuktan kaskatı kesilmiş, boyunları tuhaf açılarla bükülmüştü. Pençelerinden levhalar sarkıyordu.

HİÇBİRİNİ KAÇIRMAYIN HİÇBİRİNİ SAĞ BIRAKMAYIN

Çok uzun bir gezintinin başlangıcıydı bu.

Kraliyet muhafızları pazar yerine vardıklarını ilan etti. Hesina çevresini neredeyse tanıyamayacaktı. Seyyar satıcı tezgâhları ya yakılmış ya da tavuk leşi gibi kemiğine kadar temizlenmişti.

Kırık süs eşyaları buz tutmuş zemine saçılmıştı. Geriye kalan az sayıdaki satıcı geçici tenteler kurmuştu.

Bu tüccarlardan biri, “Kraliçenin külleri!” diye bağırdı. Müşteriler, adamın sattığı küçük ipek keseler için *banliang*larını çıkarıyordu. “Ondan geriye kalanlar! Zindanların derinliklerinden çıkarıldı!”

Ah keşke. O zaman Hesina’nın bunlara katlanmasına gerek kalmazdı. Sert bir sesle, “Bu teşebbüsler neden durdurulmadı?” diye sordu muhafıza.

“Hepsini kapattık ama bir gecede yine ortaya çıkıyorlar çünkü...” Adam sözünü bitirmedi.

Çünkü talep vardı. Kireçtaşı duvarları kaplayan duyurulara rağmen hâlâ kaç kişi Hesina’nın kömür olduğunu düşünüyordu?

“Adamı buraya getirin,” diye emir verdi.

Tahtırevanı yaklaşıırken çevredekiler diz çöktü. “*Dianxia!*”

“*Di-Dianxia!*” diye kekeledi tüccar.

Hesina yere kapanan adamı değerlendirdi. Otuzlarının ortasında, sağlıklı gözüken bir adam; bir ders verilirse dayanabilecek kadar dirençli. “Yalanlardan kâr sağlayarak şerefini leke liyorsun.”

“Ma-mallarımı hemen toplarım—”

“Hayır, bırak. Adama göz kulak olun,” diye emretti muhafızlardan birine. “Mallarına dokunan olursa hırsız gibi muamele edin.” Sonra etrafta izleyenlere hitap etti. “Geri kalanınız serbestsiniz.”

Kraliçenin on bin yıl yaşamasını dileyerek ayağa kalktılar. Tüccar da peşlerine takılmaya yeltendi.

“Dur!” Sesi annesininkine o kadar benzedi ki Hesina kendi sesini duyunca ürperdi. “Sana kalkabilirsin dedim mi?”

“Ha-hayır, *dianxia*.”

“Dört saat boyunca kıpırdamadan orada kal ve işlediğin suçları düşün.”

“Kraliçeye merhametinden dolayı teşekkür et,” diye emretti muhafız.

Tüccarın çenesi çabucak kapandı. “Te-teşekkür...”

Hesina elini sallayıp muhafızlara ilerlemelerini işaret etti.

Sırada konut alanları vardı. Hesina yine hazırlıksızdı. Kolundaki uzun kesikten kan akan çıplak ayaklı bir çocuk kalabalığının içinde geziniyordu. Yöneticiler ve bölge halkları kireçtaşı koridorları ve buralara açılan yuvarlak kapıları doldurmuştu. Kimileri Hesina’dan inayet görmek için beklerken çoğu kendi kavgalarını sürdürmekle yetindi.

Bir kadın, “Ha, yani *benim* müneccim olduğumu mu düşünüyorsun?” diye çığlık çığlığa bağırdı. “Ailelerimizi evlilik yoluyla birleştirmeyi öneren *sendin!*”

“*Evlilik mi?*” Elinde bir mutfak satırı olan adamı geride tutan yalnızca çocuklarıydı. “Unut o işi. Canını alacağım!”

Hesina becerebildiği yerlerde müdahale etti ama bazı savaşlar çoktan kaybedilmişti. Hendekte bir araya gelen çeteler *Öğretiller*’den yırtılmış sayfaları dağıtarak kendi hükümlerini ilan ediyordu. Bazıları Hesina’yla ilgiliydi. Ya gizlice failleri destekliyor, ya Kendi’â Veliaht Prensi’yle komplo kuruyor ya da on ayrı entrikayla uğraşıyordu. Bu kraliçe her kimse, Hesina’yı geçtiği kesindi.

“Müdahale etmeyin,” diye uyardı muhafızları. Geziyi sürdürmeleri gerekiyordu. Yine de hendekten ayrılırken Hesina dişlerini sıkıyordu. Takındığı duygusuzluk maskesi nedeniyle yüzündeki kaslar ağrıyordu ve Doğu Kapısı’na geldiklerinde neredeyse çatlayacaktı.

Kemerin tepe noktasından püskül gibi sallanan üç ceset vardı. Biri fena yanmıştı. Diğerleri ise defalarca kesilmekten tanınmaz haldeydi.

Bir müneccim.

İki işbirlikçi.

Kendisi gibi insanlar.

Ezilmiş yüzleri, *Sen de aynı kaderi hak ediyorsun*, diyordu.

Öfke, keder ve korku Hesina’nın boğazına kadar yükseldi. “İndirin onları.”

Muhafızlar halatları keserken etraflarında bir kalabalık birikti.

“Bıraksaydınız da daha asılı kalsalardı,” diye seslendi yaşlı bir adam. Diğerleri de aynı düşünceyi tekrarlardı ama tahtirevan taraçalara doğru ilerlerken peşine takıldılar.

Kalabalık çoktan Şakayık Pavyonu'nda toplanmıştı. Çoğu, yenleri ve yakaları siyah şeritli beyaz *hanfular* giyiyordu – genç âlimlerin ve devlet hizmeti adaylarının üniforması.

“*Dianxia!*” diye bağıldılar. “*Dianxia! Dianxia!*”

Hesina taşıyıcıların durmasını emretti ve dışarı adım attı.

“*Dianxia!*” İnsanlar onu görebilmek için boyunlarını uzattılar. “*Dianxia!*”

Muhafızlar halkı gerilemeye zorladı ama Hesina bir elini kaldırıp onları durdurdu. Kalabalığın önlerindeki bir kıza yaklaştı. “Adın ne?”

Kız gözlerini kırptı, sonra kavuşturduğu ellerinin üzerinden eğildi. “Aile adım Bai, kendi adım Yuqi.”

Hesina kızın omzundan sarkan kitap çantasına doğru başını salladı ve, “En sevdiğin metin ne, Bai Yuqi?” diye sordu.

“Öğ-Öğretiler, *dianxia*.”

Elbette. Hesina, kızın ne demesini beklemişti ki? *Çağlar Boyu Suikastçılar* mı? “Peki, neden?”

“Tarih ebedi bir öğretmendir, *dianxia*.”

“Başını kaldır.”

Kız söyleneni yapınca Hesina iki parmağıyla kızın şakağına dokundu. “Zihin ebedi bir öğretmendir.” Kızın köprücük kemiğine parmağıyla hafifçe vurdu. “Ve kalp. Tarih, günümüzde bir şey ifade edecekse her ikisinin filtresinden geçmelidir.”

“Bai Yuqi bunu hafızasına yazacak, *dianxia*.”

Arkasına dönerken Hesina ellerini giysisinin yenlerine sakladı. Tahtirevana çıkmasına yardım etmek için öne çıkan muhafızlara, “Yolun kalanını yürüyeceğim,” diye mırıldandı.

Bacakları hâlâ zayıftı. Taraçalara ulaştıklarında Hesina'nın içliği döktüğü soğuk terle nemlenmişti. Yine de yardım almayı reddetti. Başkalarına yaslanmanın da, tek başına dikilmenin de bir zamanı vardı.

Bakışlarını yukarı kaldırdı.

Hazırlık sırasında süpürölüp temizlenen basamaklar şimdiden incecik taze karla kaplanmıştı. Törensel yeşim levhaları kuşanmış kraliyet muhafızları yokuşun iki yanında sıralanmıştı, kargılarının parlak kırmızı püskülleri rüzgârda salınıyordu. Hepsinin üzerinde yükselen saray, Hesina oflaya poflaya yukarı çıkarken büyüdükçe büyüyordu. Sahanlığa varınca Hesina bir elini kalçasına yasladı, soluklandı ve sırtını dikleştirdi.

Söz verdiği gibi Caiyan buradaydı. Çenesine kurum bulaşmış Lilian da. Hesina'ya bakıp başını belli belirsiz öne eğdi. Bugün ne olursa olsun Mei'nin anne babası ve diğerleri şehrin dışındaydı. Güvendeydi.

Hesina bu bilgiyle rahatladı ve yenindeki yazı tomarını çıkaracak cesareti buldu.

Yüzünü pavyona döndü. Tepelerinde gri bir deniz gibi dalgalanan gökyüzü sanki kaynıyordu. Halkı göğün altında küçücük-tü. Nefes almak için çabalamamaları gerekirdi ama Hesina bir anda boğuluyormuş gibi hissetti.

Kalabalığın arasından şiddetle esen rüzgâr Hesina'nın içini buz gibi bir berraklıkla doldurdu.

Bir masal var. Yidou'nun masalı.

Cana karşı canın masalı, eti beslemek için katledilen etin.

Ama halkın korkularını beslemek onların karnını doyurmak değildi. Onları zehirlemektir.

Tomarı avucunun içinde sıktı. Okumayacaktı. Bu krallığı daha fazla bölmeyecekti. Babası gibi olup da ideallerinden ödün vermeyecekti.

“On Birler bu yeni çağı yarattıklarında,” diye başladı, “herkes öğrenebilsin diye dili basitleştirdiler. Kendi başına düşünmek ne kanla ne de mevkiyle kazanılan bir güçtür.

“Öğrenmek için gerçekleri anlamalıyız. Gerçekleri sizden saklamayacağım. On iki gün önce, saray zindanlarına sızanlar—”

“Müneccimlerdi!”

“—kimliği belirlenememiş kişilerdi,” diye devam etti bağır-

nlara aldırmadan. “Seçkin muhafızlardan biri yaralandı; üçünü ise kaybettik, bedenleri bulunamadı. İsimleri Kraliyet Tarihi’ne yazılacak ve aileleri onurlandırılacak.

“Mahkûmun ve faillerin bedenlerini bulmakta da başarısız olduk. Korkutucu zamanlar yaşıyoruz, biliyorum.” Daha iyi duyulması için sesini yükseltti. “Benzeri görülmemiş zamanlar. Ama bilginin yokluğunda tehlikeli sonuçlara varmamalıyız.”

“Peki, kralı kim öldürdü?”

Kralı kim öldürdü?

Kralı kim öldürdü?

Kralı kim öldürdü?

Bilmiyorum: Hakikat. *Xia Zhong:* Yalan. *Mei:* İnsanların hakikat sayacağı bir yalan.

Hesina seçenekleri karşısında felç geçirmiş gibi sessiz kalınca, “Mahkûm muydu?” diye bağırdılar. “Müneccimler miydi?”

“Müneccimlerdi!”

“Müneccimler! Münecimler!”

Hakikat ya da yalan.

Hesina karar veremedi önce bir bıçağın soğuk kenarı boğazını yardı.

YİRMİ ALTI

NEYE DEĞER VERDİĞİN, AİLENE DAVRANIŞ BİÇİMİNDE
KENDİNİ GÖSTERİR.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, AİLE ÜZERİNE

NE DİYEBİLİRİM Kİ? AİLEMİ, ONLARI KORUMAK İÇİN
TERK ETTİM BEN.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, AİLE ÜZERİNE

Zaten kıpırdayamasa da omuzundaki el Hesina'yı sımsıkı tuttu. Diğer el ise bıçağı yaklaştırdı. Hesina'nın boynundan aşağı ılık bir şey aktı.

"Bendim."

Sert bir rüzgâr ikisini de sarstı ve ceviz karası saçları Hesina'nın yanağına çarpıp etrafını osmantus ve şeftali çiçeği kokularıyla sardı. Hesina bu kokuyu kendi kokusu kadar iyi tanıyordu. Rüzgâr kuvvellense de Lilian'ın sesini bastıramadı. "Kralı öldüren bendim!"

Zemin eriyip yok oldu. Yüzler birbirine girdi, her bir cilt rengi karışıp tek renk oldu. Halk, muhafızlar... her şey gitmişti, Hesina'nın dehşetiyle aşınmıştı. "Yalan," diye fısıldadı.

Lilian sessizlik örtüsünü yırtıp geçen bir bağırıyla cevap verdi. "Onu bu krallık için öldürdüm!"

"Bıra—"

Bıçak daha derine girdi. Damlalar hızlandı, Hesina'nın göğüs kemiğinin de altına süzüldü. Hesina'nın düşünceleri de kanı gibi aktı. Lilian ciddi olamazdı. Bu bir senaryoydu. Bir rol. Öyle olmalıydı. Ablası babalarını "öldürmüş" olamazdı. O—

"Ben de kralın hayırsever ve erdemli olduğunu düşünüyordum. Onu babam gibi görüyordum. Ama hayırseverliği, yetersizliğini gizliyordu. Erdemliliği, geçmiş suçlarının mazeretiydi."

Dünya yavaşça geri döndü: Aşağıdaki pavyonda toplanmış yüzlerce insan; basamaklardaki muhafızlar ve Hesina'nın boğazındaki bıçağa yönelmiş bakışlarıyla kargıları.

"Bu krallık benim evim." Lilian'ın sesi rüzgârın üstünde gürledi. "Burası için daha iyisini istedim, o yüzden kralı öldürdüm."

Hesina'nın zihni çözüldü. Lilian'ın gerekçeleri her ne olursa olsun onu susturmalıydı, kendini daha da suçlu göstermesini engellemeliydi.

Lilian, "Ümitlerimi bu kraliçeye bağladım," dedi.

Böğrüne dirsek at, elini bileğine götür. Bıçağı ele geçir. Herkes izliyor, bir tek şansın var.

"Yine, hata yaptım—"

Hesina harekete geçmeden önce Lilian tepeden tırnağa ürperdi. Kız kardeşinin aniden verdiği nefes Hesina'nın yanağını ısıttı.

Bıçak düştü.

Ardından Lilian düştü. Hesina onu zar zor yakaladı ve ablasının ağırlığı altında sendeleyerek yere çöktü. Lilian'ın mükemmel yüz hatları acıyla kasılmıştı ve Hesina'nın kalbi sıkıştı. "Lilian, konuş benimle. Neyin var, söyle."

"Na-Na." Lilian'ın acıyla sıkıdığı dişleri kızıla boyanmıştı. Hesina'nın zihni yine buz kesti. Hayır. Hayır, *hayır, hayır*. Çıldırılmış gibi acının kaynağını aradı. Eli, Lilian'ın sırtında uzun ince bir şeye çarptı. Titreyen parmakları bir kulpun, bir kabzanın etrafına sarıldı — Lilian'ın sol kürekkemiğinin yanına bir hançer saplanmıştı.

Yağan kar yavaşladı.

Bu... olamazdı. Gerçek değildi. Numaradandı. Şimdi Lilian sıçrayıp kalkacak ve *Sürpriz! Kandırdım!* diye bağıracaktı.

Ama ablasının nefesindeki korkunç, yapış yapış hırıltı bitmek bilmedi. Üstlerine bir gölge düşünce Hesina'nın bakışları yukarı kalktı, siyah ve altın rengi bir *hanfuyu* boylu boyunca aştı ve bir çift elin üzerinde durdu.

Caiyan'ın elleri, sağ eli solun üstüne kapanmış, parmak eklemleri kanla lekelenmiş. Arkalarında dikilen tek kişi oydu, bunu yapabilecek tek kişi... yapabilecek...

Yapabilecek...

"Na-Na." Adının kulak tırmalayan bir sesle telaffuz edildiğini duymak Hesina'yı hakikatin selinden çekip aldı. "Tüm o bakanlar—" diye hırıldadı Lilian.

"Şşşt... Seni Kraliyet Şifa—"

"—taş kafalı. Bu çözüm akıllarına bile gelmedi..."

Çözüm. Bu sözcük Hesina'nın ciğerlerindeki nefesi çalkaladı. Çözüm mü? Ne tür bir çözümdü bu? Neyi çözebilirdi? "Su-sus."

Lilian korkunç kızıl dişleriyle gülümsedi. Sonra harcadığı çabayla nefesi kesildi, bir kılıf çıkarıp fırlattı.

Paket basamaklardan yuvarlandı. Merdivene doğru seğirten muhafızların, paket patlamadan önce ancak tökezleyerek geri kaçacak zamanları oldu. Taş parçaları havaya fırladı ve duman açılmaya başladığında bile halk çığlıklar atmaya devam etti. Patlamanın yarattığı hasar *tianlao* hücrelerindeki yanına bile yaklaşmamıştı.

Ama insanlar bunu bilmiyordu.

İnsanlar iki patlamanın birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünecekti.

Hesina'nın bir dumana benzeyen akıl karışıklığı da dağıldı ve gerçeği idrak edince derisi yüzülmüşe döndü.

Lilian yüzlerce izleyicinin karşısında kendini günah keçisi yapmıştı. İtirafı hakkında konuşulanlar şehirleri, sokakları sel gibi saracaktı. *Kralı kim öldürdü? Kraliçenin üvey ablasından başkası değil.* İhtiyaç duyacakları bütün deliller ortadaydı. Hesina'nın boğazına dayanan bıçak. Uydurma itiraf. Sahneyi tamamlamak için bomba.

“Neden?”

Lilian gözlerini kapattı. “Artık onları koruyabilirsin... Hep-sini...”

“Şşt.” Hesina’nın yanaklarından yaşlar akıyordu, eteğini ısı-latan kan gibi sıcak yaşlar. *Bunların hiçbirini bedavaya yapmadı-ğını söyle. Karşılığında alıç şekerlemesiyle ödeme yapmamı söyle bana.* “Şşt...”

“Bir elbiseyi daha... mahvediyorsun.” Lilian’ın dudakları bir gülümsemeyle titredi. “Gerçi zaten... çok sadeydi...”

Aşağılardan sesler yükseldi. *Kanı... alev almadı... müneccim değil...*

Öfkeyle ulumamak için kendini zorlayan Hesina’nın çenesi titredi. Halkı kalbini alabilirdi. Canını alabilirdi. Verebileceği ne varsa alabilirlerdi ama Lilian’ı alamazlardı. İzin vermeyecekti.

“İyi olacaksın. Şifacı seni iyi edecek. Konuşmayı bırak,” dedi Lilian ağzını açarken.

“Bana söz ver...” Kraliyet muhafızlarının etrafta toprağı dö-ven çizimleri neredeyse Lilian’ın fısıltısını bastıracaktı. Elini kal-dırdı ama Hesina’nın yanağına uzanmakta zorlandı. “Söz ver... bu işi... şık biçimde bitir.”

Eli bocaladı. Düşmeden önce Hesina ablasının elini yakala-yıp sıktı. Tıpkı göletlerin sığ kısımlarında yürürken ya da sıcak *mantouları* eteklerine doldurup peşlerinde aşçılarla koridorlarda koşarken yaptığı gibi. Öyle sıkı tutuyordu ki Lilian’ın da onun elini sıkmayı tam olarak ne zaman bıraktığını hiç hissetmedi.

Hesina üstünü değiştirmede. Birinin boynuna bakmasına izin vermedi. Sonunda hak ettiği gibi gözüküyordu: Kan içinde.

Taht salonuna kasırga gibi girdi, bakanları arkasından topar-lanmak için debelendi. Kürsüden, Tahkikat Dairesi çalışanlarına Lilian’ın odalarını arayıp hemen rapor vermelerini emretti. Te-baası beklerken daha genç olan bazıları Hesina’ya doğru çabuk bakışlar attılar. Bir tepki görmeyi bekledilerse kesinlikle hayal kırıklığına uğramışlardı. Hesina kehribar ve kayaydı, iç organ-

larının yerinde tozdan başka bir şey kalmadan fosilleşmiş bir cırcırböceği; kalbinin yerinde bir boşluk, zihninde tek bir düşünce vardı:

Bu işi şık biçimde bitir.

Tahkikat Dairesi çalışanları varaklı tepsiler taşıyarak geri geldiklerinde bu düşünce Hesina'nın tutunacak dalı olmuştu.

"*Dianxia*," diye hitap etti yönetici. "Emirleriniz üzerine kral katilinin odalarını aradık ve sıralayacağım nesneleri bulduk."

Buldukları şeyleri tanımlamaya başladı: turna armalı küçük bir şişe, arsenik bazlı bir zehir ve On Birler'le yeni çağı eleştiren, yasaklanmış bir kitap cildi.

Nesneler ortaya çıktıkça Hesina tahtının kollarını daha sıkı kavradı. Lilian çıkışını iyi planlamıştı. Saçında kurdeleler ve önlüğünde boya lekeleriyle gezen, siyaseti ve oyuncularını hor gören bir kız için fazla iyi.

Nihayetinde hepsini avucunda oynatmıştı.

"Mükemmel," dedi Hesina. Sesi ifadesizdi, boş bir mağarada damlayan su gibi kalbine acı akıyordu. İnsanların sırlarını kendisinden saklamalarına şimdiye kadar alışmış olmalıydı. "Bugün bu dava sonuçlandı. Dağılmayan çetelerin cezası asılarak öldürülmek olacak. Aynı şey, izinsiz kesme uygulayan herkes için geçerli. Yüce Müsteşar Sunlei, bu ceza kanunlarının üç gün içinde tüm şehirde ilan edilmesini sağlayın."

"Anlaşıldı, *dianxia*."

Hesina iş yerlerine ve satıcılara tazminat ödenmesini, ülke dışına gümüş akışını dengelemek için darı vergisinin artırılmasını ve zarar gören mülklerin ıslah ve tamiri için halkın çabasının desteklenmesini emrederek devam etti. Kelime kelime, ferman ferman krallığını bir araya getirip yamadı.

"Peki, kral katilinin cesedinin imhası ne olacak?" diye sordu Xia Zhong, oturduğu sıradan.

Hesina adamın bakışlarına hiç çekinmeden karşılık verdi. "Bu konu sizin yetki alanınıza giriyor, Bakan Xia. Usuller Kitabına göre ceset nasıl imha edilmeli?"

"Halka açık bir alanda yakılmalı ve külleri de sonsuza dek akıntılarda azap çekmek üzere Dipsiz Boğaz'a serpilmeli."

Mezar taşı yok. Tören yok. Gömecek ya da yasını tutacak hiçbir şey yok.

Hesina yumruklarını zorla açtı ve ellerini tahtın üzerinde dümdüz tuttu. “Öyleyse usullerin yerine getirilmesini sağlayın.”

Hesina’yı duraklatan Xia Zhong değil, onun ardından huzuruna çağırdığı Caiyan’dı. Yapılması gerekenleri çabucak yapıp bitirebileceğini düşünmüştü ama abisi kürsünün önüne adım atıp eğilerek selam verdiğinde tıpkı taraçalarda olduğu gibi zaman yavaşladı. Hesina bakışlarını Caiyan’ın ellerinden çekip konuşmayı becerene kadar yüz kalp atımı geçti. Elleri artık temizdi ama Hesina’nın hafızasında hâlâ kanlıydı.

“Kral katili olsa da olmasa da herkes gibi mahkemeye çıkarılmalıydı. Bu, Öğretiler’in kanunudur. Sen” –onu öldürdün. Onu öldürdün onu öldürdün onu öldürdün– “ona bu şansı tanımadın.”

“Beni affedin.” Caiyan’ın başı hâlâ önüne eğikti; sarf ettiği iki sözcüğü Hesina’ya değil, zemine söylemişti. Bu Hesina’yı az da olsa rahatlattı. Caiyan’ı affetmeyi *becerebileceğinden* emin değildi, ikizinin davranışlarını Lilian talep etmiş olsa bile. Lilian kendini mahkûm etmişti ama bıçağı saplayan Caiyan’dı. Hesina nasıl ablasını hayata geri döndüremeyecekse bunu da aynı şekilde unutamayacaktı.

Çalışma Bakanı öne çıktı. “Müsaadenizle, *dianxia*” diye söze girdi ve uzayan sessizliği kırdı. “Vikont Yan Caiyan’ı savunmak isterim. Gerekli gördüğü şekilde davrandı. Başka hiç kimse aynı şeyi yapacak konumda değildi, en azından sizin hayatınızı da riske etmeden.”

Diğerleri de katıldıklarını belirttiler. Aynı kolaylıkla Caiyan’ın tutuklanmasını da isteyebilirlerdi ama Caiyan, kelimenin tam anlamıyla kan bağlarını keserek tüm şüphelerden arınmış gibi gözüküyordu.

Cesareti kırılan Hesina elini kaldırdı ve toplantı sessizleşti. “Bakan Zhou’nun söyledikleri doğru,” demeye zorladı kendini. “Hayatımı kurtardığın için sana borçluyum. Ne dilediğin varsa sana bahsedilecek.”

Caiyan daha da eğildi. “Şehir muhafızlarının komutasının bana verilmesini arzu ediyorum.”

Hesina kıpırtısız kaldı. "Sen engin bilgi sahibi bir divan mensubusun." *Askeri meselelerde tecrübesizsin.*

"Yeni kazanılan barışı korumaya kendini adanmış, disiplinli bir lidere ihtiyaçları var."

"Sen sınavları denetlemekle meşgulsün." *Kaygılısın.*

"İlk tur yarın başlayacak."

Hesina'nın gözleri kısıldı. *Yas tutuyorsun.* Ama bunu dile getiremezdi. Bu salondaki hiç kimse, Hesina'nın kendisi bile, kral katilinin yasını tutmamalıydı.

Söyleyemeyeceği daha yüzlerce şey vardı: *Sen kimsin, Yan Caiyan? Danışmanım mı? Divanın vikontlarından biri mi? Kendi kardeşini öldüren bir kardeş mi? Seni okumakta neden giderek daha çok zorlanıyorum?*

Ama teklifini geri çekmek için artık çok geçti. "O hâlde şehir muhafızlarının komutası senindir."

Caiyan başını kaldırdı. Kısacık bir an için, tanımlanamaz bir duyguyla yüzü karardı. Ama belki de Hesina görmek istediğini görüyordu çünkü bir an sonra Caiyan dizlerinin üstünde *koutou* duruşuna geçip bir parça bile pişmanlık belirtisi göstermeden sıralardaki yerine geri döndü.

Onun yerini almak üzere Tahkikat Dairesi yöneticisi öne çıktı. "Son bir mesele var, *dianxia*."

"Söyleyin."

Yönetici, kapılarda nöbet tutan muhafızlara döndü. "Getirin."

Ben kehribarım. Ben kayayım. Ama sonra çift kanatlı kapı açıldı ve muhafızlar Akira'yı içeri sürükledi. İkisi Akira'yı kürsünün önüne iterken biri de değneğini yere attı. Hesina istemsizce ayağa kalktı.

"Bu sabah gongun beşinci vuruşunda," dedi yönetici, "bu genç adam hırsızlık yaparken yakalandı."

"Ne çalmış?"

Xia Zhong öne çıktı. "Benim en kıymetli Öğretiler koleksiyonumu."

Bakanın ve yöneticinin yan yana duruşunda neredeyse müstehcen bir şey vardı, ikisi de Hesina'nın onları durdurmak için bir şey yapamayacağını gayet iyi biliyordu. Hesina'nın bakışları,

doğrulup dikleşen Akira'ya yöneldi. Akira ona bakmadı. Lilian'ın yüzgisini öğrenmiş olmalıydı, Hesina'nın ablasını yüzüstü bıraktığı gibi kendisini de yüzüstü bırakacağını anlamış olmalıydı. Yanan dudağındaki kanı sildi ve değneğine doğru uzandı.

Muhafızlardan biri kılıcını aşağı savurdu. Değnek, Hesina'nın içini parçalayan bir çatırtıyla ikiye ayrıldı.

"Mükâfat beklemiyorum," diye çabucak devam etti Xia Zhong. "Kaygını, sarayın güvenliği için."

Bütün bunları balıksı gözlerinde bir ışıltıyla söylemişti. *Cesaretin varsa adamını affet bakalım.*

Başka bir yaşamda olsa Hesina cesaret etmekten fazlasını yapardı. Akira'yı affeder ve Xia Zhong'un boğazını sıkma işini bitirirdi. Ama bütün gözler başkente kilitlenmişken konumunu riske atamazdı; özellikle de şüpheli aflar dağıtarak ya da en yaşlı bakanını sinirlendirerek.

Bozguna uğramış hâlde gerisingeri tahtına çöktü.

Bu işi şık biçimde bitir.

"Tutuklayın," dedi ve emrinin yerine getirildiğini görmemek için gözlerini kapattı.

Ama esas kapatması gereken kulaklarıydı.

"Zindanlar, barınmak için çok da kötü bir yer değil." Akira'nın tok ve kıvrak sesi Hesina'yı iğne gibi deldi ve tahtında kalmasını sağlayan iradesi dökülüp gitti. "Kural yok, beklenti yok, kadehte zehir yok—"

Kapılar çınlayan bir iniltiyle kapandı.

Herkes gittikten sonra Hesina geride kalıp zindanlara koşma ve Akira'ya durumu açıklama dürtüsünün solmasını bekledi, diğer tüm duygularıyla beraber.

Uyuşmuş bir hâlde kürsüden aşağı indi. Cepheler boyunca amaçsızca yürüdü, ayaklarının götürdüğü yere gitti ve nereye çıktığını gördüğünde neredeyse gülecekti.

Dürüst olmak gerekirse, eskiden olsa gerçekten de Caiyan'a gelirdi. Hesina bir evse Caiyan da onu ayakta tutan kırıltı. Ama şimdi, Hesina abisinin dairesinin kapısına oyulmuş balıkçılara bile Caiyan'ın elleri tekrar zihninde canlanmadan bakamıyordu; sağ eli solun üstüne kapanmış, parmak eklemleri kanla lekelenmiş.

Gözlerini sımsıkı kapattı, gözkapaklarının ardında ışık benekleri oynaşıyordu. Gözlerini açtı, kapıya baktı. Kapıyı tıklatmak için elini kaldırdı. İndirdi. Abisinin ismi boğazında yükseldi. Yutkundu. Hesina cevaplar istiyordu ama karşılığında ne verecekti? *Onu koruyamadığım için üzgünüm? Kusura bakma, düzgün bir cenaze düzenlenmesini bile sağlayamadım?* Bıçağı Caiyan saplamış olabilirdi ama Lilian'ın fedakârlığından faydalanan Hesina'ydı.

İkisinin de birbirinin karşısına çıkacak yüzü yoktu.

Gitmek üzere döndü. Dört adım ilerledi. Dört adım geriledi.

Paldır küldür içeri girdi.

Caiyan'ın dairesi soğuktu. Loştu. Maltızlar yakılmamıştı ve Hesina, yatağın ayakucundaki abisinin silüetini zar zor seçebiliyordu ama onu gördü. Ona ihtiyacı olan bir abi.

Gidip yanına oturduğunda Caiyan onun varlığına hiç tepki vermedi. Hesina avuçlarıyla abisinin nemli yüzüne dokundu ama Caiyan geri çekildi. Hesina, bir daha çekilmesine izin vermeden kollarını ona doladı.

Uzun, çok uzun bir süre öyle kaldılar.

Sonunda Hesina, Caiyan'ı yatağa uzanmaya ikna etti ve abisinin gizli edebiyat zulasını bulana kadar yatağın altını kurcaladı.

Lilian yalan söylemişti. Wang Hutian erotik romanlar değil, fazlasıyla duygusal, melodramatik şiirler yazmıştı. Hesina bir derlemeyi bitirip ötekine geçerek şiirleri yüksek sesle okudu, ta ki sözcükler sesini çalana ve Caiyan'ın sıkıntılı nefesi rüyalara karışana kadar.

“Ve şebneme bürünmüş sabah geldi./Solan hayalinin serabını içtim kana kana,/sen de bardağı götürdün dudaklarına/son kez kadeh kaldırmak için...”

Kâğıt demeti ellerinde titreşti ve Hesina şiirleri bıraktı. Şiirler kendi duygularına odaklanmasını engellemek yerine ona ödünç alınmış duygular yüklemişti. Wang Hutian'ın akça tilki ruhlarına olan özlemi, onun soluklanma hasretine dönüşmüştü. *Qilin** avcılarının haklı öfkesi, onun kendi krallığına karşı haklı öfkesine

* Çin mitolojisine ait efsanevi bir yaratık. Tek boynuzlu, khimaira benzeri bir yaratıktır. -ç.n.

dönüşmüştü. Ve şairin metres edinen âlimleri, *onun* babası öldüğünden beri yaptığı her şey için duyduğu suçluluğa dönüşmüştü.

Hesina'nın alt dudağı titredi. Ağzına bakır tadı gelene kadar dudağını ısırıldı.

Senin hatan. Senin hatan. Senin hatan.

Caiyan'ın odasından sendeleyerek çıktı. Kapıları arkasından kapattı. Avuçlarını ağzına sokup çığlık attı. Onun hatasıydı. Lilian'ın ölümü onun hatasıydı. Dava açmasaydı kralı kimin öldürdüğü sorusu sorulmayacaktı.

Kral ölü bile değildi.

Çok fazla sır saklamak *kralın* hatasıydı, kızına adalete ve kanunlara inanmasını öğretmek *onun* hatasıydı.

Onun hatası.

Hesina kendi bedenini kavradığında karnına bir şey battı. Babasının madalyonu. Hani, babasının çok sevdiğini iddia ettiği hakikati ararken özenle kuşağına astığı madalyon. Madalyonu çekip kopardı ve yere fırlattı. Yeşim taşı gürültüyle kırıldığında Hesina bundan zevk duyarak derin bir nefes aldı.

Derken nefesi durdu.

Madalyonun paramparça kalıntılarından altın rengi gaz kıvrılarak yükseliyordu.

Babasının bedeninden yükselen gazın aynısıydı.

Aniden Akira'nın sesi zihninde yükseldi. Taht odasında söylediklerini duymazdan gelmek için o kadar uğraşmıştı ki Akira'nın ne demek istediğini çözememişti.

Kadehte zehir yok.

Nefesini tutmaya devam ederek çömeldi. Parçacıkları kaldırdı. Her biri bombeliydi. Madalyonun içi boştu. Zehir taşımak üzere. Kadeh değil. Annesinin enfiye şişesi değil.

Zehir, başından beri babasının vücudunda asılı olan madalyondan gelmişti.

Kırık parçaları elinden düşürdü; ağlamadan, şaşkınlıkla başını iki yana salladı.

Bunun anlamı neydi?

Her şeyin başladığı yere dön. Gümüş Zambak'ın, *Kırık parçaların arasından yükselen altın rengi gaz Görüyorum,* dediği yer-

den, genelevler bölgesinden öncesine. Hesina'nın zambakların arasında babasının bedenini bulduğu kraliyet bahçelerinden de öncesine.

Ardında kendinden parçalar bıraktığı yere dön.

Hesina babasının ofisine yürüdü. Doğruca yazı masasına gitti. Tir tir titreyerek babasının bağı sandalyesine oturdu, herhalde bir zamanlar onun da oturduğu gibi.

Sonra ne yapmıştı?

Ayağa kalkarken sandalye yere sürtündü. Hesina'nın göğsünde bir acı peydahlandı; babasının son anlarını tekrar yaşıyordu. Ama kendini zorladı, babasının kostüm sandığının yanında diz çöktü. Kostümleri karıştırdı, herhalde bir zamanlar babasının da karıştırdığı gibi, parmaklarını dokuların üzerinde gezdirdi. İpek ve kenevir.

Babası ulak kostümünü rasgele çekip almamıştı. Özellikle onu aramıştı.

Neden?

Sonra ne yapmıştı? Öğretiler'de On Birler'in Birincisi'nin sayfalarından birini açmıştı. Bahçelere açılan gizli geçide girmişti.

Tamamen içgüdüleriyle hareket eden Hesina kitapların olduğu duvara doğru sendeledi; *Kozmik Döngüler'i*, *Pangtiem Düşünceleri'ni* ve *Eski Saltanatın Yükselişi ve Çöküşü'nü* dışarı doğru çekti. Raflar ortadan ikiye bölündü ve gizli bir nehir gibi parlayan cilalı koridor ortaya çıktı. İçeri adım adan Hesina yan panelden çıkan manivelayı çekti. Nehir karanlığa gömüldü.

Hesina'nın içinde, eskiden hissettiği paniğin küçük bir parçası belirdi. Daha önce bunun kadar karanlık bir geçitte kaybolmuştu. Ama babası, derin bir nefes almasını ve duvarları rehber olarak kullanmasını söylemişti. Hesina da öyle yaptı. Cilanın çam kokusunu içine çekti, kalbinin sakinleştiğini hissetti ve ellerini yan panellere koydu—

Ve donakaldı.

Ahşaba oyulmuş bıçak izleri vardı, her bir iz yazı karakterlerini oluşturunuyordu.

KÜÇÜK KUŞ...

Sarayda bir yerlerde hizmetçiler toz alıyordu. Aşçılar kazları

yoluyordu. Başkentte yüz bin kişi ve duvarların ötesinde bir milyon kişi nefes alıyor, yürüyor, konuşuyordu. Ama o anda hiçbiri yoktu. Hesina'nın tüm dünyası parmaklarının ucundaki sözcüklerde nabız gibi atıyordu.

KÜÇÜK KUŞ,

BUNU OKUDUĞUN ZAMAN ARTIK ÖĞRENMİŞ OLACAKSIN. BABANIN YALANCI, GÜNAHKÂR, KATİL OLDUĞUNU BİLECEKSİN. HATTA KABUL ETMESİ NE KADAR ZOR OLSA DA ARTIK BİLİYOR OLABİLİRSİN, BENİM—

Hesina aniden geri çekildi.

HATTA KABUL ETMESİ NE KADAR ZOR OLSA DA ARTIK BİLİYOR OLABİLİRSİN, BENİM—

Geriledi ve karşı duvara tosladı. Yutkunuyor, neredeyse boğuluyordu. Nefes alabilmesinin tek yolu gülmekti.

KABUL ETMESİ NE KADAR ZOR OLSA DA

Hesina hâlâ gülerken panelleri elleriyle yoklayıp manivelayı aradı. Ofisin küllü ışığından karanlığa kaçsa da hakikat Hesina'yı takip etmişti.

Kralı kimin zehirlediğinin hakikati.

ARTIK BİLİYOR OLABİLİRSİN

Ama bilmiyordu. Babasının zambak tarhında yatan, mükemmel bir şekilde kılık değiştirmiş, ellerini karnında kavuşturmuş, çırpınmaksızın ölümün kusursuz resmi olan bedenini gördüğünde bilmiyordu. Aşçılar ve hizmetçiler o gün hiç kimsenin ofise yiyecek içecek götürmediğini anlattığında da bilmiyordu. Babası On Birler'in Birincisi *olmasına* rağmen *Öğretiller*'in On Birler'in Birincisi'nin biyografisini anlatan sayfasının açık kalmasının anlamını hiç düşünmemişti. Kendi gerekçelerini nasıl bastırıysa bilinçaltında kavradığı her şeyi de öyle bastırmıştı. Hakikati aramak yerine suçlayacak birini aramıştı.

Tüm parçalar yerine oturdu. Babasının yazı masasındaki enfiye şişesi Hesina'yı annesinin dairesine götürmüştü. Orada sandığı bulmuştu. Annesinin sandığının içindekiler Hesina'yı *Öğretiler*e götürmüştü. Kitabın, babasının On Birler'in Birincisi olarak kimliğini doğruladığını Hesina ancak şimdi görüyordu.

Öte yandan babası masasından kalkmadan önce kitabın On Birler'in Birincisi'ni anlatan sayfasını açık bırakmıştı. Üzerinde *uzun ömür* karakteri işli bir madalyon takmıştı çünkü Hesina'nın bilmesini *istemişti*. Soyma bıçağını yanına almasının nedeni cennet hurması soymak değil, son mesajını bu duvarlara işlemekti. Ve mesajını, Hesina'nın bedelini kanla ödediği bu hakikati iletmek için ulak *hanfusu* giymişti.

Hesina'nın kahkahaları iyiden iyiye tizleşti.

"Demek artık biliyorsun."

Bu ses.

Gülüşi dudaklarında donakaldı.

"Ee?" Ofisin alt kısmında, tam ortada duran kare *zitan* masaya doğru süzülen annesinin kıpkırmızı *ruqununun* uzun kuyruğu yerin üzerinde fısıldadı âdeta.

Hesina gözlerini kırıştıırarak dul kraliçeye bakakaldı. *Hayalet*. Gerçekten burada olamazdı.

Ama hayaletlerin sözleri annesininkiler gibi keskin olamazdı. "Canımı acıtıyor mu? Acıtır herhalde, bütün bu zahmete katlandıktan sonra babanın kendi kendini hallettiğini öğrenmek."

YİRMİ YEDİ

İNANMAK İSTEDİĞİMİZ ŞEYLERE İNANIRIZ.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, İNSAN DOĞASI ÜZERİNE

TERCİHLERİMİN BANA AİT OLDUĞUNU DÜŞÜNMEK İSTERİM AMA GERÇEKTE KAÇI TAMAMEN BENİM Kİ?

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, İNSAN DOĞASI ÜZERİNE

Karşılıklı oturdular, Hesina'nın yazıp Sanjing'in mührüyle kapattığı mektup aralarındaki *zitan* masanın üstündeydi.

Açılmamıştı bile.

Hesina konuşmadı. Yüzündeki bir tanecik kası bile oynatırsa ağlamaya başlayacağından korkuyordu, zaten annesinin gözlerinde yeterince acınası durumdaydı.

"Bunu benden neden sakladın?" diye fısıldadı sonunda, başkılarını annesinin yüzü yerine omzunun üstünde tutarak. Bu şekilde bir arada var olmak daha kolaydı.

Dul kraliçe soğuk soğuk güldü ve Hesina kucağında duran ellerini sıktı.

"Baştan bana söyleseydin..." Hesina devam edemedi.

Bunların hiçbiri olmazdı. Benim davam yüzünden kimse ölmezdi.

Annesi yine hafifçe güldü. "Dört ay önce idareyi devralmayı teklif ettim."

"Sorum bu değildi."

"Krallığı bozguna uğratacağını söyledim—"

"Bana hakikati söylemeliydin!"

Hesinanın haykırışı dinerken sessizlik titreşti. Gözleri bulanıklaştı ve sertçe nefes alarak gözyaşlarını bastırdı. "Bana hakikati söylemeliydin."

Dul kraliçe kaşını kaldırdı. "Söylediğim hakikat değil miydi?"

Hesina da kesinlikle annesinden daha azını beklemezdi.

"Son isteği buydu."

İşte bunu beklemiyordu. "Ne? Cinayete kurban gittiğini düşünmem mi?"

"Kimse seni öyle düşünmeye zorlamadı. Kimse seni dava açmaya zorlamadı. Kimse seni hakikati bir başına aramaya zorlamadı."

"Ben—"

"Kaç kez vazgeçmeye niyetlendin? Neden yapmadın?"

Hesinanın buna verecek bir cevabı yoktu.

Annesi iç çekti. "Her zamanki gibi inatçısın."

Hesina tepki veremeyecek kadar sarsılmıştı.

Dul kraliçe hiçbir uyarı yapmaksızın, "Benimle birlikte gel," dediğinde Hesinanın bakışları aniden annesine sıçradı. Bir kez daha oval yüzlerine ve saçlarının ortadan ayrımına dek aralarındaki benzerlik karşısında irkildi. Ama onun tanıdığı annesi, "Neye ihtiyacın varsa hazırla. Kuzey girişinde ikinci bir araba bekliyor," gibi şeyler söylemezdi.

"Bu kadar mı? On yedi yıldan sonra bütün söyleyeceğin bu mu? Hiçbir açıklama yapmadan tahtımı, krallığımı bırakmamı mı isteyeceksin?"

"Onların senin olduğunu mu zannediyorsun? Halkı kontrol edebileceğini? Halka ne düşünüp neye inanacaklarını söyleyebileceğini?"

"Onlara yardım edebilirim."

"Öyle mi? Bugün yaptığın gibi mi?"

Annesi, Hesina bir balıkmış gibi onun iç organlarını çıkarıyordu sanki.

"Bana kitabı göster."

Hesina aptala yattı. "Ne kitabı?"

Dul kraliçe tırnaklarını *ruqununun* manşetine sürttü.

"Odamdan çaldığın kitap."

Kalk da kendin al. Ama tahmin edileceği üzere Hesina kalkıp dairesine gitti. Dört ayak üstüne çöküp döşeme tahtalarını kaldırmak üzereyken bir anda gerildi.

Her zaman tahtaların arasına sıkıştırdığı saç teli yoktu.

Tahtaları çekip çıkardı. Orijinal *Öğretiler* ve Xia Zhong'un mektupları yerli yerindeydi. Hesina'nın atağa geçen nabızı yavaşladı. Paranoyakça davranıyordu. Döşeme tahtaları her zamankinden daha parlak gözüküyordu ve odaya bergamotun acı narenciye kokusu hâkimdi. Hizmetçiler tahtaları yeni yağlamış, saç teli de o sırada sürüklenmiş olmalıydı. Biri bu oyuğu tesadüfen bulsa bile, karşılına çıkacak şey *Egzotik Mantarların Şifalı Özellikleri*'nin önemsiz bir kopyasıydı.

Yine de Hesina saklama noktasını değiştirmeyi aklına not etti.

Babasının ofisine döndüğünde annesi masaya bir fiske attı. "Buraya bırak."

Hesina yine söz dinledi, kendisi yokken ortaya çıkan minik sorgum şarabı dolu *jiutanın* yanına kitabı koydu. Sorgulamaması gerektiğini biliyordu.

Annesi kitabın kapağını açarken oturdu ve dul kraliçe bir avuç sayfayı yırtarken bakakaldı.

Ses çıkaramayacak kadar şaşkındı. Kıymetli bir tarihî eser öylece yok ediliyordu.

Ama sonra sayfalar annesinin ellerinden havalanıp süzüldü ve kitaptaki yerlerine gerisingeri kaydılar.

Hesina müneccimlerin havadan su çıkardığını görmüştü. Koca çanakların paramparça olduğunu görmüştü. Ama bu, bildiği her şeyin ötesindeydi. Sihrin gücü geleceği şimdiki zamana çekmekten geliyorsa bu nasıl olabilirdi? Kâğıt kendi kendini tamir edemezdi.

Ama etmişti. Kitabı yavaşça, dikkatle kendine çekti ve parmağını sayfaların üzerinde gezdirdi. Pürüzsüz. Kusursuz. Yırtık izi bile bırakmadan kaybolmuştu, tıpkı babasının karnındaki kesik gibi.

Başı dönmeye başladı. “O neydi?”

“Bizi ölümsüz yapan sihrin aynısı.”

“Sizi—”

“Ben İki’yim.”

Saatın gongu altıyı vurdu. Artan karanlığın içinde Hesina gözlerini annesine dikti. İki, cesur ve şevkli olarak tanımlanırdı. Dul kraliçe ikisi de değildi. Ama şimdi Hesina annesinin kitaba nasıl baktığını, gözlerindeki ağırlığı görebiliyordu. Bunlar onun sözcükleriydi. Anlatılanlar onun hikâyeleriydi. Ne kadar değişirse değişsin, bir parçası bu sayfalarda korunmuştu.

Yine de, “Nasıl?” diye sordu. Annesi gerçekten de İki’ye ölümsüzlüğü nasıl elde etmişti? Aydınlanmayla mı yoksa iksirle mi?

Annesi *jiutandan* koca bir yudum aldı. “Nihayet imparatorluk duvarlarını aştığımızda,” dedi, buzlu camı andıran sesiyle, “sadece beş kişi kalmıştık. İmparatoru alt edemeyecektik. Kralıktaki en güçlü münecimi aramamızı öneren Kaishen’di, yani sizin sözümona Dokuz’unuz. Münecim kadın, babanın ve benim halkın kalbinde yaşadığımız, isimlerimizin ve yiğitliğimizin masallar ve efsanelerle canlı tutulduğu bir gelecek gördü. Efsane-nin ölümsüzlüğünü bizim bedenlerimize Çıkrıkladı.”

Bakışları *Öğretilere* kaydı. “Bizim haberimiz olmaksızın aynı şeyi bu kitaba da yaptı. İlkeleri sonsuza dek hükmedecek. Sıradan halk, keşke geri alabilsek dediğimiz her bir sözcüğe tapıyor.”

Demek bu yüzden halk savaşa böylesine karşıydı. Bu yüzden münecimlerden nefret ediyorlardı ve aksine ikna edilemezlerdi. Bu... *kitap*, Hesina’nın içinde bulunduğu berbat durumun kaynağıydı. Kendi kendini tamir edebilmesi umurunda değildi, kitabı paramparça etmek istiyordu.

Annesi bir yudum daha içti. “Wen, kitabın yok edilemezliğinin bizimkine bağlı olduğundan şüphelendi.” Hesina bir an

babasının adını çıkaramadı. “Kendimizi öldürmeyi denedik. Kendimizi yakarak, boğmaya çalışarak, kellemizi uçurarak – hepsini yaptık.” Boğazındaki yara izine parmağını pıt pıt vurunca Hesina’nın beti benzi attı. “Bazı denemelerimiz iyileşirken daha kötü iz bıraktı. Hiçbir şey işe yaramayınca diğer hükümdarlara hatalarımızı düzeltme şansı vermek için sahte ölümlerimizi sahneledik.”

Jiutanı kaldırdı.

Daha dudaklarına götüremeden Hesina uzanıp kabı tuttu. “Bunları şimdi neden anlatıyorsun? İlk saltanatınızdan sonra ikiniz niye geri döndünüz? Ve babam yine sahte bir ölüm kurguladıysa niye ardında benim için ipuçları bıraktı ki?”

“Çek elini.”

Hesina bıraktı ve annesi *jiutanı* kafasına dikti. Kabı sertçe bırakan dul kraliçe, “Söyle bana,” diye mırıldandı. “Hakikati bulduğuna değdi mi?”

Yine konuyu değiştirdi. Hesina’nın çenesi kasıldı. “Hayır.”

“İyi. Eşyalarını topla ve—”

“Ama hakikati aramak krallığın yaralarını görmemi sağladı. İyileşmesine yardım etmek istiyorum.”

“Kraliyet yaralı değil, çürük. Cerahatli parçalarını kesip atacak bıçak olabilir misin?”

Öyle olması gerekmiyor. Ama sözcükler ve mantık insanların fikrini ancak belli bir yere kadar değiştirirdi ve her seferinde suçu üstlenecek bir Lilian bulamayacaktı. “Evet.”

“Kendini mahvedeceksin,” diye çıkıştı annesi.

“Biri yapmalı.”

“Aptal kız.” Dul kraliçe *jiutanı* tekrar kaldırdı, kaşlarını çattı ve gerisingeri indirdi. “Öyle olsun. İkinci bir saltanat için neden geri döndüğümüzü mü öğrenmek istiyorsun? Senin için döndük.”

“Sadece...” Benim için mi? Hesina gülmeden konuşamayacağı için aklından geçenleri dillendirmedi.

“Evlat edinsek de hiç kendi çocuğumuz olmamıştı. Sen ilk ço-

cuğumuzsun. Wen seni kraliyetin ümidi olarak gördü.” Annesi sesinde bir parça bile sıcaklık olmaksızın hafifçe güldü. “İliklerine kadar hayalci.”

“Ümit. Ben kraliyetin ümidi olacaktım.”

“Saçmalık, haksız mıyım?”

Tabii, haklısın. “Söylediklerin gerçekten doğruysa bunlar bana neden daha önce anlatılmadı?”

“Baban sana söylemenin en uygun yolunun sana göstermek olduğuna karar verdi. Senin bir soruşturma başlatacağını, hareketlerinin bu krallıkta yanlış olan ne varsa hepsini apaçık ortaya çıkaracağını gayet iyi bilerek zamansız ölümünü kurguladı. Artık karşında tam olarak ne olduğunu biliyorsun. Kalmak ya da gitmek sadece ve sadece senin tercihin. Babanın dileği buydu.”

Öğrendikleri soğuk bir sis gibi Hesina’nın üzerine çöktü. Bir tercih. Babasının dileği ona tercih hakkı vermektir.

Hepsi bu mu? Ama sonra paravanların ardındaki boşluğu, duvarlardaki o sözcükleri düşündü yine. Babası kahramanlık konumuna yükselmek istememişti. Hesina’ya, kendisine verilmeyen seçeneği sunuyordu.

Ve bunu, Hesina’nın kabul edemeyeceği bir bedel ödeyerek yapmıştı.

“Peki, *senin* dileğin ne?” diye sordu Hesina, kendini şaşırtarak.

Annesi gözlerini kırptırdı. “Aptalca ideallerini unut ve benimle gel. Artık kimsen kalmadı. Seni yüzüstü bırakan bir dünyaya tutunmanın anlamı ne?”

“O beni yüzüstü bıraksa da ben ona aynı şeyi yapamam.”

Annesinin ona aptal demesini bekledi. Bunun yerine dul kraliçe mutlak bir sessizlikle gözlerini ona dikip baktı.

Sonra kafasını arkaya doğru savurup güldü. İşte bu, Hesina’nın tanıdığı annesiydi. “Kal, git, bana ne ki? Yarın dağlara dönüyorum. Beni uğurlamana gerek yok.”

Annesi kalkınca Hesina da telaşla ayaklandı. “Hizmetkârların daireni hazırlamasını—”

“Boş versene.” Annesi kapılardan süzülüp gitti.

“Bekle.” Hesina derin bir nefes aldı. Son bir cevap istiyordu.

Beni hiç sevdin mi? Ama bu soru fazlaca ümit yüklüydü, dile getirmesi acı verirdi, o nedenle, “Benden niye nefret ediyorsun?” diye sordu.

İnkâr et. Beni korumak için geri geldiğini ve seninle gelmemi istediğini söyle. De ki—

“Bu saraydan niye nefret ediyorsam ondan.” Kelimeleri metal gibiydi, yalımı feci keskindi. “Bu kitaptan niye nefret ediyorsam ondan,” diye devam etti annesi, oysa Hesina yeterince duymuştu. “Bir daha asla olamayacağım bir insanın yüzünü gösteren aynaya bakmaktan niye nefret ediyorsam ondan.”

Akira gitmişti ama odasının tavanındaki duman lekesi yerli yerindeydi. Koyu leke, odaya giren Hesina’yı morarmış bir göz gibi izledi. Hesina o geceki ateşi ve Akira’nın bir nefes ötedeki yüzünü hatırladı. Anısı tatlı bir lezzete sahipti. Boğazını yakıyordu.

Yatağa gitti. Uzandı. Tepesindeki kirlere baktı ve Akira aynı şekilde yatarken aklından hangi düşünceler geçiyordu diye merak etti. Akira pek çok şeyden şüphelenmişti. Şimdi Hesina annesinin anlattıklarını, ondan ne istediğini paylaşırdı acaba ne düşünürdü? Kalmasını mı tavsiye ederdi, yoksa gitmesini mi?

Akira’nın sesini hayal etti. *Gitmek kulağa çok da fena gelmiyor.*

Gerçekten de hiç fena gelmiyordu. Kalırsa sonu annesininki gibi olabilirdi. Soğuk, alaycı ve eskiden olduğu insanın anılarıyla hırçınlaşmış.

İç çekerek yan döndü ve yüzünü yastığa gömdü. Yastık Akira gibi kokmuyordu. O anda, Akira’nın muhtemelen yatakta hiç uyumadığı aklına geldi.

Yere uzandı ve tahtta oturduğunu, taraçalarda dikildiğini düşündü; tüm bunların ne hissettirdiğini ve nasıl yerde yatmakla karşılaştırılamayacaklarını düşündü. Burası gerçekten ait olduğu yeri.

Günlerdir ilk kez deliksiz uyudu.

Sabah çayını şifahanenin verandasında içti, yağmurun ters dönmüş sayvanın üzerine yağıp karı eritmesini izledi.

Annesiyle beraber dağlara gitseydi bu huzur Hesina'nın gerçekliği olacaktı. Krallık için endişelenmesi gerekmeyecekti. Sanjing'in yokluğunda Caiyan idareyi eline alırdı. Ama Caiyan'ın kan sıçramış ellerinin görüntüsü yine aklına düştü ve birden tepeden tırnağa ürperdi. Sıcak su sıçrayıp elini yaktı. İrkilince tutuşu gevşedi.

Çay fincanı düştü.

Hesina paramparça olmuş fincana bakarken yağmurun sesi azaldı. Bir keresinde yine aynı şeyi yapmıştı. Annesinin içmesi gereken karışım dökülünce bakakalmıştı, yanakları küçük düşmenin utancıyla kızarmıştı ve annesinin tasdiki için yalvarmıştı. Artık o kadar aptal değildi.

Artık o kadar cesur değildi.

Kuzey kapısında buluştuklarında annesi, "Eşyalarını görmüyorum," dedi. Dul kraliçenin arabası basitti ve refakatçileri de az sayıdaydı. Şehre gelip gittiğini ya da Hesina'nın da bir korkak gibi onunla gitmeyi düşündüğünü kimse bilmeyecekti.

"Kalıyorum."

Kâğıt semsiyelerinin üzerinde yağmur pıtırdadı.

Hesina annesinin onu ikna etmeye çalışmasını bekledi ama dul kraliçe omuz silkip dönerek arabaya binmek üzere refakatçilerinin yardım etmesine müsaade etti. "Keyfin bilir."

Araba takırdayarak ilerlerken Hesina'nın içinde tanıdık bir boşluk büyüdü. Artık onu alıp cennet hurması korusuna götürecek bir babası ya da kumaş atölyesine sürükleyecek ve Hesina dul kraliçeyi aklından çıkarana kadar onunla beraber top top beyaz ipeği pembe ve turkuaza boyayacak bir kız kardeşi yoktu.

Fakat bu kez annesini aklından çıkarmak istemiyordu. Hesina, dul kraliçenin ondan nefret etmesi için *kendisinin* ne yaptığına tuhaf biçimde odaklanmıştı her zaman. Bunun kendisiyle ilgili olmadığını görmeye zahmet etmemişti. Asla onunla ilgili olmamıştı. Tüm hikâyelerin anlatıcısı o olamazdı.

Tek başına Doğu Sarayı'na döndü ve divan için kendini hazırladı.

Yağmur ertesi gün de dinmedi. Göğün gözyaşları altında, Lillian'ın yakılmasını izlemek için yüzlerce kişi toplandı. Odunlar tütmediğinde halkın sabırsızlığı havayı dumanla kapladı; cenaze ateşini yakma çabaları başlangıçta şiddetli rüzgâra karşı sönüp gitti ve ancak Hesina muhafızlara dal yığınının yağa bulamalarını emrettikten sonra alev alabildi. Kara duman boğucu bulutlara dalga dalga karışırken Hesina tahtirevanının güvenli kuruluşunu ardında bırakıp sağanak yağmurun altında dikildi, bıraktı yağmur akıtamadığı gözyaşlarının yerini alsın.

Yağmur sabaha kadar buza tuttu ve Hesina şafakta bir kez daha pavyona giderken sokaklar ışıldıyordu. Bu kez sokak çetelerinden birinin liderinin asılmasını izlemek için oradaydı. Muhafızlar genç bir adamı darağacına doğru yürütürken kalabalık da bir kez daha toplandı.

“Sürfeler yumurtadan çıkıyor!” diye bağırdı adam, boynu ilmiğe geçirilirken. “Ben bugün ölebilirim ama siz de yarın—”

Zemindeki kapak açıldı ve halat bir anda gerildi. Hesina gözlerini kaçırdı. Çırpınış ve tekmeler durulunca cesedin uyarı olarak bir gece ve bir gün boyunca asılı kalmasını söyledi.

Oradan ayrılmak üzere arkasına dönerken duyduğu boğuk hıçkırık yüreğini burktu. Ses kimden gelmişti? Çocuğunun yasını tutan bir anne mi? Kardeşinin ölümüne kederlenen bir abla mı? Hesina bakmaya cüret edebilseydi gözlerinde nefreti görecekti ve bunu hak ettiği için bakmaya cüret etti.

Dirseğini kavrayan bir el onu durdurdu.

Caiyan sessizce omuzlarına bir pelerin örttü ve Hesina itiraz edemedi önce onu pavyondan aşağı yönlendirdi; dünyadaki tüm nefrete karşı siper olur gibi arkasında duruyordu. Tahtirevana girmesine yardım etti ve bir anda Hesina kendini, odasındaki o geceden beri görmediği, taht salonundaki o günden beri konuşmadığı abisiyle diz dize otururken buldu.

Artık bir şey söylemesi gerekiyordu. Konuşacak cesareti toplamaya çalıştı.

Caiyan önce davrandı. Sınavların ilerleyişi hakkında rapor

verdi (ön eleme turları bitmişti) ve şehir muhafızlarının güncel durumu hakkında Hesina'yı bilgilendirdi. Sesi yumuşak ve sakin, dudaklarından sayılar ve istatistikler dökülüyordu.

Hesina abisini tutup sarsmak istedi. *İyiymişiz gibi davranmayı bırak. Benden nefret ettiğini, beni suçladığını söyle. Bana acını göster ki onu telafi etmeye çalışayım ama kendini böyle saklama.*

Ama yorgundu, üşümüştü ve kazanamayacağı savaşlardan yorulmuştu. Başını sallayıp onaylayarak dinledi, söylemesi gerekenleri söyledi ve saraya geldiklerinde Caiyan görgülü bir danışman gibi eğildikten sonra Hesina'yı taht salonu kapısının önünde bırakarak ayrıldı.

İçerideki fildişi *kang* masada Sanjing'den gelen mektuplar bekliyordu. Cepheye giden yolun yarısındaki üç büyük ticaret şehrinde biri olan Qiao'dan gönderilmişlerdi. Hesina mektupları dikkatle açtı. Kardeşinin kaleminden çıkan keskin hatlı karakterler rahatlatıcıydı, kelimeleri – *Veliaht Prens üç bin müneccimlik bir kuvvet toplamış, savaş muhtemel*– öyle olmasa da.

Okuyup bitirdiği mektupları yaktı ve başını parmak uçlarına yasladı. Kendi'a, daha yeni yeni tomurcuklanan istikrarı kırağı gibi kolayca öldürebilirdi.

Hesina gecenin geri kalanını Ning krallığına göndermek için bir muhtıra taslağı üzerinde çalışarak geçirdi. Öğretiler diğer üç krallıkla askerî ittifak kurmayı yasaklıyordu ama Hesina kalmayı seçmişti. Hükmetmeyi seçmişti. Kitapların ve kanunların canı cehenneme — *bir şey yapmak zorundaydı.*

Arşivlerde saatler geçirdi; öğün atlayarak, uykusundan feragat ederek kitabı yok etmenin bir yolunu aradı. Bir müneccim Çıkrık yapmıştı. Başka bir müneccim mutlaka bunu tersine çevirebilirdi. Ama onlarla geçmişini düşününce –tanıdığı iki müneccim artık ölüydü– Hesina müneccimler arasından yeni bir arkadaş edinmek için acele etmeyecekti.

İki hafta boyunca hayat böyle geçti, ta ki bir akşam Minger çıkagelip Hesina'nın arşivlere gitmesini engelleyene ve banyo yapmasında ısrar edene kadar. Hijyen, savaşlar ve her ikisinin

acil önceliği üzerine bir tartışmanın sonunda kazanan Minger oldu; Kraliyet Çamaşırhanesi'nden getirilen, buhar saçan fiçılar dolusu su bir küveti doldurdu.

Hesina suyun içinde uzanırken düşünceleri yumuşadı. Uyku da öncelikler listesinin alt sıralarındaydı ama gözlerini kapatmak için iyi bir neden bulamıyordu.

Saniyeler sonra gibi gelen bir zaman sonra gözlerini tekrar açtığında karşısında ablası vardı.

Hesina'nın kalbi tekledi. "Li-Lilian?"

Kollarını küvetin kenarına yaslayan Lilian çenesini yumruklarının üzerine koydu. "Her yere gidebilir, her şeyi yapabiliriz."

Hesina sular damlayan elini kaldırdı.

"Baolin Adaları'nda yılanların sırtında gezebiliriz. Aoşi Takım Adaları'ndaki kaplıcalarda keyif yapabiliriz."

Lilian'ın yanağına uzandı.

"Gelmeni istesem gelir miydin?"

Eli boşluğun içinden geçip gitti.

Hesina irkilerek uyandı, sonra titremeye başladı. Su buz gibi olmuştu. Küvetin kıyısındaki boşluğa bakarak bir an daha oturdu, sonra suları sıçratarak kalktı ve ipek paravanın üzerine asılı içlik elbisesini aldı. Kuşağını bağlarken kumaş kırıştı. Xia Zhong'un mektuplarını kumaş katlarının arasında dikmişti; orijinal Öğretiler'i ise göz önüne, babasının ofisindeki raflara saklamıştı, birinin bakacağı en son yere.

Üzerine kışlık bir pelerin geçirip bahçelere gitti ve cennet hurmalarına yönelmeden önce şeftali koruluğundan sağlıklı bir dal kesip aldı. Gümüşü dallarla damar damar görünen, ay ışığıyla aydınlanmış göğün altında Hesina işe koyuldu, karı temizledi, katılaşmış toprağı bir taş parçasıyla gevşetti. Sonra toprağı sapladığı şeftali dalının etrafına hepsini gerisingeri doldurup üstünü düzledi ve eserini inceledi.

Mevsim kıştı. İlk denemesinin başarılı olması pek muhtemel değildi. Ama bir tanesinin cennet hurmaları arasında ayakta kalması için kaç şeftali dikmesi gerekecekse hepsini tek tek dikecek-

ti. Mezar taşıyla aynı şey değildi ama Lilian için sorun olmazdı. Hatta, diye düşündü Hesina gözleri dolup gülümseyerek, Lilian bunu tercih edebilirdi.

Sonra ayağa kalktı ve etrafındaki bahçeleri uzun uzun izledi. Burada büyümüştü, baharda şakayıkları saran karıncaları, yazın yumurtadan çıkan iribaşları, sonbaharda ekşiyen gingko yapraklarını ve kışın açan kamelyaları görmüştü. Tüm patikalarını nereye çıktığını biliyordu. Şuradaki, lotus havuzunun yanındaki kameriyeye çıkıyordu. Diğer, taş bahçelerine.

Ve bu, kendini üzerinde bulduğu patika, bir daha asla ziyaret etmeyeceğine yemin ettiği yere gidiyordu.

Matemi zamanla hafiflemişti. Sırlarla kirlenmişti. Yine de zambak tarhlarına girerken nabızı hızlandı. Toprak karla örtülüydü, çiçekler çok önce ölmüştü. Ama zihninin gözünde tıpkı babası gibi korunmuşlardı ve Hesina onu son kez bulduğu yerde diz çöktü ve açıp önüne uzattığı ellerinin üstüne alınını bastırdı.

Cildi yanana, kaşınana, uyuşana kadar; mecali kalmayıp omuzları çökene kadar en derin *koutou* duruşunda kaldı. Bu karlı bölgeyi lanetlediğini ya da yalnızca Lilian ve Mei için ağladığını söyleyebilmek isterdi.

Ama bu, söylediği en büyük yalan olurdu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde hizmetkârı oturma odasına geldi “Eski temsilcinizin hücre numarasını öğrendim, *dianxia*”

“Ben öyle bir—” Öyle bir şey sormadım.

Ama sormuştu. Şimdi hatırlıyordu. Seher vakti, bütün bir geceyi hiçbir cevabı açık etmeyen tozlu ciltlerin arasında, ümitsizlik ve çaresizlik içinde geçirdikten sonra Hesina’nın iradesi kınlanmıştı. Sormuştu.

Söyle, diye pat diye konuşacaktı neredeyse. Akira’yı ziyaret edebilirdi. Ona her şeyi açıklayabilirdi. Ama onu serbest bırakmazdı. Akira’yı görmek ıstırabını yeniden alevlendirecekti ve aralarında her ne varsa çürüyecekti, tıpkı babasıyla olduğu gibi.

Vazgeçmeyi öğrenmesinin vakti gelmişti.

“Bilmek istemiyorum,” dedi dişlerini sıkarak, sonra da gidecek hiçbir yeri olmamasına rağmen koridorlara daldı.

Bir yer hariç.

Şon seferinde olduğu gibi Caiyan'ın dairesi yine kilitli değildi.

“Caiyan?”

Yatak odası boştu ama yazı masasındaki gaz lambasında bir alev oynaşıyordu ve hâlâ mürekkebi kurumamış vaşak kılı fırçası porselen ayağın üzerinde bırakılmıştı.

Hesina bekleyebilirdi. Caiyan'ın yatağına oturdu ve elini yaslık tomruklarının üzerinde gezdirdi, Gümüş Zambak öldükten sonra bu yastıklara yaslanmıştı.

Hükümdarlığını tehlikeye atmayacağına söz ver.

Daha beterini yapmıştı. Hayatını tehlikeye atmıştı ve bunun sonucunda Lilian ölmüştü. Mei de. Utançla kanı yanaklarına hücum etti ve kaçma dürtüsüyle bacakları kasıldı. Bu daireden ve hayal kırıklığına uğrattığı abisini hatırlatan her şeyden kaçmayı öyle çok istiyordu ki.

Ama kendini kalmaya zorladı. Gece çöktü. Lamba söndü. Karanlıkta oturup abisinin dönüşünü, hiç gelmeyen bir sesi duy-
mak için kulaklarını dikti.

“*Dianxia. Dianxia.*”

Hesina zaman ve mekân kavramını yitirmişti. Panjurların hepsi karanlıktı ve hizmetkârının yüzünü zar zor seçebiliyordu.

Gözlerini ovalayarak doğruldu. “Saat kaç?” Sesi kurbağa gibi çıkmıştı.

Hizmetkârın sesi ise tuhaf biçimde gergindi. “Beşi geçiyor, *dianxia.*”

“Öyleyse neden uyandırıldım?”

“Divan toplandı.”

“Divan mı?”

“Evet, *dianxia.* Burada, Doğu Sarayı'nda.”

“Kendi divanımın nerede olduğunu biliyorum,” diye çıkıştı He-

sina ama hemen ardından pişman oldu. Hizmetkâr oğlan hiddetini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı, bu saraydaki diğer insanların aksine. "Toplanma çağrısını kim yaptı? Yönetici Lang mı?"

"Hayır—"

Dışarıdan gelen kaba bir ses, "Uyanık mı?" diye araya girdi.

Oğlan cevap veremedi önce Hesina elini kaldırıp onu durdurdu, sonra kalkıp kapıya doğru gitti. Oyma balıkçıları görünce midesi hoplayarak Caiyan'ın kapısında olduğunu fark etti. Abisi gece boyunca geri dönmemişti.

Dışarıdaki koridorda beş muhafız dikiliyordu. "Bunun anlamı ne?" diye sordu Hesina.

"Vikont Yan Caiyan divanda bulunmanızı talep ediyor."

Öfkesi yatıştı. "Nedenini söyledi mi?"

"Yalnızca orada bulunmanız gerektiğini söyledi."

Saçı darmadağınaktı ve üzerinde içliğinden başka bir şey yoktu. Ama acil bir durum olmasaydı Caiyan bu saatte divanı toplamazdı.

Hizmetkârına, "Bana bir cüppeyle iğne getir," diye emretti.

Oğlan telaşla koştu, yanında akık bir iğne ve altın biyeli sepya bir *ruqun*la geri döndü.

Hesina *ruqunu* çaprazlayıp içliğinin üzerine geçirdi, alelacele topuz yaptığı saçlarına iğneyi sapladı ve tek kelime daha etmeden muhafızların peşine takılıp iç saraydan dışarı çıktı. Ama Ebedi Ahenk Salonu'na yaklaştıkça adımlarına kararsızlık karışır oldu. Koridorun ortasında durdu; iki yanındaki muhafızlar gibi, sedefli sütunlar da upuzundu.

Arkasındaki bir muhafız, "Divan bekliyor, *dianxia*," diye hatırlattı.

Yorgunsun. Paranoyak davranıyorsun. Doğru düzgün düşünmüyorsun.

Ama kapılar açıldığı anda muhafızlar Hesina'yı zaptetti. Kürsüye doğru sürükleyip yere savurdular onu. Hesina nihayet dirseklerinin üzerinde doğrulabildiğinde gördüğü şeyle tokat yemiş gibi oldu.

Siyah ve altın rengi *hanfu*.

Sağ el sol elin üzerine kapanmış.

Kraliyet balkonunda ayağa kalkarken gölgesi merdivenlerin üzerinde büyüyor. Sesi sadece ve sadece Hesina'yla konuşuyormuş gibi yumuşak.

"Ben, Yan Caiyan, birinci vikont ve Kral Wen'in oğlu, Yan Hesina'yı vatana ihanetle suçluyorum."

YİRMİ SEKİZ

ANLAMLI BİR HAYAT BAŞKALARI İÇİN YAŞANANDIR.
ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, DOĞAL DÜZEN ÜZERİNE

KENDİNİZE İNANIYORSANIZ KENDİNİZ İÇİN YAŞAYIN.
ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, DOĞAL DÜZEN ÜZERİNE

Dokuz yıl önceki o kış olduğu gibi Hesina buz gibi suların içine düşüyordu. Ama bu kez Caiyan hızla dibe batmıyordu, kurtarılması ve korunması gerekmiyordu. Caiyan, Hesina'yı suya itmişti.

Bakanlardan biri konuşurken Hesina sendeleyerek ayağa kalktı. "Suçu nedir?"

Kadın esnemesini bastırmaya çalışıyordu ve bu tavrında yalnız değildi. *Hanfular* buruş buruş, kuşaklar eğri büğrü, *wusha* şapkaları yamuktu.

Caiyan'ın sonraki sözcükleri hepsini uyandırdı. "Bir münecimle komplo kurmak."

Salon yeni tutmuş buz gibi donakaldı.

Derken suçlama tüm ağırlığıyla çöktü ve Hesina da altında kaldı.

Nefes almak için çabalarken, *Sakin ol, Hesina*, diye kendine emir verdi. Suçu kanıtlanana kadar masumdu... Son delil de Gümüş Zambak'la beraber ölmüştü. Sarı Lotus Müzikhanesi'nin maması bile ifade veremezdi çünkü Hesina'nın başlığı yüzünü ka-

patırken Caiyan'ınki açıktı ve Caiyan kendini de töhmet altında bırakmadan kadını tanık olarak çağıramazdı ve evet, her şey yolundaydı. Sorun yoktu. Her şey düzelecekti.

Her şey düzelecek.

Yine de Caiyan kürsüden inip yaklaşırken Hesina olduğu yerde büzüldü. "Söz konusu müneccim birkaç ay önce öldü ama yine de delillerimi yeterli bulacağınızı düşünüyorum."

Neden? Basit. Caiyan'ın tavsiyelerini dinlememişti. Xia Zhong'a kumpas kurup suçu onun üzerine atmalıydı, Lilian'ın değil.

Ama bu... Caiyan'dı. Sanjing'in bütün alaylarına misilleme yapmadan dayanan, kraliyet derslerinde Hesina'ya yardım eden abisiydi.

Düşünceli, güvenilir Caiyan şimdi ilk tanışını çağırıyordu.

Nefesi kesilen, âdeta nabızı duran Hesina, kalbi göğsünden balık gibi sıçrayıp aralarındaki kireçtaşı zeminde bir yerlerde çırpınırken gözlerini dikip izledi.

Tanık, bölmenin kenarına geldi. Kırklı yaşlarında, haşin yüzlü bir kadındı; Hesina kadını çıkaramadı.

"Adınız," dedi Caiyan.

"Meng Hua."

"İfadenizi verin."

"Durun!"

Başlar döndü.

Hesina'nın kiler de dahil bütün gözler hızla ona dönerken, "Ta-tanıkları sen çağıramazsın," diye kekeledi Rou. "O, Tahkikat Dairesi'nin işi."

Tanrılar yanında olsun.

"Tahkikat Dairesi bu davadan çekildi," dedi yönetici.

"O zaman bu bir mahkeme," dedi Rou. "Ve bu bir mahkemeyse herkes gibi Kraliçe Hesina'nın da bir temsilci hakkı var."

"Korkarım *Öğreteler*'in ilk değişmez kuralını unutuyorsunuz, Fei oğlu Prens Yan Rou." Bu kez bütün başlar Xia Zhong'a döndü. "Başka herhangi bir suçlama olsaydı," diye devam etti bakan, "kraliçeye elbette adil bir dava sunulacaktı ve temsilci hakkı olacaktı. Fakat *Öğreteler*'in 1.1.2 numaralı pasajında belirtildiği üzere, müneccimler ve iştirakçileri bunun tek istisnasıdır. Ama korkacak bir

şey yok. Vikont Caiyan'ın delilleri mahkeme tarafından yetersiz bulunursa her zamanki usullere göre temsilci seçimi yapılacaktır."

Divan üyelerinin geri kalanı fikir birliğiyle mırıldandı. Baka'nın söyledikleri gerçekten de doğrudu. Hesina bunu, Gümüş Zambak'ı bulmaya karar vermeden önce biliyordu. Salona bir kez daha Caiyan'ın sesi hâkim olmadan önce tek yapabildiği, Rou'ya sessiz bir teşekkür göndermek oldu.

"Konuş," dedi Caiyan tanığa. "İki buçuk ay önceki olaya nasıl şahit oldun?"

"Doğu pazarında kocamla beraber bir marangozluk atölyesi işletiyorum. O gün pazar yerinde konuşulan tek konu, bir sınır köyünün duman bulutu gibi kaybolup gitmesiydi. Müşterilerimiz suçlunun Kendi'a müneccimleri olduğunu düşünüyordu, bu beni hiç şaşırtmadı. Ruhsuz sürfeler. Kraliçenin taç giyme töreninde o keşif erine ne olduğunu hepimiz gördük."

"Göstericiler başka bir şey yaptı mı?"

"Evet. Genelevler bölgesine saldırdılar çünkü... Eh, belli işte, değil mi?" Kadının üst dudağı kıvrıldı. "Orası sürfe yuvası."

"Sen de peşlerinden gittin mi?" diye sordu Caiyan.

"Evet."

"Grubun ne yaptığını gördün mü?"

"Birkaç fahişeyi topladılar, birini öldürdüler."

"Öldürdükleri müneccim miydi?"

"Biz öyle düşündük, evet."

"Mavi alevi kendi gözlerinle gördün mü?" diye sordu Caiyan.

"Kalabalığın arka tarafında dikiliyordum—"

"Evet' mi 'hayır' mı?"

"Gördüm," diye onayladı kadın. "Evet, gördüm. Ama sonra kraliçe çıkageldi ve göz göre göre bütün binayı yaktı. O alevler de maviydi, dökülen şaraplar yüzünden tabii. O yüzden bazılarımız şüpheyeye düştü ama ben ne gördüğümü biliyorum. Mavi alev, o ana dek gördüğüm bütün alevlerden daha parlaktı ve fahişenin bedeninden yükseliyordu."

"Kraliçenin cesedi görünce tepkisi ne oldu, hatırlıyor musun?"

"Evet. Gözle görülür biçimde rahatsız oldu. Hatta kustu. O sırada çok üstünde durmadım ama..." Sesi giderek kısıldı.

“Devam et.”

“Nasıl söyleyeyim?” Kadın ürperdi. “Neredeyse yas tutuyormuş gibi gözüküyordu.”

Salonda fısıltılar yayıldı.

Bütün bunlar berbat bir şanssızlıktı. Hesina, Caiyan’la ilgili bildiği her şeye karşı düşmesine rağmen, bu inanca sıkı sıkı sarıldı. Caiyan üstlendiği her işin altından kalkmıştı. Hesina’nın kadere çoktan belli olmuştu. Buna hazırlıklı olmalıydı.

Ama değildi.

Caiyan soluklanmak için bile duraklamadı, hemen bir sonraki tanığı çağırdı.

Ortanca mavisi kenarlı krem rengi *ruqunu* görünce Hesina midesine yumruk yemiş gibi oldu. Gözleri bir anda sıcak ve utanç verici yaşlarla doldu. Yine sekiz yaşındaydı, annesinin ellerinden çıkan bir haksızlık için ağlıyordu sanki ama bu kez yanaklarındaki utancı silecek kimsesi yoktu.

“Adını ve mesleğini belirt,” dedi Caiyan.

“Minger. On altı yıl önce kraliyet hizmetine girdim ve on beş yıldır da kraliçenin nedimesi olarak görev aldım.”

“Kraliçenin dairesinde ne bulduğunu söyle.”

“Geçen hafta ahşapları yağlarken gevşek bir döşeme tahtasına rast geldim. Kraliçenin kendi elleriyle yazdığı mektup taslaklarıyla dolu bir gizli bölme açılıyordu. Başta okumaya niyetlenmemiştim. Sadece kâğıda damlayan yağı temizlemek için elime aldım. Ama bir sözcük gözüme takıldı.”

“Hangi sözcük?”

“Görü.”

Hesina, Minger’e donuk gözlerle baktı. *Neden?*

“Mektuplar kime hitaben yazılmıştı?”

“Gümüş Zambak adında birine.”

Neden seni de kaybediyorum ki?

Önceki konuk oturduğu bölmeden, “Evet,” dedi. “Adı buydu.”

“Yalan.” Hesina sesine kavuştu. Hışımınla Caiyan’a döndü. “O uydurma mektupları oraya sen yerleştirdin.”

Caiyan kız kardeşini duymazdan geldi. “Elyazısını karşılaştırm.”

Hizmetkârlar Hesina'nın en son yazdığı fermanları getirip yerdeki mektupların yanına yaydılar.

Caiyan kraliyet başkâtibini çağırdı. "Uzmanlığına göre, bu mektuplar sahte mi?"

Adam yerdeki kâğıtların üzerine eğildi, bakışları mektuplar ve fermanlar arasında gidip geliyordu.

"Hayır, sahte değiller. Görüyor musunuz?" Kâtip bir eliyle bir fermanı, diğeriyle mektuplardan birini kaldırıp gösterdi. "Yetenekli bir sahtekâr, birinin yazı karakterlerinin biçimini mükemmel bir şekilde taklit edebilir ama yine de kusurlarını aktarmayı başaramaz. Şuraya yakından bakarsanız kraliçenin, 'si', 'su', ve 'shao' karakterlerinin kuyruklarını tam olarak kapatmadığını görebilirsiniz. Eli duraksıyor ve sonuç olarak mürekkep dağılıyor. Aynı şey hem ferman hem de mektup için geçerli."

Caiyan mektupların ve fermanların dağıtılmasını istedi. Hizmetkârlar kâğıtları sıralarda oturanlara taşıırken Hesina da yerdeki mektuplardan birini kaptı. Bakışı karakter sütunlarında yukarı aşağı hızla dolaştı.

Her bir mürekkep darbesi kendininkilerin tıpkısıydı, kusurlarına kadar. Kim—

"Ve son olarak," dedi Caiyan ama sesi zayıflayıp kayboldu ve yerine bir hatıra yerleşti; ikisinin yan yana oturduğu, Caiyan'ın elini kardeşininkinin etrafına sarıp karakterleri yazması için yardım ettiği bir hatıra.

"Si'yi hiçbir zaman düzgün biçimlendirmiyorsun. Üçüncü darbenin kuyruğu birinciyi tam olarak sarmalamıyor."

Taht odasının bir hatırası canlandı ardından, Hesina'nın hayretle –ve hüznle– Caiyan'ın kardeşinin adını mükemmel biçimde yazışını izlemesinin hatırası.

Mektup elinden düştü. Âdeta bir şelalenin ötesine bakar gibi renkler, şekiller, çizgiler birbirine girdi. Biri arkasından çarptığında Hesina'nın ne olduğunu anlaması, değerlendirmesi ve kenara çekilmesi bütün bir saniyesini aldı.

Hizmetkâr oğlan telaşla yanından geçti, elinde varaklı bir tepsi vardı. Caiyan bir nesneyi tutup kaldırdı. "Bunu hepimiz tanıdık mı?"

Caiyan'ın parmak uçlarının arasında tuttuğu şey, ucunda kanatlarını açan turnayla beyaz yeşim saç iğnesiydi, en son Xia Zhong'un cebine girerken görülmüştü.

Bu bir rüya olsun. Hesina'nın topuğu kürsünün kenarından kaydı. Dengesini toparlasa da benlik hissini toparlayamadı. Pus kaplı zihniyle aşağıdaki sıradan halka, yukarıdaki soylulara baktı. Lütfen, bu bir rüya olsun. Kâbuslarda koşabilirdi. Şu incecik asma yürüyüş yolundan atlayıp kan ter içinde koşup gidebilirdi. Burada ise kapana kısılmıştı. Sırtından ter damlaları süzülürdü.

"Hatırlıyorum," dedi bakanlardan biri. "Babasının hediyesiydi."

"Evet, ilk isim günü içindi," dedi başka biri.

"Peki kraliçe bu iğneyi en son ne zaman kullanmıştı?" diye sordu Caiyan.

"Bu..." Bakanlar birbirine baktı. "Emin olmamız mümkün değil."

Caiyan imalı gözlerle Minger'e baktı.

Minger, "Kraliçe bu iğneyi epey uzun zamandır hiç kullanmadı," diye mırıldandı. "Dört aydır çekmecelerinde değildi."

"Çünkü bu iğne, belirli bir odalığın dairesinde bulundu." Caiyan iğneyi herkesin görebileceği gibi tutarak döndü. "Gümüş Zambak isimli bir odalık, isyanlar sırasında yanan münecimin ta kendisi."

Salonda bir anda sesler yükseldi. Hizmetkârlardan biri sessizliği sağlamak için elindeki asayı güm güm vurdu ama bir tanesi diğerlerinden daha yüksek sesle sorulan sorular içeride çınlamaya devam etti:

"Kraliçe neden bir müneccime ihtiyaç duymuş?"

Caiyan cevap vermeksizin başka bir şahidi çağırdı — zindan muhafızlarından birini.

Kadına, "Kraliçe herhangi bir nedenle tuhaf emirler verdi mi?" diye sordu.

"Bakalım... Değneği olan bir mahkûmu aramamızı istemişti."

"Ne zaman?"

"Dört ay önce olmalı."

“Peki, böyle bir mahkûm bulundu mu?”

“Doğrusu, evet. Soygunculuktan hüküm giymiş olan Mahkûm 315’in bir değneği olduğu bulundu.”

Caiyan, muhafızı bıraktı ve üst sıralardaki bir halkaya doğru döndü. “Bakan Xia, artık öne çıkabilirsiniz.”

Xia Zhong geçerken ipek *hanfuların* oluşturduğu deniz ikiye ayrıldı. Bakan ortaya doğru adım atarken Hesina gözlerini ona dikti.

“Çoğunuzun fark etmiş olabileceği gibi,” diye başladı bakan, “kraliçenin temsilcisi hayli hünerliydi. Çünkü kendisini kraliçe en üst seviyedeki âlimler arasından bizzat seçip kraliyet zindanlarına yerleştirdi. Eşitçiliğimden yararlanıp temsilcisi olarak onu seçmem için beni *oyuna getirdi*.”

İğne, Hesina’yı ikna etmeye yetmemişti. Minger de yetmemişti. Ama bu ikna etmişti işte.

Caiyan, Xia Zhong’la müttefikti.

Bu kavrayış, zithere vuran el gibi Hesina’yı ürpertti. Varlığının her bir teli tıngırdadı ve katıksız bir hiddetle iliği kemiklerine, kanı damarlarına, kalbi göğsüne dönerken Hesina patladı.

“Unutuyorsun,” dedi sıkığı dişlerinin arasından, “ya beraber batacağız ya da beraber yüzeceğiz.”

Şimdi benimle bat bakalım, Xia Zhong. Kuşağını çekip çıkardı, dikişini söktü ve adamın Kendi’a’ya yazdığı mektupları savurdu. Beş, on, yirmi mektup dikişlerinden kurtulup aşağıdaki divan üyelerinin üzerine yağdı. Geri kalanı koridora saçıldı.

Hizmetkârlar mektupları üst sıralara dağıtmak için seğirtti. Kâğıtlar, ayak altında kırılan dallar gibi çıtırdadı.

Hesina kendine sakladığı mektubu kaldırdı. “Xia Zhong, bu yazışmayı nasıl açıklayacaksın?”

Hizmetkârlardan biri mektubu bakana ilette. Dişlerini sıkan Hesina, gözlerini bakanın mektubu okumak üzere eğdiği kel kafasına sabitledi.

Nihayet kafa tekrar kalktı. “Majesteleri,” dedi Xia Zhong. “Yoksa, sayın rezil hazretleri mi demeliyim?”

Mektupların sonuncusu da açıldı ve salona sessizlik çöktü.

Elindeki mektuba bakarken Hesina'nın kalp atımı yavaşladı. Kâğıdın katlarını açarken korktuğu şeyin ne olduğundan emin değildi –mektupları daha bir hafta önce kendi elleriyle dikmişti– ama bu...

Bu mümkün değildi.

Daha önce mektupların belli bir alıcısı yoktu. Şimdi vardı ve o da Hesina'ydı.

Daha önce mektupların belli bir göndereni yoktu. Şimdi vardı ve o da Gümüş Zambak'tı.

Hesina'nın elindeki mektup yalpaladı. Aradaki karakterlerin hiçbirini okuyamıyordu.

Okumasına gerek yoktu.

Sıralardan bağırtılar yükseldi, ithamlar kurt sürüsü gibi birleşti. Hesina'ya, savunmasız bir kraliçeye doğru atıldılar. Dişleriyle, tırnaklarıyla onu parçaladılar.

“Sürfe sevicisi!”

“Hain!”

“Bin kesikle ölüm!”

Caiyan, “Götürün,” diye emir verince muhafızlar Hesina'nın kollarını kavradı.

Geçit boyunca sürüklenirken, “Bir müneccimle konuştuğumu kabul ediyorum!” diye bağırdı Hesina. Salonda kargaşa çıktı. Muhafızlardan biri elini Hesina'nın ağzına kapattı ama ısırılınca hemen geri çekti. “Ama ihaneti asla kabul etmeyeceğim! Başka bir insanla konuşmak hiçbir zaman—”

Ağzını tıkadılar. Panjurlar gibi savrulan ve incecik bir boşlukta sadece Caiyan'ın silueti kalana kadar görüşünü daraltan çift kanatlı kapıdan geçirdiler.

Hesina iradesiyle abisinin kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı. Ona ihanet ederken hiç olmazsa bunu yapabilirdi. Ama Caiyan sadece döndü ve kürsüye çıktı. Kapılar kapanıp da gözden kaybolurken yukarı çıkmaya devam ediyordu.

Hesina hücrenin içine yuvarlandı, beton zemin avuçlarına zımpara gibi sürtündü. Kapı arkasından tangırdayarak kapandı.

Hesina kendini toparladı ve bulanık gözlerle parmaklıkların arasından baktı. Normal bir hücrede olduğunu fark etti. Bu çapta bir ihanetten suçlu olan birinin kapatılması gereken *tianlao* hücrelerinden birinde değil. Ama patlamadan sonra Hesina o hücreleri onarma zahmetine girmemişti, Caiyan'ın da aynı şeyi yaptığını tahmin etti. İlk ve tek ihmalkârlığı.

Briket duvara yaslanıp aşağı kaydı, göğsüne yaklaştırdığı bacaklarına sarılarak kendini küçülttü, sanki böyle yaparsa geri kalan her şey de hafifleyecekmiş gibi.

Caiyan, Xia Zhong'un tarafını tutmuştu.

Caiyan, Minger'i ona ihanet etmeye ikna etmişti.

Caiyan, Hesina'nın elinden çıkmış gibi gözüken sahte mektuplar yazmıştı. Kuşağındaki mektupları ya da belki kuşağın kendisini değiştirmişti. Kolay olurdu. Caiyan ailedendi. Hesina'nın arşivde kendini kaybettiği gecelerden birinde Hesina'nın dairesini ziyaret etse bile kimse kılını kıpırdatmazdı.

Ya da onun için Minger yapmış olabilir. Hesina ağlayamayacak kadar sarsılmıştı. Gümüş Zambak'ın öldüğü de düşünülünce, Caiyan kusursuz bir dava düzenlemişti. Gümüş Zambak hayatta olsaydı da onu divan üyelerinin karşısına sürükleyip kanını akıttırdı. Hedefe yönelik bir araç, tahtadaki bir piyon olarak o da Hesina'yla beraber idam edilirdi. Caiyan için hepsi birer piyondan ibaretti.

Yine de Hesina'nın zihninin kenarlarında suçluluk duygusu kıpırdanıyordu. Nihayet yorgunluğuna yenik düştüğünde rüyasında Caiyan'ın şafakta kendisinin yerini aldığını gördü, cellatlar Hesina'nın değil onun etini kesiyordu. Sonrasında Hesina ona doğru süründü, onu kollarının arasına aldı ve ağladı. Hesina'ya ihanet etmeden önce Caiyan abisiydi. Herkesi Hesina'ya düşman etmeden önce Hesina onun tek akrabasını öldürmüştü. Hesina'nın gözyaşları ve pişmanlığı açıklanabilirdi.

Caiyan'ın kanı ve verdiği kurban açıklanamazdı.

parmaklıkların ardında, elindeki ferman tomarıyla Yüce Müsteşar dikiliyordu. Hesina'nın kendi memuru hükmünü okumaya gelmişti.

Yüksek rütbeli bakanlardan birini tehdit ettiği için, üç ay boyunca Hesina'nın divana girmesi yasaklanmıştı.

Rasgele temsilci seçiminde hile yaptığı için bir yıl boyunca Hesina'nın Tahkikat Dairesi'ne dava iletmesi yasaklanmıştı.

Elbette bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü bir münecimle komplo kurduğu için yarın gong altıncı saati vurduğunda Hesina bin kesikle idam edilecekti.

Müsteşar tomarı topladı. "Ziyaretçiniz var," dedikten sonra geri çekilirken başka biri yaklaştı.

Hesina kendini Xia Zhong'u görmeye hazırladı.

"Çiçeğim."

Ama gelenin Minger olduğunu bilseydi kendini hiç hazırlamazdı. Nedimesine karşı hiçbir savunması yoktu ve kadın parmaklıkların yanına çömelirken Hesina'nın kalbi hassaslaştı.

"Bana öyle seslenme," diye çıkıştı. "Ağlamayı da kes."

Minger elma yanaklarını sildi. Dudaklarını araladı.

"Af dilemek için nefesini harcama."

"Biliyorum," diye fısıldadı Minger. "Sadece hakikati bilmeni istiyorum."

Hesina'ya kalırsa bunun için biraz geç kalmıştı. "Ne söyleyeceksen söyle hadi."

"Çiçe—"

"Ya da kendini kontrol edemeyeceksen git."

"Bakan Xia'ydı." Minger'in gözleri doldu. "Ba-bakan Xia kızımı öğrendi."

Hesina'nın bakışları hızla kadına döndü. "Senin kızın mı var?" Hizmetçilerin aile kurmaları yasaktı.

Minger başıyla onayladı. "Erken doğmuştu. Ebe ilk isim gününe kadar yaşayabileceğini düşünmemişti. Şimdi on yedi yaşında..."

Hesina'yla yaşitti.

“...hâlâ hasta ama hayat dolu. Onunla kız kardeşim ilgileniyor ve ben de tentürlerin bedelini karşılamak için kazancımı onlara gönderiyorum.”

Hesina'nın gırtlığında acı verici bir yumru oluştu.

“Özür dilerim.” Ming'er kirpiklerini silse de yaşlar akmaya devam ediyordu. “Özür dilerim.”

Ming'er ne demesini bekliyordu? *Anlıyorum mu? Seni affediyorum mu? Bana ihanet ettin ama geçerli bir nedenin varmış mı?* Hesina aniden Ming'er'in kızına karşı bir düşmanlık dalgasına kapıldı. Kız Hesina'nın sahip olduğu tek anneyi ondan çalmıştı.

“Çekil gözümün önünden.” Ama Ming'er sendeleyerek uzaklaşırken Hesina da söylemeyi kaldıramadığı şeyleri düşündü.

Anlıyorum.

Seni affediyorum.

Kendisine acıyacak kimse kalmasa da Hesina, Ming'er'e acıyordu. Yarın ölecekti ve yüreğinde hiç heves, hayatta kalma arzusu yoktu. Seni yüzüstü bırakan bir dünyaya tutunmanın anlamı ne? diye sormuştu annesi. Artık gerçekten yüzüstü bırakılmanın neye benzediğini biliyordu. İdam edilmesi için yaygara koparan bir krallığın kraliçesi olmaktı. Uğruna yaşayacak hiçbir şeyinin olmamasıydı.

Biraz zaman geçti. Ne kadar olduğundan emin değildi ama muhafızların birkaç incecik soğan yaprağıyla süslenmiş sulu pirinç lapası yemeği getirmelerine yetecek kadar bir süreydi. Yemek getirmeleri anlamsız gözükiyordu, Hesina ertesi şafağa kadar açlıktan ölecek değildi. Kendinden uzağa ittiği kâse taş zeminde sürünürken muhafızların mırıltılarını neredeyse bastırdı.

“Müstahak.” Sesleri uzaktan gelse de zindan tünellerinden geçerken güçleniyordu. “Nihayet bu krallık kati olarak temizlenecek.”

Temizlenmek.

“Neyden” temizleneceğini söylemelerine gerek yoktu. Münecimler. Sürfeler. Korkulan. Bilinmeyen.

Caiyana, *Sen hiç... onlar için bir şey hissettin mi?* diye sordugunu hatırladı Hesina. Caiyan başını iki yana sallamıştı. *Sempati*

duyduğunu gösterme, demişti. Hislerinden bahsetme. Hislerinle hareket etme. Hükümdarlığını tehlikeye atma. Güven bana.

Hesina dinlemişti. Güvenmişti. Ona öz kardeşi gibi inanmıştı. Artık inanmıyordu.

Artık onları korumasını söyleyen Mei'yi dinliyordu. Fedakârlığıyla yüzlerce, belki binlerce müneccimi sahip oldukları tek korumayı kaybetmekten kurtaran Lilian'ı dinliyordu. Nihayet kalbini gördüğü babasını dinliyordu. Babasının sözcükleri hakikat sevgisini aktarsa da davranışları halkını sevdiğini gösteriyordu. Onlar için her şeyden vazgeçmişti, hakikat dahil. Ama kana bulanmış ya da kutsal, lanetli ya da kutlu, namlı ya da isimsiz, asla teslim olmamıştı. Taht salonunu hayaletlerle doldurmuştu ve yine de hepsiyle yüzleşmek için geri dönmüştü.

Hesina da aynı şeyi yapacaktı.

Çünkü yarın altıncı gong vuruşunda ölmeyecekti.

Lapa *shaguosunu* kendine çekti ve nefes bile almadan yedi. Sonra gözlerini kapatıp düşünmeye başladı.

Basitçe kaçıp gidemezdi. Öğretiler halkına nefret sancıları çektiyorsa o da ebeveyninin onu yok etme çabasını sürdürecekti, tahtı olsa da olmasa da.

Hesina planını geliştirirken hapishanenin dış kapıları gıcırdadı.

Daha fazla ziyaretçi mi? Düşkün bir kraliçe olmak popülerliğini nasıl da artırmıştı.

“Abla!”

Hesina gözlerini kırptırdı, baktı ve açık kalan ağzını kapattı. “Burada ne işin var?”

Rou bir su birikintisinden sular sıçratarak yaklaştı, hücre parmaklıklarının yanına diz çökerken deniz kabuğu mavisi *hanfusu* etrafındaki küflü ortamda pırıl pırıldı. “Seni buradan çıkarabilirim. Ana anahtarının nerede olduğunu söyle, yeter.”

Sonra kilidi açardı, buradan sakince yürüyerek çıkarlardı ve dev turnaların sırtında uçup giderlerdi. “Aptal olma.”

“Bir yol biliyorum.”

“Muhafızları aşmanın yolu mu?”

“Şimdi açıklasam da inanmazsın,” dedi Rou. “Yalnızca... bana güven.”

Başka bir deyişle, *hayatımı seninkiyle beraber tehlikeye atayım.*

Hesina'nın ellerine daha fazla kan bulaşmasına ihtiyacı yoktu.

“Hayır.”

“Yaşamak istiyor musun, istemiyor musun?”

Şaşkınlıkla Rou'ya bakakaldı. Solgun, zayıf hatlarının ardında gizlenen, müneccimlere yardım eden ve bugün başka kimse ses çıkarmamışken Hesina'yı savunan oğlanı görmek zordu. Hesina bunu görebildiğinde Rou çoktan kıpkırmızı kesilmişti ve her zamanki tavrıyla, “Hayatta kalmalısın, abla,” dedi ama Hesina'nın tek duyabildiği sesindeki alev ve taşı.

Yaşamak istiyor musun?

Evet.

Evet, yaşamak istiyordu.

Evet.

Ama yalnız başına değil. Ailesinin ve arkadaşlarının olmadığı bir dünyada değil. Hesina dudağını ısırdı ve, “Akira'yı da çıkarabilir misin?” diye sormaya cüret edebildi.

“Söz veriyorum, yapabilirim.”

“Öyleyse dikkatli dinle. Anahtar makyaj masamın çekmece-sinde ama onu oradan sen almamalısın.”

“Ah.” Rou kafasının karıştığını saklamaya çalışmadı. “Niye?”

Birçok nedeni vardı –dairesi büyük ihtimalle muhafız kay-nıyordu ve Rou kesinlikle şüpheli görünürdü– ama Hesina'nın açıklayacak zamanı yoktu. “Anahtar zindanlara getirecek bir yöntemim var zaten. Senin görevin babamın ofisine göz kulak olmak. Xia Zhong'un ya da hizmetlilerinden birinin içeri girdiğini görürsen planımın işe yaradığını varsay. İkinci gongda planıyla beraber buraya dön. Bunları hatırlayabilir misin?”

“Tamamdır. Başka bir şey var mı?”

“Evet.” Rou'nun sesi ateşse Hesina'nınki buzdu. Dudaklarında soğuk bir tebessüm belirdi. “Xia Zhong'a söyle, en çok istediği şey benim elimde.”

YİRMİ DOKUZ

BAZEN ÇOK FAZLA ŞEYDEN VAZGEÇMEK DE MÜMKÜNDÜR.
ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, PİŞMANLIKLAR ÜZERİNE

HER ŞEYDEN VE HİÇBİR ŞEYDEN.
ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, PİŞMANLIKLAR ÜZERİNE

“Çabuk ol,” dedi Xia Zhong; büründüğü kaplan postu, yarı-
tık ölü olmasına rağmen tüy döküyormuş gibi gözüküyordu.
“Cereyanda kemiklerim sızlıyor ve durumu ne kadar zorlaştı-
rmışsan da seni böyle rezil vaziyette görmekten özel bir keyif
almıyorum.”

Hesina kendisini sırf onun için daha da rezil bir hâle sokmuş-
tu. Adamın ayak seslerini duyunca ellerini duvarlara sürtüp gri
kirleri yüzüne bulaştırmıştı. Saçını kırlangıç yuvasına dönene
kadar çekiştirmişti ve sonra da dudağını ısırıp çıkan kanı elinin
tersiyle dağıtmıştı.

Bu, sadece taşları tahtaya dizme kısmıydı. Şimdi dizlerinin
üstünde sürünerek gittiği parmaklıklara tutunup yalvararak ilk
hamlesini yapıyordu. “Bana yardım et.”

“Ettim,” dedi Xia Zhong. “Hatırladığım kadarıyla iki kez. Sa-
nırım sen de karşılığında neredeyse canımı alıyordun.”

“Bedelini söyle, fazlasıyla öderim.”

“Vikontun epey cömert bir adam,” dedi Xia Zhong. “İstediğim her şeye sahibim.” Karanlıkta bir şey ciyaklayınca Xia Zhong irkildi, gitmek üzere arkasını döndü.

“Bekle!” Hesina’nın sesi inandırıcı bir biçimde çatladı. “Bende Öğretiler var.”

“Bende de var. Tüm edisyonları, beş dilde.”

“Orijinali değil.”

Adımları yavaşladı.

“Sende de yok,” dedi sonunda ama Xia Zhong’un sesindeki bir şey değişmişti.

Hesina ise kendi sesini az önceki kadar çaresiz tuttu. “Beni buradan çıkarabilirsen senindir.”

Bir kalp atımı boyunca bakanın sesi çıkmadı. Sonra hafifçe güldü. “Sen, tatlım, yalan söylemeye meyillisin.”

Babasına çekmiş olmalıydı. “Sence yalan söyler miyim? Hayatım pamuk ipliğine bağlıyken?” Başını iki yana salladı. “Ölmek istemiyorum.” Bu kısmı gerçektir ve böylece Hesina’nın sesi kulağa çok daha inandırıcı geliyordu.

“Hadi öyle olsun,” dedi Xia Zhong. “Kitap nerede?”

“Bana ana anahtarımı getir.”

“Ve kaçıp git, öyle mi? Bu hileler bana işlemez.”

İşte buydu. Burası, ya başaracağı ya da çuvallayacağı kısımdı. “Anahtarı doğrulamama izin ver. Gözümün önünde, ulaşamayacağım bir yere koy. Sana kitabın yerini söylerim. Doğru söylediğimi görünce geri gelip anahtarı ulaşabileceğim bir yere koyarsın.”

Zayıf ışıktaki Hesina bakanın sözlerini tartmasını izledi. Lekeli ellerinin orijinal Öğretilere dokunması fikri Hesina’nın tüylerini ürpertiyordu ama planının işe yaraması için adamın kitabı alması gerekiyordu.

Bakan sonunda, “İyice düşünüp taşınmışsın,” dedi.

“Benim yerimde olsan sen de aynısını yapardın. Anahtar makyaj masamın çekmecelerinde. Gümüş, yusufçuk biçimli.”

Serveti hayal et. Sessizlik uzadı. Gökemi hayal et.

Durgunluğu ayak sesleri bozdu, Xia Zhong yürüyüşüne kaldığı yerden devam etti.

Şanı şöhreti hayal et, binlerce kişinin başaramadığı şeyi yapıp orijinal Öğretiler'i keşfedersen hepsini elde edebilirsin.

Ayak sesleri koridorun sonunda durakladı.

Komik, diye düşündü Hesina, Xia Zhong'un onun için aynı anda hem fırsatlar yaratıp hem de başka fırsatları yok edebilmesi. "Ne yapabilirim bir bakayım," dediğinde sanki Hesina bir kez daha annesinin karşısında diz çökmüştü, bakan da yanındaydı ve sözleriyle Hesina'nın tutunmaya cesaret edemediği ümidi sunuyordu. Sırf düşmeye bırakmak için Hesina'yı yüceltmmişti.

Ama artık Hesina daha derine düşemezdi.

Böylece ümide tutundu. Sabretmekte hiçbir zaman çok iyi olmamıştı ama rolü bunu gerektiriyordu, Hesina da oynadı. Yerdeki saman parçalarını saydı, sonra duvardaki briketleri saydı. Sonunda, gece yarısı gongundan kısa zaman sonra Xia Zhong geri döndü.

Hesina, "Göster bana," dedi.

Bakan iğneyi kaldırıp gösterdi ve Hesina içten bir rahatlama soluğu koyuverdi. Gümüş ve yusufçuk biçimli — gerçekten de ana anahtarıydı. Bakan anahtarı koridorun köşesine, erişebileceği noktanın çok ötesine yerleştirip hiçbir muhafızın eğilip de bakmayacağı gölgelere saklarken Hesina dikkatle izledi.

Xia Zhong doğrulurken, "Şimdi," dedi. "Kitap nerede?"

"Kralın ofisindeki ikinci rafta, *İmparatorluk'un Almanakları* ve *Lizhu'nun Vakayinameleri*'nin arasında." Bakan uzaklaşırken arkasından "Acele et," diye ekledi.

Sonra da yanaklarındaki kiri silip saçını düzeltti.

Adam geri dönmeyecekti. Dönmek için nedeni yoktu. Bildiği kadarıyla Hesina çoktan ölmüş sayılırdı. Ama Hesina'ya çoktan yardım etmişti — iki kez. Birincisi, ana anahtarı getirerek. İkincisi, *Öğretiler*'i Kuzey Sarayı'ndaki kendi konutuna götür-

rek. Kendisine ait olanı geri kazanma beklentisiyle Hesina'nın kanı uğuldadı, sonra soğudu. Artık oynama sırası Rou'daydı.

O mavi yenlerinin içinde gizli ne kozu vardı?

Ya da *kim* vardı? İkinci saatte üvey kardeşi geri geldiğinde ona eşlik eden iki kişi vardı. Biri hizmetkâr oğlanlardandı.

Diğeri ise İkinci Hanım Fei'ydi.

Rou'nun annesini öylece, o meşhur, perdeli başlığıyla görmek büyük bir şok olurdu; tabii kadın başlığını çıkarmamış olsaydı.

Rou ana anahtarın yerini sordu. Hesina söyledi. Rou ona bu hücre bloğunun solunda kalan koridorda, Akira'yla beraber bekleyeceği yerde onlarla buluşmasını söyledi. Hesina başıyla onayladı. Rou hücrenin kilidini açtı ve hizmetkârla beraber gitti.

Hesina ağzı açık İkinci Hanım Fei'ye bakarak dışarı adım attı. Babasının odalığına ne demişti? Yüzünü gördüğünde ne demişti?

“Sen... güzelsin.”

Çünkü İkinci Hanım Fei öyleydi. Beyaz yeşim gibi cildi. Olutuşu gibi gözleri. Akan mürekkep gibi saç ve boyanmış değil de erik suyuyla lekelenmiş gibi gözüken, Hesina'nın sözlerine karşılık gülerek aralanan dudakları.

“Sana da merhaba, Hesina.”

Merhaba. Hesina *merhaba* demeliydi. Ama diyememişti. O duvağın ardında kayıp bir göz olduğunu, sarkık dudakları, berbat bir doğum lekesini ya da pul pul bir yara izini kaç kez zihninde canlandırmıştı?

“Niye saklanıyorsun?” Böyle bir yüzle, İkinci Hanım Fei alay konusu olmak yerine kolaylıkla saygı kazanabilirdi.

“Bir yüz, kimliktir.” İkinci hanım perdeli şapkasını Hesina'ya verdi, sonra soyunmaya başladı. “Ve senin de iyi bildiğin gibi, bazı kimliklerin unutulması en iyisidir.”

“Ama—”

“Zaman hızla geçiyor,” dedi ikinci hanım *ruqununu* Hesina'nın eline tutuştururken. Hesina başlığı kuşandı ve yalnızca dışarıdan bakınca opak olduğunu fark etti.

“İşte.” İkinci hanım *bixi* panelini Hesina’nın eteğine tutturdu, geriledi ve ellerindeki tozu silkeledi. “Tıpkı benim gibi gözükyorsun.”

Hesina, geç de olsa, Rou’nun niyetinin annesinin kendi yerini alması olduğunu anladı. “Güvende olacak mısın?”

Akira’nın yerini alacağını varsaydığı hizmetkâr da güvende olacak mıydı?

“Yaban tavşanı kadar güvende,” dedi ikinci hanım.

Hesina yaban tavşanlarının av hayvanı olduğunu ve kafese kapatılanların da koşamadığını belirtmek istedi ama o konuşmadan İkinci Hanım Fei hücreye girdi.

“Hadi git.” Parmaklıklardaki kapıyı içeri çekti. “Rou bekliyor.”

Olduğu yerde kalmadan önce Hesina dört adım attı. Arkasına döndü. “Babamla ilişkin neydi?”

Sohbet etmek için çok da uygun bir zaman değildi. Bunu Hesina da fark etti. Aynı zamanda, annesiyle son kez konuştuğundan beri kendi kendine zarar veren sorular sormak gibi fena bir alışkanlık edindiğini fark etti. Ama kendine hâkim olamıyordu. Bilmesi gerekiyordu.

İkinci Hanım Fei gizemli bir gülümsemeyle, “Düşündüğün şey değil,” dedi.

“Ama Rou onun oğlu?”

“Hem evet hem hayır. Doğru zamanda geri gel, Hesina. O zaman sana anlatırım.”

Düşkün bir kraliçe için doğru zaman tekrar gelecek miydi? Hesina başka zaman kaygılanmak üzere bu düşünceyi bir kenara attı. Sahip olduğu kaygılar düşünülürse belki de yeterince günü hiç olmayacaktı. “Teşekkür—”

“I-ıh.” İkinci Hanım parmağını salladı. Bu hareket Hesina’ya Lilian’ı hatırlatıp kalbini sızlatırken kadın konuşmaya devam etti. “Bu benim sana teşekkürüm.”

Bir yanlış düzeltmek –İkinci Hanım Fei’yi aklarken Hesina’nın yaptığı şey– minneti hak etmiyordu. Ama yanlışlar

hakkında konuşmaya başlarsa en başa, ikinci hanımın çalılarının içinde, yaz tatarcıkları ve ateşböcekleri eşliğinde geçirdiği uzun gecelere dönmesi gerekirdi.

Vücudunu ateş basan Hesina telaşla ilerledi. Burada, tüm tanışmalarının ve vedalarının gerçekleştiği bu zindanlarda değil de Güney Sarayı'nda buluşmuş olmalarını dilerdi.

Bir de artık kavuşmalarının.

Rou'nun buluşmalarını söylediği noktada, hapishane koridorunda tek başına dikilen Akira'yı görünce Hesina'nın kalbi tekledi. Akira arkadan bakınca bir hizmetkâr gibi giyinmişti ama tepesindeki topuzu gerçek bir hizmetkâra göre fazla dağınıktı.

Hesina konuşmadı. Akira'yı son gördüğünde taht salonundaydılar. O zamandan beri iki hafta geçmişti. Kendini affettirmesi mümkün olacak mıydı?

Borçlu olduğu pek çok özürden biriyle başladı.

"Fl-flütün için üzgünüm," diye kekeledi Akira'nın yanına geldiğinde. Akira döndü ve duvağın arkasından yüzü gözükmesine rağmen Hesina bakışlarını kaçırdı. *Çok daha fazlası için üzgünüm.*

Yanaklarına değen hava soğudu. Gözlerini kaldırdığında duvağı kalkmıştı, altında başlığın geniş siperliğini paylaşan Akira'yı buldu.

"Zaten bir flüt olmadığına karar vermiştim," dedi.

Taş gibi gri gözleri Hesina'nın bir nefes ötesindeyken ne kadar yakınında olduğunun farkında mıydı?

"Altı üstü bir değnek," dedi.

Hesina'nın kendini kollarına atmayı ve bir daha asla ayrılmayı ne kadar istediğinin farkında mıydı?

Onu durduran neydi?

"Ve yeni bir değnek—"

Hesina ona sımsıkı sarılınca Akira'nın konuşması yarım kaldı. Sonra, sırf yapabileceği için, Hesina parmakucuna kalkıp Akira'yı öptü. Tüm öpücük tarihindeki en tuhaf öpüşme olabildi, konu dışı duvaklar ve pek de konu dışı olmayan burunlar

da işi iyice karıştırıyordu. Ama bu kez Hesina'nın umurunda bile değildi çünkü Akira da öpüşüne karşılık vermişti. Rou yanlarına gelip de, "Hazır mısınız?" diye ciyaklayana kadar ancak bir saniye sürmüştü.

Hesina uydurma kostümünü inceledi. "Bu yeterli mi?"

İkinci hanımın *ruqunu* sade ipekten, başlığı da yalnızca ahşap ve bürümcükten ibaretti. Akira ise, topuzunu saklaması için Rou'nun verdiği şapkaya rağmen, Hesina'nın sarayındaki hizmetkârlara hiç benzemiyordu.

Akira'ya doğru başını sallayan Rou, "Hizmetlileri kimse fark etmez," dedi. "Bana bakacaklar. Ve anneme bakacaklar ki sen de onun gibi gözüküyorsun."

Hesina güvenmek zorundaydı. Yine de muhafızlara yaklaşıırken nefesini tuttu. Hiçbir şey olmadı. Muhafızlar eğilip selam verdiler. Grup hiçbir sorun yaşamadan zindandan dışarı çıktı ve çok geçmeden karlı hünnap ağaçlarının arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen kemerli geçitlerde yol almaya başladı. Karşılaştıkları hizmetçiler ve hizmetkârlar telaşla kenara çekildikten sonra eğilerek selam veriyorlar ve Hesina'ya bir göz atıp kendi aralarında fısıldaşarak çabucak uzaklaşıyorlardı. Hesina ellerini sıkıp yumruk yaptı. Rou'ya doğru baktı ama kardeşi hiç tepki vermedi.

İç avlulara vardıklarında, "Araba bu tarafta," dedi Rou.

Hesina onu durdurdu. "Yeterince uzaklaştık."

"Nereye gidiyorsun?"

"Xia Zhong'a. Onda bana ait bir şey var ve onu geri almadan gidemem," diye devam ederken Rou dehşetle ablasına bakakaldı.

"Ama geri nasıl çıkacaksın?"

Bahçeden girilen geçitlerden biriyle. Hiçbiri sabuntaşı paravanelerin arkasındaki geçit gibi saray duvarlarının ötesine kadar uzanmıyordu ama Hesina Doğu Sarayı'na girme riskini göze alamazdı.

"Beni merak etme. Benim de yöntemlerim var." Hesina, daha fazla itiraz edemedi önce Rou'nun kolunu yakaladı. Dosdoğru gözlerinin içine bakarak, kati bir tavırla, "Teşekkürler," dedi. "Her şey için."

Rou gözlerini kırptı, sonra yutkundu. "Seni yeniden görebileceğim, değil mi?"

"Evet," dedi Hesina, aslında hissettiğinden daha özgüvenli bir sesle. "Göreceksin."

Kardeşini gönderip uzaklaşmasını bekledikten sonra Akira'ya döndü. "Sen de gitmelisin. Arabayı alıp çık."

"Seninle geleceğim. Zaten bacaklarımı biraz açsam iyi olacak."

Öyle olsun. Akira'nın yardımına ihtiyaç duyma olasılığı yüksekti.

Kuzey Sarayı'na ulaştıklarında, "Muhafızları dışarıda tut," dedi Hesina. "Bakanı kendim halledebilirim." Sonra Xia Zhong'un iç avludaki evine çıkan basamakları aştı ve kafesli pencerelere doğru sokuldu. Yağlı kâğıtta parmağıyla delik açıp içeriyi gözetledi.

Antikalar ve eski nesnelerle dolu bölmenin arkasına, Xia Zhong kang masasında oturmuş, bambu şeritlerinden yapılmış bir tomarı okuyordu. Tek başına.

Hesina içeri dalınca tomar bakanın elinden yere düştü. Hesina kangın üzerine tırmanıp arkasındaki duvarda asılı kılıcı alırken Xia Zhong sendeleyerek geriledi. Kabzaya *xia** karakteri işlenmişti. Bir aile yadigârıydı, Hesina ucunu bakana çevirirken çelik yalımı boylu boyunca ısıldıyordu. "Kitap nerede?"

Xia Zhong boş boş baktı. "Sen..."

Hesina başlığını çekip çıkardı.

Adamın gözleri kısıldı. "Sen."

"Nerede?"

"Bende değil"

"Yalan." Başka neden ana anahtarı getirip versindi ki? "Son kez soruyorum. Nerede?"

"Niye kendin bakmıyorsun?"

Hesina az da olsa medeni bir şekilde ayrılmayı *deniyordu* ama Xia Zhong işini kolaylaştırmıyordu. Çekmecelerle dolu bir duvara doğru yürüdü, çekmeceleri çekip açtı. Tomarlar yere yu-

* (Çin.) (夏) Song Hanedanı (960-1279) dönemine ait klasik metinlerden biri olan Yüz Soyadı derlemesindeki 154'üncü isimdir, yaz mevsimini anlamına gelir. -ç.n.

varlandı. Bir sonraki gözden kitaplar döküldü. Hiçbiri orijinal Öğretiler değildi.

Hesina çekmeceleri çarparak kapattı, sonra kıpırtısız kaldı.

Darbenin etkisiyle duvarlar şingirdamıştı.

Hesina üzerinde raf olmayan çıplak bir duvara doğru yürüdü ve Xia Zhong'un yadigâr kılıcını iki panelin birleştiği yere sapladı.

"Hayır," diye bağırdı Xia Zhong. "Hayır, hayır, hayır—"

Hesina, fırçasını kullanan bir ressam gibi kılıcı sola doğru savurdu.

Açılan yırtıktan külçeler döküldü. Altın. Gümüş. Bronz. Bağrsakları dışarı dökülen birini izlemek gibiydi — dehşet verici olmasına rağmen bakmamak imkânsızdı. Hesina başka bir paneli daha yırttı. Bu yaradan kan yerine kırmızı yakutlar döküldü. Sonrakindense mavi safirler. Xia Zhong, tüm servetini yıkıldı yıkılacak evinin duvarlarına doldurmuştu sanki.

Bakan yerde sürünüyor, yuvarlanan mücevherleri nafile bir çabayla toplamaya uğraşıyordu. Hesina'nın içinde tiksinti yükseldi ve tekrar düşünmeksizin kılıcı adamın eline sapladı.

Xia Zhong'un sağır edici feryadını bastırarak, "Nereye sakladın?" diye sordu.

Fakat bakan cevap vermek yerine daha beter feryat etti. "Nasıl yapabildin?"

Ne saçma bir soruydu, belli ki yapabiliyordu ve yapmıştı, yalımı adamın parmak eklemlerinin arasına saplamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen babanın kızıydın. Kendin söyledin."

Hesina katılaştı. "Babam öldü. Şimdi, kitabı nereye sakladın?" Adam ulumaya devam edince Hesina kılıcın topuzunu hafifçe çevirip yalımı aşağıdaki ahşaba azıcık daha sapladı. Bakanın çılgılığı tizleşti. "Nereye?"

"Burada değil! Burada değil! Vi-vikont haklıymış! Beni oynana getirmeyi deneyeceğini söylemişti. Çıkar şunu!" diye bağıırken diğer eliyle yere saplı yalımı tutmaya çalıştı. "Çıkar!"

Hesina'nın kanı donarken bakanın sesi silinip uzaklaştı.

Caiyan'ın Xia Zhong'la ittifakının tam olarak ne anlama geldiğini unutmuştu. Bakana söylediği her şeyin üvey abisinin kulaklarına gideceğini, Caiyan'ın tavsiyeler vereceğini ve kardeşinin aklını okuyacağını unutmuştu.

Bunu beklermiş gibi, dışarıda çarpışan metallerin sesi yükseldi. Akira.

Bu bir tuzaktı ve Hesina ikisini de doğruca tuzağın içine götürmüştü.

Hesina kılıcı çekip çıkarırken Xia Zhong mart kedisi gibi bağırdı. Hesina tekrar, "Burada değilse nerede?" diye sordu.

Adam konuşamayacak kadar şiddetli ağlıyordu. Ama artık Hesina da cevabı biliyordu. Caiyan'ın problemlerle nasıl başa çıktığını biliyordu — tutumlulukla.

Öğretiller hiç kıpırdatılmamıştı. Kitap hâlâ babasının ofisindeydi.

Koşarak avluya çıktığında iki muhafız karın üstünde yığılmış yatıyordu. Biri kafasını tutuyordu, sersemlemişti; diğeryse doğrulup oturmakta zorlanıyordu. Hesina'nın bakışları muhafızların ötesine, etrafı on muhafızla sarılı, yalnız ve silahsız fiğüre yöneldi.

"Akira!"

Koştı ama kar hareketlerini yavaşlattı. Muhafızlardan biri atıldığında, Hesina aralarındaki mesafenin ancak yarısını aşmıştı. Akira hızla arkasına döndü ve dirseğini adamın boynuna geçirdi. İkinci bir muhafız yaklaştı, Akira kadının kolunu yakaladı ve kılıcını kullanarak başka bir muhafızın darbesini karşıladı. Kılıçlardan biri karın içine düştü ama Akira kılıcı almadı.

O anda bile muhafızlara zarar vermek istemiyordu.

Hesina ona doğru koştu, birkaç muhafız oluşturdukları halkadan ayrılıp yolunu kestiğinde kayarak durdu.

Biri, "Sağ yakalayın!" diye emir verirken diğerleri hamle yaptı. "İdama saklayın!"

Hesina, Xia Zhong'un kılıcını karda sürüklerken ardında uzun, kıpkırmızı bir iz bırakıyordu. Muhafızlar yaklaştığında üstlerine kar fırlattı. Bir anlığına engellenen muhafızlar yavaşla-

Yınca Hesina onlarla çatışmaya girmeden yanlarından dolaştı ve birinin kemerindeki boş kını çekip aldı.

Kını fırlatırken Akira'ya, "Yakala!" diye bağırdı.

Akira kını havada yakaladı ve elindeki kılıcın yalımına geçirdi, böylece âdeta yeni bir savaşçıya dönüştü — akışkan ve pervasız, kılıcını sanki değneğiymiş gibi savuruyordu.

Hesina da ona doğru atıldı ve arkasına döndü, böylece sırt sırta geldiler. Muhafızları geriletip saflarını bozdular ve nihayet aralarında bir gedik açılınca Hesina, Akira'ya döndü. "Koş."

Çabuk ol. Dış sarayın kemerli geçitleri boyunca hızla koştular, tiz çığlıklar atan hizmetçileri sağa sola dağıtarak koridordardan fişek gibi geçtiler. Hesina perdeli başlığını dövüşürken kaybetmişti ve yüzü apaçık ortadaydı ama umurunda değildi. Yalnızca cepheleri yarmak için yavaşladı. Artlarında kalan cepheleri devirip iç saraya giden yolu tıkadılar. Yeter ki biraz daha zaman kazandırsın.

Ama peşlerine takılan hiçbir muhafız olmadığı gibi babasının ofisine daldığında da kimse beklemiyordu.

Kılıcını hazır tutan Hesina kendi etrafında döndü, yeni bir saldırıyı savuşturmaya hazırdı ama kimse saldırmayınca şaşkına döndü. Sonra sersemliğinden sıyrılıp kitap raflarına koştu, odağında *İmparatorluk'un Almanakları* ve *Lizhu'nun Vakayinameleri*'nin arasındaki kaba ciltli kitap sırtı vardı.

Böcek gibi karakterleri inceleyerek göz gezdirdiği sayfalar nemli ellerine yapışıyordu. Emin olmak için bir sayfayı yırttı ve sayfanın kendi kendini kusursuz biçimde gerisingeri yapıştırmasını izledi.

Öğretiller'i beline sokuşturup koridorda bekleyen Akira'nın yanına döndüğünde genç adam, "Nereye?" diye sordu.

Hesina onun elini yakaladı. "Bu taraftan."

Taht odasına girdiklerinde Hesina kapıları sürgüledi ve ilerideki kürsüye döndü. Taht boştu. Neden Caiyan'ın orada olmasını beklediğinden ya da orada bulamayınca hayal kırıklığına uğradığından emin değildi. Belki de son bir yüzleşme yaşamadan oradan çıkabilmek fazla kolay gözüktüğü içindi. Ama şikâyet edecek hâli yoktu, omurgası yanıyor, bacakları zonkluyordu.

Xia Zhong'un kılıcıyla sabuntaşı paravanları göstererek kürsüye çıkarken kolu titriyordu. "Şunu parçalamama yardım et."

Akira hiç sorgulamadan kılıcını çekti ve öne atıldı. Akira çapraz hamle yaparken Hesina da onunkinden dik bir vuruş yaptı. Akira kılıcının topuzunu kesiklerin birleşme yerine vurdu ve çatlaklar örümcek ağı gibi dışa doğru yayıldı.

Bir vuruş daha ve paravan paramparça olup yere yıkıldı.

Hesina tırmandığı tahtın arkasından kendini diğer tarafa çekti ve bir gümbürtüyle ayaklarının üstüne düştü. Akira da hemen arkasına indi.

Bu kez Hesina'nın "koş" demesine gerek yoktu.

Geçit hatırladığından daha uzundu. Zemin kırık kaya parçalarıyla dolmaya başlayana dek on on beş dakika kadar koşmuş olmalıydı. Hesina duvara dokunmak için yavaşladı. Eline kurum bulaştı. Burnu kara barut kokusuyla yandı. Gözleri yaşlarla yandı.

Yanına birkaç çubuk barut tozu al ve taşlarla kapatılmış geçidi bul, demişti Liliana. Taşları patlat. Ben fermanımı okumadan önce Mei'nin ailesini ve diğerlerini şehrin dışına çıkar.

Bu noktada Lilian suçu üstlenmeyi planlamaya başlamış olmalıydı. Yine de Hesina'nın son isteğini yerine getirmişti ve şimdi Hesina göğsündeki sancıya rağmen gülümsüyordu. Tam tepelerinde gong altı kez vurup infaz saatini ilan ederken Hesina gözlerini sildi.

Bu işi şık biçimde bitirme vakti gelmişti.

Hesina'nın yüzü ileriye dönüktü. Arkasında, evim dediği vernikli saray vardı. Önünde ise firari hayat uzanıyordu. Her zaman özgürlüğü düşlemişti ama hayalindeki tam olarak bu değildi. Nasıl yaşayacaklardı? Neyle besleneceklerdi?

"Faydası olacaksa eğer," dedi Akira, böylece Hesina sesli düşündüğünü fark etti, "ben soygunculuğa dönebilirim, sen de..."

"Ben de ne?" Hakikati mi arayacaktı? Hükümdarlık mı yapacaktı? Her ikisinde de beceriksiz olduğunu kanıtlamıştı.

"Fener yaparsın."

Hesina hüznle gülümsedi. Her nereye gidecekse tek başına gidecekti. Akira'yı da kendisiyle beraber dibe sürüklemeyecekti.

Ama şimdilik iki dünya arasındaki bu sınırı beraber geçtiler. Toprak tüneldeki bir yol ayrımına geldiklerinde yavaşlayıp yürümeye başladılar. Sağ taraflarındaki geçitte sessizlik yankılanıyordu. Soldakinde ise uzak rüzgârlar ısıklık çalıyordu, herhalde kraliyet kapısının hemen dışındaki bambu korusuna açılıyordu. Hesina temiz havaya hasret kalmıştı ama yeryüzüne çıkmaması gerektiğini iyi biliyordu. Şimdiye kadar tüm şehir kaçışını öğrenmiş olmalıydı ve sarayın çevresi muhafızlarla kaynayacaktı. Kısacası risk ve tehlike çok yüksekti.

Ve daha da yükselecekti. Boş eli *ruqununun* çapraz katmanlarının arasına girdi ve Xia Zhong'un safirleriyle ışıldarken geri çıktı. Bir avuç dolusu mücevheri Akira'nın eline bastırdı. "Gitmekte özgürsün. Ayrıl buradan."

Ardından, kendi kendine tereddüt etme fırsatı vermeden topuğunun üzerinde döndü ve sağdaki geçitte ilerlemeye başladı.

Ardından ayak sesleri duyuldu.

Hesina aniden durdu, tüm bencil arzularına karşın bedeni gerilmişti. "Ne dedim ben?"

"Gitmekte özgür olduğumu."

"Ve buradan ayrılmanı."

"Ayrılıyorum. Özgür seçimimle seninle beraber gidiyorum."

Bu işi niye zorlaştırıyordu ki? "Bir keresinde, ne istediğini bulmaya çalıştığını ve benim sana yardım edemeyeceğimi söylemiştin. Şimdi kendime bile yardım edemeyecek durumdayım. Kendi başına daha iyi olursun. Git. Hayatını yaşa. Flüt yap ya da bir şeyleri tutuştur ama benim peşimden gelme."

"Bana yardım ettin," dedi Akira.

Hesina onu duymamış gibi yaparak yavaşça yürüdü.

"Birine güvenmenin ve birinin sana güvenmesinin iyi bir şey olduğunu gösterdin."

"Güvendiğim herkesi mahvediyorum ben. Hepsini canavarlara çeviriyorum."

"Ben zaten mahvolmuşum."

Aniden Akira'ya dönen Hesina, "Bu iş şaka değil," dedi.

"Biliyorum."

“Bilmiyorsun işte.” Hesina başını iki yana salladı ve ellerini saçından geçirdi. “Hakikati buldum, Akira. Babam On Birler’in Birincisi. Binlerce münecimi öldürdükten sonra hatasını anlamış. Sonra işleri düzeltmeye çalışsa da hiçbir şey işe yaramamış çünkü *bu*” —Öğretiller’i çekip çıkardı— “lanetli. Sonra da *benim* durumu değiştirebileceğimi ümit etmiş. Sırf bu kraliyetteki her türlü yanlışlığı bana göstermek için kendini öldürmüş, kalmayı ya da gitmeyi seçebileyim diye. Ve şimdi gidiyorum ve — ve nereye gittiğimi bile bilmiyorum!” Nefesi giderek hızlanıyordu. Hızla içini döküyordu. Belki bu, Akira’yı korkutup kaçırırdı.

Ama Akira’nın tek söylediği, “Amaçsız dolaşmakta hiçbir sorun yok,” oldu. Sonra Hesina’nın elini tuttu — gevşekçe ki Hesina isterse elini çekebilsin. O öyle bir şey yapmayınca Akira yürümeye başladı. Hesina *kendisine yol gösterilmesini* yadırgasa da Akira’yı takip etti. Tekrar ondan kurtulmaya çalışmadı.

Nihayetinde yine önden yürümeye başlayacaktı çünkü Hesina da tıpkı babası gibi bir yalancıydı. Nereye gitmek istediğini *biliyordu*.

Tahtını geri kazanması gerekiyordu ama kendi krallığı yardımına gelmeyecekti. Ning ya da Ci krallıkları da yardım etmezdi.

Ama Kendi’a yardım ederdi. Kendi’a ve büyümekte olan askeri güçleri, Hesina’nın topraklarının hasretiyle kavrulan halkı. Yeri ne getirilemeyen arzuların ülkesine Hesina da kendi arzularıyla girecekti. Kimliğini silecek, sil baştan başlayacaktı. Ne gerekirse yaparak –iyi tasarlanmış bir kostüm, uydurma bir geçmiş– divana sızacak ve Veliaht Prens’in işine yarayacağı bir konuma gelecekti. Kendi’a münecimleri hakkında bilgi toplarken bir yandan da gerekli kişilerin güvenini kazanacaktı. Ve doğru zaman geldiğinde Kendi’a’nın arzularını, kendi arzularının hizmetinde kullanacaktı. Beraber Yanı ele geçireceklerdi.

Bütün bunlar fazla hırslı, hatta aptalcaydı. Ama kardeşler hainlere dönüşüyorsa düşmanlar da yandaşlara dönüşebilirdi. Bu dünyada yalnızca bir tek şey kutsaldı, o da kalbindeki yemindi, Hesina’nın karanlığa attığı her adımda tekrar ettiği yemin.

Geri geleceğim.

EPILOG

Gidişini izledi.

Bu sırada ilk karşılaşmalarını hatırladı. Kendisi bir deri bir kemikti, ateşler içinde ve hembeyazdı; o ise yatağın yanında dikkatle bakarken şöyle söylemişti: *Kraliyet Şifacısı ölebileceğini söylüyor ama bazen yanılır. Umarım yanmıyordur.*

Öyle ciddi gözüküyordu, çattığı kaşları öyle kırıışmıştı ki çocuk gülümsemişti. Kuru dudakları çatlayıp kanamıştı. Kanı çabucak emmişti ve dikkatsiz davrandığı için kendi kendine kızmıştı. Onun gibileri dikkatsizlik öldürürdü, yüksek ateş değil.

O andan itibaren kız onun arkadaşı olmaya azmetmişti. Yalnızca arkadaşı da değil. *Abı*, diye sesleniyordu ona; özellikle de kendisini kurtaran krala bile adını söylemeyi reddettiği o ilk günlerde. Onun hakkında ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyiydi.

Ama kız peşini bırakmamıştı. Oğlanın kitaplara olan zaafını keşfedince kendi kitaplarını ona getirmişti. *Bunlar benim en sevdiğlerim.*

Çağlar Boyu Suikastçılar bir prenses için tuhaf bir kitaptı. Gerçi kız da tuhaf bir prensesti. Dersleri sırasında hiç yerinde duramıyordu ama öğrenmek istemediğinden değil. Her zaman her şeyi kendi başına çözmeye çalışıyordu. Oğlana sorular sormaktan hoşlanıyordu. Kolay sorular — *Caiyan* (ikizi sonunda oğlanın adını ağzından kaçırmıştı) *niye tarih öğrenmek zorun-*

dayız ki? Masallar geçmişte geçiyorsa onları okusak yetmez mi? Ve zor sorular — Caiyan, niye annem Sanjing'i daha çok seviyor?

Eğitmenler kızın yavaş öğrendiğini söylüyordu. Oğlansa onun kararlı olduğunu.

"Neye baktığını bilmiyorum ama," diye sızlandı sefil bakan, düşüncelerini bölerek, "ben buradayım."

Adamın yanında diz çöktü. "Haklıydım, değil mi?"

"Bırak haklılığını. Çok geç geldin."

"Bana güveniyor musun?"

"Daha az konuşup daha çok sargı saralım."

Bunu evet olarak kabul etti. Güzel. Hepsinin ona güvenmesine ihtiyacı vardı.

Ancak o zaman planı başarılı olabilirdi.

Divan cüppesinden bir şerit yırttı ve kumaşı, bakanın hâlâ kanayan yarasına sıkıca sardı. Adam inledi. "Gitti mi?"

Oğlan tekrar baktı. Kız artık tüneldeydi, aralarındaki mesafe arttıkça hızla gözden kayboluyordu.

"Evet. Ama korkma. Peşinde muhafızlarım var."

"İyi," diye fısıldadı bakan. "Ölü ya da diri, gittiği iyi oldu." Ürperdi, belli ki sarsılmıştı.

Caiyan da ona katıldı. Gittiği iyi olmuştu.

O gecenin hatırası asla kapanmayan bir yara gibi ışıldıyordu.

Göletteki o olaydan hemen sonraydı. Kanın çoğu suyla sürüklenip gitmişti ve yenini ıslatan kısmı da dondurucu soğukta kristalize olmuştu. Kıza iyi olduğunu söylemişti. Kızın ilk defa korkmuş gözüken erkek kardeşine de iyi olduğunu söylemişti. İyi olmadığını yalnızca kendisi biliyordu ve gidecek kimsesi yoktu, hele Lilian hiç olmazdı. Onu endişelendirmekten nefret ediyordu.

Odasında saklanmıştı ve titremesi bir türlü geçmeyince üstüne battaniyeleri yığmıştı. Kral onu işte böyle bulmuştu: ateşi yükselmiş, kan kaybıyla zayıflamış ve sayıklıyordu ama kim olduğunu unutacak kadar da kendini kaybetmiş değildi. Ya da ne olduğunu unutacak kadar.

Krala da yalan söylemeyi denemişti.

Her şeyi apaçık hatırlıyordu. Kralın nasıl yatağının kenarına oturduğunu. Nasıl ona sanki gerçek oğluymuş gibi sıcacık gözlerle baktığını. Yavaşça, yumuşak bir sesle konuşup o sözcüğü telaffuz ederken dudaklarının ne kadar az kıpırdadığını.

Biliyorum.

Kral ona ertesi gün havanın nasıl olacağını sormuştu. Sersemlik içinde cevaplamıştı. Kral ona aşçıların bir hafta sonraki ziyafet için ne pişireceğini sormuştu. Daha az sersemlik içinde cevaplamıştı.

Sorudan soruya, hakikatten hakikate damarlarındaki sihir yardımına gelmişti ve yarası kabuk bağlamıştı.

Başlangıcı böyle olmuştu. Anlamsız konular üzerine gece yarısı sohbetlerinin, yeni bakış açıları üzerinde düşünmek için yapılan münazaraların başlangıcı. Kralın ofisinde hiçbir soru fazla büyük değildi, böylece Caiyan iyileştiği geceden beri aklında olan soruyu sormuştu:

Nasıl bildin?

Ne de olsa her zaman çok dikkatliydi.

Kral ona bir fincan çay doldurmuştu. *Uzun zaman önce bir müneccim bana yol kenarında bir kız ve bir oğlan ikizler bulacağımı söylemişti. İkizlerin damarında dökülmesine yardım ettiğim kandan olacağını ve onları korursam belki kendi kızımı da mirasından koruyabileceğimi söylemişti.*

Uzun zaman öncenin üç yüz yıl olduğu ortaya çıktı. Kralın döktüğü kanın müneccim kanı olduğu ortaya çıktı. Kralın mirasına gelince, o da On Birler'in Birincisi'nin mirasıydı. Kral kendisi ve kraliçe hakkındaki hakikati Caiyan'a anlatıp bitirdiğinde çay çoktan buz gibi olmuştu.

Ondan sonra kralı asla babası gibi görmedi. Ama ondan nefret de etmiyordu, eski çağın güç yapılarını dağıtmak için ne yapmış olursa olsun. Bu kendi türüne ihanet miydi? Emin değildi. Daima fazlasıyla mantıklı biri olmuştu ve Caiyan'a göre

üç yüzyıl, birçok ömre bedeldi ve sil baştan başlamak için birçok şans demektir. Kral, *herkesin* eşit olduğu bir ülke hakkındaki ümitlerini anlattıkça Caiyan da bir zamanlar Bir diye tanıdığı adamın kraliyetin yaralarını iyileştirmeye çalıştığına daha çok inanıyordu.

Ama yine de soruları vardı. *Kızına münecimleri sevmeyi öğretmedin.*

Ona hakikati sevmeyi öğrettim. Sen, öğrenmeyi sevmeyi öğrettin. Kız kardeşin, doğru olan için savaşmayı öğretti. Annesi ise kontrol edemeyeceği bir şey yüzünden reddedilmenin acısını öğretti.

Bunlar bütün çocukların öğrendiği şeyler, diye belirtti Caiyan. Öyle.

Bütün çocuklar bir nefret çağının sonunu getiremez.

Ona bir seçenek vermek istiyorum. Sen onun yerine karar vermeyi mi tercih edersin?

O zaman cevabı bilmiyordu. Ama zamanla, bir çağı bitirmenin tam olarak neye mal olduğu hakkında okudukça kararı şekillenmeye başladı. Hesina'nın büyümesini izledikçe bir keresinde ona sunduğu gülümsemeyi korumak istediğini idrak etti. Fikirleri pekişti.

Nihayet bir yıl önce, küçük kardeşinin herhangi bir seçenekle hiç karşılaşmamasının en iyisi olduğu sonucuna vardı. Bu çağı onun için *kendisi* sonlandıracaktı. Kardeşinin ellerini lekelemesini engelleyecekti.

Aynı yıl, kralın da zamanının geldiğine karar verdiği yıldır. *Artık hazır.*

Caiyan katılmıyordu.

Halkının daha fazla beklemesini mi istiyorsun?

Elbette istemiyordu. Ama aynı anda hem halkına yardım edip hem onu koruyamazdı.

Kral, Caiyan'ın mantığını anlamıyordu. *Sevgi, kişiye seçme özgürlüğü vermektir.*

Sevgi, Caiyan'a göre, kişiyi gereksiz risklerden korumaktır.

Ama bunu söylemedi. Onun yerine, krala kızına seçeneklerini nasıl sunacağını sordu.

Kendimi durumdan dışarı çıkararak. Ölümüm Hesina'yı gizli soruşturma yapmaya yönlendirecektir. Tüm ipuçlarını düzenleyeceğim. Hür iradesiyle devam edip de kim olduğum hakkındaki hakikati öğrenirse ve hâlâ hükümdarlık yapmak isterse bu kendi seçimi olacak. Ama ne yaparsan yap, dava açmasına müsaade etmemelisin.

Kralın bunun nedenini açıklamasına gerek yoktu. Siyasi hedefleri olan bakanlar böyle önemli bir davayı yolunacak kaz gibi görürlerdi. Bu durumda da prenses seçme hakkıyla değil, bu krallıktaki yanlış olan her şeyin korkunç biçimde parçalanmasıyla karşı karşıya kalırdı.

Kralın kaçınmak istediği –ve Caiyan'ın ihtiyaç duyduğu– şey buydu. Bir dizi korkunç parçalanma Hesina'nın iradesini yıkardı. Krallığı terk etmeye zorlardı. Giderse güvende olurdu. Caiyan'ın halkına yönelik nefreti tüketmek için bir devrim gerekiyordu ve devrimler tehlikeli şeylerdi.

Bana söz ver, Caiyan, demişti kral. Ona rehberlik edeceğine söz ver.

Ve o da söz vermişti. Sonra da, fikrinin kralınkinden farklı olacağını düşünerek, kraliçeye gitmişti.

Kocasının ne planladığını açıkladığında kraliçe, *Bunu umursadığımı nereden çıkardın?* diye sormuştu.

Caiyan daima izliyor, daima dinliyordu. Çünkü Hesina sana seni hatırlatıyor, o kadar ki onu yakınında tutmaya katlanamıyorsun.

Öyleyse söyle bana, ne yapacaksın? Uzaklara gitmesini mi salık vereceksin? Deneyebilirsin ama seni dinlemez.

Bir dava açmak isteyecektir. Ben de ona bir dava vereceğim.

Sonra da ne yapacağını anlatmaya girişmişti, kraliçenin keskin bakışlarının farkındaydı. Daha önce çok az kişi Caiyan'ın bu yönünü görmüştü.

İş oraya varırsa bana yardım eder misin? diye sormuştu Caiyan. En zayıf olduğu sırada gelip buradan ayrılmasını ister misin?

Kraliçe hayır dememişti ki bu da onun evet deme biçimiydi.

Caiyan eğilip müsaade istediği sırada kraliçe, *Acaba*, diye düşünüyordu. *Yan Caiyan, acaba bunun bu hikâyenin kötü karakteri olarak mı gelecek, yoksa kahraman olarak mı?*

Caiyan böyle eften püften şeylere kafa yoramazdı. O sadece bir araçtı.

Nihayetinde dava Hesina'nın kendi iradesinden doğmuştu. Caiyan sadece ilerlemesine yardım etmişti. Ona müneccimi bulmuştu — Gümüş Zambak şehirde tanıdığı pek çok müneccimden yalnızca biriydi. Hesina'yı davayı sürdürmesi için yüreklendirmişti. Ve üzerindeki baskı yükseldiğinde Hesina'nın dürtülerini kontrol etmiş, hükümdarlığını tehlikeye atmasını önlemişti. Her şey planlandığı gibi giderse Hesina olaysız biçimde tahttan çekilecekti ve Caiyan da bir çağı bitirme yükünü üstlenecek, katliamın en berbat kısmı geçtikten sonra Hesina'yı tekrar tahta çıkaracaktı.

Ama Caiyan mükemmel değildi. Doğru çıkan her yüz kehanetine karşılık bir tane de yanlış çıkıyordu.

Bu kez hatası Hesina'nın küçük kardeşiydi.

Yan Sanjing'in bazen kalbinin sesini dinlediğini biliyordu. Ama muhafızlar çoktan zindanlara girene kadar, patlamalar gerçekleşip her şey için çok geç olana kadar kalbinin *gücünü* öngörememişti. Her şey için çok geçti.

Yalnızca iradesini kırmak istemişti, Hesina'yı mahvetmek değil. Yapması gereken seçimle, krallık öyle istediği için idealerinden vazgeçmeye zorlanmakla hiç karşılaşmaması gerekiyordu. Bunun Caiyan'ın rolü olması gerekiyordu. Bıçağı tutanın *Caiyan'ın* elleri olması gerekiyordu.

İkiz kardeşiyle bitmemesi gerekiyordu.

Onunla bitmesi gerekiyordu — kızıl kahve gözlerini Caiyan'a diken kadınla.

Caiyan yatağın yanındaki bir koltuğa otururken o da kolla-

rındaki ve bacaklarındaki bağları zorladı. “Ne istiyorsun?” diye hırladı. Kuzgun karası saç alışıldık örgüsüyle toplanmamıştı, saçının yarısını yangında kaybetmişti. Bedeninin geri kalanı iste her zamanki siyahlığıyla belirgin bir tezat oluşturan bembeyaz bandajlarla sarılıydı.

Caiyan onu kurtarıırken neredeyse kendi kolunu kaybediyordu.

Ama başladığı hiçbir şeyde başarısız olmamıştı.

“Seni kurtarmak için çok çaba harcadım,” dedi sakince. “Şimdi iyileşmeni istiyorum.”

Kadın iplere asıldığında bileklerine sürtündü. Daha fazla zorlarsa kanı akacak, bu cilalı odayı yakıp kül edecekti.

Caiyan yaklaştı ki kadın yüzünü görebilsin, az sonra söyleyeceği her şeyi yapabileceğini –ve yapacağını– görsün. “İşbirliği yapmaya yanaşırsan bu odada günün her saati şifalı mum yamasını sağlarım. Uyurken güzelce iyileşirsin.”

“Neden? Neden bütün bunları yapıyorsun?”

“Generalin isteklerimi yerine getirmesi gerekiyor.”

“Senin satranç taşın olmayacağım.”

“Seçeneğin var mı ki?”

“Sana asla inanmaz! Öldüğümü düşünüyor!”

Caiyan arkasına yaslandı. “İnsanlar neye inanmak istiyorlarsa ona inanıyorlar.”

Bu anın geleceğini görmüştü. Kadının kırılacağı, ağlayacağı an. Göğsü hıçkırıklarla sarsıldı. Hareketlerin iyileşmesine faydası yoktu. Sözüne tutmalı ve şifalı mumu yakmalıydı. Ama kadını matemini yaşamaya bıraktı. O olmazsa hem kraliçesini hem de generali kaybetmiş olurdu. Paramparça olmamışlarsa bile olayın sonunda çıkan şiddetli yangında kavrulurlardı.

Ama sıcaklık yoğunlaşmış ışıktan başka bir şey değildir. Kadın gölgelerle olan ilişkisini kullanarak patlamayı gelecek zamanda, azalmış bir hâline taşımıştı. Onları kurtarmıştı.

Bunu Caiyan’ın minnetinin göstergesi sayabilirdi.

Bu yılın sınavına giren en yetenekli adaylara hâkimdi, literatürü dönüştürmesine yardım edeceklerdi.

Şehir muhafızlarının kontrolüne sahipti, gelecek çalkantılı günlerde düzeni sağlayacaklardı.

General cephede kaldığı sürece tahta sahipti. Generali orada tutacak araçları vardı.

Ama en önemlisi, Hesina'yı şehirden çıkarmıştı, hem münecimlerden hem insanlardan mutlaka gelecek suikast tehditlerinden uzağa göndermişti. Çünkü insanlar değişimden nefret eder. Dışlerini tırnaklarına takarak değişime karşı savaşırlar.

Ama isteseler de istemeseler de değişimi getirecekti.

Halkını evlerine geri getirecekti.

Onları insan olarak eski konumlarına getirecekti.

Kapatılacak kurumlar, öldürülecek insanlar vardı. Usul ve Esaslar Bakanını canlı tutuyordu çünkü o adamdan ve dalkavuklarından faydalanacaktı. Ama çok uzun yaşamayacaklardı. Onları bizzat bitirecekti. Sonunu getirmesi gereken pek çok insanın ilki olacaklardı.

Ve böylece, hâlâ tanıdığı kardeşiyken ikizini ziyarete gitti. Mezarının önünde diz çöktü, kardeşinin ona söylediği son sözler zihninde yankılandı.

Bırak da halkımı koruyayım.

Caiyan bir sürü gerekçe sıralamıştı. Onlar onun halkı değildi. Kanı alev almıyorsa o kimliği paylaşamazdı. Çünkü aynı rahimden, aynı zamanda doğsalarda o güç kız kardeşinde kendini asla göstermemişti. Sıradan bir insanın hayatını, güvenli bir hayatı seçebilirdi. İkizinin yanında durmak zorunda değildi. Ama durmuştu, on dokuz yıl boyunca. Ve şimdi veda ediyordu.

Caiyan mantığı bir kenara bırakıp yalvarmıştı.

Lilian yanağına dokunmakla yetinmişti. Taş kafa. Herkesi koruyamazsın.

Koruyabilirdi.

Koruyacaktı.

Zamanı geldiğinde kraliçesini geri getirecekti.

Ama istediği her şeye sahip olana kadar elinde sadece bu vardı: baharı çıkaramama ihtimali olan bir ağaç, önünde yükselen mabut, şeftali çiçeklerinin yerine etrafa dağılmış, ikizinin çok sevdiği o korkunç alı şekerleri.

Yanında çakmaktaşı getirmemişti. İhtiyacı yoktu.

Başparmağını ısırđı. Kanını akmaya bıraktı.

Kan önce kâğıt paranın üstüne sıçradı.

Saniyeler sonra mabut da tutuştu. Duman, yanında bir dilek, bir söz, henüz gerçekleşmemiş bir hakikat taşıyarak göğe doğru yükseldi.

TEŞEKKÜR

Bu hikâyeyi yazmaya 2013'te, Hesina'dan daha gençken başladım. O zamandan beri benimle beraber büyüdü, sesimi ve halkımı bulmama yardım etti. Olabildiğince kronolojik bir sırayla, en derin teşekkürlerim şu kişilere gidiyor:

Beni önemi olan her durumda destekleyen anne ve babama.

Erken eleştiri partnerlerim Deborah Kreiser-Francis, Anne Cole, Jessie Devine, Rivka Gross ve Carissa Taylor'a. Julia Byers'a, senin yolculuğun kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı. Kyra Nelson'a, çalışmamı onaylayan ilk sektör profesyoneli sendin.

Molly Calcagno'ya, en derin revizyonları yapmama yardım etti. Mara Rutherford'a, bir tek 'evet'i ile sayabileceğimden daha fazla kapı açtı.

John Cusick'e, bu kitabın tüm biçimlerinin kahramanı.

Michella Domenici ve Michelle Armfield'a, gözü kara dostluğunuz ve geribildiriminiz için. Jamie Pacton, Kristen Ciccarelli, Joanna Hathaway ve tüm Pitchwars 2015'e. Kat Hinkel'e ve Leigh Mar'a, benzemeyi umduğum yetişkinlersiniz. Kara Wolf'a, boktan arkidişliğimiz çok özel bir şey. Megan England, Sheena Boekweg, Allie Schellong ve Jenny Chou'ya kendiminkini kaybettiğimde sunduğunuz perspektifleriniz için ve Danielle Rebisz Fifer'a, kitaba olan inancımı tazelediğin için.

Soar to 1600 SAT öğrencilerime, bütün yaz boyunca yeni-

den yazma cehennemindeydim ama siz mevsimi unutulmaz ve eğlenceli hâle getirdiniz. UPenn Çince sınıflarıma, özellikle de Dr. Paul Goldin ve Asistan Debbie Huang tarafından verilen EALC001 sınıfıma ve Li *Laoshi*'ye, dil ve kültür bilgimi zenginleştirdikleri için. Jamie Lee ve Lyndsi Burcham'a, Pusheen ailem oldukları için. Bana insan olmayı hatırlatan Jordy Carrick ve Marisa Finkelstein'a.

Christine Herman'a, Amanda Foody'ye ve mezhebe, ikinci sunum aşamasındaki desteğiniz için.

Eliza Swift'e, bu hikâyeyi mümkün olan en iyi tarafa yönelttiği için; Ellen Kokontise, onu gerçek bir kitaba dönüştüren sihri için ve Albert Whitman'daki tüm ekibe, her konuda beklentilerimi aştıkları için.

En iyi yayımcı kız kardeşim olan Maura Milan'a, rehberliğin (ve Bıçaklar) için. Judy Lin'e, final revizyonu boyunca yardımların için.

Hafsah Faizal, Heather Kassner ve N. Rory Power'a; cömertliğiniz, cesaretiniz ve yeteneğiniz bana her gün ilham veriyor. Novel19s'ye, bu yolculuğu seninle paylaştığım için çok şanslıyım.

Marina Liu ve June Tan'e, Alyssa Carlier ve Grace Li'ye. Okumalarınız benim için dünyaya bedel. Lori Lee ve Julie Dao'ya, sözcükleriniz camiamızı yüceltiyor. Krystal Song ve June Hur'a, korkutucu ikinci kitabı biraz daha az korkutucu kıldığınız için. Hesina'nın Kraliyet Divanı'na, benimle birlikte komplo kurduğunuz için.

Feifei Ruan'a, hayallerimin kapağı için.

Fanfiction.net okurlarıma, bana başlayacak cesareti verdikleri için.

William'a, bana devam edecek cesareti verdiği için.

Ergenliğimdeki bana ve benim gibi ergenlere. Hikâyelerimiz anlatılmayı hak ediyor.

KRALİYET DİVANINA ÖZEL TEŞEKKÜRLERİMLE

BAŞDANIŞMAN

Vicky Chen

BAKANLIKLAR

刑

ADALET

Bakan

Marina Liu

Markiler

Patricia Sanchez

Stella N.

Tahlia Gillings

Rita Canavarro

Beth Lecroy

Angie Yu

Julith Perry

Heather Currie

Bette Ha

Baronlar

Lili

CW

Kaya Lynch

Hanaa

Vikontlar

Harker DeFilippis

Kristi Housman

Danielle Cueco

Avalynne Lewis

Kelly Tse

Kristy Mauna

Eri O.

Jaime Chan

Samantha Mercer

Lauren Prince

Noelle M. Pierce

June Tan

礼

USUL VE ESASLAR

Bakan

Jamie Pacton

Markiler

Sara Conway

Maddi Clark

Margarita Cortina

Melissa Lee

Yara Reca-Vargas

Christine Gallagher

Davianna Nieto

Kelsey Culver

Sophie Schmidt

Baronlar

Auburn Nenno

Melanie Parker

Kat H.

Aditi Nichani

Vikontlar

Kate Lovatt

Ashley Shuttleworth

Victoria Chiu

Priyanka Taslim

Cassandra Farrin

Adriyanna Zimmermann

Kathleen Nguyen

Sarah Lefkowitz

Sarah Leeman

Ceillie Simkiss

Michella Domenici

Noelle Nichols

吏

İSTİHDAM

Bakan

Marina Shealea Iral

Markiler

Adrienne McNellis

Hannah Kamerman

Gretal

Justine May

Dash Cooray

AJ Eversole

Emily Cantrell

Hazel Ureta

Avery Khuan

Baronlar

Chloe Maron

Nathalie DeFelice

May Everly

Brianna Peterson

Vikontlar

Mike Lasagna

Alexandra Cenni

Carrie Gao

Michelle (MagicalReads)

Karlita

Angela Zhang

Alexia Cambaling

Samantha Tan

Olivia H.

Rebecca Bernard

Jessie Seymour

Moon Kestrel

工

ÇALIŞMA

Bakan

Mingshu Dong

Markiler

Vivian Han

Melissa Robles

Lauren Chamberlin

Austine Decker

Savanna Ucinski

Danielle Iglesia

Jennifer Kaleta

Samantha Beard

Jocelyne Iyare

Baronlar

Lily Hillary

Anthony G.

Patricia Camille Antony

Felicia Mathews

Vikontlar

Alyssa Carlier

Shenwei Chang

Judy Lin

Maria Hossain

Karina Q.

Lindsay Bilgram

Cassie Frye

Alice Zhao

Emily Miller

Aradhna Kaur

Nia V.

Isabella Maugeri

TİRANLAR KALP SÖKER. HÜKÜMDARLAR İSE KENDİ KALPLERİNİ FEDA EDER.

Yan Prensesi Hesina, her fırsatta kraliyet görevlerinden kaçmanın bir yolunu bulsa da babası bir suikaste kurban gittiğinde kendine miras kalan istikrarsız krallığı yönetmek zorunda kalır. Babasının katilini bulmaya kararlı olan Hesina, bir müneccimden yardım ister. Yüzyıllar önce büyü yapmanın yasaklandığı Yan'da bu davranış vatana ihanet etmek demektir.

Ailesine bile güvenmeye cesaret edemeyen Hesina, kendine ait karanlık sırları olan hükümlü Akira'dan yardım almak zorunda kalır. Krallığının geleceği tehlikedeyken Hesina babasının katilini bulabilecek midir, yoksa bunun bedeli tahmin ettiğinden ağır mı olacaktır?

Çin kültüründen ilham alan *Turnanın Soyu*'nda Joan He, bizi aldatmacalarla dolu bir dünyada kendini erdemli olanı yapmaya adanmış, hassas ve genç bir kadınla tanıştırıyor.

